

Originál title RAVISHED by Jane A. Krentz  
Copyright © 1992 by Jane A. Krentz Published by arrangement with Bantam  
Books, an imprint of The Bantam Dell Publishing Group a division of Random  
House, Inc. All rights reserved  
Translation Copyright © 2003, by T. Trancygier  
Cover art © 2003, by R. Schwandner  
Vydalo vydavateľstvo WIST, spol. s r. o., Martin, ako 31. zväzok edície  
CAMEA  
Tlač alfaPRINT, Thurzova 16, Martin ISBN 80-8049-343-X

## Kapitola 1

Tá scéna pripomínala desivú nočnú moru. Gideon Westbrook, vikomt Saint Justín, stál na prahu miestnosti a hľadel na bizarný výjav z predpekla.

Všade dookola sa váľali kosti. Lebky s hrozivo vycerenými zubami, slonovinovobiele rebrá a polámané stehenné kosti evokovali v človeku dojem, že sa ocitol na Satanovom smetisku. Na parapetnej doske trónili kusiská skál so skamenenými zubami, pazúrmí a inými čudесnými fragmentmi tiel. V kúte miestnosti sa všíla kôpka stavcov.

Uprostred tohto neuveriteľného neporiadku sa vynímala štíhla postavička. Nakrivo posadený čepiec z bieleho mušelínu čiastočne zakrýval hrivu rozstrapatených hnedých vlasov. Mladá žena sedela pri masívnom stole z mahagónového dreva. Útlým chrbtom bola otočená k otvoreným dverám a maximálne sústredená kreslila niečo, čo vyzeralo ako dlhý košťal' uväznený v kuse horniny.

Napriek vzdialenosti, ktorá ich delila, si Gideon všimol, že na štíhlych prstoch, v ktorých držala pero, nemá obrúčku. Zrejme to nebola vdova po nebohom pastorovi Pomeroyovi, ale jedna z jeho dcér.

*Už len to mi chýbalo! Dcéra d'alšieho pastora*, pomyslel si Gideon otrávene.

Po tom, čo posledná z nich zomrela a jej smútiaci otec z Upper Biddletonu odišiel, Gideonov otec ustanovil d'alšieho duchovného, pastora Pomeroya. Ale keď pred štyrmi rokmi aj tento zomrel, Gideon, ktorý už spravoval otcov majetok, sa neunúval ustanoviť d'alšieho. Duchovný život obyvateľov Upper Biddletonu mu bol jednoducho ukradnutý.

Podľa dohody, ktorú Pomeroy uzavrel s Gideonovým otcom, Pomeroyova rodina zostala bývať na fare. Nájomné platili načas, a to bola jediná vec, ktorá ho zaujímala.

Ešte chvíľu pozoroval nezvyčajný výjav, ktorý sa naskytl jeho očiam, nato sa poobzeral dookola, hľadajúc osobu, ktorá nechala vchodové dvere na faru otvorené. Keďže nevidel nikoho, sňal si čiapku z bobrej kože a vstúpil do neveľkej vstupnej haly spolu so sviežim závanom vetra od mora. Bol koniec marca a hoci tento deň bol na toto ročné obdobie výnimočne teplý, vietor bol ešte stále chladný.

Gideon si uvedomil, že pohľad na mladú ženu, sediacu uprostred spráchnivených kostí, ktorými bola zaprataná knižnica, ho nielen pobavil, ale aj zaujal. Potichu prešiel cez malú halu, pričom si dal záležať, aby jeho jazdecké čižmy nehučne stúpali po kamennej dlážke. Keďže bol mimoriadne urastený, niektorí ľudia ho pokladali za hotového obra. Preto sa snažil chodiť potichu, aby neupútaval pozornosť okolia. Jeho úsilie však väčšinou nebolo korunované úspechom, pretože všetci ľudia naňho aj tak udivene vyvaľovali oči.

Vo dverách knižnice znovu zastal, aby sa lepšie prizrel žene zaujatej kreslením. Očividne bola natoľko sústredená, že si jeho príchod vôbec nevšimla. Neochotne prerušil čaro tejto chvíle.

„Dobrý deň," pozdravil sa nahlas.

Mladá žena pri písacom stole od úľaku vykrikla, pero jej vypadlo z ruky a vyskočiac zo stoličky, sa k nemu prudko otočila. Na takéto reakcie bol Gideon zvyknutý. Nikdy nebol pohl'adným mužom a hlboká jazva, ktorá pretínala jeho ľavé líce, mu na vzhľade nijako nepridávala.

„Dočerta, kto ste?" Mladá žena dala ruky za chrbát a očividne sa usilovala schovať svoju kresbu pod časopis. Výraz zhrozenia v jej veľkých tyrkysovomodrých očiach sa rýchlo zmenil na pochmúrnu podozrievavosť.

„Som Gideon Westbrook, vikomt Saint Justin." Gideon ju obdaril zdvorilým, ale chladným úsmevom, s nevôľou si uvedomujúc, ako nepekne sa pri tom skrivila jeho jazva. Očakával, že sa v jej žiarivých očiach zjaví odpor.

„Vikomt Saint Justin?"

„Áno."

Namiesto zhnusení však v jej tyrkysovomodrých očiach zažiarila nezvyčajná úľava. „Chvalabohu."

„Málokedy ma vítajú s toľkým nadšením," zašomral.

Mladá dáma sťažka klesla do kresla a zvrátila čelo.

„Nebolo to od vás pekné, pane. Veľmi ste ma vystrašili. Čo ste chceli dosiahnuť tým, že ste sa sem vkradli ani zlodej?"

Gideon sa veľavravne obzrel smerom k otvoreným dverám y. „Ak máte obavy, že by vás tu mohol vyrušovať nejaký votrelec, potom ste mali zamknúť dvere na závoru."

Žena sa zahľadela rovnakým smerom ako on. „No toto! Zrejme ich nechala otvorené pani Stenová. Je veľkou stúpenkyňou čerstvého vzduchu... Podťe ďalej, pane," dodala, keď všetko vysvetlila.

Opäť sa zdvihla a z jedinej stoličky v miestnosti schmatla dve objemné knihy. Chvíľu sa váhavo obzerala dookola, hľadájąc medzi hromadami skál a kostí kúsok miesta pre knihy. Napokon sa s povzdychom vzdala a oba zväzky položila na zem. „Posaďte sa, pane."

„Ďakujem." Gideon nenáhľivo vstúpil do knižnice a obozretne sa posadil na neveľmi stabilnú stoličku. Súčasná móda, ktorá diktovala zhotovovať subtilný nábytok, nebola práve najvhodnejšia pre jeho telesné rozmery a hmotnosť. Na jeho potešenie však stolička pod ním držala.

Pohl'adom mimovoľne spočinul na knihách, ktoré sa chvíľu predtým nachádzali na stoličke. Prvou z nich bola *Teória Zeme* od Jamesa Huttona, druhou Playfakove *Ilustrácie Huttonovej Teórie Zeme*. Tieto diela spolu s kosťami, ktoré sa povalovali po miestnosti, boli dostatočným vysvetlením. Dáma mala záľubu v skamenelinách.

Možno práve jej práca s vybielenými a.zwy ;•;;•,;";rc lebkami spôsobila, že sa nezľakla mojej zjazvenej tváre, pomyslel si Gideon so značnou dávkou sebaironie. Očividne bola zvyknutá na hrôzostrašné výjavy. Chvíľu mlčky pozoroval, ako napochytrá zbiera zvyšky svojich nákresov a poznámok. Spod čepca sa jej uvoľnila hriva neposlušných vlasov, ktoré mala len nedbalo pripevnené niekoľkými sponkami. Husté zvlnené vlasy lemovali jej tvár s ťa tmavé búrkové mračná. Táto dáma bola prinajmenšom nezvyčajná.

Rozhodne nebola krásna, aspoň nie v takom zmysle, ako si to žiadal súčasný módný trend. Jej úsmev mal však istý pôvab. Vyžaroval energiu a vitalitu, rovnako ako celý jej zjav. Gideon si všimol, že dva rezáky jej trčia trošičku dopredu, čo mu nevedno prečo pripadalo obzvlášť pikantné.

Tváre jej malého nošteka a mierne vystúpené líce kosti vedno s iskrivou inteligenciou, ktorá vyžarovala z jej bystrých očí, vyvolávali dojem, že táto osôbka je aktívna a zvedavá. Gideon usúdil, že podistým to nie je žiadna rezervovaná nafúkaná slečinka. Pri takejto žene muž vždy bude vedieť, na čom je. To mu imponovalo.

Výraz v jej tvári vyvolával v jeho mysli predstavu malého, hravého mačiatka a znenazdania pocítil nutkanie toto žieňa pohľadiť. Našťastie sa rýchlo spamätal a zavčas upustil od svojho úmyslu. Bolestná skúsenosť z minulosti mu pripomenula, že dcéry pastorov môžu byť oveľa nebezpečnejšie, ako vyzerajú. Už raz okúsil príučku, a tá mu stačila na celý život.

Odhadoval, že môže mať niečo nad dvadsať rokov. V mysli si kládol otázku, či jej slobodný stav súvisí s nedostatkom vena alebo jej potenciálnych uchádzačov o ruku odpudzovalo to jej morbidne nadšenie pre kosti z archeologických vykopávok. Iba málo džentlmenov by si trúfalo požiadať o ruku ženu, ktorá javila väčší záujem o skameneliny než o flirtovanie.

Keď kradným pohľadom preletel po jej postave, upútali ho mušelinové šaty s vysokým pásom. Kedysi zrejme mali bronzový odtieň, ale už dávno vybledli. Ich decentný výstrih vyplňala tenká blúzka.

To, čo sa nachádzalo pod blúzkou, poskytovalo široký priestor pre fantáziu. Gideon tušil, že sa tam skrývajú plné nadržá a osí driek. Pôžitkársky pozoroval, ako mladá dáma náhlivo obehla stôl, aby sa znova usadila do svojho kresla. Keď prekĺzla okolo stola, ľahký mušelin jej sukne sa na krátky okamih napol na niečom, čo mohlo byť rozkošné zaobleným zadočkom.

„Ako vidíte, načisto ste ma prekvapili," vytkla mu, vsunula ešte niekoľko ďalších skíc pod novinový výtláčok *Materiálov spoločnosti milovníkov skamenelín a vykopávok* a urazene naňho zagánila. „Ospravedlňujem sa za svoj zovňajšok, ale keďže som vás nečakala, nemôžete ma obviňovať z toho, že nie som vhodne oblečená."

„Nemusíte si robiť starosti s tým, ako vyzeráte, slečna Pomeroyová. Ubezpečujem vás, že na vašom zjave nenachádzam nič nevhodné." V zdvorilom záujme mierne nadvihol obočie. „Ste slečna Harriet Pomeroyová, ak sa nemýlim..."

Dievčina sa začervenala. „Samozrejme, že áno. Kto iný by som mohla byť? Podistým vám napadlo, že nie som dobre vychovaná. Aj moja teta mi ustavične vyčíta nevhodné správanie. Pravdou však je, že u ženy v mojom postavení opatrnosti nikdy nie je nazvyš."

„S tým plne súhlasím," chladne prisvedčil Gideon. „Povešť ženy je všeobecne veľmi krehká a pastora dcéra si musí dávať pozor dvojnásobne."

Harriet naňho uprela nechápavý pohľad. „Prosím?" „Možno by ste mali zavolať niekoho z vašej rodiny, alebo zo služobníctva, aby nám robil spoločnosť. Kvôli vašej reputácii."

Harriet zaklipkala mihalnicami a jej zelenomodré oči sa rozšírili v údive. „Kvôli reputácii? Dobrotivé nebesá, ja som predsa nemala na mysli svoju povesť! Za celý môj život mi nikdy nehrozilo, že by ma chcel niekto zviest'. Mám už dvadsaťpäť a hrozba, že by sa mohlo stať niečo také, je veľmi nereálna."

„Vaša matka vás nevarovala pred neznámymi mužmi?"

„Ale kdeže!" Pri spomienke na matku sa zádušne pousmiala. „Otec o nej s obľubou vravieval, že už za živa sa stala sväticou. Ku všetkým bola milá a pohostinná. Zahynula pri nehode dostavníka dva roky predtým, ako sme sa presťahovali do Upper Biddletonu. Stalo sa to uprostred zimy, keď viezla teplé ošatenie pre chudobných. Všetkým nám veľmi chýbala. Najmä otcovi."

„Chápem."

„Ak si robíte starosti kvôli dodržaniu pravidla, že slobodná žena sa nesmie zdržiavať v jednej miestnosti s cudzím mužom osamote, potom sa obávam, že vám nebudem môcť byť nápomocná," pokračovala upäto. „Teta so sestrou odišli na nákup do dediny. Gazdiná by mala byť niekde nablízku, ale v prípade, že by ste chceli ohroziť moju počestnosť, nebude príliš užitočná. Pri najmenšom náznaku nebezpečenstva siahla po vonnej soli, aby neomdlela."

„V tomto vám musím dať za pravdu," pritakal Gideon. „Nepomohla ani mladej dáme, ktorá tu bývala pred vami." Táto téma Harriet očividne zaujala. „Vy poznáte pani Stonovú?"

„Áno, zoznámili sme sa pred niekoľkými rokmi."

„Samozrejme. Viedla domácnosť predchádzajúcemu pastrovi, však? Zdedili sme ju spolu s farnosťou. Teta Effie tvrdí, že na ňu pôsobí mimoriadne depresívne, a ja s ňou súhlasím. Lenže ocko neprestajne opakoval, že k nej musíme byť milosrdní a že ju nesmieme prepustiť, pretože by si už zrejme nenašla prácu."

„To je síce chvályhodné, ale podľa všetkého musíte túto nepríjemnú osobu útrpne znášať... pokiaľ sa, samozrejme, pani Slonová za tie roky zásadne nezmenila.“

„Všetko nasvedčuje tomu, že nie. Správa sa ako posol zo záhrobia. Ocko bol veľmi láskavý človek, len mu chýbal zmysel pre praktickosť. Usilujem sa domácnosť viesť tak, ako by si to želal, aj keď občas je to nadmieru náročné.“ Harriet sa naklonila dopredu a preplietla si prsty. „Ale rada by som sa vrátila k predchádzajúcej téme.“

„Isteže.“ Gideon si uvedomil, že sa na ich rozhovore začína zabávať.

„Keď som povedala, že opatrnosti nikdy nie je nazvyš, mala som na mysli niečo oveľa dôležitejšie, než je moja povest’.“

„Udivujete ma. Čo také by mohlo byť dôležitejšie?“

„Moja práca predsa.“ Pohodlnejšie sa uvelebila v kresle a zahľadela sa naňho prenikavým pohľadom. „Ste svetaskúsený muž. Nepochybne ste veľa cestovali a život poznáte, takpovediac, skrz-naskrz. Preto istotne viete, že všade striehnu darebáci, ktorí nemajú nijaké škrupule.“

„To myslíte vážne?“

„Smrteľne vážne. Môžete mi veriť, že je nemálo takých, ktorí by ukradli moje skameneliny a bez začervenania by vyhlasovali, že sú to ich objavy. Ach, áno, chápem, že urodzený džentlmen, ako ste vy, len ťažko dokáže uveriť, že jestvujú ľudia, ktorí klesli až tak hlboko. Taká je však pravda. Musím byť neustále v strehu.“

„Máte pravdu.“

„Nechcem, aby ste ma pokladali za prehnane podozrievavú osobu, ale mohli by ste nejako preukázať svoju totožnosť?“

Gideona jej požiadavka *zarazila*. Pre väčšinu ľudí bola jazva na jeho tvári postačujúcim dôkazom jeho totožnosti. Najmä tu, v Upper Biddletone. „Už som vám predsa povedal, kto som.“

„Obávam sa, že mi to nestačí. Musím trvať na tom, aby ste sa mi nejako preukázali. Ako som už vravela, opatrnosti nikdy nie je nazvyš.“

Chvíľu uvažoval o jej slovách, váhajúc, či sa má smiať, alebo kliať. Keďže mu nič vhodnejšie nezišlo na um, strčil ruku do vrečka a vybral z neho list. „Predpokladám, že ste mi ho poslali vy, slečna Pomeroyová. Nepochybne, samotná skutočnosť, že ho mám, je postačujúcim dôkazom, že som Saint Justin.“

„Pravdaže." S úľavou sa pousmiala. „Vy ste ho teda dostali! A ihneď ste aj prišli. Očakávala som, že sa tak zachováte. Medzi ľuďmi sa klebetí, že sa vôbec nezaujímame o dianie v Upper Biddletone, ale ja som bola presvedčená, že to nie je pravda. Koniec koncov, tu ste sa narodili, nemám pravdu?" „Áno, mal som tú česť," prisvedčil ironicky. „V tom prípade vás s týmto miestom istotne viažu mnohé putá a vaše korene sú hlboko v tejto zemi navzdory tomu, že ste sa usadili na inom panstve. Voči Upper Biddletonu nepochybne máte pocit zodpovednosti." „Slečna Pomeroyová, ja -"

„Predsa sa neotočíte chrbtom ku svojmu rodisku! Ako vikomt toto grófstvo zdedíte. Viete, čo je vaša povinnosť a -" „Slečna Pomeroyová!" Gideon výstražné zdvihol ruku, aby ju umlčal, a dosť ho prekvapilo, že sa mu to aj podarilo. „Bol by som rád, keby sme si urobili v istých veciach jasno. Budúci osud Upper Biddletonu nie je mojou srdcovou záležitosťou. Ide mi len o to, aby sa náš tunajší statok naďalej zveľadľoval. Ubezpečujem vás, že ak nebudem mať z neho slušný zisk, bez ohľadu na svoje korene ho predám."

„Lenže život mnohých tunajších obyvateľov je vo väčšej či menšej miere závislý od vás. Ako majiteľ tohto panstva, najväčšieho v celom kraji, mu poskytujete existenčnú istotu. Iste si to uvedomujete."

„Môj záujem o Upper Biddleton je čisto ekonomický, nie emocionálny."

Zdalo sa, že Harriet toto vyhlásenie priviedlo do pomykova, no hneď sa spamätala. „Robíte si zo mňa dobrý deň? Som

presvedčená, že náš osud vám leží na srdci. Váš príchod je odpoveďou na môj list, však? A to je rukolapný dôkaz, že vám to nie je jedno."

„Slečna Pomeroyová, verte, že ma sem priviedla iba číro-číra zvedavosť. Váš list bol ako kráľovský príkaz. Nie som zvyknutý poslúchať neznáme ženy, a už vonkoncom neznášam, aby ma poučovali o mojich povinnostiach. Priznávam sa, že som bol nesmieme zvedavý na ženu, ktorá si o sebe myslí, že má na to právo."

„Och..." Harriet si uvedomila, že by mala byť trochu úctivejšia. Hneď ako zbadala Gideona, uvedomila si, že ich stretnutie ho vôbec nenadchlo. Prinútila sa k úsmevu. „Odpusťte mi to, pane. Azda môj list vyznel príliš rozkazovačne?"

„To je veľmi mierne prirovnanie."

Chvíľu si hrýzla do spodnej pery a sústredene naňho hľadela. „Pripúšťam, že mám sklon byť... otvorená."

„Slovo *panovačne* sa mi zdá vhodnejšie. Možno až *diktátorský*."

Harriet sa s povzdychom pustila do vysvetľovania: „Asi kvôli tomu, že neprestajne musím o niečom rozhodovať. Otec bol v mnohých ohľadoch mimoriadny muž, ale radšej sa zaoberal náboženskými potrebami svojich farníkov než praktickými otázkami každodenného života. Teta Effie je veľmi milá, ale nikdy ju nenaučili starať sa o chod domácnosti. A moja sestra iba nedávno skončila školu, takže nemá ktoviekoľko praktických skúseností."

„Takže ste sa ujali velenia v tejto domácnosti, a preto ste si zvykli rozkazovať," nahlas uvažoval Gideon. „Pochopil som to správne, slečna Pomeroyová?"

Usmiala sa. Jeho úsudok jej zjavne polichotil. „Presne tak. Vidím, že ste ma pochopili. Nepochybujem, že ste pochopili aj to, že za daných okolností sa niekto musel chopiť iniciatívy a zobrať vedenie do pevných rúk."

„Tak ako na lodi?" Gideon potlačil úškrn, pretože si nevdojak predstavil Harriet Pomeroyovú, ako velí na lodi Jeho Veličenstva. V uniforme námorného dôstojníka by nepochybne vyzerala veľmi pikantne. Na základe doterajšieho pozorovania bol ochotný staviť peknú sumičku na to, že zadoček slečny Pomeroyovej by v nohaviciach ohromne vynikol.

„Áno, presne tak ako na lodi," prisvedčila Harriet. „Nuž, tomto dome rozhodujem spravidla ja."

„Chápem."

„Podme teda ďalej. Vážne pochybujem, že ste merali taký kus cesty z vášho panstva len kvôli tomu, aby ste ukojili svoju zvedavosť ohľadom ženy, ktorá vám napísala taký odvážne ladený list. Osud farnosti Upper Biddleton vám leží na srdci, len si to nechcete priznať."

Gideon pokrčil plecami a zastrčil si list späť do vrečka. „Nemienim sa o tom s vami škriepiť, slečna Pomeroyová. Som tu, teda podme k veci. Buďte taká láskavá a vysvetlite mi, čo je to tá *temná hrozba*, o ktorej sa zmieňujete vo svojom liste, a prečo by sme mali byť *nanajvýš obozretní*?"

„Ach, áno! Nielenže som panovačne požadovala, aby ste prišli, ale navyše som použila aj patetický tón. Môj list zrejme na vás pôsobil ako úryvok z niektorého románu slečny Radcliffovej."

„S tým vami plne súhlasím, slečna Pomeroyová." Gideon nepokladal za potrebné zmieniť sa o tom, že jej list čítal niekoľkokrát. V jej naliehavej žiadosti o pomoc bolo čosi zvláštne a jej energický, ak už nie dramatický štýl v ňom prebudil túžbu osobne sa stretnúť s jeho autorkou.

„Chcela som mať istotu, že upútam vašu pozornosť."

„Ubezpečujem vás, že sa tak stalo."

Harriet sa znova naklonila dopredu, mädlíac si ruky, akoby sa chystala urobiť dobrý obchod. „Budem k vám otvorená. V ostatnom čase som sa dozvedela, že Upper Biddleton sa stal sídlom bandy nebezpečných zlodejov a hrdlorezov."

Gideon razom zvažnel, pretože mu mysl'ou preblesla otázka, či táto žena má všetkých päť pohromade. „Mohli by ste mi to objasniť podrobnejšie, slečna Pomeroyová?"

„Spomínate si na komplex jaskýň na pobreží? Nachádzajú sa blízko nášho domu." Netrpezlivo ukázala rukou smerom k otvoreným dverám, aby jeho pozornosť upriamila na skalnaté pobrežie pod farou. „Tí zlosynovia využívajú jednu z jaskýň v pobrežných skalách ako svoju skrýšu."

„Na tie jaskyne si pamätám veľmi dobre. Nikto sa o ne nezaujímal. Moja rodina dovoľovala zberateľom skamenelín a iných podivných vecí prehl'adávať ich bez akýchkoľvek obmedzení." Gideon sa zamračil. „Tvrдите, že jednu z nich niekto využíva na protizákonnú činnosť?"

„Presne tak. Prišla som na to pred niekoľkými týždňami, keď som skúmala nový priechod pomedzi pobrežné skaly." Harriet sa rozžiarili oči. „Práve v tej chodbe som prišla na veľmi sľubný objav. Okrem iného tam bola stehnová kosť..." Uprostred vysvetľovania zarazene zmĺkla.

„Niečo nie je v poriadku?"

„Vôbec nie!" Sebakriticky usúdiac, že príliš popustila uzdu svojmu jazyku, zhovievavé ohrnula nos. „Ráčte mi odpustiť to malé odbočenie. Často sa pozabudnem. Najmä vtedy, keď sa rozrečním o svojich skamenelinách. Môj koníček vás určite nezaujíma. Vráťme sa k otázke zneužívania jaskýň na nekalú činnosť."

„Pokračujte, prosím," vyzval ju Gideon. „Začína ma to zaujímať,"

„Teda, ako som už povedala, práve som skúmala nový priechod a -"

„Nezdá sa vám, že pre ženu je to dosť neobvyklý spôsob trávenia voľného času, slečna Pomeroyová? V tých jaskyniach možno blúdiť ako v labyrinte aj niekoľko dní. Viacerí zvedavci tam už zahynuli," prerušil ju.

„Ubezpečujem vás, že si počínam veľmi opatrne. Vždy si so sebou beriem lampáš a cestu si značkujem. Naučil ma to môj otec... Takže, počas mojej ostatnej výpravy som sa ocitla vo veľkolepej jaskyni. Bola veľká ako salón a všimla som si v nej plno všakovakých sľubných kameňov." Harriet prižmúrila oči. „Nachádzalo sa v nej však aj čosi, čo vyzeralo ako ulúpená korisť."

„Korist'?"

„Lup, trofej, alebo voľačo podobné. Určite viete, čo mám na mysli. Ukradnuté veci."

„Veci z krádeže?" Gideon sa už prestal zaoberať myšlienkou, či je slečna Pomeroyová blázon. Takú zaujímavú ženu už roky nestretol. „Čo konkrétne, slečna Pomeroyová?"

Zamyslene stiahla obočie. „Nechajte ma chvíľu uvažovať. Nachádzalo sa tam niekoľko kusov z nádhernej striebornej jedálenskej súpravy, zopár zlatých svietnikov, nejaké šperky. Všetko, vyzeralo ako prvotriedne výrobky. Hneď mi zišlo na um, že tie skvosty nemôžu pochádzať z Upper Biddletonu."

„Prečo vám to napadlo?"

„V blízkom okolí je jeden či dva domy, v ktorých by sa mohli vyskytovať takéto cennosti, ale o zmiznutí ktorejkoľvek z nich by sa vo farnosti ihneď vedelo. Ale ja som nič také nepočula." „Aha."

„Mám podozrenie, že zloději priniesli tieto veci v noci a ukryli ich v jaskyni. Zrejme vyčkávajú, kým ich majitelia prestanú hľadať. Dopočula som sa, že strážnici chytia zlodějov až vtedy, keď sa pokúšajú ulúpené veci predáť."

„Vidím, že ste na ženu dobre informovaná," uškrnul sa Gideon.

„Všetko nasvedčuje tomu, že nejakí mimoriadne šikovní zloději dostali nápad ukrývať ukradnuté veci v jaskyni až dovtedy, kým rozruch okolo nich neutíchne. Potom korisť odvezú do Bathu alebo do Londýna, kde ju predajú v zlatníctve alebo v obchode so starožitnosťami."

„Slečna Pomeroyová." Gideon sa očividne začal vážne zaoberať myšlienkou, či sa v jaskyniach skutočne nedeje niečo nekalé. „Mohli by ste mi prezradiť, prečo ste sa s touto záležitosťou neobrátili na môjho správcu alebo na miestneho sudcu?"

„Náš sudca je už starý a bolo by to nad jeho sily. A čo sa týka vášho správcu pána Crana, odpustite mi moju otvorenosť, ale nemám voči nemu dôveru." Harriet mimovoľne zovrela pery. „Veľmi nerada to hovorím, ale mám pocit, že vie, čo sa tam deje, ale tvári sa, že nič nevidí. Alebo s nimi dokonca spolupracuje."

Gideon prižmúril oči. „Slečna Pomeroyová, to je veľmi vážne obvinenie."

„Som si toho vedomá. Ale pánovi Cranovi jednoducho nedôverujem. Nedokážem pochopiť, čo vás viedlo k tomu, že ste ho tu zamestnali."

„Bol jediný, kto sa na to miesto prihlásil," úsečne vysvetlil Gideon. „A mal vynikajúce odporúčania."

„Nech ich má, aké chce, aj tak mu neverím. Ale radšej prejdime k faktom. Dvakrát som bola svedkom, ako sa do jaskyne neskoro v noci zakrádajú akísi chlapi. Zanášali tam rôzne balíky a von vychádzali s prázdnyimi rukami."

„Neskoro v noci?"

„Ak mám byť presnejšia, bolo to okolo pomoci. Samozrejme, počas odlivu. Počas prílivu sa tam totiž nie je možné dostať."

Gideon horúčkovo uvažoval o jej slovách. Rozrušili ho. Predstava, že slečna Pomeroyová sa sama túla po nociach, mu pripadala veľmi nebezpečná. Najmä, ak sa jej slová o tom, čo sa dialo v komplexe jaskýň, zakladali na pravde. Táto dáma zjavne potrebovala nad sebou náležitý dohľad.

„Ale, slečna Pomeroyová, preboha živého, čo ste robili o polnoci na pobreží?"

„No predsa som ich sledovala! Z okna mojej izby vidno takmer celú pláž. Po tom, čo som v jednej z jaskýň objavila vo vreciach tie drahocenné veci, začala som ich pravidelne sledovať. A tak keď som raz v noci zbadala na pláži svetielko, vzbudilo to vo mne podozrenie. Išla som von, aby som zistila, čo sa tam deje."

Gideon nemohol uveriť vlastným ušiam. „Vy ste jednoducho len tak opustili bezpečie tohto domu a vybrali ste sa o polnoci sledovať ľudí, o ktorých ste si mysleli, že sú to zloději?"

Harriet naňho uprela podráždený pohľad. „A ako inak som sa mala presvedčiť, čo sa tam robí?"

„Vie o tom vaša teta?" spýtal sa bez okolkov.

„Samozrejme, že nevie. Keby sa to dozvedela, robila by si zbytočné starosti. Teta Effie má sklon všetko zbytočne dramatizovať.“

„V tomto prípade viem plne pochopiť, čo asi cíti.“

Ignorujúc jeho ironickú poznámku, Harriet pokračovala: „V každom prípade má dosť svojich starostí. Sľúbila som jej, že nájdem spôsob, ako pripraviť moju sestru Felicity na vstup do spoločnosti. Teta Effie si to pripúšťa príliš k srdcu.“

Gideon udivene povytiahol obočie. „Vy si trúfate financovať spoločenské *entrées* svojej sestry? Vy sama?“

Harriet si tíško povzdychla. „Bohužiaľ, sama na to nestačím. Tá malá renta, ktorú mi odkázal otec, mi to neumožní. Z času na čas si ju prilepšujem predajom nejakých skamenelín, ale na uvedenie Felicity do spoločnosti to nestačí. Mám však istý plán.“

„To ma neprekvapuje.“

Harrietina tvár sa nadšene rozžiarila. „Dúfam, že sa mi podarí presvedčiť tetu Adelaide, aby mi pomohla. Najmä teraz, keď je jej manžel na pravde božej. Nazhromaždil veľké imanie, ktoré si nemohol zobrať so sebou na druhý svet, takže teta Adelaide čoskoro prevezme dedičstvo po ňom.“

„A vy sa nádejate, že sa podujme uhradiť výdavky spojené so spoločenským debutom vašej sestry?“

Harriet sa zachichúňala. Na svoj plán bola očividne veľmi hrdá. „Ak dostaneme Felicity do Londýna, som si takmer istá, že sa nám ju podarí dobre vydať. Je iná, než som ja. Je pôvabná a pre mužov nesmierne atraktívna. Muži sa jej budú plaziť pri nohách a predbiehať sa v ponukách na manželstvo. Ale aby to vôbec bolo možné, musím ju dostať do Londýna. Ako tovar na trh. Všetci to poznáte.“ „Poznám,“ odvetil Gideon pobavene. „Pravdaže.“ Harriet sa v zamyslení zamračila. „Skrátka, musíme Felicity ponúknuť ako zrelú hrušku spoločenskej smotánke a dúfať, že nejaký bohatý džentlmen o ňu prejaví záujem.“

Gideon zaťal zuby, pretože mal ešte v živej pamäti vlastné skúsenosti spred niekoľkých rokov, spojené s londýnskou spoločenskou sezónou. „Milá slečna Pomeroyová, viem, ako to tam funguje.“

Po jeho povznesenej poznámke sa Harriet zapýrila. „Nepochybujem, pane. Vráťme sa teda k tomu, čo sa deje v tej jaskyni.“

„Slečna Pomeroyová, rozprávali ste sa už s niekým na túto tému?“

„Nie. Keď som prišla na to, že správcovi nemôžem dôverovať, bála som sa komukoľvek čo i len ceknúť o svojich zisteniach. Myslela som si, že každý, komu sa zdôverím, sa bude cítiť povinný tlmočiť túto správu pánovi Cranovi. A tak by sa mohlo stať, že dôkazy by mohli zmiznúť. Z osobných dôvodov by som bola radšej, keby do tej jaskyne nikto nevstupoval.“

„Hmm." Gideon sa jej chvíľu mlčky prizeral a uvažoval o jej slovách. Nebolo pochýb, že všetko, čo Harriet povedala, myslela vážne. Už ju nemohol pokladať za pomätenú ženskú alebo čudáčku. „Môžete teda s istotou tvrdiť, že ste v jaskyni videli kradnuté veci?"

„Samozrejme." Harriet zodvihla hlavu. „Pane, pokladám za veľmi dôležité, aby ste ihneď začali konať a tých lotrov dali uväzniť. Je to vaša povinnosť."

Gideon sa musel veľmi ovládať, aby jeho hlas vyznel aspoň zdvorilo. Tí, čo ho poznali, dobre vedeli, že keď používa tento tón, treba sa mať na pozore. „Trváte na tom, slečna Pomeroyová?"

„Obávam sa, že musím." Harriet zjavne nevycítila skrytú hrozbu v jeho hlase. „Tí zločinci mi totiž stoja v ceste."

Gideon chvíľu uvažoval, či správne pochopil jej slová. „V ceste? Obávam sa, že vám nerozumiem."

Harriet po ňom šibla netrpezlivým pohľadom. „Prekážajú mi v práci. Už sa neviem dočkať, kedy budem môcť preskúmať fosílie v tej jaskyni. Dost' dlho som vyčkávala, kedy ich niekto odhalí. Bojím sa, že keď tam začnem pracovať s archeologickým kladivom a dlátom, zločinci si všimnú, že tam niekto bol."

„Dobrotivé nebesá!" Gideon v okamihu úplne zabudol, ako ho jej diktátorské vystupovanie popudilo. Jej naliehanie malo logický dôvod. „Slečna Pomeroyová, ak z toho, čo ste mi povedali, je pravda čo i len polovica, nemali by ste ani len pomyslieť na to, že by ste sa k tej jaskyni priblížili."

„Cez deň mi nehrozí žiadne nebezpečenstvo. Zlodeji tam chodia iba pod rúškom tmy. Pokiaľ ide o spôsob, ako ich dolapiť, mám istý nápad, ktorý vás možno zaujme, aj keď nepochybujem, že o tom máte vlastné predstavy. Najlepšie bude, ak na tom začneme pracovať spolu."

„Slečna Pomeroyová, vy ma vôbec nepočúvate!" Gideon sa postavil, prešiel k písaciemu stolu a nakloniac sa nad ním, rukami sa oprel o jeho mahagónovú dosku. Bol si vedomý toho, aký dojem na Harriet urobila jeho výhražná póza. Takto bola nútená hľadiť rovno na jeho nepekne zjazvenú tvár. V údive nad jeho správaním doširoka otvorila oči, no nezdalo sa, že by ju to vyviedlo z miery.

„Počúvam, pane." Po týchto slovách sa odtiahla dozadu.

Uchopiac ju prstami za bradu, Gideon ju zastavil v pohybe. S potešením si uvedomil, že jej pokožka je hladká a hebká. V jeho mohutnej ruke mu jej drobné kosti pripadali

nesmierne krehké.

„Budem s vami hovoriť celkom otvorene," zavrčal, pričom sa už neunúval skryť svoju podráždenosť. Vedel, že zdvorilou maskou by u Harriet nič nedosiahol. „Kým celú záležitosť nepreskúmam a nepodniknem patričné kroky, zakazujem vám približovať sa k pobrežným jaskyniam. Je vám to jasné?"

Otvorila ústa v úmysle protestovať, ale kým zo seba vydala hlas, odo dverí haly sa ozval prenikavý výkrik. Harriet vyskočila a otočila sa ku dverám. Gideon sa pozrel smerom, ktorým sa upieral jej pohľad.

„Pani Stonová!“ vyrazila zo seba Harriet. V jej hlase rezonovalo nefalšované pobúrenie.

„Dobrotivé nebesá, to je on! Zver z *Blackthorne Hallu*!“ Zdesene civiac na Gideona, sa roztrasenou rukou chytila za krk.

„Vy ste sa sem vrátili, vy chlipný krvilačný netvor? Ako sa opovažujete dotýkať sa svojimi špinavými paprčami ďalšej nepoškvrnenej panny? Slečna Harriet, utečte! Zachráňte si život!“

Gideonovi sa od jedu začal zdvíhať žalúdok. Pustil Harriet a výhražné vykročil k starej žene. „Čuš, ty stará striga!“

„Nedotýkaj sa ma!“ prenikavo vykrikla pani Stonová. „Nepribližuj sa ku mne, ty diabol! Och!“ V tom okamihu sa jej oči vyvrátili stĺpikom a bezvládne sa sklátila na dlážku.

Gideon s nevôľou hľadel na ležiacu ženu. Nato ponad plece znova pozrel na Harriet, aby zistil, ako bude reagovať na to, čo sa pred chvíľou odohralo. „Panebože!“ zaúpela Harriet.

„Teraz vidíte, slečna Pomeroyová, prečo sa nerád ukazujem v Upper Biddletone,“ ozval sa zlovestne „Nemám tu dobrú povest'. Okrem pani Stonovej by ma aj viacerí tunajší farníci videli radšej mŕtveho.“

## Kapitola 2

„Koľko len trápenia mám s touto ženou!“ Harriet sa spamätala, priskočila k pani Stenovej a kľakla si k nej. „Obvykle nosieva pri sebe vonnú soľ. Aha, tu je.“

Nato z hlbokého vrečka šedých šiat gazdinej vytiahla malú fliaštičku. Než ju priložila k nosu ležiacej ženy, chvíľu nerozhodne hľadela na Gideona. „Keď sa preberie, hádam bude lepšie, keď vás neuvidí. Zjavne ste vy tou príčinou, prečo upadla do bezvedomia.“

Gideon zamračene hľadel na ležiacu gazdinú. „Podistým máte pravdu. Už pôjdem, slečna Pomeroyová. Kým však odídem, ešte raz zopakujem to, čo som vám povedal, než nás vyrušili. Zakazujem vám približovať sa k jaskyniam, kým nevymyslím nejaké opatrenia. Je vám to jasné?“

„Áno, je,“ prisvedčila neochotne. „Aj keď je váš zákaz nezmyselný. Budem vás predsa musieť sprevádzať, aby som vám ukázala, v ktorej z nich tí zločinci ukrývajú svoju korisť. Mohli by ste hľadať aj celé roky, kým by ste ju našli. Sama som ju objavila iba pred pár týždňami.“

„Slečna Pomeroyová -“

Keď v jeho hnedých očiach zbadala varovný záblesk, pokúsila sa o najprívetivejší úsmev, aký dokázala vyčariť. Spomenula si, že túto zbraň používala voči otcovi. Tiež jej zišlo na um, že v tomto dome už dávno nebol nijaký muž. Všetkých mužov pokladala za mimoriadne tvrdohlavé bytosti, ale tento mal k tomu očividne ešte väčšie sklony než ostatní.

„Pokúste sa uvažovať trpezlivo.“ Harriet vyriekla tieto slová upokojujúcim tónom. „Cez deň je pláž celkom bezpečná. Zlodeji prichádzajú iba uprostred noci, aj to len raz do mesiaca. Ako som už povedala, v čase odlivu. Za bieleho dňa by som vám tú jaskyňu mohla ukázať bez najmenšieho rizika.“

„Môžete mi nakresliť plánik,“ chladne odvetil Gideon.

Začínal jej liezť na nervy. Vari skutočne čakal, že mu len tak prezradí svoje nálezisko? Vedť predsa išlo o jej vzácne fosílie!

„Obávam sa, že hoci viem celkom obstojne kresliť, nemám dostatočne vyvinutú priestorovú orientáciu,“ zaklamala pohotovo. „Ale mám pre vás iný návrh. Zajtra ráno sa vyberiem na svoju obvyklú prechádzku po pláži. Hádám by ste sa tam mohli ukázať v tom istom čase. Mohli by sme sa tam stretnúť akože náhodou. Takže keby nás aj niekto uvidel, nič by nemohol tušiť. Ukážem vám priechod cez skaliská, ktorý vedie do jaskyne. Potom spolu pouvažujeme, ako ich chytiť. Ale teraz už choďte, rada by som sa venovala pani Stanovej.“

„Dočerta, ženská!“ Gideon nahnevane stiahol čierne obočie. „Vy ste zrejme zvyknutá všetkým rozkazovať, ale nepokúšajte sa komandovať aj mňa!“

V tom okamihu pani Stonová ako na objednávku zastonala a zaklipkala mihalnicami. „Óóó! Dobrotivé nebesá!“

Harriet priblížila fláštičku s vonnou látkou k jej nosu. Keď videla, že Gideon ešte stále postáva pri dverách, posúrila ho: „Choďte už, prepánakráľa! Pani Stonová podistým dostane hysterický záchvat, keď vás tu opäť uvidí. Stretneme sa zajtra ráno okolo desiatej na pobreží. Je to pre vás ten najschodnejší spôsob, ako čo najskôr nájsť predmetnú jaskyňu. Musíte mi veriť.“

Gideon chvíľu nerozhodne postával, zjavne nespokojný s tým, že ho do niečoho núti. Prižmúril oči, aby pred ňou utajil hnev, ktorý sa mu zrkadlil v hnedých očiach. „Tak dobre. Zajtra o desiatej. Ale tým sa pre vás celá záležitosť končí, slečna Pomeroyová. Vyjadril som sa zrozumiteľne?“ „Áno, pane. Veľmi zrozumiteľne.“ Napriek pokornej odpovedi si ju chvíľu premeriaval nedôverčivým pohľadom. Harriet prebleskla hlavou myšlienka, že jej očarujúci úsmev ho vôbec nepresvedčil. Prešiel okolo nej a vošiel do vstupnej haly.

„Želám vám pekný deň, slečna Pomeroyová,“ zavolať, narážajúc si na hlavu čiapku.

„Pekný deň, pane!“ zakričala za ním. „A ďakujem vám, že ste sa tak poponáhľali. Oceňujem vašu rozhodnosť v tejto záležitosti a dúfam, že si budete vedieť rady.“

„Teší ma, že ma pokladáte za hodného tej úlohy," odvrkol. „Som zvedavý, aká budete štedrá, keď splním svoju úlohu a prídem si po odmenu."

Zarazená jeho sarkazmom Harriet zažmurkala. Meravo sledovala, ako vychádza na priedomie, ožiarené marcovým slnkom bez toho, aby sa za ňou čo i len obzrel. Vtom zbadala statného koňa, ktorý vonku trpezlivo čakal na svojho pána. Bolo to vskutku mohutné zviera, ponášajúce sa na svojho pána. Na nohách mu ihrali mocné svaly a obrys jeho hlavy naznačoval zaťatosť. Toto ozrutné zviera síce nebolo elegantné, zato vyzeralo dostatočne veľké a silné na to, aby na svojom chrbte unieslo aj rytiera v plnej zbroji.

Napäto počúvala tichnuce vikomtove kroky, ktoré vzápätí nahradilo staccato kopýt jeho koňa po ceste, vedúcej pozdĺž pobrežných skál. Niekoľko sekúnd nehybne kľáčala vedľa omráčenej gazdinej. Knižnica i vstupná hala fary jej už opäť pripadali priestranné. Ešte pred chvíľou, keď tu bol Saint Justín, sa jej zdali stiesňujúco malé.

Znevrady si uvedomila, že zjazvená, divokým dojmom pôsobiaca tvár Saint Justína sa jej hlboko vryla do pamäti. Ešte nikdy nestretla takého zaujímavého muža. Rovnako ako jeho paripa bol nezvyčajne vysoký, masívne stavaný, mal široké plecia, svalnaté ramená a nohy. Aj jeho dlane a chodidlá boli mimoriadne veľké. V mysli si kládla otázku, či si vikmtov obuvník a rukavičkár účtujú osobitné príplatky za zvýšenú spotrebu materiálu pri výrobe rukavíc a čižiem.

Saint Justin mal niečo nad tridsať rokov. Jeho tvár pripomínala vznešeného leva, ktorého pred tromi rokmi videla vo zverinci pána Petershama. Najmä jeho zlatohnedé oči, z ktorých sršala chladná inteligencia a ostražitosť, mali v sebe niečo, čo evokovalo predstavu kráľa zvierat.

Jeho podobnosť s levom umocňovala aj hriva vlasov, vystúpené líčne kosti a výrazná sánka. Jazva na líci iba dotvárala dojem šelmy, ktorej je vlastné násilie.

Harriet si kládla otázku, kde a kedy asi bol Saint Justin ranený. Nepekne jazva na jeho tvári vyzerala už stará, akoby zranenie utržil pred mnohými rokmi. Mal šťastie, že neprišiel o oko.

Keďže pani Stonová sa opäť pomrvila, Harriet sa prinútila sústrediť pozornosť na ňu. Prešla malou fľaštičkou rovno popod gazdinin nos. „Pani Stonová, počujete ma?"

„Áno, počujem." Drobná, žľčovitá osôbka otvorila oči a s tvárou skrivenou bolestnou grimasou uprela pohľad na Harriet. „Čo sa to deje? Ach, panebože, už si spomínam! Bol tu, však"? Takže to nebolo zjavenie. Zver sa vrátil."

„Upokojte sa, pani Stonová. Už odišiel."

Gazdinine oči sa v opätovnom prílive strachu doširoka vypleštili. Pritisla sa k Harrietinmu ramenu a kostnatými prstami kŕčovite zovrela jej zápästie. „Ste v poriadku, slečna Harriet? Neublížil vám? Videla som, ako sa nad vami nakláňal ani pytlák."

Harriet musela potláčať podráždenosť. „Nemusíte sa ničoho obávať, pani Stonová. Iba na okamih ma chytil za bradu.“

„Panebože, ochraňuj nás!“

Rozochvené viečka pani Stenovej sa opäť zatvorili. V tom istom okamihu Harriet začula dupot topánok na schodoch pred farou a hneď nato výzvanie otváraných dverí, ktoré odchádzajúci vikomt za sebou zavrel. Vzápätí sa v nich ukázala Eufemia Ashecombová a pôvabne zružovelá tvár Harrietinej sestry Felicity.

Nie bez dôvodu ju v Upper Biddletone a v jeho širokom okolí pokladali za mimoriadnu krásavicu. Nielenže oplývala pôvabom, ale mala aj vrozený cit pre štýl a eleganciu, ktoré boli so zreteľom na skromné finančné pomery, v akých žili, naozaj mimoriadne.

V nariasených vychádzkových šatách so svetlozelenými a bielymi pásikmi pôsobila uchvacujúco sviežo. Na nich mala oblečenú zelenú pelerínu, ktorú pôsobivo dopĺňal zelený, perami ozdobený klobúčik. Svetlozelené oči a plavozlaté vlasy zdedila po matke. Strih jej šiat zvýrazňoval aj ďalšiu danosť zdedenú po ženských predkoch - utešené plné ňadrá.

Ako prvá vstúpila do haly Ashecombová, ktorej nikto nehovoril inak ako Effie. Ovdovela krátko pred smrťou svojho brata, pastora Pomeroya, a hneď potom sa presťahovala do príbytku svojich neterí. Táto energická žena, ktorú v minulosti tiež pokladali za krásavicu, sa blížila k päťdesiatke. Harriet sa aj teraz zdala atraktívna.

Odhaliac strieborné vlasy, ktoré boli kedysi čierne, sňala si z hlavy klobúk. Jej oči sa vyznačovali zvláštnym tyrkysovým sfarbením, ktoré bolo typické pre Pomeroyovcov. Podobné mala aj Harriet.

Effie zhrozene hľadela na nevládne ležiacu gazdinú. „Preboha, už zasa?“

Za tetou vstúpila do haly Felicity. Zatvorila dvere a uprela pohľad na pani Stonom. „Preboha živého! Zasa dostala záchvat! Čo ju tentoraz tak rozrušilo? Dúfam, že dôvod bol zaujímavejší než naposledy. Pokiaľ si spomínam, vtedy išlo len o to, že najstaršia dcéra lady Barkerovej si vzala obyčajného kupca.“

„Vieš predsa, že pani Stonová prikladá veľký význam spoločenskému postaveniu,“ pridala sa teta Effie. „Annabelle Barkerová pochádza z veľmi dobrej rodiny. Pani Stonová mala pravdu, keď tvrdila, že sa mala vydať za aristokrata.“

„Podľa mňa Annabelle nemohla dopadnúť lepšie,“ vyhlásila Felicity so svojím typickým pragmatickým myslením. „Manžel je bohatý a pekný, jej rozmary financuje bez akýchkoľvek obmedzení. Bývajú v krásnom dome v Londýne, majú dva kočiare a nespočetné množstvo služobníctva. Annabelle má zabezpečený blahobytný život.“

Harriet s úškrnom na perách opäť priložila fliaštičku s vonnou soľou ku gazdininmu nosu. „Okrem toho, po farnosti sa pošuškáva, že Annabelle je do svojho manžela bezhlavo zaľúbená. Máš pravdu, Felicity, vôbec nedopadla zle. Nečakaj však, že teta Effie a pani Stonová to budú posudzovať rovnako ako my.“

„Z toho zväzku nevzide nič dobré,“ zlovestným tónom vyhlásila teta Effie. „Keď sa mladé dievča riadi hlasom svojho srdca, vždy to dopadne zle. A obzvlášť to platí vtedy, keď ju manžel stiahne nižšie na spoločenskom rebríčku.“

„Opakuješ nám to veľmi často.“ Felicity opäť uprela zrak na pani Stonovú. „Tak dozvieme sa konečne, čo sa tu odohralo?“

Skôr než sa Harriet zmohla na odpoveď, pani Stonová zažmurkala a s tvárou skrivenou od bolesti sa posadila. „Bol tu *Zver z Blackthorne Hallu*“ hlesla.

„Kristepane!“ zhrozene zo seba vyrazila teta Effie.

„Zver sa vrátil na miesto činu,“ pokračovala pani Stonová.

„A kto je to? O žiadnom zverovi som nič nepočula,“ vyzvedala vzrušene Felicity.

„Predsa Saint Justín," so vzlykom vyhrkla pani Stonová. „Ako sa len opovážil? Ako sa len opovážil vrátiť? A ako si mohol dovoliť ohrozovať slečnu Harriet?"

Felicity otočila hlavu s doširoka otvorenými očami, v ktorých sa zračila zvedavosť, k Harriet. „Dobrotivé nebesá, u nás bol vikomt Saint Justín?"

„Veru bol," prisvedčila Harriet.

Teta Effie v úžase otvorila ústa. „Vikomt v tomto dome?!" zopakovala neveriacky. „Tu, v tomto dome?"

„Presne tak," pritakala Harriet. „A teraz vám navrhujem, teta Effie, a aj tebe, Felicity, ak ste už ukojili svoju zvedavosť, aby ste sa pokúsili postaviť pani Stonovú opäť na nohy."

„Harriet, ja tomu nemôžem uveriť!" V hlase tety Effie zreteľne znelo i pohoršenie. „Ty mi chceš nahovoriť, že bol u nás na návšteve najvýznamnejší šľachtic v tomto kraji? A ty si ho prijala v takomto oblečení? V tejto starej, špinavej zástere a vypratých šatách, ktoré už dávno mali byť prefarbené?"

„Zastavil sa tu len preto, že náhodou išiel okolo," klamala Harriet zľahčujúcim tónom.

„Len tak tadial'to prechádzal!" so smiechom vyprskla Felicity. „Harriet, ty predsa najlepšie vieš, že urodzení páni sa u nás nikdy nezastavujú. Čo tak zrazu?"

„Prečo by sa nemohol?" podráždene zahundrala Harriet. „Žýva v Blackthorne Halí, a to nieje odtiaľto až tak ďaleko." „Za tých päť rokov, čo tu bývame, sa vikomt ani raz neunúval navštíviť Upper Biddleton. Dokonca aj náš otec videl iba jeho otca. A aj to len jediný raz - v Londýne, keď ho Hardcastle vymenoval na túto faru."

„Felicity, ver mi, bola to len obyčajná spoločenská návšteva," dôrazne vyhlásila Harriet. „Nevidím nič neobvyklé na tom, že navštívil svoje panstvo."

„Ľudia z mestečka tvrdia, že Saint Justín nechodieval do Upper Biddletonu zo zásady. Protiví sa mu už len pohľad na toto miesto." Teta Effie sa ovievala rukou. „Panenka Mária, mám pocit, že aj ja odpadnem. Vikomt v tomto dome! Kto by to len povedal!"

„Na vašom mieste by som sa tým až tak nenadchýnala, pani Ashecombová." Pani Stonová na ňu vrhla pochmúrny pohľad. „Položil ruky na slečnu Harriet. Videla som to na vlastné oči. Ešte šťastie, že som prišla zavčasu."

„Čo jej hrozilo?" Felicitin záujem sa zjavne stupňoval.

„To nie je podstatné, slečna Felicity. Na takéto veci ste ešte primladá. Musíme sa poďakovať Bohu, že som prišla v pravý čas."

„Ale čo znamená to vaše *v pravý čas*?" tvrdošijne domrzala Felicity.

Harriet si otrávene povzdychla a teta Effie zvrátila čelo. „Harriet, miláčik, čo sa stalo? Došiel nám čaj, alebo nás postihla nejaká podobná pohroma?"

„Nie, čaj máme, aj keď mi nenapadlo ponúknuť ho ním," priznala Harriet.

„Ty si ho ani len neponúkla čajom? Navštívil ťa vikomt, a ty si ho ničím neponúkla?" Na tvári tety Effie sa zračil nepredstieraný úžas. „Čo si mám s tebou počať, dievča? Vari sa vôbec nikdy nenaučíš slušným móresom?"

„Chcem vedieť, čo sa tu odohralo," prerušila ju Felicity. „Ako mám rozumieť tomu, že ten chlap položil na teba ruky?"

„Naozaj sa nič nestalo a ani sa nemohlo stať!" nazlostené vyprskla Harriet. „Ten muž sa ma vôbec nedotkol." Vzápätí si však spomenula na veľkú vikomtovu dlaň, ktorá ju uchopila za bradu, a ponurý, varovný pohľad jeho prenikavých hnedých očí. „No, možno sa ma dotkol, ale len na chvíľku. Ubezpečujem vás, že sa niet o čom baviť."

„Harriet?!" Felicity už neovládla svoje vzrušenie. „Musíš nám všetko dopodrobna rozpovedať."

Bola to však pani Stanová, ktorá vyhrkla: „Vyzeral ako samotný diabol." Zatiaľ čo v jej očiach planulo spravodlivé pobúrenie, jej prácou zničené ruky sa ponorili do záhybov zástery. „Myslí si, že si môže dovoliť všetko. Ten zver v sebe nemá ani štipku hanby!" dodala a popotiahla nosom.

Harriet na gazdinú zagánila. „Pani Stanová, prosím vás, len nezačnite plakať!"

„Odpustite, slečna Harriet." Pani Stanová ešte raz potiahla nosom a okrajom zástery si utrela zaslzené oči. „Stačí, aby som ho čo i len videla, a hneď sa mi v mysli vybaví hrozné spomienky."

„Aké spomienky?" vyzvedala Felicity.

„Na našu krásnu slečnu Deidre." Gazdiná si zakryla oči.

„Kto bola Deidre?" zvedavo vyhrkla Effie. „Vaša dcéra?"

Pani Stanová preglgla slzy. „Nie, nebola to moja príbuzná. Bola príliš vznešená na to, aby so mnou bola v príbuzenskom vzťahu. Bola jediným dieťaťom pastora Rushtona. Ja som sa o ňu len starala."

„Rushton," zamyslene zopakovala teta Effie, loviac v pamäti. „Tak sa volal pastor, ktorý pôsobil na tejto farnosti predtým, než ho vystriedal môj drahý brat."

Pani Stanová, ktorej tenké pery sa navidomoči chveli, prikývla. „Po smrti svojej matky sa slečna Deidre stala pre toho dušpastiera jediným potešením v tomto slzavom údolí. Vnášala do tohto domu radosť a slnko. Tak to bolo dovtedy, kým ju tá beštia neuštvala."

„Beštia?" Felicity mala na tvári taký výraz, ako keby práve čítala jeden zo svojich obľúbených hororov. „Máte na mysli vikomta Saint Justína? On uštval Deidre Rushtonovú? Ale ako?"

„Je to nehanebné monštrum," zašomrala pani Stanová, zvierajúc skryté ruky v päste.

„To je zvláštne." Teta Effie sa zatvárila nechápavo. „Nejde mi to do hlavy, pani Stanová. Nemôžem tomu jednoducho uveriť. Ten muž je vikomt, džentlmen. Navyše zdedí grófsky titul. A ona bola dcérou pastora."

„Nie je to žiadny džentlmen," kategoricky vyhlásila pani Stanová.

Napokon Harriet stratila trpezlivosť a otočila sa ku gazdinej. „Pani Stanová, domnievam sa, že na dnes tých vašich dramatických vystúpení bolo akurát tak dosť. Lepšie bude, keď sa vrátite do kuchyne."

V zaslzených očiach pani Stanovej sa zračila nemá bolesť. „Hovorím pravdu, slečna Harriet. Ten chlap zabil slečnu Deidre. Ako keby osobne stlačil spúšť pištole."

„Pištole?" Harriet na ňu zarazene civela.

V hale na chvíľu zavládlo napäté ticho. Šokovaná Effie úplne onemela. Dokonca ani Felicity nedokázala zo seba dostať ďalšiu otázku.

Harriet znenazdania pocítila, že jej vyschlo v ústach. „Pani Stanová," ozvala sa napokon, zreteľne vyslovujúc každú hlásku. „Azda len nechcete tvrdiť, že vikomt Saint Justin zavraždil predchádzajúcu obyvateľku tohto domu? Ak je to tak, potom vám už nedovoliť pokračovať v takýchto obvineniach, keď sa ten muž nemá možnosť brániť."

„Je to sväto-svätá pravda, slečna Harriet. Prisahám vám na svoj život. Oficiálna verzia znie, že to bola samovražda, nech našej chuderke Deidre dá Boh sladké odpočinutie, ale ja s určitosťou viem, že ju k tomu dohnal on. Zver z *Blackthorne Hallu* má našu malú na svedomí. Všetci tu na okolí to vedia."

„Dobrotivé nebesá!" nahlas si povzdychla Felicity a prežehnala sa.

„Určite ide o nejaký omyl," zašepkala teta Effie.

Lenže Harriet, ktorá hľadela pani Stanovej priamo do očí, si zrazu uvedomila, že žena asi vraví pravdu, alebo prinajmenšom pevne verí tomu, čo hovorí. „Ako mohol Saint Justin dohnat Deidre Rushtonovú k samovražde?" spýtala sa.

„Boli zasnúbení a mali sa brať," priškrteným hlasom odvetila pani Stanová. „To bolo ešte predtým, než vysvitlo, že zdedí titul grófa. Vtedy ešte žil jeho starší brat Randal. Samozrejme, ten titul mal pôvodne zdediť Randal. Bol to vynikajúci človek a dokonalý džentlmen. Vskutku dôstojný dedič grófstva Hardcastle. Muž, ktorý bol hoden pokračovať v rodovej tradícii anglickej aristokracie."

„Na rozdiel od tej beštie?" zvedavo nadhodila Felicity.

Pani Stanová znížila hlas do šepotu. „Poniekto farníci dokonca hovoria, že Gideon Westbrooke zavraždil svojho brata, aby sa dostal k titulu a tým aj k majetku."

„To je hrozné!" vyhrkla Felicity.

„Nepredstaviteľné!" Teta Effie mala na tvári ohúrený výraz.

„Ak chcete vedieť, čo si o tom myslím ja, tak sú to do neba volajúce výmysly," vyhlásila Harriet. Vzápätí však v žalúdku pocítila nepríjemné šteklenie. Pani Stanová bola očividne hlboko presvedčená o každom slove, ktoré vyriekla. Táto žena mala síce sklon všetko dramatizovať, no Harriet svoju gazdinú poznala dosť dlho na to, aby ju mohla podozrievať z ohovárania.

„Je to pravda," bránila sa zamračená pani Stanová. „Môžem vám to odprisahať."

„Pokračujte, pani Stanová. Porozprávajte nám, ako ten zver - chcem povedať vikomt - dohnal slečnu Deidre k samovražde."

Harriet prestala oponovať. V duchu si povedala, že môže byť osožné vypočuť si jej argumenty. „Dobre teda, pani Stanová, keď ste nám už povedali *a*, povedzte aj *b*. Čo presne sa stalo s Deidre Rushtonovou?"

Gazdiná zovrela ruky v päst'. „Prenasledoval ju dovtedy, kým sa mu nepodarilo sprziť ju. Zneužil ju, chlipník jeden, a priviedol do požehnaného stavu. Ale potom namiesto toho, aby sa zachoval, ako sa patrí a oženil sa s ňou, jednoducho ju opustil. Vedeli o tom všetci. Dosvedčí vám to ktokoľvek."

Teta Effie a Felicity len ohúrené mlčali.

„Prekristapána!" Harriet sa posadila na malú čalúnenú lavičku. Uvedomila si, že stíska päste tak silno, až ju bolia prsty. Aby sa upokojila, prinútila sa zhlboka nadýchnuť a vydýchnuť. „Pani Stanová, ste si tým celkom istá? Nepripadal mi ako chrapúň. Vlastne... bol celkom sympatický."

„Čo ty už len môžeš vedieť o mužoch, ktorí páchajú takéto skutky?" vmietla jej do tváre teta Effie s nevyvrátiteľnou logikou. „Zatiaľ si ešte nemala možnosť žiadneho spoznať. Nebola si uvedená do vyššej spoločnosti, pretože môj brat, nech odpočíva v pokoji, nám na to nezanechal dosť peňazí. Možno keby si vycestovala do Londýna a spoznala tamojší svet, zistila by si, že muža nemožno spoznať len tak na prvý pohľad."

„Podistým máš pravdu, teta Effie." Harriet cítila povinnosť priznať, že tetine slová sa zakladajú na skutočnosti. Vskutku nemala nijaké skúsenosti s mužom, ktorý by ju, nevinnú pannu, zvedol a potom zradne opustil. „Síce sa mi dostali do uší rôzne historky, ale viem, že to nie je to isté, ako osobná skúsenosť s takým človekom."

„Podistým ľutuješ, že nemáš takéto skúsenosti," poznamenala Felicity a nástoľčivo sa obrátila k pani Stanovej. „Veľmi vás prosím, pokračujte!"

„Veru tak," dodala Harriet. „Už nám to porozprávajte do konca, pani Stanová."

Gazdiná zodvihla hlavu a zaslzenými očami blúdila z Harriet na Felicity. „Ako som už povedala, Gideon Westbrook bol druhým synom grófa z Hardcastle."

„Takže nebol vikomt," vecne skonštatovala Felicity.

„Pravdaže nebol," pritakala teta Effie so sebe vlastným mentorským tónom, ktorý používala v takýchto chvíľach. „Nemal žiadny titul, pretože bol druhorodeným synom. Titul vikomta mal jeho starší brat."

„To mi je jasné, teta Effie. Pokračujte, pani Stonová."

„Ľúty zver zatúžil po mojej sladkej Deidre, len čo sa to dievča po prvýkrát zjavilo v Londýne. Pastor Rushton horko-ťažko naškrabal peniaze, aby mohol zaplatiť trovy, spojené s jej uvedením do vyššej spoločnosti. Gideon bol prvý muž, ktorý ju požiadal o ruku."

„A Rushton sa rozhodol chmatnúť po prvom zaťovi, ktorý sa mu núkal?" netrpezlivo jej skočila do reči Harriet.

Tvár pani Slonovej sa ohradila: „Pastor radil slečne Deidre, že by mala jeho ponuku prijať. Gideon síce nemal titul, ale mal peniaze a spoločenské konexie. Myslel si, že je to výborná partia."

„Vtedy to zrejme aj tak vyzeralo," súhlasne zašomrala Effie.

„Povedané inými slovami, ona ho chcela kvôli jeho peniazom a šanci vydať sa do významnej rodiny," uzavrela Harriet.

„Slečna Deidre odjakživa bola dobrou a poslušnou dcérou," obhajovala nešťastné dievča gazdiná. „Podvolila sa želaniu svojho otca, hoci Gideon bol iba druhý syn, a navyše škaredý ako noc. Mohla si nájsť lepšieho, ale jej otec nechcel riskovať a vyčkávať. Nemohol si dovoliť držať ju dlhší čas v Londýne."

Harriet vrhla na gazdinú pohľad plný pobúrenia. „Mne sa vôbec nezdal škaredý."

Pery pani Slonovej sa skrivilili v znechutenej grimase. „Je to jedno velikánske monštrum. S tou svojou jazvou na líci vyzerá ako stelesnený diabol. Odjakživa tak vyzeral, dokonca aj predtým, ako utŕžil tú ranu. Chuderke Deidre sa stačilo naňho len pozrieť, a už sa celá chvela. Svoju povinnosť si však splnila."

„Z toho, čo sme sa doposiaľ dozvedeli, vyplýva, že urobila aj niečo navyše," zašomrala sarkasticky Harriet.

Teta Effie smutne zavrtela hlavou. „Och, to sú tie hlúpučké panny, ktoré chcú silou-mocou nasledovať hlas svojho srdca, a nie rozum. Aké je to nerozvážne! Kedy už tie naivné bytosti konečne pochopia, že musia byť v strehu a prísne si strážiť svoju poctivosť až do okamihu, kým ich vzťah neposvätí kňaz. Pravda, ak si nechcú zničiť povest'."

„Deidre nebola žiadna naivka," zápalisto ju ubezpečovala pani Stonová. „Vravím vám, že ten netvor ju potupne zviedol. Dovtedy bola nevinným jahniatkom, ktoré nemalo ani potuchy o telesnej žiadostivosti. Zneužil ju v čase, keď už boli zasnúbení. Keď zistila, že je samodruhá, očakávala, že jej snúbenec sa zachová, ako sa na džentlmena patrí."

„Nepochybne sa domnievala, že džentlmen nezruší zasnuby," zádumčivo prehodila Harriet.

„Veru tak, skutočný džentlmen by ich nezrušil," mentorsky poznamenala teta Effie. „Problém je však v tom, že za takýchto okolností sa žena nemôže spoliehať na mužovu česť. Práve toto je dôvod, pre ktorý sa žena musí za každú cenu vyhnúť riziku kompromitácie. Ty, Felicity, urobíš dobre, keď si tento príbeh pred odchodom do Londýna vryješ do pamäti."

„Áno, teta Effie," pritakala Felicity, prevrátiac oči tak, aby to videla len jej sestra.

Harriet sa smutne pousmiala. Nebolo to po prvý raz, keď si obe museli vypočuť takúto prednášku od tety, ktorá ich chcela vystríhať pred všetkými nástrahami, ktoré na ne číhajú vo svete.

V otázkach spoločenského správania Effie sama seba pokladala za najvyššiu autoritu. So seba uspokojujúcou istotou sa vyhlásila za neomylného poradcu a strážcu ich morálky, hoci jej Harriet často pripomínala, že v Upper Biddletone ich nemá pred kým strážiť.

„Ako som už povedala, Saint Justín nie je džentlmen. Je to krutá, nehanebná beštia, ktorá nemá srdce." Pani Stonová si hánkou červenej kostnatej ruky utrela oči. „Grófov starší syn zahynul krátko po tom, ako úbohá Deidre zistila, že je v požehnanom stave. Medzi ľuďmi sa povrávalo, že ho vyhodil zo sedla kôň, keď cválal pozdĺž pobrežného útesu. Pri páde z útesu si zlomil väzy a spadol do mora. Najprv sa to pokladalo za nehodu. Neskôr však miestni obyvatelia o tom začali pochybovať, keď videli, ako nový vikomt zaobchádza so slečnou Deidre."

„To je strašné!" Felicity na gazdinú hľadela s doširoka otvorenými očami.

„Len čo sa Gideon Westbrook dozvedel, že zdedí titul, zásnuby zrušil."

„To nie je možné!" pobúrené zvolala Felicity.

Pani Stenová smutne prikývla a pokračovala: „Nechal ju, hoci dobre vedel, že pod srdcom nosí jeho dieťa. Nezaobalene jej oznámil, že odteraz je vikomtom Saint Justín on a po čase sa stane grófom z Hadcastlu, ktorý si môže nájsť niekoho lepšieho než je chudobná pastora dcéra."

„Kristepane!" Harriet si spomenula na záblesk vypočítavej jasnozrivosti v Gideonových hnedých očiach. Čím dlhšie o tom uvažovala, tým väčšmi sa utvrdzovala v tom, že naozaj nevyzeral ako jemnocitný muž. Rozhodne nie v prípade, ak mu išlo o zisťné ciele. Vyzeral neúprosne ako pobrežné útesy. Zachvela sa: „Podľa vás teda vedel, že Deidre čaká dieťa?"

„Áno, nech sa prepadnem do horúceho pekla, ak nehovorím pravdu." Pani Stenová striedavo zvierala a otvárala päste. „Keď zistila, že čaká dieťa, sedela som pri nej. Držala som ju v náručí, keď celú noc preplakala. Hneď ráno sa pobrala za ním. Keď sa vrátila, vyčítala som z jej tváre, že ju odmietol." Oči pani Stenovej sa naplnili slzami, ktoré jej začali pomaly stekať dolu po širokých lícach.

„Čo sa stalo potom?" stíšeným hlasom sa spýtala dojatá Felicity.

„Slečna Deidre sa zavrela v knižnici, zvesila zo steny otcovu pištoľ a zastrelila sa. Objavil ju chudák pán Rushton.“

„Úbohé, nešťastné dieťa,“ šepala teta Effie. „Prečo si len nepočínala trochu obozretnejšie? Keby viac hľadela na svoju česť, nenaletela by takému podliakovi. Felicity, môžeš mi sľúbiť, že nezabudneš na poučenie vyplývajúce z tohto príbehu?“ „Sľubujem, teta Effie. Určite si ho budem pamätať.“ Felicity bola zjavne dojatá srdcervúcim príbehom.

„Bože môj,“ zašomrала Harriet. „Všetko je to neuveriteľné.“ Obzrela sa po knižnici zapratanej fosíliami a pri spomienke, ako sa Saint Justín naklonil nad jej stolom a mocnou rukou ju chytil za bradu, sťažka preglgla. „Pani Stenová, ste presvedčená o tom, čo hovoríte?“

„Samozrejme! Keby žil váš otec, potvrdil by moje slová. Vedel, čo sa stalo s dcérou pastora Rushtona, ale uchovával to v tajnosti, pretože sa domnieval, že sa nepatrí o tom hovoriť s mladými ženami. Keď mi oznámil, že naďalej môžem viesť túto domácnosť, varoval ma, že pred vami o tom nesmiem ani ceknúť. Tak som držala jazyk za zubami. Ale dlhšie už nemôžem.“

Teta Effie súhlasne prikývla. „Je úplne prirodzené, že ste mlčali. Teraz, keď sa tu opäť zjavil, všetky dobre vychované panny sa musia mať na pozore.“

„Zvedená a opustená.“ Felicity neveriacky pokrútila hlavou. „Ako v románe!“

„Hrozná,“ skonštatovala teta Effie. „Vyslovene hrozná. Mladé dámy musia byť nanajvýš opatrné. Felicity, kým bude vikomt nablízku, nesmieš chodiť sama von. Rozumela si?“

Felicity sa obrátila k Harriet. „Hádám ma nechcete väzniť vo vlastnom dome len preto, že sa tu zjavil Saint Justín?“ Harriet so zamračenou tvárou odvetila: „Pravdaže nie.“ Teta Effie sa zatvárila prísne. „Harriet, na Felicity treba dávať pozor. Dúfam, že na ňu dohliadneš.“

Harriet zodvihla hlavu. „Teta Effie, Felicity je rozvážne dievča, a preto verím, že určite nevykoná nijakú hlúposť. Však mám pravdu, Felicity?“

Felicity sa uškrnula. „Myslíte si, že sa dám pripraviť o šancu dostať sa medzi londýnsku smotánku? Taká hlúpa nie som.“

Pani Stenová prísne zovrela pery. „Saint Justín má záľubu v pekných a mladých neviniatkach. Keďže váš otec, slečna Felicity, už nie je medzi živými a nemôže vás ochraňovať, musíte byť nanajvýš opatrná.“

„Moja reč.“ prisvedčila teta Effie.

Harriet povytiahla obočie a vyčítavým tónom poznamenala: „Vidím, že ani jedna z vás si nerobí rovnakú starosť o moju povesť.“

Teta Effie sa ju okamžite usilovala učičiťkať. „Drahá, veď vieš, že ťa máme rovnako rady. Lenže ty máš už dvadsaťpäť rokov. A pre takého chlipníka sú najlákavejšou korisťou mladučké neviniatka.“

„A nie prestárle neviniatka, ako som ja," zahundrala Harriet, ignorujúc Felicitin posmešný úškl'abok. „Nuž dobre, teta Effie, asi máš pravdu. Skutočne je len málo pravdepodobné, že by Saint Justin zatúžil zviesť mňa." Po krátkej odmlke neprítomné dodala: „Spomínam si, že už aj predtým som o ňom čosi počula."

„Čo také?" Teta Effie na ňu uprela znepokojený pohľad.

„Na tom nezáleží, teta Effie." Harriet zamierila k otvoreným dverám knižnice. „Dôverujem Felicity, že nestratí hlavu, keď sa ocitne v spoločnosti vikomta Saint Justína. Ona nie je žiadna naivná hus. A teraz ma ospravedlňte, musím pokračovať vo svojej práci."

Nato Harriet dôstojným krokom odpochoďovala a potichu zavrela za sebou dvere. V bezpečí svojho malého útočiska so srdcervúcim stonom klesla na stoličku, oprela sa lakt'ami o dosku stola a skryla si tvár v rukách.

*Felicity skutočne nie je hlúpa, skonštatovala v duchu zatrpknuto. Hlúpa som ja. To ja som sa zachovala neuvážene, keď som Zvera z Blackthorne Hallu prilákala späť do Upper Biddletonu.*

### Kapitola 3

Ešte aj o desiatej hodine predpoludním visela nad pobrežím hustá, sivastá hmla, ktorú v priebehu noci privial od mora vietor. Keď Harriet schádzala kľukatým chodníkom po strmom zráze na pláž, videla pred seba iba na niekoľko krokov. Bola zvedavá, či sa Gideon dostaví na dohodnutú schôdzku, počas ktorej mali spoločne preskúmať jaskyňu zlodejov.

V duchu si kládla otázku, či jej skutočne záleží na tom, aby Gideon prišiel. Takmer celú noc kvôli tomu nespala. Vyčítala si, že urobila chybu, keď poslala vikomtovi onen osudový list.

Keď sa pri zostupe strmým chodníkom pošmykla na kameňoch, pevnejšie zovrela v ruke držiak tašky, v ktorej niesla náradie, a voľnou rukou sa chytila mokrého balvana, aby udržala rovnováhu.

Chodník medzi útesmi nebol nebezpečný len pre toho, kto ho poznal. Boli na ňom úseky, ktoré sa zdolávali veľmi ťažko. Vždy, keď sa vybrala hľadať skameneliny, ľutovala, že nemá oblečené nohavice. Bola si však istá, že teta Effie by odpadla, keby sa pred ňou o tom čo i len zmienila. Dávala si záležať, aby ju znervózňovala čo najmenej.

Teta totiž neschvaľovala ani jej pátranie po skamenelinách. Domnievala sa, že niečo také sa pre mladú dámu nehodí, a vonkoncom nevedela pochopiť, prečo sa svojej záľube venuje s takým zápalom. Preto nechcela tetu popudzovať ešte aj tým, že by sa vybrala hľadať skameneliny v nohaviciach.

Keď zišla z útesu, obklopili ju chuchvalce hmly. V úsilí zorientovať sa pokúšala sa preniknúť hmlu svojím ostrozrakom. K ušiam jej doliehal šplechot vín príboja, narážajúceho na breh, no cez hustú hmlu ich nevidela. Nepříjemný vlhký chlad jej prenikal cez hrubú vlnu tmavohnedého obnoseného plášt'a až ku kostiam.

Zišlo jej na um, že keby sa tu Gideon aj objavil, v tejto hustej hmle by ju určite nenašiel. Zabočiac po pamäti, vydala sa pomalým krokom po pláži pozdĺž útesu. Príliv pominul len ráno takže piesok bol ešte vlhký. Keďže počas prílivu bola celá pláž pod vodou,orské vlny narážajúce až na útes zaplavovali nižšie položené jaskyne.

Raz sa stalo, že sa dopustila chyby - príliš dlho sa zdržala v jaskyni a valiaci sa príliv ju len-len že nechtyl do pasce. Spomienka na túto udalosť ju odvtedy prenasledovala ako nočná mora, preto si ďalšie svoje výpravy do jaskýň dôkladne plánovala.

Opatrne kráčala pozdĺž úpätia útesu, hľadajúc v piesku ľudské stopy. Keby tadiaľ pred niekoľkými minútami prešiel Gideon, museli by v ňom zostať odtlačky jeho veľkých topánok. Znova ju prepadli pochybnosti o tom, či to, že zavolała Gideona do Upper Biddletonu, bolo rozumné.

Vzápätí sa začala presviedčať, že je predsa nevyhnutné zatočiť s bandou zlodejov, ktorí zneužívali jej vzácne nálezisko na uskladňovanie ulúpenej koristi. Predsa nemohla pripustiť, aby v tom pokračovali! Skrátka a dobre, nemienila sa dať obmedzovať v skúmaní.

Predpokladala, že v tejto podzemnej komnate by mohla objaviť vzácne fosílie. Preto čím dlhšie zločinci zneužívali jaskyňu, tým väčšími sa zvyšovalo riziko, že niektorý z nich objaví aj skameneliny a zistí, že sa dajú výhodne speňažiť. Keby nejaký pozoruhodný exemplár ponúkol vášnivému zberateľovi, Upper Biddleton by mohol zažiť inváziu hľadačov fosílií.

A to predsa nemohla pripustiť! Kosti, povalujúce sa v jaskyni, patrili ako svojej objaviteľke výlučne jej.

Samozrejme, aj iní zberatelia už v minulosti preskúmavali jaskyne v Upper Biddletone, našli však iba niekoľko skamenelých rýb a zopár mušlí. Ona hľadala vytrvalejšie než ostatní. Intuitívne vycítila, že ju tam čakajú senzačné objavy.

Dospela k záveru, že musí pokračovať v tom, čo začala. Potrebovala niekoho mocného a vplyvného, kto by jej pomohol zbaviť sa zlodejov. Čo na tom, že Gideon bol nebezpečný surovec? Ako sa mohla lepšie vysporiadať so zlodejmi, než poslať na nich neslávne známeho Zvera z *Blackthorne Hallu*. Nezaslúžili si nič iné.

Z úvah ju vytrhli kúdoly hmly, ktoré sa vôkol nej rozvírili, usporadúvajúc sa do ďalšieho tvaru. Harriet zastala, náhle si uvedomiac, že na pobreží nie je sama. Od úľaku sa jej vlasy na hlave postavili dupkom. Rozhliadajúc sa vypleštenými očami dookola, zbadala Gideona. Vynoril sa z hmly ako duch a kráčal rovno k nej.

„Dobré ráno, slečna Pomeroyová." Jeho hlas burácal ako hukot príboja. „Predpokladal som, že ani hmla vás nezastaví." „Dobré ráno, pane." Harriet cez prevaľujúce sa chuchvalce hmly občas zahliadla obrovitú siluetu muža. Hlavou jej preblesklo, že aj v jej prebujnelých predstavách sa vynáral z hmly sť'a démon z pekelného dymu. Na jej údiv vyzeral ešte mohutnejší, než si ho pamätala z ich prvého stretnutia.

Na nohách mal obuté čierne čižmy, na rukách natiahnuté čierne rukavice a oblečený bol v čiernom plášti s vysokým golierom, ktorý trochu ukrýval jeho zjazvenú tvár. Jeho vo vetre vlajúce čierne vlasy sa leskli od rannej hmly.

„Ako vidíte, opäť som poslušol váš príkaz," vyhlásil s ironickým úsmevom hneď po tom, ako pri nej zastal. Zabodol do jej tváre pohľad svojich pichľavých očí a pokračoval: „Budem musieť ovládnuť svoj sklon plniť vaše želania, aby som sa vami nenechal zotročiť."

Harriet sa pokúsila vyčariť strojený úsmev. „Toho sa naozaj nemusíte obávať. Som si istá, že vy rozkazy druhého človeka budete poslúchať len vtedy, ak vám to bude vyhovovať."

Gideon Westbrook pokrčil plecami. „Nikdy nemožno spoľahlivo predvídať, čo vykoná muž, keď stretne zaujímavú ženu." Satyrský úsmev skryl jeho zjazvenú tvár do zlovestnej masky. „Slečna Pomeroyová, čakám na váš ďalší rozkaz."

Harriet naprázdno preglgla a zodvihla tašku. „Priniesla som dva lampáše," oznámila náhlivo. „V podzemných chodbách ich budeme potrebovať."

„Dovolíte?" Než sa spamätala, Gideon vzal kabelu z jej prstov. Na jeho mocnej ruke visela, akoby nemala nijakú hmotnosť. „Tak, a teraz mi ukážte cestu, slečna Pomeroyová. Veľmi rád by som videl tú vašu jaskyňu s pokladom."

„Pravdaže. Podme tadiaľto." Svižne sa zvrtla a nebojácne vykročila do hmly.

„Dnes ráno nie ste taká sebavedomá, slečna Pomeroyová." Gideon, ktorý kráčal v jej šľapajach, sa očividne na nej zabával. „Mám pocit, že niekto - najpravdepodobnejšie tá dobrá duša pani Stonová - vám prezradil pikantné podrobnosti o mojom niekdajšom pôsobení v Upper Biddletone."

„Vaša minulosť ma vôbec nezaujíma." Harriet sa zo všetkých síl usilovala, aby jej hlas znel pokojne a mimoriadne rozhodne. Obzrieť sa za seba si však netrúfla. V rozpakoch pridala do kroku. „Skutočne ma nezaujíma."

„Napriek tomu vás musím varovať," zašomral výhražné, „že od svojej minulosti sa nedokážem oslobodiť. Tam, kde som ja, je aj ona. Skutočnosť, že zdedím titul grófa, občas pomáha ľuďom prehliadnuť ju, ale niet pochyb, že nadobro sa jej zbaviť nedokážem. Najmä tu, v Upper Biddletone."

Harriet sa kradmo obzrela ponad plece a zacítiať v jeho hlase potláčané napätie, zvrátila čelo. „Prekáža vám?"

„Moja minulosť? Ani nie. Už dávno som sa zmieril s tým, že ma ľudia pokladajú za démona z pekiel. Ale ak mám byť úprimný, taká povest' má aj svoje výhody."

„Akéže by mohla mať výhody?" prekvapene sa spýtala Harriet.

Črty Gideonovej tváre stvrdli. „Napríklad ma ochraňuje pred prenasledovaním mamičiek, posadnutých túžbou vydať svoje dcéry. Sakramentsky si dávajú záležať na tom, aby sa ich dcérenky nedostali do mojich rúk. Majú strach, že ich mláďatká nehanebne zvediem a sprznené odvrhnem."

„Och!" ušiel z pier povzdych ohúrenej Harriet.

„Pretože istotne by také boli," pokračoval bezstarostne. „Sprznené - nič viac a nič menej. Akoby mohli núkať na vydaj dcéry, ktoré sa spustili so mnou?"

„Chápem." Harriet si odkašľala a pridala do kroku. Za chrptom cítila Gideonovu blízkosť, hoci na vlhkom piesku nepočula jeho kroky. Nehlučnosť, s akou sa pohyboval, jej napínala nervy. Mala pocit, že ju prenasleduje zákerná šelma.

Po krátkej odmlke Gideon pokračoval: „Pokiaľ si pamätám, žiaden rodič sa nepokúšal prinútiť ma k tomu, aby som požiadal o ruku jeho dcéry osvedčeným starým trikom - obvinením, že som skompromitoval jeho nevinné púpätko. Všetkým je jasné, že takýto úskok by im v mojom prípade nebol nič platný."

„Pane, ak sa ma usilujete takýmto hlúpym spôsobom varovať, ubezpečujem vás, že vám vôbec nič nehrozí."

„Ja viem, že z vašej strany mi nič nehrozí, slečna Pomeroyová. Ale vy by ste sa mali mať na pozore."

Harriet mala tejto témy už plné zuby. Prudko zastala a otočila sa k nemu. Keďže bol oveľa vyšší, musela poodstúpiť dozadu, aby mu videla do tváre. Zagániac naňho, sa spýtala: „Takže je to teda pravda? Opustili ste dcéru predchádzajúceho pastora po tom, ako ste ju priviedli do druhého stavu?"

Gideon na ňu uprel ponurý pohľad. „Na osobu, ktorá vyhlásila, že moja minulosť ju nezaujíma, ste priveľmi zvedavá."

„Vy ste s tým začali."

„Máte pravdu. Asi som sa nezdržal. Najmä po tom, keď sa ukázalo, že tú smutnú historku už poznáte."

„Tak ako to bolo? Urobili ste to, alebo nie?"

Gideon stiahol jednu obrvu a tváril sa, akoby o niečom intenzívne premýšľal. Keď napokon uprel pohľad na Harriet, jeho oči sršali chladným hnevom. „Slečna Pomeroyová, fakty sú bezpochyby také, ako vám boli predostreté. Moja snúbenica čakala dieťa. A naozaj je pravda, že keď som zrušil zásnuby, už som o tom vedel. Odišla domov a zastrelila sa.”

Harriet sa zhlboka nadýchla a poodstúpila o ďalší krok dozadu. Na jaskyňu s ukradnutou korisťou načisto zabudla. „Tomu neverím,” hlesla.

„Ďakujem vám, slečna Pomeroyová.” Posmešne sklonil hlavu. „Ubezpečujem vás však, že ostatní majú na to iný názor.”

Harriet sa prebrala z ohúrenia. „Ako som už povedala, mňa sa to netýka.” Zvrtla sa na podpätku a náhlivým krokom sa pobrala k vchodu do jaskyne. Tvár jej priam blčala od rozrušenia. *Mala som čušať*, vyčítala si v duchu roztrpčené. Celá situácia sa jej zdala neuveriteľne trápna.

O niekoľko minút neskôr, keď dorazili k cieľu, Harriet si s úľavou vydýchla. Tmavý otvor v skale zíval v hmle ako vchod do pekla. Keby nevedela už poslepiacky, kde sa presne nachádza, podistým by ho v tej hmle prehliadla. „Toto je ten vchod, pane.” Harriet zastala a otočila sa k vikomtovi. „Jaskyňa, ktorú používajú zloději, je až na konci celého komplexu.”

Gideon chvíľu zíval do otvoru v skalnej stene a potom položil jej kabelu na zem. „Asi budeme potrebovať tie lampáše.”

„Áno. Už niekoľko krokov od vchodu je úplná tma.”

Uprene sledovala, ako Gideon zapaluje lampy. Jeho ruky napriek rozmerom a sile pracovali nečakane zručne. Keď jej podával jeden z lampášov, všimol si jej pátravý pohľad a chladne sa pousmial. Jazva na jeho tvári sa pritom zlovestne skrivila.

„Váhate, či máte vojsť do pekla v mojej spoločnosti, slečna Pomeroyová?”

Harriet naňho nahnevane flóchla a takmer mu vytrhla lampáš z ruky. „To ani náhodou! Poďme!” Pretiahla sa cez úzky vchod a zodvihla lampáš do výšky. Chuchvalce hmly, ktoré sa valili do jaskyne, vrhali na jej vlhké kamenné steny čudesné tieň. Strasúc sa, položila si otázku, prečo jej zrazu podzemná chodba pripadá taká hrozivá a odpudzujúca. Veď tu predsa nie je po prvý raz!

Napokon dospela k názoru, že príčinou jej rozrušenia je vikomtova prítomnosť. Bude musieť krotiť svoju fantáziu. *Venuj sa tomu, kvôli čomu sme sem prišli*, napomenula sa v duchu.

Pohybujúc sa nečujnými, pružnými krokmi, Gideon vošiel za ňou. Aj žiara jeho lampáša vytvárala na jaskynných stenách bizarné tieň. „Slečna Pomeroyová, chodievate do týchto jaskýň sama, alebo vás niekto sprevádza?”

„Kým žil otec, zvyčajne mi robil spoločnosť on. Viete, to on prebudil vo mne záujem o fosílie. Sám bol ich vášnivým zberateľom. Len čo som sa naučila chodiť a trochu som podrástla, brával ma na svoje výpravy. Odvtedy, ako nečakane zomrel, chodievam sama.”

„To sa mi nezdá rozumné."

„To ste už povedali. Ubezpečujem vás však, že otec ma naučili skúmať jaskyne už dávno predtým, ako sme sa presťahovali do Upper Biddletonu. Som dostatočne skúsená. Tadiaľto, pane!" Postupujúc čoraz hlbšie do útrobov jaskyne, zreteľne za chrbtom cítila Gideonovu prítomnosť. „Dúfam, že nepatríte k ľuďom, ktorí majú fóbiu z uzavretých priestorov?"

„Ubezpečujem vás, že mňa vyviešť z miery nie je vôbec jednoduché, milá slečna Pomeroyová."

Naprázdko preglgla. „Mnohí ľudia majú v jaskyniach panický strach. Ale chodba, ktorou sa do nich vchádza, je neobvykle široká. Dokonca ani vo svojom najužšom úseku nie je natoľko tesná, aby sa cez ňu nedalo pohodlne prejsť postojácky."

„Slečna Pomeroyová, vaša predstava o pohodlí je od mojej trochu odlišná," ironicky podotkol Gideon.

Obzrúc sa po jeho poznámke dozadu, Harriet zbadala, že muž, kráčajúci za ňou, sa musel zhrbiť, aby sa prevliekol cez chodbu. „Ste dosť veľký, však?"

„O trochu vyšší než vy, slečna Pomeroyová."

Zahryzla si do spodnej pery. „Dávajte pozor, aby ste tu neuviazli. Bolo by to veľmi nepríjemné."

„V tom s vami nemôžem nesúhlasiť. Najmä so zreteľom na skutočnosť, že počas prílivu býva tento úsek jaskynného komplexu zaplavený." Gideon si sústredene prezeral kamenné steny, po ktorých stekala voda. Harriet si všimla, že pred žiarou lampy po nej unikal do tieňa malý belasý krab.

„Všetky spodné terasy jaskýň pozdĺž pobrežného útesu počas prílivu zaplavuje more," vysvetľovala Harriet, postupujúc dopredu. „Táto informácia môže byť nesmierne užitočná pri vypracovávaní plánu, ako zlodejov dolapiť. Očividne sú si toho vedomí aj tí lotri, lebo sem chodia uprostred noci pred prílivom. Akýkoľvek plán na ich polapenie musí vychádzať z tohto faktu."

„Ďakujem, slečna Pomeroyová. Budem to mať na zreteli."

Zamračila sa, pretože v jeho hlase postrehla sarkastický podtón. „Chcela som vám iba pomôcť."

„Ale?"

„Vari vám musím pripomínať, že ako osoba, ktorá odhalila zločincov, mám na to právo? Podľa mňa by ste mali byť rád, že máte možnosť so mnou konzultovať ďalší postup."

„Ibaže ja vám na oplátku musím pripomenúť, že som tu kedysi býval, takže tunajší terén poznám."

„To mi je známe, ale nepochybne ste už na niektoré detaily zabudli. Okrem toho, vďaka mojim nespočetným výpravám poznám všetky zákutia tunajších jaskýň."

„Sľubujem vám, že ak budem potrebovať vašu radu, určite vás o ňu požiadam.“

Harriet v okamihu premkla roztrpčenosť, ktorá úplne prevládla nad jej ostrážitosťou. „Pane, myslím, že keby ste boli trochu zdvorilejší, dosiahli by ste väčšie spoločenské uznanie,“

„Ale ja nemám najmenší záujem o zvyšovanie svojho spoločenského uznania.“

„To vidím,“ zašomrala. Chystala sa k tomu ešte niečo dodať, ale pošmykla sa na morských chaluhách, ktoré tu zanechalo ustupujúce more. Hľadajúc nejaký oporný bod, zakymácala sa a vystrela ruku. Jej ruka v rukavici sa však zošmykla po slizkej stene, nenachádzajúc nič, čoho by sa mohla zachytiť. „Panebože!“

„Chytám vás,“ nevzrušeným hlasom oznámil Gideon. Objal ju okolo pása a pevne si ju pritisol ku svojej širokej hrudi.

„Prepáčte.“ Len čo si Harriet uvedomila, v akej nebezpečnej blízkosti pri ňom stojí, pocítila nedostatok vzduchu. Gideonova ruka jej pripadala ako oceľová obruč, a nekompromisná.

Na chrbte ju tlačili svaly jeho širokej hrude. Široká špička jeho masívnych čižiem sa na zlomok sekundy ocitla v chúlостivej polohe medzi jej nohami. Zreteľne si uvedomovala nápor jeho stehna, tísnuceho sa na jej zadok.

Zhlboka sa nadýchla, pričom jej do nosa udrela mužná vôňa jeho tela, zmiešaná s arómou vlhkej kože a vlny. Uvedomiac si nebezpečenstvo, ktoré jej hrozilo, zmeravela.

„Musíte byť opatrnejšia, slečna Pomeroyová,“ vyhlásil Gideon a uvoľnil ju zo svojho zovretia. „V týchto jaskyniach stačí chvíľková nepozornosť, a môže sa vám prihodiť niečo zlé.“

„Ubezpečujem vás, že doposiaľ mi tu nikdy nič nehrozilo.“

„Doposiaľ?“ spýtal sa, premeriavajúc si ju skúmvým pohľadom.

Harriet sa rozhodla jeho otázku ignorovať. „Pôjdeme tadiaľto, pane. Už je to len kúsok.“ Prihľadila si pelerínu i sukňu, potom pevne uchopila lampáš a zdvihnúc ho nad hlavu, nebojácne vkročila do útrov jaskyne.

Gideon ju mlčky nasledoval. O jeho prítomnosti svedčila iba hra svetla a tieňov na vlhkých stenách. Harriet si už netrúfala ani slovom sa zmieniť o jej pláne na dolapenie zlodejov. Po mierne stúpajúcej podzemnej chodbe ho viedla na miesto, na ktoré voda nedosahovala ani počas vrcholiaceho

Steny i dno jaskyne tu boli síce suché, ale do nosa im stínal zatuchnutý studený vzduch. Harriet si mimovoľne začala prezeráť steny ožiarené svetlom lampášov a vzápätí ju zachvátilo obvyklé hľadačské nadšenie.

V tejto časti jaskyne som v jej stene našla nádherný skamenený list“ Obzrela sa ponad plece. „Nečítali ste náhodou články pána Parkinsona o význame príbuzenstva rastlín pre identifikáciu geologickej vrstvy, v ktorej boli nájdené?“

„Nie slečna Pomeroyová, nečítal." "Je to jeden z najzaujímavejších prírodných úkazov. V celom Anglicku sa podobné skamenené rastliny nachádzajú v rovnakých vrstvách. Zdá sa, že taký istý jav spozorovali aj na európskom kontinente."

To je úžasné!" Harriet však bolo jasné, že jej výrok Gideona viac pobavil ako udivil. „Vidím, že váš záujem ide na-  
ozaj do hĺbky."

^ Všimla som si, že vám je táto téma úplne ľahostajná, ale ubezpečujem vás, že sa z toho dá veľa dozvedieť o našej minulosti. Pevne verím, že v týchto jaskyniach raz urobím závažný objav, pretože som tu už narazila na niekoľko pozoruhodných nálezov."

Aj ja " zašomral Gideon.

Keďže Harriet nevedela, čo touto poznámkou myslel a ani si nebola istá, či to vôbec chce vedieť, radšej sa znova pohrúžila do mlčania. Teta ju neraz upozorňovala, že má sklon otravovať ľudí, ktorí nezdieľajú nadšenie pre tému blízku jej srdcu.

O minútu sa ocitli za oblúkom chodby a zastali uprostred veľkej jaskyne. Harriet zdvihla lampáš, aby osvietila hrbu vriec, ktoré boh poukladané uprostred jaskyne. Otočila sa k Gideonovi, stojacemu tesne za ňou.

Sme na mieste." Očakávala, že Gideon pri pohľade na bohatú korisť, zhromaždenú v kamennej komnate, prejaví patričný úžas. Nepovedal však nič, ale keď sa pristavil pri jednom z vriec, všimla si vážny výraz na jeho tvári. Čupol si a rozviazal povraz, ktorým bolo vrece stiahnuté.

Napäto sledovala, ako zdvíha lampáš, aby lepšie videl do jeho vnútra. Chvíľu sa prizeral jeho obsahu, nato vsunul dnu ruku v rukavici a vybral nádherný strieborný svietnik.

„Zaujímavé." Gideon pozoroval, ako sa svetlo odráža od striebornej plochy. „Musím sa vám priznať, že keď ste mi včera rozprávali o tejto jaskyni, mal som isté pochybnosti. Myslel som si, že ste sa nechali strhnúť svojou prebujnenou fantáziou. Teraz však musím uznať, že sa tu deje niečo nekalé."

„Už chápete, čo som mala na mysli, keď som vravela, že tieto predmety musia byť odniekadiaľ zďaleka? Keby niečo také vzácne zmizlo v Upper Biddletone, boli by sme sa o tom dopočuli."

„Súhlasím s vami." Gideon znova zaviazal vrece, vzpriamil sa a pristúpil k ďalšiemu vrecu.

Harriet sa chvíľu prizerala, ako mu dlhý plášť víri okolo číziem a vzápätí upriamila pozornosť na to, čo zaujímalo ju, a tým bola samotná jaskyňa.

Vnútorňý hlas jej našepkával, že na tomto mieste objaví oveľa väčšie cennosti, než sú ukradnuté šperky či strieborné predmety.

Podišla bližšie k stene, aby zblízka preskúmala zaujímavé tvary vytŕčajúce z kameňa. „Dúfam, že sa s tými zločincami čoskoro vysporiadate,“ vyhlásila, klžuc prstami v rukavičke po obrysoch skaly. „Už sa neviem dočkať okamihu, keď budem môcť dôkladne preskúmať celú jaskyňu.“

„To vidím.“

Harriet sa naklonila, aby lepšie videla na obrysy, ktoré zaujali jej pozornosť. „Z tónu vášho hlasu usudzujem, že si opäť myslíte, že vám rozkazujem. Nerada vás súrim, ale už mi dochádza trpezlivosť. Už tých niekoľko dní, čo som čakala na váš príchod, mi pripadalo ako hotová večnosť, takže pri pomyslení, že znova budem musieť čakať, kým budú zločinci usvedčení, ma obchádzajú mrákoty.“

„To mi je jasné.“

Ponad plece vrhla pohľad ku Gideonovi, ktorý sa skláňal nad ďalším vrecom. „Kedy začnete konať?“

„Zatiaľ vám to nemôžem povedať presne. Musíte mi dovoliť, aby som sa s týmto problémom vysporiadala tak, ako uznám za vhodné.“

„Len aby to bolo čo najskôr.“

„Slečna Pomeroyová, nezabúdajte, že ste ma pozvali do Upper Biddletonu preto, aby ste ma poverili vyriešením tohto prípadu. Stalo sa po vašej vôli. Som tu. Teraz ste mi dali úlohu odstrániť lotrov z vašej vzácnej jaskyne. O postupe mojich krokov vás budem informovať tak, ako uznám za vhodné.“ Napriek strohému tónu Gideon vyzeral duchom neprítomný. Jeho pozornosť sa upriamovala na priehrštie trblietajúcich sa kameňov, ktoré vybral z vreca.

„To áno, ale...“ Harriet sa zarazene odmlčala. „Čo ste to tam našli?“

„Náhrdelník. Povedal by som, že veľmi vzácny. Pravda, len ak sú tie kamene pravé.“

„Zrejme.“ Harriet v skutočnosti náhrdelník vôbec nezaujímal. Ak, tak iba v tom zmysle, že chcela, aby čo najskôr zmizol z jaskyne. „Pochybujem, že by niekto vynaložil toľkú námahu na to, aby tu skrýval falzifikáty.“ Nato sa znova obrátila a pokračovala v detailnom skúmaní skameneliny. Bolo na nej čosi veľmi zvláštne...

„Dobrotivé nebesá!“ šepla v úžase. „Čo sa stalo?“

„Pozrite.“ Priblížila lampáš bližšie ku kamennej stene. „Nie som si celkom istá, ale toto by mohol byť zub.“ Harriet horúčkovo študovala vypuklý obrys v skale. „Zdá sa, že je súčasťou čeľuste.“

„To je pre vás zrejme lahôdka.“

„Samozrejme. Zub v čeľusti možno identifikovať oveľa ľahšie než nájdený osve. Keby som len mohla použiť kladivo a dláto, aby som ho ešte dnes vyslobodila zo skaly!" V snahe zdôrazniť Gideonovi dôležitosť svojho plánu ustarostené rozhodila rukami. „Hádam by nebolo nevhodné, keby -" „Nie!" Gideon vhodil trblietavý náhrdelník späť do vreca a vzpriamil sa. „Zakazujem vám používať náradie, kým odtiaľto nevyduríme zlodejov. Slečna Pomeroyová, urobili ste správne, že ste tu nezačali pracovať. To by bolo od vás totálne nezodpovedné, vyplašiť tú bandu hrdlorezov teraz."

„Myslíte si, že keby prišli na to, že niekto odhalil *ich* skrýšu, premiestnili by ukradnuté veci inam?"

„Podstatne *viac* ma znepokojuje fakt, že keby niektorý z *nich* zistil, že sa tu vyberali fosílie, bola by to stopa, ktorá by viedla rovno k vám. V tejto oblasti ste známa ako zberateľka skamenelín."

Harriet zamračene hľadela na vypuklinu v skale. Predstava, že by svoj objav mala nechať len tak, ju veľmi zarmucovala. „Ale čo ak môj zub nájde niekto iný?"

„Pochybujem, že by si niekto všimol váš drahocenný nález, keď je tu nesmieme bohatstvo v podobe drahokamov a striebra."

Harriet naňho zagánila. „Nie som si istá, či tu ten zub bude v bezpečí. Už som vám povedala, že na okolí je zopár zberateľov fosílií, ktorí nemajú žiadne škrupule. Najradšej by som vzala dláto, vydlabala tento fragment zo skaly a dúfala, že si to nikto nevšimne..."

Gideon položil lampáš na zem a stačilo mu urobiť dva dlhé kroky, aby sa ocitol nad ňou, jednou rukou sa opierajúc o kamennú stenu za jej hlavou. Znenazdania bola uväznená medzi jeho obrovským telom a vlhkou jaskynnou stenou. „Bože môj!"

„Slečna Pomeroyová," Gideon ju oslovil veľmi tichým, ale dôrazným tónom, „poviem vám to ešte raz, ale už skutočne naposledy. Až do odvolania sa budete vyhýbať tejto jaskyni širokým oblúkom. Nesmiete sa k nej ani len priblížiť, kým vám nepoviem, že už je bezpečná." „Zachádzate príďaleko, Saint Justín." Hrozivo zvrátená tvár sa priblížila bezprostredne k jej obličaju. V žltej žiare lampáša v Harrietinej ruke sa jej zdali drsné črty Gideonovej tváre priam démonické. Na zlomok sekundy skutočne vyzeral ako netvor, za ktorého ho pokladali. „Nebudete tu snoriť," precedil cez zuby, „kým vám to ja osobne nedovolím."

„Počúvajte ma chvíľu, pane. Ak sa nazdávate, že budem tolerovať takéto správanie, ste na veľkom omyle. Ani náhodou nemám v úmysle vzdať sa hľadania skamenelín. Poznám svoje práva."

„Slečna Pomeroyová, na tomto území nemáte vonkoncom nijaké práva. Alebo pokladáte tunajšie jaskyne za svoje osobné vlastníctvo? Musím vám pripomenúť, že každú piad' zeme, do ktorej chodí vaša noha, vlastní moja rodina," jedovato vyhlásil Gideon. „Ak vás nachytám v blízkosti týchto jaskýň, budem to pokladať za narušenie súkromného vlastníctva.

Premeriavala si ho zúrivým pohľadom v úsilí zistiť, či t. myslí vážne. „Naozaj? A čo teda urobíte? Dáte ma zavrieť do väznice alebo deportovať? Nebuďte smiešny!"

Možno nájdem iný spôsob, ako vás potrestal, slečna Pomeroyová. Nezabúdajte, že som Saint Justin z *Blackthorne Hallu*." Jeho oči v zlatistom svetle lampáša priam blčali hnevom a jazva na tvári bezpochyby rukolapným mementom, že dokáže byť nebezpečný.

„Okamžite ma prestaňte zastrašovať!" vyštekla Harriet Po tomto jej výbuchu sa k nej naklonil ešte bližšie. „Tunajší sedliaci si o mne myslia, že keď mám do činenia so ženami, správam sa bez štipky úcty. To vám tu dosvedčí každý, koho sa spýtate. Najmä ak ide o mladé nevinne slečny.

Tárate nezmysly." Harrietine prsty, zvierajúce lampas, sa síce chveli, no neprestala sa ovládať. „Chcete mi nahnať strach.“

Máte pravdu," zahundral kajúcne, pričom mimovoľne položil ruku na jej šiju. Keď na pokožke pocítila drsný dotyk jeho rukavice, v okamihu pochopila jeho úmysel, no bolo už príliš neskoro, aby mu ho prekázila. Jeho hlboké oči za dlh mi čiernymi mihalnicami planuli vzrušením. Vyhladovanými ústami sa prudko zmocnil jej pier.

Chvíľu stála ako skamenená, neschopná pohnúť dokonca ani len rozmýšľať. Nič, čo zažila za dvadsaťštyri rokov svojho života, sa am len vzdialene nepodobalo Gideonovo objatie.

Odkiaľsi z hĺbky jeho hrude sa ozvalo tiché zaúpenie. Palec jeho velikánskej ruky sa prekvapujúco jemne klzal po j krku a potom obkresľoval obrysy jej sánky. Nato ju privinul ku svojmu telu, z ktorého sálala spaľujúca horúčava. Jeho dlhý plášť, obtierajúci sa o jej nohy, ju šteklil ako motýľ trepotajúci krídlami.

Pocítila nedostatok vzduchu, ale prvý šok po chvíli vystrie dalo chvejivé vzrušenie. Ani si neuvedomila, že vybral lampáš z jej nevládných prstov. Podvedome zodvihla ruky a zaborila prsty do hrubej vlnenej látky jeho plášťa. Sama nevedela, či sa ho snaží odstrčiť, alebo si ho pritiahnuť bližšie.

„Dočerta!" Gideonov zachrípnutý hlas prezrádzal napätie, aké Harriet doposiaľ nepoznala. „Ak máte čo i len štipku rozumu, berte nohy na plecia."

„Nevládzem urobiť ani jeden jediný krôčik," zašepkala s detskou úprimnosťou. Zablúdla sa naňho zasnenými očami a zľahka sa dotkla jazvy na jeho líci.

Gideon sa strhol a vzápätí sa jeho oči s pohľadom striehnuceho poľovníka zúžili na dve štrbiny. „Vlastne to je dobre. Vôbec sa mi nežiada dovoliť vám odísť.“

Sklonil hlavu a jeho ústa - tentoraz však nezvyčajne nežné - opäť spočinuli na jej perách, ktoré mimovoľne pootvárala dovtedy, kým si s úžasom neuvedomila, že Gideon chce jazykom vniknúť do ich vnútra. Zdráhavo poslúchla jeho nemé naliehanie. Keď jeho jazyk s ohurujúcou dôvernosťou vtrhol do horúceho vnútra jej úst, zastenala a pritísila sa k nemu. Doteraz ju ešte nikto takto nebozkával.

„Si veľmi krehká," zaševelil s perami na jej ústach. „Nesmieme jemná. Ale cítim v tebe aj úžasnú silu." Gideonove ruky sklzáli nižšie a objali jej driek. Pevne ho uchopiac, zodvihol ju do výšky sťa pierko a pritisol si ju k hrudi. Držal ju bez akejkoľvek viditeľnej námahy nad kamenným dnom jaskyne. Bezmocne mávala nohami vo vzduchu. V snahe udržať rovnováhu musela sa napokon chtiac-nechtiac privinúť k jeho širokým ramenám.

„Pobozkaj ma!" hlesol chrapľavým basom.

Po Harrietinom chrbte prebehli štekľivé zimomriavky. Objala ho okolo krku a perami sa ostýchavo dotkla jeho pier. *Vari je toto zvädzanie? Možno práve takáto opojná zmes nehy a žiadostivosti primalá pred rokmi úbohú Deidre Rushtonovu k tomu, aby sa Gideonovi odovzdala,* preblesklo jej hlavou. Teraz už chápala jej poklesok.

„Och, moja sladká slečna Pomeroyová," mumlal Gideon. „Naozaj moju tvár nepokladáš za odpudzujúcejšiu, než sú tie tvoje drahocenné skamenené lebky?"

„Podľa mňa na vás nieje nič odpudzujúce, pane. Nepochybujem že ste si toho dobre vedomý." Harriet si končekom jazyka navlhčila pery. Hlava sa jej točila z prívalu emócií. S nesmelým úsmevom sa zľahka dotkla jeho zjazvenej tvare. Ste krásny. Ako ten váš tátoš."

Chvíľu na ňu nechápavo hľadel planúcimi očami. Nato jeho črty stvrdli a opatrne ju položil na zem „Tak ako, slečna Pomeroyová?" V jeho slovách znela neskrývaná výzva.

Čo ako?" vyrazila zo seba takmer bez dychu. Pravdou bolo že v týchto veciach bola veľmi neskúsená, ale vrozený ženský inštinkt jej napovedal, že bozk zapôsobil na Gideona rovnako silne ako na ňu. Nedokázala pochopiť, prečo je odrazu taký chladný.

„Musíte sa rozhodnúť. Buď si vyzlečiete šaty a ľahnete si na zem aby sme dokončili to, čo sme pravé začali, alebo môžete ujsť späť do bezpečia. Navrhujem, aby ste s tým neotáľali pretože v tomto okamihu som nevypočítateľný. Musím vám tiež povedať, že ste veľmi lákavé sústo."

Harriet precitla, ako keby jej niekto vylial na hlavu vedro studenej morskej vody. Niekoľko sekúnd neveriacky zízala na Gideona, pričom jej zmyselná eufória v konfrontácii so zjavným ohrozením pozvoľna vyprchala. On to myslel smrteľne vážne! Otvorene ju varoval, že ak okamžite neodíde, na mieste sa jej zmocní!

Oneskorene si uvedomila, že všetkému bola na vine ona. Príliš ochotne opätovala jeho bozk, takže mal plné právo myslieť si o nej len to najhoršie.

Tvár jej od hanby zrumenela. Narazila však kosa na kameň. Ona nepatrí k ženám, ako bola Deidre! Schmatla lampáš a rozbehla sa po jaskynnej chodbe na pláž.

Gideon sa pohol za ňou, ale ona sa am raz neobzrela. Obávala sa že v jeho zlatohnedých očiach uvidí ironický úsmev.

## Kapitola 4

Crane sa potil. V kozube rozdúchal oheň, ktorý mal z knižnice vyhnať chlad upršaného dňa, no Gideon vedel, že to nie je pravý dôvod, pre ktorý si jeho správca utiera čelo.

Gideon ležérne obracal listy účtovnej knihy, ktorá ležala na stole. Cítil neomylnú istotu, že ho Crane už dlhší čas podvádza. Uvedomoval si, že za to nemôže nikto iný, len on sám, pretože statku v Upper Biddletone venoval príliš málo pozornosti. Teraz musel za to platiť.

Sústredil pozornosť na ďalší dlhý stĺpec čísel. Zistil, že Crane, ktorého zamestnal pred rokom, aby spravoval jeho tunajší statok, svojvoľne zvýšil nájomné mnohým tunajším sedliakom. Ale odviesť vyššie príjmy svojmu chlebobdarcovi sa už neunúval. Mal podozrenie, ba priam istotu, že rozdiel si správca strká do vlastného vrečka.

Bol to vcelku klasický prípad. Mnohí zemepáni, ktorí viedli záhaľčivý život v Londýne, ponechávali spravovanie svojich statkov na správcov. Pokiaľ ich netrápil nedostatok peňazí, málokedy sa dôkladnejšie prizreli účtovným knihám. Kontrolovať každý získaný šiling bola pre šľachticu hanba.

Gideon však nemal záujem o bezstarostný veľkomestský život. V ostatných rokoch sa zaujímal najmä o rodinné statky a pozorne sledoval všetko, čo súviselo s ich chodom.

Okrem Upper Biddletonu.

Tomu sa zámerne vyhýbal. Padlo mu zaťažko osobne spravovať nehnuteľnosť, ku ktorej pociťoval priam nenávisť. Práve na tomto mieste pred šiestimi rokmi dostal trpkú príučku.

Pred piatimi rokmi, keď mu otec neochotne zveril rozsiahle majetky v Hardcastli, chopil sa ponúknutej príležitosti a naplno sa začal venovať spravovaniu rodinných majetkov.

Práca sa pre neho stala drogou, ktorá tlmila páľčivú bolesť zo straty cti. Pravidelne cestoval od statku ku statku, obyvateľov osád oboznamoval s novými poľnohospodárskymi technikami a skúmal možnosti zvýšenia výnosov z baníctva a z rybolovu.

Zamestnával iba správcov s tými najlepšími referenciami a štedro ich platil, aby neupadli do pokušenia okrádať ho. Osobne kontroloval záznamy v účtovných knihách a počúval návrhy a sťažnosti svojich nájomníkov. Vytvoril skupinu odborníkov, ktorí vypracovali nové vedecké postupy na zvýšenie produktivity v poľnohospodárskej oblasti i v ťažbe uhlia.

Takto pôsobil všade - okrem Upper Biddletonu.

Keby to záležalo iba na ňom, statok v Upper Biddletone by najradšej predal. Mal to urobiť už dávno. Nebyť obavy, že by to nahnevalo jeho otca, urobil by to okamžite. Pôda okolo Upper Biddletonu už päť pokolení patrila grófom z Hardcastlu. Bola ich najstarším majetkom a kým neprepukol ten nechutný škandál, bola ich rodovým sídlom.

Gideon sa napokon rozhodol pre iné riešenie - usiloval sa naň zabudnúť.

Hoci tento kraj z hĺbky duše nenávidel, pri kontrole účtovnej knihy zistil, že ho podviedli oveľa viac, než tušil. Mrazivo sa pousmial na Crana, ktorý po ňom chvíľami znepokojene pokukával. *Crane znamená po anglicky žeriav. Toto meno ho dokonale vystihuje*, pomyslel si pobavene Gideon. Bol vysoký, štíhly a mal dlhočizné dolné končatiny. Crane sa skutočne podobal na veľkého vtáka.

„Nuž, Crane, zdá sa, že je všetko v poriadku,“ zamrmal Gideon a zavrel účtovnú knihu. Kútikom oka si všimol, že správcovi sa očividne uľavilo, akoby mu spadol zo srdca kameň. „Účty vediete presne. Dobrá práca!“

„Ďakujem, pane.“ Crane si nervózne pohladil plešivejúcu hlavu. Teraz už sedel v kresle oveľa uvoľnenejšie. Pohľad jeho prenikavých supích očí blúdil medzi účtovnou knihou a Gideonovou zjazvenou tvárou. „Usilujem sa robiť, čo je v mojich silách. Je mi ľúto, že ste nás vopred neupovedomili o vašom príchode, aby sme vás mohli uvítať, ako sa patrí.“

Gideon až príliš dobre vedel, že jeho nečakaný príchod spôsobil v kaštieli zdesenie a zmätok. Napochytro zháňali po osade ľudí, ktorí by pomohli dať izby do poriadku.

Z haly doliehal dupot ľudí pobiehajúcich hore-dole po schodoch. Objednávali sa potraviny, z nábytku, ktorý nebol už roky používaný, sťahovali potáhy, ktoré ho chránili pred prachom. Do knižnice prenikla vôňa vosku z podláh.

V takom krátkom čase však nebolo možné upraviť zanedbané záhrady a sad Minuloročná burina a vetrami okmášané stromy prezrádzali nedostatok starostlivosti i Cranovho záujmu. Gideon si nevdojak spomenul, že jeho matka mala tunajšie záhrady veľmi rada.

„Dnes popoludní príde môj komorník Owl, ktorý ma všade sprevádza. Bude sa venovať služobníctvu." Gideon si všimol, že Cranove nervózne oči zablúdili k jazve na jeho tvári. Iba málo ľudí dokázalo zo zdvorilosti ignorovať Gideonovu jazvou poznačenú tvár, kým si na ňu napokon nezvykli. Mnohí to však nedokázali vôbec.

Napríklad Deidre pokladala Gideonovu tvár za odpudzujúcu. No nielen ona. *Panebože, to je nešťastie*, vravievali ľudia, *že druhý grófov syn nie je ani zďaleka taký pekný a kultivovaný, ako bol prvorodený.*

Všetci veľmi cítili s grófom z Hardcastlu, keď prišiel o svojho prvorodeného syna a musel odovzdať majetok a titul menej vydarenému Gideonovi. Ten v kútiku duše pochyboval, či sa vôbec niekto mohol vyrovnáť Randalovi, ktorý bol synom a dedičom, akého by si nepochybne prial každý rodič.

Randal bol o desať rokov starší a dlhé roky bol miláčikom obidvoch rodičov. Matka ho rozmaznávala a gróf bol na vzhľadného, kultivovaného, fyzicky zdatného a čestného mládenca, ktorý sa mal stať ďalším grófom z Hardcastlu, nesmierne pyšný.

Na grófsky titul ho pripravovali už od kolísky a on nikdy nesklamal ich očakávania. Mal nespočetný zástup priateľov, ktorí obdivovali jeho fyzickú zdatnosť a zmysel pre česť.

Gideon si uvedomoval, že jeho staršiemu bratovi sa nedalo nič vyčítať. Nikdy si neboli bohvieako blízki, pretože vekový rozdiel medzi nimi vyústil do vzťahu, ktorý pripomínal vzťah mladého strýka a synovca.

Gideon sa celé roky usiloval napodobňovať svojho brata. Bolo to tak až do chvíle, keď si napokon uvedomil, že si nedokáže osvojiť Randalov prirodzený šarm. Keby Randal žil, bezpochyby by spravoval statky on. Na rozdiel od brata on uprednostňoval život v Londýne. Keď Randal tragicky zahynul, veľmi za ním smútil. Nikto si to však nevšimol. Všetci boli zaneprázdnení utešovaním ich rodičov, ktorých táto tragédia zlomila. Zvlášť matku. Mnohí sa obávali, že grófka sa už nikdy nedostane z depresie. A starý gróf sa otvorene vyjadril, že jeho ďalší dedič sa nemôže ani porovnať s tým, o ktorého prišiel.

Crane si odkašľal. „Prepáčte, pane, ale chcel by som vedieť, či sa tu mienite zdržať dlhšie. Gazdiná si totiž robí starosti kvôli zásobám a nevie, koľko služobníctva by mala zamestnať."

Gideon sa pohodlnejšie uvelebil v kresle. Veľmi dobre vedel, prečo sa Crane spytuje na dĺžku pobytu svojho chlebodarcu. Zrejme horúčkovo uvažoval, ako dlho bude pod kontrolou. Gideon si zatiaľ nebol istý, či je Crane zapletený do krádeží drahocenných predmetov, ako ho upodozrievala Harriet, no nechcel nič nechať na náhodu.

„Môžete jej povedať, aby počítala s dlhším pobytom," ozval sa Gideon. „Dlho som tu nebol. Zistil som, že morský vzduch v Upper Biddletone je mimoriadne príjemný. Možno tu strávim celú jar."

Crane doširoka vypleštil oči. „Celú jar, pane?!”

„Možno aj leto. Ak si dobre pamätám, more je vtedy najkrajšie. To je zvláštne. Dlhé roky som si vôbec neuvedomoval, ako veľmi mi chýbajú rodné končiny.”

„Chápem...” Crane si uvoľnil prstom vysoký golier. „Samozrejme, sme nesmierne potešení, že ste si pri takom zaneprázdnení našli čas aj pre nás.”

„Teraz mám kopec času,” ubezpečil ho Gideon. Vzpriamiac sa v kresle, zodvihol účtovnú knihu a podal ju Cranovi. „Môžete ísť. Stratil som už príliš veľa času pri kontrole vašich excelentne vedených účtov. Štúdium ďalších pokladám za zbytočné.”

Crane vzal účtovnú knihu a s rozpačitým úsmevom na tvári vstal z kresla. Pritom si žltou vreckovkou utrel spotené čelo. „Áno, pane. Chápem vás. Iba málo urodzených pánov sa zaujíma o takéto podružné veci.”

„Presne tak. Práve preto si najímame takých ľudí, ako ste vy. Želám vám pekný deň.”

„Aj ja vám prajem pekný deň, pane.” Crane náhlivo vykročil ku dverám a s úklonom vycúval z knižnice.

Hľadiac cez okno na hustý lejak, Gideon vyčkával, kým sa za správcom zatvoria dvere. Nato obišiel stôl a pristúpil k malému stolíku, na ktorý predtým gazdiná položila kanvicu s čajom. Uchopil ju, nalial si do šálky povzbudzujúci nápoj a zamyslene ho popíjal. Nachádzal sa v nezvyčajnom duševnom rozpoložení, prameniacom v skutočnosti, že po rokoch dobrovoľného vyhnanstva sa opäť ocitol doma.

V žiadnom z otcových statkov nemal trvalé sídlo a v žiadnom z nich sa necítil doma. Pod zámienkou dohľadu nad ich chodom sa neprestajne premiestňoval z kaštieľa do kaštieľa. Pravda však bola taká, že jednoducho potreboval neustále zmenu. Nepretržite sa musel zaoberať nejakou činnosťou, aby nemusel myslieť na to, kto pred piatimi rokmi zapríčinil narušenie nekonečného kolotoča jednotvárných a nezáživných povinností.

Mimovoľne sa mu v pamäti vynorila scéna, ktorá sa dnes ráno odohrala v jaskyni. Vybavila sa mu tvár Harriet Pomeroyovej, keď z vrieč vyberal predmety obrovskej hodnoty. V jej očiach nezbadal ani najmenší záblesk záujmu, tobôž nie chamtivosti, ktorú očakával u každej ženy. Väčšina z nich by očarene hľadela na zlatý náhrdelník s diamantmi.

Harriet však vzrušovala len stena jaskyne, z ktorej trčal fosílny zub.

*Ale nepochybne aj moje bozky*, v duchu si pripomenul. Pri tejto spomienke ho zaplavila rovnaká vlna vzrušenia ako v jaskyni. Na jeho bozk reagovala s takým istým nadšením a úžasom, aké prejavovala pre onen zub v skalnej stene.

Na Gideonových perách zaihrál spokojný úsmev. Nevedel sa rozhodnúť, či má byť polichotený, alebo ponížený zistením, že dokáže úspešne konkurovať nejakej fosílii.

Zamieril k oknu, no zachytiac svoj obraz v zrkadle nad kozubom, náhle zastal, hoci nemal vo zvyku obzerat' sa v zrkadle. Nebol to príliš povzbudzujúci pohľad.

Ale dnes popoludní ho ovládla zvedavosť, čo to Harriet vlastne na ňom videla, keď ju to neodradilo od bozku. Bol si istý, že jej sladké, nevinné nadšenie bolo úprimné.

Z akýchsi nepochopiteľných dôvodov ju jeho tvár vôbec neodpuďzovala. Až jeho otvorená a krajne ponižujúca vyhrážka, že sa jej zmocní rovno na studenom kameni, spôsobila, že sa začala správať obozretnejšie.

Pri spomienke na svoje správanie sa zamračil. Občas si sám so sebou nevedel rady. Nejaká neznáma sila ho nútila, aby svojím vystupovaním potvrdzoval pravdivosť tých najhorších klebiet, ktoré o sebe počul.

Tentoraz sa síce pokúsil svojským spôsobom Harriet varovať, ale ona to tak očividne nevnímala. Urobil to z túžby po nej. Priam neopísateľnej. Hlavou mu preblesklo, že urobil hlúposť, keď jej ponechal slobodu rozhodnutia. Mal si zobrať všetko, čo sa dalo, a nehrať sa na džentlmena. Aj tak ho nikto za džentlmena nepokladá. Prečo by sa teda mal namáhať hraním takejto role?

Na túto otázku nevedel nájsť uspokojujúcu odpoveď. Znova sa označil za hlupáka a prinútil sa rozmyšľať o dôležitejších otázkach. Musí si premyslieť, ako odhaliť bandu zlodejov. Ak sa do toho nepustí okamžite, Harriet sa pokúsi urobiť to na vlastnú päsť.

V nasledujúci večer si Harriet prezerala hlúčik miestnej smotánky, ktorá sa v pravidelných týždňových intervaloch schádzala na svojich snobských večierkoch. Už niekoľko mesiacov sa na nich zúčastňovala aj ona spolu s tetou Effie. Robila to len kvôli Felicity, ona pokladala tieto podujatia za neznesiteľne nudné.

Teta Effie prišla jedného dňa s nápadom, aby Felicity poskytlí možnosť získať čo najviac spoločenských skúseností pre prípad, že by sa dočkala vytúženého pozvania do Londýna od tety Adelaide. Miestne tanečné večierky boli jedinou príležitosťou, kde sa dalo nacvičovať také rafinované umenie, ako je napríklad koketéria s vejárom. V tomto smere prejavovala Felicity výnimočné nadanie, zatiaľ čo Harriet odjakživa pokladala vejár za hotovú pohromu. Prekážal jej.

Dnešný večierok sa nelíšil od predchádzajúcich. Harriet chápala dôvody, pre ktoré teta Effie chcela, aby sa na nich zúčastňovali, no vonkoncom nebola presvedčená o tom, že by sa Felicity v Upper Biddletone mohla spoločensky ostrieľať. Napríklad tu sa vôbec netancoval waltz. Pritom bolo všeobecne známe, že v Londýne je v móde. Tu sa tancachtivé páry museli obmedziť na kotilión, štvorylku a zopár ľudových tancov. Miestna honorácia pokladala waltz za niečo neprístojne.

„Dnes je tu poriadna tlačienica, čo povieš?“ Ovievajúc sa vejárom, teta Effie sa hodnotiacim pohľadom obzerala po sále. „Felicity vyzerá zo všetkých najlepšie. Určite ako vždy pretancuje všetky tance.“

„O tom niet pochyb,“ prisvedčila Harriet. Sediac vedľa tety, pozorovala tanečníkov a pritom z času na čas nenápadne vrhla kradmý pohľad na malé hodinky, ktoré mala pripnuté ku svojim skromným šatám. Dávala si záležať, aby to nikto nezbadal. Uviesť Felicity do spoločnosti bola nesmierne dôležitá úloha. Rovnako ako jej teta, aj ona chcela, aby sa Felicity naskytla nejaká príležitosť.

„Musím ju napomenúť, aby na parkete nedávala najavo príliš veľa nadšenia,“ ustarostené pokračovala teta Effie. „Snobi v Londýne neprejavujú toľko emócií. Podľa pravidiel bontónu sa to nepatrí.“

„Ved' vieš, že Felicity veľmi rada tancuje.“

„Ale nemusí to dávať najavo,“ nástojila na svojom teta. „Musí si nacvičiť vážnejší výraz tváre.“

Harriet si tíško povzdychla. Dúfala, že čoskoro budú podávať občerstvenie. Zatiaľ netancovala ani jeden tanec, čo však nebolo nič neobvyklé. Tešila sa aspoň na zmenu jednotvárneho priebehu večierku. Čaj a chlebíčky, ktoré sa podávali na podobných podujatiach, síce neboli bohvieaký zážitok, ale predstavovali pre ňu aspoň nejaké rozptýlenie.

„Pozrime sa, prichádza pári Venable,“ zašomrala teta Effie. „Tak sa priprav, miláčik.“

Harriet zdvihla pohľad a zbadala postaršieho muža v staromódnom červeno-modrom žakete a zelenej veste, ktorý sa blížil k nim. Prižmúrila oči. „Predpokladám, že sa ma zase bude vypytovať na moje nové nálezy.“

„Nemusíš sa s ním baviť.“

„To viem. Ale ak sa mu dnes nepodari pritlačiť ma k múru, vystriehne si ma v sobotu po bohoslužbách. Ved' ho poznáš, aký je vytrvalý.“ Harriet sa kyslo pousmiala na pána Venabla, ktorý sa jej revanšoval neúprimným úsmevom.

Odnepamäti boli súpermi. Venable bol dlhé roky fanatickým zberateľom fosílií, kým nešťastná príhoda v jednej z jaskýň nespôsobiла, že sa v ňom usadil strach. Potom svoje hľadačské výpravy obmedzil iba na pláže. V ostatných rokoch sa mu nepodarilo uloviť nijaký pozoruhodný kus. To mu však nebránilo v tom, aby Harriet vytrvalo nepresviedčal o tom, že ho potrebuje, aby ju usmerňoval. Už prekukla jeho triky. Mnohí hľadači skamenelín boli zberba bezohľadných ziskuchtivcov, preto bola neustále v strehu.

„Dobrý večer, slečna Pomeroyová.“ Meravo sa sklonil nad jej ruku. „Doprajete mi to potešenie vypiť si s vami šálku čaju?“

„Ďakujem pane. To je od vás veľmi milé.“ Harriet vstala zo stoličky a dovolila mužovi, aby ju odviedol k stolu s občerstvením, kde jej úslužne podal šálku s čajom.

„Ako sa vám darí?" spýtal sa s lišiackym úsmevom. „Trávite v jaskyniach veľa času, však?"

„Chodím tam len občas," odvetila a mdlo sa usmiala. „Ved' viete, ako to je. V dome je veľa práce, takže iba zriedkakedy si môžem dovoliť luxus potuliek po jaskyniach."

Venablove oči sa rozžiarili poznaním. Bolo mu jasné, že Harriet nehovorí pravdu. Bola to stará hra, ktorú hrali obaja. „Nespomínam si, či som vás už informoval o tom, že mám v úmysle skontaktovať sa s Kráľovskou spoločnosťou ohľadne rozpravy o tunajších fosílnych nálezoch."

Harriet ostrážito zažmurkala. „Nie, to ste mi nehovorili. Mienite predložiť spoločnosti správu o svojich nálezoch?"

„Priznávam, že sa pohrávam s takou myšlienkou. Samozrejme, bolo by to veľmi náročné." Venable na jeden hit prehltol malý obložený chlebíček. „Niečo také si vyžaduje veľa

času."

„A zopár zaujímavých a nezvyčajných skamenelín na ukážku," mrazivo vyhlásila Harriet. „Našli ste v ostatnom čase niečo pozoruhodné?"

„Podarilo sa mi ukoristiť zo dva či tri pozoruhodnejšie nálezy." Venable sa dôležite kolísal na podpätkoch a tváril sa nekonečne dôležite. „Veru tak... A čo vy, milá slečna Pomeroyová?"

Usmiala sa. „Vlastne nemám nič nové. Ako som už povedala, momentálne mám veľmi málo času."

Venable očividne hľadal spôsob, ako z nej vymámiť ďalšie informácie, keď odrazu v sále zašumelo. Harriet sa zvedavo rozhliadla dookola. V tom momente prestala hrať aj hudba.

To však nebol dôvod na to, aby dav hostí znehybnel. Všimla si, že všetci prítomní hľadia smerom ku dverám.

„Panebože!" neveriacky zo seba vyrazil Venable. „Ved' to je Saint Justín! Dočerta, čo tu ten hľadá?"

Harriet uprela pohľad na vchod preplnenej miestnosti, v ktorom stál Gideon. Vyzeral ako hrôzostrašný nočný dravec, ktorý vtrhol do útočiska plachej koristi.

Od hlavy po päty bol odetý v čiernom - od vysokých nablýskaných čižiem až po vynikajúco ušitý žaket. Iba biela, naškrobená viazačka a biela košeľa zmierňovali ponurý dojem z jeho oblečenia, ktorý vyvolávala prevládajúca čerň. Chladným pohľadom si premeriaval okolostojacich.

„Toho som už roky nevidel," zamrmľal Venable. „Ale podľa tej jeho diabolskej jazvy ho spoznám aj v tme. Dupočul som sa, že sa tu zdržiava. Musí mať sakramentsky pevné nervy, keď sa tu objavil len tak, ako keby sa nechumelilo."

Harriet sa zmocnil hnev. „Toto je verejné podujatie, a on je majiteľ najväčších pozemkov v tomto kraji. Ak chcete vedieť, čo si myslím, miestni obyvatelia by mali byť naňho pyšní a mali by sa mu poďakovať za to, že prišiel. A nielen to. Čudujem sa vám, že si dovoľujete hanlivé poznámky na adresu jeho jazvy. Ja na nej nevidím nič odpudzujúce.“

Venable sa zamračil. „Ste k nemu príliš láskavá, moja milá. Zrejme je to tým, že ste boli vychovávaná ako dcéra duchovného. Jazva Saint Justína je symbolom jeho zlého charakteru.“

„Pane?!“ pobúrené vykrikla Harriet.

„Zabudol som, že ste tu noví a nepoznáte, čoho sa dopustil. Ale to je dobre. Nehodí sa to pre uši mladých dám.“

„V tom prípade dúfam, že mi to nebudete rozprávať,“ vyštekla výhražne.

„Hrom a peklo! Ten chlap mieri rovno k nám!“ Venable sa vzchopil a vzpriamil plecia. „Nebojte sa, milá slečna.“

„Ja sa nebojím.“ Harriet rýchlym pohľadom prešla cez celú sálu. Zbadala, že Gideon si skutočne razí cestu pomedzi hostí k miestu, kde stála s Venablom.

Vtom hudobníci začali hrať ďalšiu skladbu, prehlušujúc vzrušené šumenie davu. Niekoľko dvojíc, vrátane Felicity, tancujúcej so synom jedného roľníka, vyšlo na parket.

Harriet sa na prichádzajúceho Gideona milo usmiala. Už sa nevedela dočkať, kedy sa dozvie, ako sa pokonal so svojím správcom a či sa už spojil s políciou. Od chvíle, keď mu ukázala zlodejskú skrýš, už uplynulo niekoľko dní.

Keď Gideon videl jej úsmev, spýtať sa povytiahol obočie. Zastal pred ňou a zdvorilo sa uklonil. Oči mu priam žiarili nadšením. „Dobrý večer, slečna Pomeroyová. Dnes večer vyzeráte mimoriadne pôvabne.“

„Ďakujem vám, pane. Som rada, že vás opäť vidím. Dúfam, že ste spokojný s pobytom v našom kraji.“

„Viac než som očakával.“ Gideon preniesol pohľad na jej spoločníka. „Zdravím vás, Venable. Dlho sme sa nevideli.“

Oslovený muž sa zamračil a posunul sa bližšie k Harriet. „Dobrý večer. Netušil som, že sa poznáte so slečnou Pomeroyovou.“

„Zoznámili sme sa čírou náhodou,“ zahundral Gideon a opäť upriamil pozornosť na Harriet. „Slečna, urobíte mi láskavosť a venujete mi nasledujúci tanec?“

Harriet naňho vypleštila oči. „Ale ja neviem dobre tancovať, pane.“

„Ani ja nie. V ostatných rokoch som na to nemal veľa príležitostí.“

Harriet si vydýchla. „V tom prípade mi bude potešením. Ospravedlňte ma, pán Venable,“ usmiala sa a podala mu šálku s tanierikom.

„Ale, slečna Pomeroyová,“ vyjachtal znepokojený Venable, preberajúc od nej šálku. „Nie som si istý, či vám teda dovolí tancovať.“

„Nezmysel." Harriet ráznym pohybom zložila vejár a zasunula ruku pod Gideonovu pazuchu. „Podľa mňa bude naopak šťastná, že som si dnes večer aspoň raz zatancovala." Pohľadom prižmúrených očí spočinula na Gideonovi. „Pôjdeme, pane?"

„Bude mi čťou, milá slečna." Navidomoči spokojný Gideon ju odvádzať preč od Venabla.

„Kam ma to vediete?" spýtala sa nechápavo, keď zistila, že idú do rohu sály, kde stáli hudobníci.

„Dohodnúť si istú skladbu," seabavedome vyhlásil Gideon a naklonil sa k huslistovi.

Hudobník chápavo prikývol. „Áno, pane, hneď to bude."

„Vďaka. Vedel som, že sa na vás môžem spoľahnúť." Gideon sa hrdo vzpriamil a opäť ponúkol Harriet svoje rameno.

„A čo teraz?" nadhodila, keď s ňou mieril na tanečnú plochu.

„Teraz budeme tancovať."

V tom okamihu kapela, ktorá doposiaľ hrala akúsi ľudovku, stíchla. Tancujúci znehybneli a nechápavo sa po sebe obzerali.

O niekoľko sekúnd husle udali tón a spustili waltz. Ostatné nástroje malej kapely sa k nim postupne pripojili.

Mladé dvojice na parkete nadšene zajasali a začali sa vznášať v rytme, ktorý bol ešte donedávna zakázaný, zatiaľ čo tie staršie strúhali nespokojné grimasy. Zraky všetkých prítomných sa upreli na Gideona, ktorý, vyčkávajúc na reakciu Harriet, spočinul pohľadom na nej. Od rozrušenia sa jej zodvihol žalúdok, no súčasne ju zaplavilo dráždivé vzrušenie. Zhlboka sa nadýchla, podišla bližšie ku Gideonovi a podala mu ruku. Spokojne sa usmial a zaujal tanečnú pozíciu.

„Vedel som, že vy sa nenecháte len tak odradiť, slečna Pomeroyová," prehodil tlmeným hlasom.

„Ja sa nikdy nevzdávam bez boja," so smiechom sa priznala Harriet. „A vy ste tu dnes urobili nevídaný rozruch. Odo dnes už naše skromné večierky nikdy nebudú také ako doposiaľ. Podaril sa vám heroický kúsok - uviesť do Upper Biddletonu waltz."

„Myslím si, že niektoré tunajšie klebetnice stotožnia dnešný večer s morovou nákazou."

„Pokiaľ ide o waltz, som presvedčená, že všetci to prežijú bez ujmy na zdraví. A pokiaľ ide o mňa, som vám nekonečne povďačná."

„Naozaj, slečna Pomeroyová?"

„Pravdaže. Obávala som sa, že Felicity pred odchodom do Londýna nebude mať príležitosť naučiť sa waltz."

„A čo vy?" Gideon sa na ňu uprene zahľadel. „Nie ste rada, že sa vám naskytla príležitosť nacvičiť si tento tanec pre prípad, že by sa vám naskytla možnosť navštíviť hlavné mesto?"

„Vážne pochybujem, že by som ja niekedy mala šancu zatancovať si waltz v Londýne. Spoločenský debut tam bude mať Felicity a nie ja," odvetila s úsmevom. „Musím však uznať, že tento tanec je fascinujúci, a vy ho tancujete nadmieru dobre. Ale, pravdu povediac, vlastne ma ani neudivuje, že ste vynikajúci tanečník. Aj v bežnom živote sa pohybujete veľmi svižne a plynulé."

Gideon v údive prižmúril oči. „Ďakujem. Naposledy som tancoval pred šiestimi rokmi, preto pokladám vaše slová za veľkú lichôtku."

Vznášajúc sa v grációzných obrátkach, podvolila sa rytmu hudby. Na chrbte cítila teplo Gideonovej mocnej ruky, čo v jej mysli vyvolalo spomienku na ich bozk v jaskyni. Cítila, že jej zrumeneli líca. V duchu sa modlila, aby všetci v sále, vrátane Gideona, pokladali červen na jej tvári za dôsledok tepla v sále a dynamického tanca.

„Nečakala som, že vás tu dnes večer uvidím," vyhlásila Harriet v úsilí odpútať jeho pozornosť iným smerom. „Ani vo sne by mi nenapadlo, že by ste sa mohli zaujímať o naše tanečné večierky."

„Ani ma nezaujímajú. Jediné, čo ma tu zaujíma, ste vy, slečna Pomeroyová."

Vyjavené naňho pozrela. „Ja?" „Áno, vy."

„Tomu nemôžem uveriť!" Odrazu jej v hlave blyslo vysvetlenie. Obdarila ho žiarivým úsmevom. „Aha, už viem prečo!"

Uprel na ňu neveriacky pohľad. „Aspoň že jeden z nás v tom má jasno."

Jeho tajuplnú poznámku nezaregistrovala, pretože jej myseľ sa horúčkovo usilovala skrotiť rozbúrené city. „Predpokladám, že ma chcete informovať o vašom pláne na dolapenie zlodějov. Zrejme ste usúdili, že nebude ľahké zorganizovať naše ďalšie stretnutie bez toho, aby to nevyvolalo pozornosť okolia. A pod zámienkou spoločenskej konverzácie pri tanci sa môžeme nenápadne pohovárať."

„Gratulujem vám k vášmu logickému úsudku, slečna Pomeroyová."

„Tak teda?" V očakávaní odpovede sa vpíjala zrakom do Gideonových očí. „Čo teda?"

Z Harrietinho hrdla sa vydral podráždený povzdych. „Tak mi teda porozprávajte o vašom pláne. Už ste sa spojili s políciou? Čo urobíte s Cranom? Rada by som sa dozvedela podrobnosti."

Gideon si ju niekoľko sekúnd premeriaval zamysleným pohľadom, až napokon sa jeho pery zvlínili v zhovievavom úsmeve. „Zatiaľ som Cranovi neprezradil svoje úmysly a políciu som už vyrozumel. Príprava na vypudenie zlodějov z vašich jaskýň sa už rozbehla, slečna Pomeroyová. Dúfam, že s výsledkom budete spokojná."

„Porozprávajte mi, čo mienite podniknúť?"

„To už ponechajte na mňa, slečna Pomeroyová."

„Ale ja mám predsa právo vedieť, ako to celé prebehne," namietla netrpezlivo.

„Musíte mi dôverovať, slečna Pomeroyová.“

„Nejde o to, že by som vám nedôverovala.“

„Obávam sa, že tu ide predovšetkým o dôveru.“ Gideon sa na ňu tajuplne usmial. „Myslíte si, že to dokážete?“

„Čo? Dôverovať vám? Samozrejme. Verím, že to, čo ste sľúbili, aj splníte. Chcela by som však vedieť podrobnosti. Je to predsa aj moja záležitosť. Napokon, sú to moje jaskyne.“

„Vaše?“

Zapýriac sa, zahryzla si do spodnej pery. „Teda dobre. Možno som sa nevyjadrila presne. Nepatria mi. Ale netešilo by ma, keby si na to nálezisko začal robiť nároky nejaký ďalší pán Venable.“

„Upokojte sa, slečna Pomeroyová. Dávam vám svoje slovo, že budete mať výlučné právo vykopávať všetky staré kosti, ktoré sa nachádzajú v jaskyniach.“

Spokojne sa usmiala. „Dávate mi na to čestné slovo, pane?“

Hľadiac do jej odhodlanej tváre, sa jeho zlatohnedé oči pod čiernymi mihalnicami rozžiarili. „Áno, slečna Pomeroyová,“ povedal stíšeným hlasom. „Máte moje čestné slovo, nech už má akúkoľvek hodnotu.“

Harriet bola nadšená. „Ďakujem, pane. A hoci mám teraz o jednu starosť menej, aj tak by som rada poznala vaše zámery.“

„Nesmiete byť taká nedočkavá, slečna Pomeroyová.“

V tom okamihu hudobníci prestali hrať. Harriet bola nespokojná, pretože chcela pokračovať v rozhovore. „Som presvedčená, že v tejto záležitosti by som vám mohla byť veľmi nápomocná,“ vyhlásila nástojčivo. „Tie jaskyne totiž poznám lepšie než ktokoľvek iný. Vyšetrovateľ sa zrejme bude chcieť poradiť so mnou o tom -“

Gideon ju však prerušil: „Slečna Pomeroyová, predpokladám, že ma chcete zoznámiť s vašou tetou a sestrou.“

„Prečo?“

„Myslím, že sa to za daných okolností patrí.“

„Za akých okolností?“ Na tvári tety Effie, ktorá prešľapovala na opačnej strane miestnosti, Harriet zbadala nepokoj.

„Pred chvíľou sme spolu tancovali waltz, slečna Pomeroyová. Ľudia budú o nás hovoriť.“

„To je hlúposť. Je mi jedno, čo o mne hovoria. Moju povest' nemôže poškvrniť jeden waltz, ktorý som si zatancovala s vami.“

„Čudovali by ste sa, ako ľahko by som pri svojej minulosti mohol zničiť povest' každej ženy. To, čo sme pokazili tým odvážnym tancom, pokúsme sa napraviť tak, že ma podľa pravidiel bontónu predstavíte vašej rodine.“

„Ako chcete...“ zahundrala s rezignovaným povzdychom, „ale oveľa radšej by som s vami diskutovala o tom, ako polapiť zlodejov.“

Gideon sa na ňu opäť usmial. „O tom ma nemusíte presviedčať. Ako som už povedal, musíte mi veriť, že to zvládnem aj sám.“

Na druhý deň ráno sa Harriet zobudila tesne pred úsvitom. Chvíľu si hovala v posteli, premietajúc si v mysli udalosti z predchádzajúceho večera. Teta Effie bola zo zoznámenia s neslávne známym vikomtom Saint Justinom nadšená a zároveň zhrozená. Celú situáciu však zvládla nadmieru dôstojne. Svoje duševné rozpoloženie sa jej podarilo zamaskovať takmer dokonale. A Felicity bola - ako vždy - pôvabná a prirodzene šarmantná.

Následky svojho neobvyklého správania na večierku zmiernil Gideon tým, že odišiel hneď po zoznámení sa s Effie a Felicity.

V okamihu, keď sa stratil v nočnej tme, v sále prepukla vzrušená vrava. Harriet na sebe cítila upreté zraky zvedavcov.

Počas celej cesty kočom domov teta Effie neprestajne rozoberala túto udalosť.

„Tunajší obyvatelia ho právom označujú za čudáka a nevypočítateľného človeka," zopakovala vari už po siedmy raz. „Taká nehoráznosť - zajednať si waltz bez toho, aby dievča predtým požiadal o súhlas a len tak ju vziať na parket! Chvalabohu, že si nevybral Felicity, ktorá si pred svojím *entrée* v Londýne nemôže dovoliť, aby sa s ňou spájalo jeho meno.“

„Keď tak nad tým uvažujem, vlastne som mu povďačná," zadumane podotkla Felicity. „Teraz, keď sa mu podarilo uviesť waltz v Upper Biddletone, budeme ho môcť tancovať aj na ďalšom večierku. V Londýne ho už tancujú všade, teta Effie. Ty sama si mi to povedala.“

„O to teraz nejde," zahriakla ju Effie. „Som presvedčená, že pani Stonová a ostatní farníci majú pravdu. Ten muž je nebezpečný. Dokonca aj hrôzostrašne vyzerá. Obidve si musíte počínať nanajvýš obozretne. Je vám to jasné?“

Harriet zoširoka zívla. „Teta Effie, čo sa deje? Vari si si len nezačala robiť starosti o moju povest? Myslela som si, že vzhľadom na môj pokročilý vek nemáš o mňa obavy.“

„Niečo mi hovorí, že v prítomnosti tohto muža sa žiadna žena nemôže cítiť bezpečne," vážnym tónom vyhlásila Effie. „Pani Stonová ho označila za diabla a obávam sa, že nepreháňa.“

„Ja sa pri ňom cítim celkom bezpečne," povznesené odvrkla Harriet. „Dokonca aj pri waltzi.“

Jasne si však uvedomovala, že tetu zavádza. V skutočnosti to bolo presne naopak. Po celý čas, čo spolu krúžili na tanečnom parkete, jej na chrbte naskakovali zimomriavky.

Harriet si uvedomila, že tieto emotívne spomienky jej už nedovolia zaspať, hoci bolo ešte príliš skoro na to, aby vstali ostatní obyvatelia domu. Energicky odhodila prikrývky a vstala z postele. Rozhodla sa, že sa oblečie, zide dolu a uvarí čaj, hoci pani Stonovej by sa to určite nepáčilo. Zastávala názor, že naozajstné dámy by sa nemali ponížovať takýmito prízemnými činnosťami. Harriet však nemala v úmysle zobudiť gazdinú takto zavčas rána, veď čaj si vedela uvariť aj sama.

V spálni bolo po studenej noci chladno. Harriet si napochytro natiahla na seba vyblednuté vlnené šaty s dlhými rukávami a na kučeravé vlasy si pripla mušelínový čepček.

Prechádzajúc okolo okna ku dverám, mimovoľne ním vykukla von na vychádzajúce slnko, ktorého žiara sa odrážala od hladiny mora. Nastal čas odlivu, a s ním vynikajúca príležitosť na hľadanie skamenelín. Škoda, že Gideon jej *zakázal* približovať sa k jaskyniam až dovtedy, kým sa zlodeji neocitnú za mrežami.

Kútikom oka zahliadla na pláži akúsi mužskú postavu. *To bude osi rybár*, pomyslela si.

Ale keď sa o chvíľu neskôr opäť v jej zornom poli zjavila na niekoľko sekúnd tá istá postavu, uvedomila si, že to nemôže byť rybár. Ten človek mal na sebe kabát a plochý, akoby splasnutý klobúk, stiahnutý do čela. Nevidela mu do tváre, pretože si vykračoval po pláži rovno ku vchodu do jej jaskyne.

Už neotáľala ani okamih. Táto mimoriadna udalosť si vyžadovala neodkladné preskúmanie. Muž nemohol patriť k zlodejskej bande. Zlodeji sa predsa zjavovali iba uprostred noci, a tak zostávala jediná možnosť - ten chlap musí byť ďalší zberateľ skamenelín, ktorý sa pokúša snoriť v jej jaskyniach.

Rozhodla sa okamžite zistiť, čo má ten votrelec za lubom.

## Kapitola 5

Vonku ju ovial chladný ranný vzduch. Tesnejšie sa ovinula hrubým plášťom, ktorý zdedila po svojej matke. Opatrne zostupovala dolu chodníkom, klukatiacim sa po skalnom útese až na pláž. Slnko malo čochvíľu vystúpiť z horizontu, ale zatiaľ bolo vidno iba jemný šedastý pruh svetla, odrážajúc, sa dolu, vo vlhkom piesku zbadala od topánok a rýchlym krokom zamierila k otvoru Snom útese. Keby mala istotu, že onen votrelec nemá namierené práve do jej jaskyne, bola by oveľa pokojnejšia.

Stačilo ísť po stope, aby sa ubezpečila, či našiel vchod do jej jaskyne, v ktorej sa nachádza skamenený zub.

O niekoľko minút s hrôzou zistila, že stopy zmizli práve vo vchode do jaskyne, na ktorej jej tak veľmi záležalo. Napriek znepokojeniu si v duchu nahovárala, že to je možno iba náhoda. Alebo že by si niekto predsa len dovolil položiť svoju špinavú ruku na jej vzácny nález? Hrom a peklo! Bolo od nej veľmi nerozvážne, že dovolila Gideonovi, aby konal sám až do vyriešenia prípadu. Tak to dopadne zakaždým, keď sa nejakému mužovi zverí riešenie závažného problému

Tesnejšie si ovinula plášť okolo tela. V duchu ľutujúc, že si nezobrala lampáš, prešmykla sa cez úzky vstupný otvor vošla do tmavej jaskyne.

V chodbe zastala. Uvedomila si, že nemôže postupovať do vnútra bez akéhokoľvek zdroja svetla. Horúčkovo uvažujúc chvíľu meravo stála a vyčkávala, kým si jej oči privyknú na tmu. Počula len občasné kvapkanie vody. Išla si oči vyočiť v úsilí preniknúť pohľadom do chodby, ktorá viedla do vnútorných priestorov jaskyne. Nikde nebolo ani stopy po svetle. Votrelec sa jej stratil z dohľadu v okamihu, keď vošiel do klúkatej chodby, vedúcej do poslednej. Práve v nej boli schované ukradnuté cennosti a jej skamenený zub.

„Dočerta!“ zakliala roztrpčene. Premkol ju pocit bezmocnosti. Nezostávalo však nič iné, len čakať, kým sa nevráti. Potom mu pekne zostra vysvetlí, že Gideon sa jej osobne zaručil, že tieto jaskyne bude môcť prebádavať iba ona.

S rukami prekříženými na hrudi netrpezlivo prešľapovala na mieste, keď odrazu čias, veľká ruka chňapla po jej ramene, pevne ho zovrela a jediným trhnutím ju otočila čelom k sebe.

„Preboha, čo sa to -“ vykrikla prestrašene. Uprostred výkriku sa jej zadrhol hlas v hrdle, keď v útočníkovi spoznala Gideona. Vošiel do chodby cez úzky otvor za jej chrbtom.

„Och, pane, to ste vy! Vďaka nebesiam!“

„Zaslúžili by ste si oveľa prísnejší trest,“ zašomral Gideon.

„Mal by som vás prehnúť cez koleno a dať vám pár po zadku, čo tu, dočerta, robíte? Povedal som vám predsa, že sem nesmiete chodiť, kým zlodeji behajú po slobode.“

Zvraštila čelo. „Viem, viem. Ale mala som pádny dôvod, prečo som musela prísť. Náhodou som vyzrela von oknom a zbadala som, ako sem mien nejaký zberateľ.“

Čerta starého ste museli!“ Gideon mimovoľne nazrel do chodby. V ruke síce držal lampáš, ale zhasnutý.

„Veru musela,“ tvrdohlavo mu oponovala Harriet. „Nenapadlo mi vziať si so sebou lampáš, preto čakám, kým sa vráti.“

A čo ste mienili urobiť, keď sa sem vráti?“

Vzdorovito zodvihla hlavu. „Chcela som mu oznámiť, že mám výlučné právo skúmať jaskyne na pane. A okrem toho som ho chcela varoval, raz vstúpi bez dovolenia, dáte ho uväzniť.“

Gideon znechutene pokrútil hlavou. „Dočerta s vami aj s tými vašimi nešťastnými skamenelinami...” Očividne mienil ešte pokračovať v kázaní, ale v tom okamihu jeho slová prerušilo tiché pískanie, ktoré vychádzalo zvnútra chodby.

„Už sa vracia," sprisahanecky šepľala Harriet. Zvrtnúc sa v hĺbke chodby zbadala blikotajúce svetielko. „To je šťastie, že ste tu so mnou. Aspoň mi dosvedčíte, že nemá právo snoriť po týchto jaskyniach."

Opäť sa ozvalo pískanie, tentoraz už hlasnejšie a svetielko sa zväčšovalo. O chvíľu sa z chodby mužiček v dlhom kabáte, s plochým klobúkom na

hlave, obutý v obnosených topánkach. Harriet si bola istá, že je to ten istý chlapík, ktorého videla z okna. Lampáš vrhal mihotavé svetlo na jeho úzku rapavú tvár a malé pichľavé oči. Keď zbadal Gideona a Harriet, zastal.

„Dobré ráno, pane. Vidím, že ste prišli načas. Nepoznám mnoho ľudí z vašich kruhov, ktorí by boli ochotní vstať z postele tak skoro ráno. Nečakal som však, že si privediete aj priateľku.“ Po týchto slovách sa na Harrietin úžas muž úctivo poklonil. „Dobré ráno, madam.“

Harriet nespokojne zvrátila obočie. „Kto ste, pane, a čo robíte v mojich jaskyniach?“

„Vo vašich jaskyniach?“ Mužova tvár sa skrivila v prekvapenej grimase. „Nepočul som, že by si na ne niekto robil nároky.“

„Z istých dôvodov tieto jaskyne patria mne,“ vyhlásila dôrazne. „Jeho lordstvo vám to vysvetlí.“

Gideon na ňu uprel pobavený pohľad. „Hádam to urobím, skôr než sa dopustíte ešte väčšej nerozvážnosti. Slečna Pomeroyová, zoznámte sa s pánom Dobbsom, detektívom z Londýna.“

Harriet zízala na drobného mužíka ako obarená. „Vy ste detektív z Londýna?“

„Mám tú česť, madam.“ Dobbs sa znova galantne uklonil.

„Výborne!“ Harriet obrátila pohľad na Gideona. „Takže už máte nejaký plán?“

„Ak budeme mať štipku šťastia, chytíme zlodějov, keď si prídu najbližšie uložiť korisť do jaskyne.“ Gideon kývol hlavou smerom k nenápadnému mužovi. „Pán Dobbs bude niekoľko týždňov vchod jaskyne pozorovať.“

„To rada počujem.“ Harriet upriamila pohľad na Dobbsa. „Myslím, že do celej záležitosti sú zapletené dve osoby, aj keď občas ich sprevádza ktosi tretí. Dáte si rady s toľkými zločincami, pán Dobbs?“

„V krajnom prípade budem musieť,“ odvetil oslovený. „Rátam však tým, že budem potrebovať pomoc. S jeho lordstvom sme sa dohodli na istej signalizácii. Keď zbadám podozrivých mužov, vyšlem svetelný signál z útesu.“

„Každú noc až dovtedy, kým zlodějov nepolapíme, sa budem striedať s mojím komorníkom na postriežke,“ val Gideon. „Keď nám pán Dobbs dá signál, vyrazíme na pobrežie a chytíme tých zloduchov.“

Harriet nadšene prikývla. „Myslím si, že to je dobrý plán. Každý detail je dopodrobna premyslený, ako keby som na ňom pracovala ja osobne.“

„Ďakujem za uznanie,“ uškrnul sa Gideon.

„Ale ak dovoľíte,“ tvrdohlavo pokračovala Harriet, „rada by som k nemu prispela malým návrhom.“

„Nie,“ rozhodne odmietol Gideon. „Ďakujem. Nepokladám to za potrebné.“ Nato sa otočil k Dobbsovi. „Našli ste to miesto, kde sú uložené ukradnuté veci?“

„Áno, práve sa odtiaľ vraciam, pane. Podľa vášho nákresu som bez problémov našiel tú správnu jaskyňu. Je v nej veľmi pozoruhodná zbierka vzácných

predmetov." Dobbsovi sa rozžiarili očka. „Mnohé z nich som identifikoval. Po niekoľkých sme už dlhšie máme pátrali. Nečudo, že sme ich nenašli. Ukryli ich sem, kým neutíchne rozruch okolo ich krádeže. Veľmi dômyselne vymyslené!"

Ján Dobbs dostane za vrátenie ukradnutých predmetov od ich majiteľov slušnú odmenu," potichu vysvetľoval Gideon. „Preto si môžete byť istá, že bude jaskyne sledovať nanajvýš bedlivo."

„Tomu verím." Harriet obdarila Dobbsa žiarivým úsmevom. „Viete, ešte nikdy doposiaľ som sa nestretla s detektívom. Rada by som sa s vami porozprávala o vašej práci, pán Dobbs."

Polichotený detektív priam žiaril. „Nech sa páči, madam. Pýtajte sa, čo vás zaujíma!"

Gideon zodvihol ruku. „Teraz nie. Mali by ste sa odtiaľto čo najrýchlejšie vzdialiť. Nemá význam zbytočne riskovať, keď už viete, ako to tu vyzerá. Celý náš plán by stroskotal, keby nás tu niekto zazrel."

„Máte pravdu, pane, odchádzam. Madam, prajem vám pekný deň." Dobbs sa opäť galantne uklonil a vyparil sa ako gáfor.

„Nuž, priznávam, že mi spadol balvan zo srdca. Veľmi ma teší, že sa veci pohli tak rýchlo dopredu. Vynikajúca práca, pane. Len ma trochu mrzí, že ste to neprekonzultovali so mnou."

„Zriedkakedy využívam konzultácie, slečna Pomeroyová. Najradšej konám na vlastnú päsť."

„O tom som sa už presvedčila." Zamračila sa, no dospela k názoru, že sporiť sa s ním o jeho autoritatívnych spôsoboch by nemalo žiadny zmysel. Zásah bol pripravený a zdalo sa, že aj dobre premyslený. Mala by byť spokojná. „Asi by som sa mala vrátiť, než ma začnú hľadať."

Zastaviac jej cestu k východu, Gideon sa nad ňu hrozivo naklonil. „Okamih, slečna Pomeroyová. Skôr než vám dovolím odísť, rád by som si urobil jasno v istej veci." „Počúvam."

„Opakujem vám, že do chvíle, kým sa tento prípad neuzavrie, musíte sa týmto miestam vyhýbať ani čert svätenej vode " precedil Gideon pomedzi zuby. „Viac vám to už nemienim opakovať. Rozumeli ste mi?"

Harriet zaklipkala mihalnicami. „Samozrejme, že rozumiem. Lenže, vážený pane, uveďte si láskavo, že ja už nie som dieťa. Keď je to nutné, viem byť opatrná."

„Opatrná? Vy nazývate opatrnosťou to, že na úsvite prenasledujete neznámeho chlapa? To nieje žiadna opatrnosť ale správanie naivnej sopľane!"

„Ja nie som žiadna sopľana!" vyštekla Harriet. „Myslela som si, že pán Dobbs je zberateľom skamenelín a že má namierené do mojej jaskyne."

„Váš kolosálny omyl vás mohol stáť život. Mali ste z pekla šťastie, že to bol detektív. Rovnako dobre to mohol byť jeden zo zlodejov, ktorý prišiel skontrolovať, či je korisť v poriadku."

„Predsa som vám už povedala, že zloději sa tu nikdy neukážu cez deň. A bola by som rada, keby ste na mňa nekričali. Možno si spomínate, že som to bola ja, kto vás upozornil na to, čo sa tu deje. Preto by ste ma mali v celej tejto záležitosti pokladať za partnerku. Je prirodzené, že sa snažím ochrániť svoje skameneliny.“

„Dočerta aj s tými vašimi fosíliami! Nedokážete myslieť na nič iné, slečna Pomeroyová?“

„Nie,“ odvrkla.

„A čo vaša povest’? Nenapadlo vám, čo by sa mohlo stať keď naháňate neznámych chlapov, ktorí sa zjavia v blízkosti vašej jaskyne? To vám vôbec nezáleží na tom, čo si pomyslia ľudia o tom, že sa v noci potulujete sama po pobreží?“

Jeho slová Harriet rozzúrili do nepríčetnosti. Nebola zvyknutá na to, aby ju niekto komandoval - s výnimkou tety Effie. Vlastne sa naučila ignorovať aj jej príkazy a dobre mierené rady. S Gideonom to však bolo iné. Nebolo možné ignorovať ho, keď sa nad ňou takto vypíнал, a navyše na ňu aj kričal.

„Je mi celkom ukradnuté, čo budú hovoriť ľudia,“ vyhlásila bojovne. „A nemienim sa zaťažovať starosťou o svoju povest’, pretože nemám záujem vstúpiť do manželstva.“

Napriek prítmiu zazrela v Gideonových očiach hromy-blesky. „Vy ste ale naivka! Myslíte si, že riskujete iba stratu uchádzačov o vašu ruku?“

„Presne tak.“

„Bohužiaľ, fatálne sa mýlite.“ Gideon ju svojou medved’ou labou chytil za šiju a zaklonil jej hlavu, takže bola nútená hľadiť mu rovno do očí. „Vôbec netušíte, čo všetko riskujete. Vari na mojom príklade nevidíte, aké to je, keď človek príde o svoju povest’? Keby ste to vedeli, nikdy by ste netvrdili niečo také spupné.“

Keďže v jeho hlase vycítila úprimnú bolesť, jej hnev v okamihu vyprchal. Jeho slová pramenili z vlastnej trpkkej skúsenosti. „Netvrdím, že česť je niečo bezvýznamné. Chcela som tým len povedať, že nestojím o to, čo hovoria ostatní.“

„Chcete sa presvedčiť na vlastnej koži, aké to je, keď si celý svet myslí, že ste nečestný človek? Keď prídete o úctu? Keď si všetci, vrátane najbližšej rodiny, myslia, že nie ste hoden, aby vás pokladali za džentlmena?“

„Pane na nebi, Gideon!“ vyhrkla súcitne a jemne sa dotkla jeho ruky.

„Mám vám porozprávať, aké to je, vstúpiť do tanečnej sály a vidieť, že všetci si o vás šepkajú? Máte predstavu o tom, ako sa cíti muž, ktorý hrá v klube karty, a nevie, či ho v prípade výhry neobvinia z podvodu? Pretože človek, o ktorého cti jestvujú pochybnosti, môže podvádzať vo všetkom. Nemám pravdu?“

„Gideon, prosím vás!“

„Viete si predstaviť, aké to je, keď prídete o priateľov?“

„Nie, ja -“

„Viete, ako sa asi cíti človek, o ktorom si každý myslí len to najhoršie?“ prerušil ju.

„Gideon, prestaňte!“

„Viete, aké to je, keď vašu česť spochybňuje ešte aj váš vlastný otec?“

„Vlastný otec?“ zopakovala zdesene.

„Keď je niekto bohatý a má moc,“ pokračoval Gideon, „nikto mu to nepovie rovno do očí a neumožní mu uviesť veci na pravú vieru. Ohovárajú ho len za chrbtom. Človek jednoducho nemá šancu očistiť svoje meno. Po čase si uvedomí, že nemá zmysel sa o to pokúšať. Nikto nechce počuť pravdu. Každý sa len snaží pridať svoje polienko do ohňa ohovárania. Napokon sa klebety tak rozmnožia, že vás pohltnú.“

„Dobrotivé nebesá!“

„Tak to je, slečna Pomeroyová, keď prídete o svoju česť. Veľmi dobre si všetko zvážte, kým podstúpíte ďalšie riziká.“ Gideon ju pustil. „A teraz choďte domov, skôr než sa rozhodnem chytiť vás za slovo a presvedčiť sa na vlastné oči, či vám skutočne nezáleží na svojej povesti.“

Harriet striaslo, a tak sa tuhšie ovinula plášťom a zahľadela sa Gideonovi priamo do očí. „Chcem, aby ste vedeli, že ja vás nepokladám za nečestného človeka. Nemyslím si, že taký človek by tak veľmi ľutoval, o čo všetko prišiel. Mrzí ma, že ste toľko trpeli. Vidím, že to znášate veľmi ťažko.“

„Nestojím o vašu ľútosť!“ zreval Gideon. „Choďte preč! Hneď!“

Harriet pochopila, že nedokáže prekonať hradbu z hnevu a bolesti, ktorú si Gideon postavil okolo seba. Vyprovokovala v ňom beštia, ktorá na ňu mohla zaútočiť. Mlčky prešla okolo neho a zamierila von z jaskyne. Tam sa naposledy obzrela. „Želám vám pekný deň, pane. Už sa teším na úspešné zavŕšenie vášho plánu.“

Príchod pani Treadwellovej na faru v to popoludnie vyburcoval všetkých členov domácnosti k horúčkovitej aktivite. Teta Effie zvládala situáciu priam excelentne. Harriet musela uznať, že teta má pre takéto veci výnimočný cit. Keď navigovala rodinný koráb cez nebezpečnú plytčinu spoločenských stretnutí, bola vo svojom živle.

Pani Treadwellová bola manželkou jedného z miestnych statkárov. Zatiaľ čo jej manžel všetku svoju pozornosť upriamoval na svoje poľovnicke psy, pani Treadwellová sa naplno venovala zodpovednej úlohe arbitra v spoločenských záležitostiach.

Táto pevne stavaná žena uprednostňovala šaty v tmavých farbách a farebne zladené turbany. Dnes mala na sebe čierne vychádzkové šaty a na hlave sivý turban, ktorý zakrýval jej preriedené šedivé vlasy, takže napriek tomuto handicapu pôsobila impozantným dojmom.

Tetu Effie jej návšteva zaskočila, no ihneď sa spamätala - bleskové začala konať. V priebehu minúty usadila návštevníčku v salóne a kázala pripraviť čaj. Harriet dostala pokyn opustiť knižnicu a Felicity bez vyzvania odložila štrikovanie a pomáhala zabávať pani Treadwellovú.

„Je to vskutku milé prekvapenie, pani Treadwellová!" Effie sa distingvovane uvelebila na pohovke a graciózne nalievala do šálok čaj. „Takéto návštevy nás na fare vždy potešia." So širokým úsmevom podala samozvanej návštevníčke šálku s tanierikom a takticky dodala: „Aj keď sú len krátke." Harriet s Felicity si vymenili výrečné úškrny. „Obávam sa, že toto nie je len obyčajná zdvorilostná návšteva," oznámila škrobené pani Treadwellová. „Dozvedela som sa totiž, že včera večer sa na tanečnom večierku odohral nepríjemný incident."

„Naozaj?" Teta Effie s pokojom Angličana popíjala svoj čaj a nijako sa neunúvala pomôcť jej.

„Dostalo sa mi do uší, že sa tam zjavil Saint Justín." „Presne tak," nevinne prisvedčila teta Effie. „A objednal si waltz," zlovestne pokračovala pani Treadwellová, „ktorý tancoval s vašou neterou Harriet." „Bolo to úžasné!" zasnene vyhrkla Harriet. „Veru áno," nadšene pritakala Felicity. „Všetkým sa waltz veľmi páčil. Dúfame, že ho budú hrať aj na nasledujúcom večierku."

„Slečny Pomeroyové?!" Pani Treadwellová narovнала svoj už beztak vzpriamený chrbát. „Objednať si waltz a tancovať ho bez ohľadu na vkus ostatných je spoločensky neprijateľné. Ešte viac ma však znepokojuje fakt, že Saint Justín tancoval práve s tebou, Harriet. Len s tebou. Podľa toho, čo sa mi donieslo, po tomto jednom jedinom tanci odišiel."

„Nazdávam sa, že z toho nášho príliš skromného večierka bol skôr otrávený," mrazivým tónom vyhlásila teta Effie, skôr než stačila odpovedať jej neter. „Už pri tom jednom tanci pochopil, že keby zostal dlhšie, určite by sa nezabavil. Som presvedčená, že je zvyknutý na okázalejšie podujatia."

„Pani Ashecombová, prehliadli ste istú závažnú okolnosť," upozornila pani Treadwellová mrazivým oficiálnym tónom tetu. „Saint Justín tancoval s vašou neterou a tancoval waltz. Hoci to bola len Harriet a nie Felicity, kto sa stal objektom jeho pozornosti, je to škandalózna záležitosť."

„Bola som tam po celý čas," ohradila sa teta Effie. „Môžete si byť istá, že som na nich neustále dohliadala."

„Tak či onak," neoblomne pokračovala pani Treadwellová, „z večierka odišiel bez toho, aby sa unúval požiadať o tanec aj nejakú inú slečnu. Tým dal ostentatívne najavo, že sa zaujíma len o vašu neter. Preto si musíte byť vedomá toho, že takúto udalosť budú všetci komentovať."

Teta Effie výhražné zodvihla obočie a prižmúrila oči. „Veru áno," s pochmúrnou tvárou mentorovala ďalej pani Treadwellová, „ľudia už o tom hovoria. Práve preto som dnes za vami prišla."

„To je od vás milé," zašomrala Harriet, ktorá už nedokázala udržať jazyk za zubami. Pritom sa jej pohľad stretol so sestrinými očami a musela sa s vypätím vôle ovládnuť, aby sa nerozosmiala.

Pani Treadwellová, našťastie, sústredila svoju pozornosť na Effie. „Viem, že ste tu pomerne krátko, pani Ashecombová, a preto nemôžete vedieť, akú má Saint Justín povest! Bohužiaľ, je taká, že by sa o nej nemalo hovoriť v prítomnosti slobodných slečien."

„Keďže sú tu prítomné dve nevinné púpatká, mali by ste prestať o tom rozprávať," navrhla pohotovo teta Effie.

„Poviem iba toľko," neochvejne pokračovala pani Treadwellová, „že ten muž predstavuje hrozbu pre všetky mladé ženy. Prezývajú ho *Zver z Blackthorne Hallu*, pretože je zodpovedný za skazu istej mladej ženy, ktorá kedysi žila v tomto dome. Zobrala si kvôli nemu život. Na dôvažok, keď za záhadných okolností zomrel jeho starší brat, široko-d'aleko kolovali o ňom klebety, že možno on je jeho vrahom. Hovorím dosť jasne, pani Ashecombová?"

„Celkom jasne, pani Treadwellová. Dáte si ešte čaj?" spýtala sa s predstieranou ľahostajnosťou teta Effie a zodvihla kanvicu s čajom.

Pani Treadwellová na ňu pobúrené zagánila. Nato s cinkotom teatrálne zložila šálku s tanierikom na stôl a prudko vstala. „Svoju povinnosť som si splnila. Varovala som vás, pani Ashecombová. Viac pre vás nemôžem urobiť. Na vašich bedrách spočíva zodpovednosť za tieto dve mladé dámy. Dúfam, že sa podľa toho zariadite."

„Urobím všetko, čo bude v mojich silách," mrazivo odvetila Effie. „Želám vám pekný deň, pani Treadwellová. Dúfam, že nabudúce nám dáte vopred vedieť, že nás mienite navštíviť. V opačnom prípade by sa totiž mohlo ľahko stať, že nás nenájdete doma. Zavolám pani Slonovú, aby vás odprevadila ku vchodovým dverám."

Len čo sa dvere salónu za ňou zatvorili, Harriet si s úľavou vydýchla. „Aká je to len všetečná stvora! Od prvého okamihu som ju nemala v láske."

„Ani ja," pridala sa Felicity. „Musím uznať, teta Effie, že si to zvládla bravúrne."

Teta Effie však len so stisnutými perami zamyslene prižmúrila oči. „Bolo to nepríjemné, však? Striasa ma pri pomyslení, aké sa dnes trúsia reči po celom Upper Bidletone. Podistým všetci preberajú udalosti zo včerajšieho večierka. A práve toho som sa obávala."

Harriet si opäť naliala čaj. „Teta Effie, nerob si z toho ťažkú hlavu. Bol to predsa iba jeden tanec. Ja som na najlepšej ceste zostať starou dievkou, a preto si myslím, že ten rozruch čoskoro utíchne."

„Dúfajme, že máš pravdu," s povzdychom zamumlala Effie. „Celý čas som si myslela, že pred Saint Justinom budem musieť ochraňovať Felicity, no ukazuje sa, že v ohrození si ty. Aké zvláštne! Podľa klebiet, ktoré o ňom kolujú, uprednostňuje skôr mladšie slečny."

Harriet sa mimovoľne vybavilo v mysli ranné stretnutie s Gideonom. Vedela, že z jej pamäti nikdy nevymizne spomienka na bolesť v jeho očiach, keď jej tak plamenné hovoril o stratenej cti. „Teta Effie, nemyslím si, že by sme mali veriť všetkému, čo sa o ňom hovorí."

Vtom sa vo dverách zjavila pani Slonová. Aj v jej smutných očiach sa zračilo úprimné varovanie. „Mali by ste tomu veriť, slečna Harriet. Zapamätajte si moje slová. Ak sa mu naskytne vhodná príležitosť, ani na sekundu nezaváha a sprzní aj vás."

Harriet sa zdvihla z kresla. „Pani Stonová, žiadam vás, aby ste už nikdy o Jeho lordstve takto nehovorili. Rozumeli ste? Ak to ešte raz urobíte, budete si musieť hľadať prácu inde." S hrdo vztýčenou hlavou podišla ku dverám a pobrala sa cez halu do knižnice, ignorujúc napäté ticho, ktoré zavládlo v salóne. V bezpečí svojho útočiska zamkla za sebou dvere a sadla si za písací stôl. Zamyslene siahla po hrôzostrašne sa škeriacej lebke a začala ju otáčať v dlaniach.

Gideon rozhodne nebol netvor, ale muž, ktorému osud zasadil hlbokú ranu. Uvedomila si, že je za neho ochotná nasadiť i svoj život, nielen obetovať svoju česť.

Neskoro večer Gideon odložil nabok objemný zväzok historického diela, ktoré čítal počas ostatnej hodiny, a nalial si ďalší pohárik brandy. Vystrúc si nohy ku ohňu v kozube, zamyslene sa prizeral odleskom plameňov na pozlátenom okraji pohára.

Čím skôr chytia zlodějov, tým lepšie. Situácia začala byť nebezpečná. Vedel to, aj keď Harriet Pomeroyová si to očividne neuvedomovala. Pokiaľ má čo i len štipku zdravého rozumu, mal by odtiaľto čo najskôr zmiznúť.

Dočerta, čo mu to vlastne napadlo, že ju včera večer vyzval do tanca, a k tomu všetkému waltzu? Dobre predsa vedel, že ju tým vystaví napospas klebetám. Zvlášť preto, že sa neunúval požiadať o tanec žiadnu inú dámu v sále.

*Ďalšia poštárova dcéra tancovala so Zverom z Blackthorne Hallu. Azda sa celý príbeh zopakuje?* uvažoval skrúšene.

V tej nebojácnej Harriet bolo čosi, čo spôsobovalo, že prestával byť obozretný. Usiloval sa presvedčiť sám seba, že je to iba strelená vedátorka, ktorej vášeň sa upriamuje na staré kosti. V kútiku duše si však uvedomoval, že ho zaujala aj ako žena.

Harriet mala v sebe dostatok vášne na to, aby uspokojila aj toho najžiadostivejšieho muža. Keby to nezistil už pri bozku v jaskyni, vyčítal by to včera zo žiary jej očí, keď ju objal počas waltzu.

Hneď nato opustil večierok. Uvedomil si, že keby zostal dlhšie, miestne klebetnice by pukli od rozrušenia. Úbohá Harriet musela pretrpieť všetky tie dohady a šuškanie po jeho odchode. Možno si naozaj nahovárala, že jej povesti to nemohlo ublížiť, ale bola naivná. Z jeho neuváženeho činu sa mohlo vyvinúť hotové peklo.

V pochmúrnych úvahách zohrieval vo svojich dlaniach pohárik s obľúbeným nápojom. Najrozumnejšie by bolo, keby odtiaľto odišiel, než sa znova zapletie do nejakej ľúbostnej aféry. V hĺbke duše však naopak dúfal, že dolapenie zlodejov mu zaberie ešte veľa času.

Pohodlnejšie sa uvelebil v kresle, oddávajúc sa spomienkam, aké príjemné bolo v predošlý večer držať Harriet v náručí. Bola temperamentná, pôvabná a dokonale s ním držala krok v tanci. Sálalo z nej nádherné vzrušenie. Otvorene dávala najavo svoje potešenie z rafinovane zmyselného waltzu. Tušil, že takto nádherne by reagovala aj pri milovaní.

Koniec koncov, mala už dvadsaťpäť rokov a bola veľmi bystrá. Možno už mal skoncovať so svojou ušľachtilou ohľaduplnosťou a ponechať na Harriet, aby sa o svoju povest' starala sama.

Prečo by jej mal upierať právo zahrávať sa s ohňom?

Až po troch prebdených nociach si Harriet uvedomila, že trpí nespavosťou. Ešte dlho po tom, ako si ľahla do postele, sa nepokojne prehadzovala z boka na bok. Prenasledoval ju neznámy nepokoj. Sama si nevedela vysvetliť, prečo je taká vyvedená z miery a plná obáv.

Nakoniec si prestala nahovárať, že zaspí a vstala z postele. Pri odťahovaní závesov na oknách si všimla, že mesiac je zakrytý mrakmi. Kochala sa pohľadom na striebřistý pás piesočnatej pláže pod úpäťm útesu.

Zbadala však aj niečo iné. Bolo to mihotavé svetlo lampáša. Zlodeji sa vrátili. V prívale vzrušenia otvorila okno, aby lepšie videla. Ďalšie mihotavé svetlo znamenalo prítomnosť druhého zlodeja. Na tom nebolo nič zvláštne. Občas prichádzali dvaja, spravidla však vídala troch.

Ešte chvíľu pátrala po treťom svetielku, no napokon usúdila, že tentoraz sú len dvaja. V mysli si kládla otázku, či detektív Dobbs už začal konať. Podistým práve teraz vysielal signály Gideonovi. V snahe o čo najlepší výhľad na to, čo sa deje na pobreží, takmer vypadla z okna.

Toto bola jednoznačne najvzrušujúcejšia udalosť, akú kedy zažila. Najviac jej bolo ľúto, že sa nemôže vybrať k útesu, aby videla, ako Dobbs chyť zlodejov.

Spomenula si však na Gideonov zákaz. Hnevalo ju, že mužom sa povoľuje vychutnávať riziko, zatiaľ čo ona, ktorá upozornila na zlodejov, je nútená vystaviť sa nebezpečenstvu, že vypadne z okna, aby aspoň z diaľky videla, čo sa deje.

Dychtivo čakala, kedy zbadá Gideona s posilou náhliť sa na pomoc Dobbsovi. Tmavá noc jej však neumožňovala vidieť, čo sa deje na pobreží.

Zišlo jej na um, že z útesu by mohla mať lepší výhľad. Oblečenie teplých vlnených šiat, obutie a zaviazanie topánok, navlečenie plášťa a rukavíc jej zabralo iba niekoľko minút.

Krátko nato s kapucňou na hlave, ktorá ju chránila pred nepríjemne chladným nočným vetrom, vyklázla z domu a vykročila k útesu.

Zo svojho pozorovacieho stanovišťa mala výhľad na celé pobrežie. Pruh piesku sa takmer nebadane zužoval úmerne so stúpajúcim prílivom. Odhadovala, že približne o pol hodiny začne morská voda zaplavovať vchody do jaskýň.

Ak zlodeji poznajú čas prílivu, museli tu byť už veľakrát. Gideon i pán Dobbs si to určite uvedomovali. Musia konať rýchlo, pretože zlodeji sa tu dlho nezdržia. V opačnom prípade by ich stúpajúca hladina prílivu uväznila v jaskyni.

V diaľke na pláži zbadala akýsi pohybujúci sa tieň. Keď lepšie zaostřila pohľad, zistila, že tieň sú dva. Z toho, že ani jeden z nich nemal lampáš, aby si posvietil na cestu, usúdila, že to sa nepochybne Gideon so svojím komorníkom ponáhľal na pomoc Dobbsovi.

Keď v prívale vzrušenia pristúpila až tesne k okraju strmého útesu, znenazdania ju premkli obavy. Ozbrojení lupiči sa každú chvíľu môžu vynoriť z jaskýň.

Harriet po prvý raz napadlo, že Gideon môže byť vystavený vážnemu nebezpečenstvu. Táto myšlienka ju tak veľmi znepokojila, že úplne potlačila predchádzajúce vzrušenie. V mysli sa jej vynorila hrôzostrašná predstava, že by mohol prísť o život.

Dva tieň, o ktorých bola presvedčená, že sú to Gideon so svojím sluhom, sa pripojili k tretiemu, ktorým bol zrejme pán Dobbs, a ukryli sa za balvanmi.

V nasledujúcom okamihu pri vchode do jaskyne zažiaril lúč svetla a vynorili sa z neho dvaja muži. Cez hukot príboja a šumenie vetra k Harrietiným nastraženým ušiam doláhol rozkaz, ktorý vykrikol drobný mužík: „Stát!“

Z hĺbky útesu sa ozvali prekvapené výkriky. V snahe získať lepší výhľad na dianie pod jej nohami sa naklonila nad skalnatý zráz. Odrazu sa spoza jej chrbta vynorila dlhá mužská ruka, ovinula sa okolo jej krku a znehybnela ju. Harriet zdúpnela od hrôzy.

„Dočerta, slečna Pomeroyová, čo tu robíte?“ tlmene zasyčal Crane.

„Pán Crane? Vy ste ma teda poriadne vystrašili!“ Harriet sa napochytro pokúšala upokojiť rozrušené zmysly. „Nemohla som zaspáť, a tak som si vyšla na nočnú prechádzku pozdĺž útesu. Ale čo tu robíte vy?“ spýtala sa a v kútiku duše hrdá, že nestratila duchapritomnosť.

„Držím stráž, slečna Pomeroyová. A to som urobil múdro, nemyslíte? V opačnom prípade by ma chytili ako tých dvoch hlupákov tam dolu.“ Ostrým dýky sa zľahka dotýkal jej krku.

Zacítiať nepríjemný pach vysokého chudého muža a silu jeho ruky, ktorá jej pripadala ako zovretie hada, sa celá rozochvela. „Nechápem, o čom to hovoríte, pán Crane. Vari sa na pláži niečo deje? Bola som presvedčená, že v našom kraji sme sa už vysporiadali s pašerákmi.“

„Nechajte si to táranie pre niekoho iného, slečna Pomeroyová.“ Vzápätí zosilnil zovretie tak, že sa takmer nemohla nadýchnuť. „Videli ste, čo sa tam deje. Moji kumpáni vleteli do pasce.“

„Nemám potuchy, o čom hovoríte,“ klamala. „Naozaj? Rýchlo na to prídete, keď obidvaja zostúpime dolu.“

Harriet sťažka preglgla. „Prečo by sme mali ísť dolu?“ „Počkám si, kým sa tí dolu poberú preč. Potom tam pôjdem a uchmatnem si, koľko sa len bude dať. Strážnici sa vrátia určite až ráno, aby odniesli veci z jaskyne. Musím si nabrat, koľko len budem vladať odniesť. Vy budete moja rukojemníčka. To len pre prípad, ak by ma chcel niekto zastaviť.“

„Už sa blíži príliv,“ zaúpela zúfalo. „Nebudete mať veľa času.“

„Preto sa musím poponáhľať, nemyslíte? A vy tak isto. Poďme, slečna Pomeroyová! A pekne svižne! Varujem vás, ak začnete kričať, podrežem vám krk!“

Len čo to dopovedal, postrčil ju ku chodníku, ktorý viedol z temena útesu nadol. Harriet vrhla kradmý pohľad do strminy. Videla, že Gideon so svojimi spoločníkmi úspešne splnili svoju úlohu a chytených zlodejov viedli k jednému z chodníkov na úpäť útesu. Keby sa aj niekto z nich obzrel, sotva by ich v tej tme zbadal.

O niekoľko minút sa Gideon s ostatnými mužmi už vzdialili natoľko, že by ju nepočuli, ani keby sa pokúsila kričať na ratu.

## Kapitola 6

Príliv rýchlo postupoval a Harriet so strachom v očiach sledovala vlny príboja, nedočkavo vybiehajúce na piesočnú pláž. Nemotorne zostupovala po chodníku, ktorý sa klúkatil nadol zrázom. Postupovali len pomaly, pretože Crane jej jednou rukou zvieral rameno a druhou držal na krku nôž.

Keď konečne zišli k úpätiu útesu, Harriet uprela zrak na pláž. V duchu sa modlila, aby sa Gideon alebo Dobbs otočili a zbadali, čo sa odohráva za ich chrbtami. V slabom mesačnom svite rozoznala iba vzdialené obrysy ich postáv.

„Nezabúdaj, že máš čušať!“ zasipel Crane, keď zišli na pláž a znova ovinul ramenom jej krk. „Nemám pri sebe len nôž, ale aj pištoľ. Ak mi ujdeš spod noža, vypálím do teba guľku. Prisahám!“

„Ak vystrelíte, budú vás počuť,“ varovala ho Harriet, ktorá sa od strachu triasla ako osika.

„Možno áno, možno nie. Vlny príboja robia veľký hluk. Prestaň tárať a hýb sa! Rýchlejšie!"

Odrazu si uvedomila, že nielen ona sa trasie od strachu. Chvel sa aj Crane. Na krku zreteľne cítila chvenie jeho ruky. Došlo jej, že Crane sa nebojí len ubiehajúceho času, ale má panický strach zo stiesneného priestoru.

Nebolo to nič neobvyklé. Ona sama predsa vysvetľovala Gideonovi, že mnohí ľudia by do jaskýň nevstúpili za žiadne peniaze sveta.

Zablúdiac pohľadom na svoje nohy, si všimla, že pena morských vln jej už obmýva topánky. To jej vnuklo istý nápad.

„Pán Crane, už je neskoro. Uviazneme vo vnútri. Ak by sme sa aj neutopili, museli by sme stráviť noc v temnej, vlhkej jaskyni. Pochybujem, či váš lampáš vydrží svietiť dostatočne dlho. Len si predstavte tú desivú, nepreniknuteľnú temnotu. Bude tam ako v pekle."

„Zavri tú svoju prekliatu papuľu!" zasyčal Crane.

„Strážnici počkajú do rána, kým nastane odliv. A vy vbehnete rovno do ich rúk, ak nezablúdime v jaskyniach. Takáto hrozba je tu vždy. Už sa tam stratil ne jeden človek. Len si predstavte, aké to je, dostať sa do temnej pasce."

„Nechaj si tie svoje rečičky. O desať minút sme vonku. Mám pri sebe mapu. Hýb sa, ženská!"

Z jeho hlasu vycítila, že v ňom stúpa napätie. Crane mal strach. Vedel rovnako dobre ako ona, že má veľmi málo času.

Práve v jeho stupňujúcom sa znepokojení Harriet cítila svoju šancu, a tak začala horúčkovo uvažovať. V prvej jaskyni bude tma, takže možno očakávať, že Crane sa zastaví, aby zažal lampáš. Od nervozity a chladu bude mať určite stuhnuté prsty... A navyše pri zažínaní lampáša nebude môcť držať nôž na jej krku...

Ak bude dostatočne rýchla, stihne ujsť a schovať sa v zadnej časti chodby, skôr než Crane vydoluje z vrecka pištoľ a vystrelí.

Znova sa poobzerala po rozľahlom pobreží zahalenom tmou. Gideon s ostatnými mužmi boli teraz už určite ďaleko a s každou ubiehajúcou sekundou sa od nej vzdŕaľovali čoraz viac a viac.

Keby aj vykrikla dostatočne nahlas a Gideon by ju napriek hukotu príboja začul, dokázal by určiť smer, odkiaľ jej hlas prichádza?

Asi sa bude musieť spoľahnúť pri úteku sama na seba. Odhodlala sa konať, hneď ako ju Crane posotil ku vchodu do jaskyne.

„Zdá sa, že vás už nepotrebujem ako rukojemníčku, slečna Pomeroyová. Už sú príliš ďaleko, a tak sa vás môžem zbaviť hneď a *zaraz*. Krucinál, ale je tu tma ako v rohu!"

Kým sa Crane trápil s lampášom, Harriet predstierala, že sa potkla a spadla na kolená. Pri tomto manévri sa vyslobodila zo zovretia jeho ramena.

„Gideon, pomóóoc!" Jej krik vyplnil jaskyňu, nemala však istotu, či ho bolo počuť aj vonku. Rozohnala sa nohou, aby mu vykopla lampáš, no nepodarilo sa jej to.

„Zavri hubu, ty suka! Parom aby ťa zobral!"

Crane svojou postavou zahatával cestu k východu z jaskyne. Jediným pohľadom odhadla, že by okolo neho neprekĺzla, preto sa zvrhla a poslepiacky sa rozbehla do čiernej hĺbočiny, vystretými rukami ohmatávajúc jej kamenné steny. Spoza jej chrbta sa ozývali hlasité nadávky Crana, ktorý sa márne usiloval zažať lampáš.

„Vráť sa!" zrúkol Crane. V tom okamihu sa lampáš rozsvietil a zaplavil jaskyňu zlatistým jasom. Harriet zistila, že sa nachádza štyri stopy od vchodu do chodby medzi jaskyňami. V panike sa vrhla k nemu.

Jaskyňou zarachotil výstrel, ktorého hrôzostrašná ozvena sa rozliehala podzemným priestorom. Harriet však už bola v chodbe a náhlila sa do spásonosnej tmy.

„Bodaj by ťa!" zúrivo reval Crane. „Bodaj by ťa čerti uchytili!" V chodbe sa pritisla do výklenku, aby sa ukryla pred lúčmi lampáša. Začula ťažký dupot Cranových nôh, ktorý sa vydal za ňou. Úpenlivo sa modlila, aby sa zlakol a vzdal sa úmyslu uchmatnúť si čo najviac ulúpených cenností. Nanešťastie jeho túžba bohatstva bola silnejšia než strach z tmy či dolapenia. Harriet po pamäti postupovala hlbšie do chodby, v ktorej

bola tma ako vo vreci, takže si naďalej vyhmatávala cestu rukami v rukaviciach. Lúč svetla z Cranovho lampáša ju varoval, že jej je stále v päťach. Jeho kroky duneli po kamennom dne jaskyne ako burácanie hromu. Zdalo sa jej, že jeho namáhavé dychčanie už počuje kúsok od seba.

Vrhla sa ešte hlbšie do temnej chodby. Čosi jej prebehlo po nohe. Podistým nejaký krab.

Táto hrôzostrašná schovávačka už trvala pomerne dlho a nútila Harriet ustupovať čoraz ďalej do útrob jaskyne. Keď dunenie príboja začalo nadobúdať na intenzite, uvedomila si, že voda práve vtrhla do jaskynného komplexu a pomaly, ale isto jej odrezáva cestu späť. O niekoľko minút bude ústupová cesta celkom zahataná.

„Do horúcich pekiel!" zrúkol Crane. „Kde si, ty suka?" Bezprostredne na to zaskuvíňal. V jeho výkriku rezonoval priam zvierací strach.

Znenazdajky vzdialené mihotavé svetlo lampáša zhaslo a Harriet sa ocitla v strach naháňajúcej tme. Počula kroky svojho prenasledovateľa, ktorý sa hnal späť k východu z jaskyne. Strach napokon predsa len premohol jeho chamtivosť.

Harriet sa zhlboka nadýchla, aby sa upokojila, a začala sa opatrne presúvať k východu. Čoskoro prišla na to, že je už príliš neskoro. Z prvej jaskyne zreteľne počula šumenie vody. Prinútila sa zastať a začala horúčkovo premýšľať. Mohla by sa pokúsiť z jaskyne vyplávať, ale nebola dostatočne silná na to, aby premohla vlny stúpajúceho príboja. Pokojne by jej mohli roztrieskať hlavu o skaliská.

Predstava, že by mala stráviť noc sama v tejto nepreniknuteľnej tme, sa jej nepozdávala o nič viac než Cranovi. Pri pomyslení, že tu bude uväznená dlhé hodiny, ju striaslo.

„Harriet? Harriet? Dočerta, kde ste?”

„Gideon?!” V okamihu ako keby jej zo srdca spadol balvan. Takže predsa nieje v tejto neuveriteľne tmavej diere sama. „Tu som! V chodbe! Nič nevidím, lebo nemám lampáš!”

„Nehýbte sa! O chvíľu som pri vás.”

Najprv zbadala mihotavé svetlo lampáša a vzápätí sa zjavil aj Gideon. Musel pokrčiť svoje mohutné plecia, aby sa dostal popod nízku klenbu úzkej chodby.

Hlavu nemal pokrytú, plášť mal prehodený cez ramená a čižmy aj nohavice premočené. Uvedomila si, že sa musel prebrodiť hlbokými vlnami, aby sa dostal do jaskyne a plášť si vyzliekol preto, aby si ho nezmáčal.

Len čo ju zbadal, zastal a zodvihol lampáš, aby na ňu lepšie videl. V sliepňavom svetle jej jeho zjazvená tvár pripomínala nahrubo vytesaný reliéf v kamennej stene. Harriet napriek vážnosti situácie zišlo na um, že ešte nevidela príťažlivejšieho muža. Mala sto chutí vrhnúť sa mu okolo krku, ale ovládla sa.

„Ste v poriadku?” spýtal sa jej stroho.

„Áno. Nič mi nie je.” Nakúkajúc za jeho chrbát, vyhlkla: „Čo sa stalo s Cranom?”

„Nezostávalo mu iné, než riskovať a vrhnúť sa do mora. Ak sa neutopí, dostane ho Dobbs. Je nad slnko jasnejšie, že dnes večer už nemáme šancu dostať sa z jaskyne. Zdá sa, slečna Pomeroyová, že tu budeme musieť stráviť zvyšok noci.”

„Toho som sa obávala. Ešte dobre, že máte lampáš.”

„Ja mám jeden, ale sú tam ešte ďalšie, ktoré zloději nechávajú v jaskyni, kde sú ukryté nakradnuté veci. Poďte, vylezieme z tejto úzkej chodbičky. Je mi v nej tesnejšie než vo vypasovanom plášti od Westona.”

Harriet bez námietok poslúchla. Otočila sa a zamierila do jaskyne zlodějov. Gideon ju nasledoval a keď vošli do jaskyne, s úľavou zahrešil.

„Nie je to práve tá najlepšia izba v hostinci,” zamrmlal, vešajúc lampáš na kovový hák, ktorý zloději zatĺkli do steny. „Obsluha bude tiež mizerná. Mám dojem, že aj táto kamenná podlaha nám bude ráno pripadať mimoriadne nepohodlná. Pripomeňte mi, aby som obsluhu nedával sprepitné.”

Harriet si zahryzla do pery, pretože ju zaplavil pocit viny. „Som si vedomá toho, že za všetko môžem ja. Veľmi ma mrzí, že tu budete musieť trpieť nepohodou.“

„Nepohodou?“ Gideonovo obočie sa v rozhorčení vyklenulo dohora. „Harriet, vy určite nepoznáte význam tohto slova. Zajtra ráno vám bude jasné, čo tento pojem znamená.“

Zamračila sa. „Nechápem, čo tým chcete povedať. O čo vám ide?“

„Na tom nezáleží. Budeme mať dost času, aby sme sa o tom mohli pohovárať.“ Gideon si sadol na skalný výbežok a začal si vyzúvať premočené čižmy. „Ešteže máte tú svoju pelerínu a ja že som si nepremočil kabát. Je tu totiž trochu chladno.“

„To teda je.“ Harriet sa dôkladnejšie zababušila do plášťa a znepokojene sa rozhliadala dookola. Takže tu bude musieť prenocovať s Gideonom. Za celý svoj život ešte nikdy nestrávila noc v jednej miestnosti s mužom. „Ako ste ma našli? Začuli ste môj výkrik, alebo Cranov výstrel?“

„Oboje.“ Len čo jedna z Gideonových čižiem dopadla na zem, začal si sťahovať druhú. „Keďže ste mi spomínali, že zloději chodia obvykle v trojici, vrátil som sa pátrať po treťom. Predpokladal som, že stál na stráži hore na útese. Ale ani vo sne by mi nenapadlo, že zíde dolu chodníkom, a navyše ešte s vami.“ Na zem hlasito dopadla aj druhá čižma.

„To je samozrejmé.“ Harriet si navlhčila vysušené pery, hľadiac na Gideonove čižmy.

„Slečna Pomeroyová, očakávam vaše vysvetlenie.“ Gideon sa postavil a rozopol si nohavice.

Zhrozená Harriet naňho civela doširoka vypleštenými očami, kým si nevyzliekol ostatnú časť premočeného šatstva. V mysli sa presviedčala, že to je jediné logické riešenie. Predsa nemohol zostať v mokrom oblečení! Celkom určite by nachladol. Tak či onak, doposiaľ ešte nikdy nevidela vyzlečeného muža. Otočiac sa k nemu chrbtom, začala rýchlo rozprávať, aby zakryla svoje rozpaky.

„Všetko sa to začalo tým, že som nemohla zaspať,“ spustila, „a tak som vstala a keď som sa prechádzala okolo okna, kútikom oka som zbadala na pláži nejakých chlapíkov. Okamžite mi svitlo, že zloději sa vrátili. Vedela som, že keď vám Dobbs dá znamenie, začnete uskutočňovať svoj plán. Myšlienka na to, že nadišiel deň *D* a hodina *H* ma ohromne rozrušila a vzbudila vo mne zvedavosť, čo sa bude diať. Zároveň sa ma zmocnil aj nepokoj.“

„Začali ste sa obávať o tie vaše poondiate skameneliny?“

„Nie. Bála som sa o vás,“ šepla sotva počuteľné. Zato jej uši úplne zreteľne zaregistrovali šuchot Gideonových spodiek, ktoré si sťahoval.

„O mňa?“ Gideon sa na chvíľu zarazene odmlčal. „Prečo by ste sa mali báť o mňa?“

„Zrejme preto, pane, že s lapaním zlodějov dozaista nemáte príliš veľa skúseností." V rozpakoch si začala šúchať ruky pod pelerínou. „Teda vlastne... že táto situácia nieje pre vás celkom bežná. Zišlo mi na um, že zloději budú ozbrojení, preto..." zmĺkla, pretože jej zamrel hlas. Nedokázala sa otvorene priznať, že jej obavy mali veľmi osobný charakter. Aj ona sama si to uvedomila až v tomto okamihu.

„Aha." Gideonov hlas znel tvrdo.

„Nechcem vás tým uraziť, pane. Len som si robila starosti o vašu bezpečnosť."

„A čo vaša bezpečnosť, slečna Pomeroyová?"

Jeho sarkazmus ju vyburcoval k obrannému tónu. „Nepredpokladala som, že na temene útesu by na mňa mohlo číhať nejaké nebezpečenstvo," šepľala zahanbene.

„Nepočul som vás, slečna Pomeroyová."

Harriet si odkašľala a hlasnejšie zopakovala: „Hovorím, že som sa nenazdávala, že hore na útese by mi mohlo niečo hroziť."

„Ale prerátali ste sa, však? A teraz sa nachádzate v oveľa väčšom nebezpečenstve, než si vôbec dokážete predstaviť."

Keď pochopila jeho vyhrážku, prudko sa otočila. Odl'ahlo jej, keď zbadala, že Gideon si prehodil cez seba svoj dlhý plášť, ktorý mu siahľal až po nahé lýtko. Potom sa naklonil nad jedno z vriec, ktoré ležali na dne jaskyne. „Čo to robíte?"

„Chystám vám lôžko. Ale ak chcete spať radšej postojacky, prosím..." Otvoril veľké vrece a nešetrne z neho vysypal na zem množstvo drahokamov a strieborných predmetov.

„Pochybujem, či dnes v noci dokážem zaspáť," zašomrala, pozorujúc, ako vyprázdňuje ďalšie vrece. „Viem, že som vás rozladila a veľmi ma to mrzí. Všetko, čo sa stalo, by ste mali pokladať za nešťastnú náhodu."

„Skôr je to osud, slečna Pomeroyová. Hádám by sme to mali pokladať za zásah neúprosného osudu. To, čo sa stalo dnes večer, o tom svedčí. Zaoberáte sa filozofiou?"

„Nejako mimoriadne som sa jej zatiaľ nevenovala. Prečítala som diela niekoľkých klasikov, no odjakživa som sa viac zaujíkala o skameneliny."

Gideon na ňu uprel tajuplný pohľad. „Pripravte sa, slečna Pomeroyová. Pred vaším zrakom sa začne otvárať celkom §/nová oblasť."

Zvraštila čelo. „Dnes večer máte zvláštnu náladu."

„Moju náladu môžete spájať so skutočnosťou, že na rozdiel od vás mám zdravý rešpekt voči moci osudu." Gideon vyprázdnil posledné z vriec, obrátil ich všetky naruby a poukladal na seba. Kôpka sa začala podobáť na matrac.

Žiara lampáša za jeho chrptom vrhala svetlo na hŕbu drahocenných predmetov na dne jaskyne. Zlaté svietniky, prstene s veľkými rubínovými očkami a dômyselne zdobené tabatierky sa trblietali a jagali pestrofarebnými plamienkami, ktoré však nehriali.

Harriet uprela pohľad na rozložené vrecia. „Vy na tých vreciach mienite spať, pane?“

„Nielen ja. Budeme na nich spať obidvaja.“ Gideon ponaprával vrecia, aby ležali presne podľa jeho predstáv. „Vrecia nás dostatočne ochránia pred chladom, ťahajúcim od skaly, a plášte použijeme ako prikrývky. Takto snád jednu noc prežijeme.“

„Áno, máte pravdu.“ On teda chce, aby spala pri ňom. Po chrpte sa jej prevalila horúca vlna vzrušenia, za ktorým nasledoval mrazivý pocit strachu. Rozhliadla sa po jaskyni, hľadájąc iné miesto na odpočinok. „Zdá sa mi to rozumné.“

Gideonov pohľad skízol na jej vlhké topánky. „Mali by ste sa vyzuť.“

Zmätená Harriet nasledovala jeho pohľad. „Áno, samozrejme.“

Posadila sa vedľa skaly, vystupujúcej z kamennej steny, z ktorej vytŕčal jej drahocenný nález - skamenený zub. Chvíľu sa naň smutne dívala, potom sa rezignovane sklonila a začala si rozväzovať šnúrky na topánkach.

Keď si *ich* vyzula, zdesil ju pohľad na svoje bosé nohy. Až teraz si spomenula, že keď v chvate odchádzala z domu, nemala čas natiahnuť si pančuchy. Cítila, že jej tvár je až po korienky vlasov červená od hanby. Dúfala, že Gideon si to nevšimol.

„Upokojte sa, Harriet. Čo sa stalo, stalo sa. Obidvom nám nezostáva nič iné, len dopriať svojim telám trochu odpočinku a nejako prežiť do rána.“ Keď si všimol jej rozpaky a neistotu, v jeho tmavých očiach sa zjavil záblesk nehy. „Podťe sem. Musíme sa k sebe privinúť, aby nám bolo teplejšie. Takto snád nezamrzeme.“

Postavila sa na studenú skalu. Gideon mal pravdu. Toto bolo jediné rozumné riešenie. Uhýbajúc pred ním pohľadom, zdráhavo podišla k poukladaným vreciam a tam nerozhodne zastala. Nevedela, čo má robiť ďalej.

Gideon si sadol na vrecia. Natiahol sa, pod plášťom našiel jej ruku, pevne ju chytil a rozhodným trhnutím ju pritiahol dolu k sebe.

S veľkým vypätím vôle sa jej podarilo predstierať pokoj, ale prsty sa jej v mohutnej Gideonovej ruke triasli. Bola si istá, že to cíti. Bol však natoľko taktný, že si z nej neuťahoval, ale správal sa tak, akoby sa nedialo nič mimoriadne.

Kým sa ako-tak spamätala, ležala schúlená vedľa neho, prikrytá jeho plášťom a pod hlavou mala svoj. S úľavou zacítila teplo, vyžarujúce z jeho mohutného tela, ktoré ležalo tesne pri nej. A navyše na ňu pôsobilo upokojujúco. Ležala nehybne, pozorujúc tieň, ktoré na steny jaskyne vrhal rozsvietený lampáš.

„Veľmi ma mrzí, pane, že musíte znášať takéto nepohodlie," zašomrala znova.

„Spite už, Harriet."

„Áno, pane." Mlčať však vydržala len chvíľu. „Moja rodina si o mňa bude robiť veľké starosti, keď zajtra ráno zistí, že nie som vo svojej posteli."

„O tom vôbec nepochybujem."

„Myslíte si, že pán Dobbs im povie, že sme v jaskyniach?"

„Som si tým istý," sucho prehodil Gideon.

„Môžeme odtiaľto odísť zavčasu ráno," ozvala sa s nádychom optimizmu.

„Ale nie dosť skoro na to, aby sme dokázali zastaviť kolesá osudu." Gideon sa obrátil na bok, pritisol sa k nej a objal ju okolo drieku. „Veru nie dosť skoro."

Harriet sa namáhavo nadýchla, cítiac na svojom tele váhu jeho ruky. Keď si však uvedomila, že sa ju usiluje takýmto spôsobom len zohriať, uvoľnila sa. „Je to veľmi neobvyklá situácia, však, pane?"

„Veľmi neobvyklá. Usilujte sa zaspáť, Harriet." Zatvorila oči, no bola si istá, že nezaspí ani na okamih. Napriek tomuto presvedčeniu po niekoľkých minútach zívla, tesnejšie sa privinula ku Gideonovmu teplému telu a premohli ju driemoty.

Keď o niekoľko minút precitla, zistila, že jej je čoraz chladnejšie. Pocítiac na svojich nohách pohyb Gideonovej nohy, inštinktívne sa k nemu pritísila. Od ležania na tvrdom kameni bola úplne stĺpnutá, a preto sa obrátila na druhý bok. Ocitnúc sa tvárou v tvár Gideonovi, si ihneď všimla, že má otvorené oči a pozoruje ju. V mihotavom svetle lampáša jeho pohľad priam žiaril.

„Gideon?" Omámená driemotami sa nesmelo usmiala, vystrela ruku a dotkla sa jazvy na jeho tvári. „Zabudla som sa ti poďakovať za záchranu."

Chvíľu neodpovedal. Potom sa nadvihol, oprel sa o lakeť a nakloniac sa nad ňou, zašemotil: „Pochybujem, že mi budeš ďakovať aj ráno."

Chcela ho ubezpečiť, že určite áno, no nedal jej šancu prehovoriť. Sklonil hlavu a ústami prikryl jej pery.

Harriet neváhala ani sekundu, ovinula ruky okolo jeho krku a oddajúc sa jeho sile a teplu, pritiahla sa k nemu bližšie. Túžila, aby jej dal ešte viac. Rozum ju nabádal, že by sa mala cítiť prinajmenšom hlboko urazená a že by mala vzdorovať, srdce však dychtivo naliehalo, že na tento druhý bozk čakala už od prvého Gideonovho objatia v jaskyni.

„Tuším si skutočne môj osud," zašepkal. „Či už je to dobré, alebo zlé, zdá sa, že nám je súdené byť spolu. Ešte budeš proti mne bojovať?"

Nechápala, čo mal na mysli. „Prečo by som mala proti tebe bojovať?"

„Tunajší obyvatelia o mne predsa hovoria, že som Zver z *Blackthorne Hallu*."

„Ale ty *nie* si žiaden zver." Znova sa dotkla jeho tváre a nežne hladila jej výraznú sánku. „Si ten najzaujímavejší muž, akého som doposiaľ stretla."

„Stavil by som sa, že si nemala možnosť spoznať tu mnohých," povedal zachrípnuto a poodtiahol plášť, aby perami dosiahol na jej krk.

„Na tom nezáleží." Cítiať na sebe dotyk jeho úst, sa rozochvela. „Na celom svete niet takeého muža, ako si ty. Tým som si celkom istá. V ten večer, keď sme spolu tancovali waltz, som túžila, aby ten tanec trval večne."

„Páčilo sa ti to?" Perami sa zľahka dotkol jej pier.

„Veľmi."

„Myslel som si to. Videl som v твоjich očiach radosť. Ste veľmi zmyselná bytosť, slečna Harriet Pomeroyová. Waltz možno vymysleli práve pre vás."

„Veľmi rada by som si ho ešte niekedy zatancovala," odvetila, cítiať, že jej odrazu chýba vzduch.

„Budem si to pamätať." Gideon poodtiahol plášť ešte viac. Prikryjúc rukou oblinu jej ňadier, upreto na ňu hľadel prižmúrenými očami. Čakal na jej reakciu. Prekvapená týmto intímny gestom, *zalapala* po vzduchu. Uvedomila si, že by ho mala napomenúť, aby prestal. Vzápätí si však spomenula, že už má dvadsaťpäť rokov. A že je to po prvý raz, keď pocítila dotyk muža. Takýto zážitok sa v jej živote zrejme už nikdy nezopakuje.

„Tak ako, Harriet?" Gideonova veľká ruka sa začala pohybovať po jej tele nezvyčajne nežne, prikryla jej prsia a hladila ich.

Končekom jazyka si oblizla kútik pier. Nenachádzala slová, ktorými by mu odpovedala. Srdce jej išlo vyskočiť z hrude. Cítila, ako sa v jej lone rozlieva vlhká horúčava. Opäť ho objala okolo krku a začala ho bozkávať s vášňou neuspokojenej nymfomanky.

Jej reakcia Gideonovi úplne stačila. Chladná zdržanlivosť, ktorou sa doteraz vyznačovalo jeho konanie, razom vyprchala. Odhodil plášť a napochytro začal rozopínať gombíky na jej živôtku.

„Harriet, moja sladká, dôverčivá Harriet," zašepkal chrapľavo do jej šije, zošuchujúc jej živôtik nadol k drieku. „Dnes večer si spečatila svoj osud."

Nechápala jeho slová, pretože bola príliš zaujatá prílivom nových vnemov, ktoré ju ovládli. Nebola schopná spýtať sa, čo tým myslel. Vedela iba to, že to muselo prísť. A ona to chcela. Bolo to niečo, čomu sa nemohla vyhnúť. Niečo, po čom túžila, čo potrebovala zažiť.

Keď sa studený vzduch dotkol jej obnaženej pokožky, pocítila chlad, ktorý vzápätí vystriedalo teplo, keď ju Gideon prikryl svojím telom. Nebolo to len teplo, ale priam páľava. Najväčšia horúčava, akú kedy zažila. Ťarcha jeho tela na ňu pôsobila neuveriteľne vzrušujúco. Odpovedali na ňu všetky jej zmysly.

Gideon netrpezlivo zhodil zo seba vestu i košeľu, odhaľujúc jediný kus svojej bielizne, ktorým bola dlhá spodná košeľa. Širokú hrud' mal zarastenú tmavými, hustými chlpkami. Nadol od pupka sa pás hustého ochlpenia zužoval. Keď jej pohľad mimovoľne spočinul na obryse jeho stoporenej mužnosti, zamrela od hrôzy.

„Gideon!"

„Musíš mi dôverovať," zamumlal tichým, zastretým hlasom, ktorý však napriek ubezpečeniu prezrádzal žiadostivosť rovnako zreteľne, ako ju prezrádzalo jeho telo. Obidvoch ich prikryl plášťom, takže jeho vzrušenú mužnosť už nevidela. „Nemáš na výber, Harriet. Nezostáva ti nič iné, než mi dôverovať. Pozri sa na mňa, moja sladká."

V Gideonových očiach zbadala nevýslovnú túžbu. Napriek tomu, že doposiaľ nikdy nevidela neskrývanú žiadostivosť v mužských očiach, teraz ju ihneď spoznala. Okrem nej však zbadala aj niečo iné. V jeho očiach sa zračila ostražitosť aj pochmúrne odhodlanie. Ako keby sa pripravoval na bolesť, o ktorej s určitosťou vedel, že príde.

Harriet sa nesmelo pousmiala. „Dôverujem ti."

Z hĺbky hrude sa mu vydral ston. Sklonil hlavu a s posvätnou úctou začal bozkávať jej prsia, načo zaborila prsty do jeho ramien. Mysľou jej prebleskla prchavá myšlienka, že tento pocit sa nedá porovnať s ničím, čo doposiaľ zažila. Cítila, ako Gideonova veľká ruka kíše nadol po jej tele a strháva šaty cez boky, až ich úplne vyzliekla, odhaliac jej nahé telo jeho dotykom. Pod drsným láskaním jeho prstov sa rozochvela sťa osika.

Jeho dlaň sa zrazu ocitla na vnútornej strane jej stehna a pohládzala ho až k epicentru žeravého ohňa, ktorý blčal v jej lone. Keď napokon zasunul svoj veľký prst do tejto vyhne, aby v nej vykonal prieskum, vykrikla.

„Už si dostatočne vlhká." Pomaly vytiahol prst, aby ním opäť do nej vnikol s ešte väčšou nástojčivosťou.

Celé Harrietino telo stuhlo v reakcii na tento nečakaný útok. Prižmúrila oči a prestala aj dýchať, aby zistila, či dotyk mužskej ruky spôsobuje jej telu potešenie, alebo nie. Všetko bolo pre ňu neobvyklé. Priam rozkošné neobvyklé.

Keď vzápätí pohlol prstom v jej svätynke, zistila, že by sa jej páčilo, keď bol v nej. Intuitívne vyplla boky v ústrety jeho pohybujúcej sa ruke a pevne ho chytila za ramená.

„Chceš ma?" zaúpel Gideon a uchopiac zubami bradavku jej prsníka, zľahka ju začal sať. „Povedz to!"

„Chcem ťa," odvetila s vypätím síl. Jej slová zneli skôr ako tlmený vzdych. „Chcem ťa, Gideon."

„Povedz to ešte raz! Chcem to počuť, moja krásna, ľahkomyselná Harriet. Potrebujem počuť, ako to hovoríš." Jeho prsty mučivo pomaly kreslili nepravdelné kruhy vo vlhkej páľave jej lona.

Vonkoncom nečakala, že blčiaci oheň v nej sa môže ešte viac vystupňovať. Pritískala sa k jeho telu, hľadájąc niečo, čo nedokázala pomenovať. „Prosím, prosím, Gideon!"

„Áno," zašepkal vášnivo hlasom chrapľavým od úľavy, „áno, do horúcich pekiel!"

Nežne jej rozťahol nohy a ľahol si medzi jej stehná. Vzápätí zacítila, že jeho prst sa znovu ponoril do tej časti jej tela, ktorú láskal pred chvíľou. Omámená túžbou sa úplne oddala slastnému pocitu.

Až teraz si uvedomila, že Gideonova mužnosť má rovnako impozantné rozmery ako všetko ostatné na ňom. Zaborila prsty do jeho ramien a doširoka otvorila oči. V priepastnej hĺbočine jeho zlatohnedých očí zbadala horieť divoký požiar.

„Spôsobujem ti bolesť," zamrmľal cez zovreté zuby. „A to som nechcel. Si veľmi tesná. Taká maličká, uzučká a krásna! A ja som pre teba príliš veľký a neohrabaný. Nemal by som postupovať takto násilnícky."

„Nehovor tak! Nesprávaš sa násilnícky." Zahľadiac sa do jeho levích očí, zbadala v nich cez blčiace plamene bolesť a ľútosť. „Nech ti už ani len nenapadne hovoriť niečo také. Jednoducho to nie je pravda."

„Ale je. Zneužívam tvoju neskúsenosť, naivitu a emócie."

„Nie som malé decko! Rozhodujem sa sama," odvetila.

„Naozaj? Ja si to nemyslím. Ráno to určite budeš ľutovať."

Inštinktívne vycítila, že mieni prerušiť to sladké milovanie. Uvedomila si však, že ona si to neželá. Pochopila, že Gideon potrebuje počuť ubezpečenie, že aj ona ho chce rovnako intenzívne ako on ju.

„Nie!" Zatnúc nechty do jeho mohutného chrbta, pozývajúco vypla k nemu boky. „Nie, Gideon. Neodťahuj sa odo mňa. Ja ťa chcem. Chcem ťa!"

Váhajúc, vyčkával pri mäkučkej, vlhkej bránke do jej lona. Na čelo mu vystúpili kropaje potu. „Boh mi je svedkom, že aj ja ťa chcem. Viac, než som chcel čokoľvek v celom svojom živote." Tieto slová sa iba s námahou predierali z jeho hrdla, zatiaľ čo jeho mužnosť sa pomaly, no neodvolateľne vnárala do jej vnútra.

Harriet nedokázala potlačiť spontánny výkrik. Opájajúc sa jej krčovitými vzlykmi, umlčal ju bozkom. Celé jej telo zaplavilo divoké vzrušenie, v ktorom sa prelínala bolesť so slasťou. Cítila sa naplnená až do krajnosti. Na pokraji vedomia si uvedomila, že je už len krôčik od iskrivého ohňostroja, o ktorom doposiaľ len čítala v ľúbostných básňach.

Stála pred bránou obrovského objavu. Čoskoro ňou ako veterná smršť preletí prchavá slasť. Tým si bola celkom istá.

Na myšlienky však nemala čas. Gideon sa mučivo pomaličky odtiahol a vzápätí prudko vyrazil vpred, ponárajúc sa do útrov jej lona. Zrazu sa jeho telo lukovito vyplo a premohnutý živočíšnou mužskou satisfakciou vydal zo seba chrapľavý výkrik.

Zakrátko na ňu klesol, sťažka lapajúc po dychu. Svojím mohutným telom ju tlačil k tvrdému kamennému dnu jaskyne.

## Kapitola 7

Gideon v noci vstal, aby zažal ďalší lampáš. Harriet sa ani nepohla. Bez toho, aby ju zobudil, vrátil sa na ich provizórne lôžko, privinul si ju k sebe a zaspal.

Druhý raz sa zobudil až na úsvite. V jaskyni síce nebolo možné rozlíšiť deň od noci, ale jeho zmysly mu našepkávali, že už je ráno. Nastal čas vyrovnávania účtov.

Už v okamihu, keď zbadal Crana trieliť z jaskyne, si uvedomil, že Harriet v nej zostala. Vedel, čo sa stane. Brodiac sa cez zdvíhajúci sa príboj, v duchu skonštatoval, že mu už nezvýši čas na to, aby ju vyviedol von, skôr než more zaplaví vchod do jaskyne.

To však znamenalo, že s ňou strávi noc. A že už len samotná táto skutočnosť ju ako ženu skompromituje. Nemohol však urobiť nič proti tomu, čo sa javilo ako nevyhnutné.

Hoci si bol vedomý všetkých nástrah, len čo sa naňho usmiala, všetky jeho dobré úmysly boli razom preč. Ich milovanie bolo rovnako nevyhnutné ako príchod úsvitu,

S bolestivou grimasou na tvári si narovnával údy skrehnuté od ležania na tvrdom kameni. Harriet sa pomrvila a pritúlila sa k nemu, podvedome hľadajúc teplo. Oči mala stále zatvorené.

Nežne sa jej prizierajúc, zádušne sa usmial. Položila mu hlavu na rameno, akoby to bola tá najprirodzenejšia vec pod slnkom. Jej tvár spoly zakrývali neposlušné vlnité vlasy. Gideonova zvedavá ruka sa opatrne dotkla hnedých kaderí a zistila, že sú prekvapujúco hebké. Skúmavo ich vzal do dlane, ale spamätajúc sa, hneď ju otvoril a uvoľnil ich.

Len čo roztvoril prsty, priehrsť vlasov sa rozprestrela ako vejár. Mimovoľne mu prebleskla hlavou myšlienka, že jej vlasy sú ako ona - jemné, voňavé a prekypujúce ženskou vitalitou.

V túto noc úplne stratil hlavu. Neuvedomil si do dôsledkov hĺbku svojej žiadostivosti. V túto noc mu povedala - vlastne mu skôr ukázala - že aj ona túži po ňom. Odovzdala sa mu v divokom ošiali, ktorý mal oveľa väčšiu hodnotu než bezduché cennosti, ktoré ležali uprostred jaskyne. " Vedome a vášnivo sa odovzdala Zverovi z *Blackthorne Hallu* napriek jeho zohyzdenej tvári a hrôzostrašnej mini ti.

Len čo sa v jeho pamäti vynorili horúce spomienky, mužnosť mu opäť stvrdla. Zľahka pohladil nohou Harrietino obnažené lýtko a rukou oblú krivku jej zadočku. Veľmi si želal, aby táto chvíľa trvala večne.

Nikdy v živote sa neobával konfrontácie s realitou. Už d no prišiel na to, ako sa má s ňou vysporiadať. V toto ráno by však dal aj dušu za čarovný prútik, mávnutím ktorého by jaskyňu premenil na oázu, v ktorej by mohol s Harriet zostať naveky.

Otvorila oči a ospalo zažmurkala. Chvíľu ich neprite upierala na Gideona, vzápätí sa zorientovala a pochopil; tyrkysové oči sa rozjasnili.

„Preboha živého!" zvolala a prudko sa posadila. „Koľko je hodín?"

„Je ráno." Všimol si, že sa zahanbene zahalila do plášťa. Očami uhýbala pred jeho pohľadom a na líca jej vystúpil rumenec. „Upokoj sa, Harriet."

„Všetci budú veľmi vystrašení."

„O tom niet pochyb."

„Musíme čo najskôr odísť, aby som tetu mohla ubezpečiť, že som v poriadku."

„A si v poriadku?" Gideon sa nenáhľivo posadil, neprestajne ju sledujúc.

Prudko k nemu otočila hlavu. Pozrela naňho s doširoka otvorenými očami. „Nechápem, čo tým chceš povedať."

„Prepáč, drahá. Nemyslel som to ironicky." Gideon sa nenáhľivo postavil, neuvedomujúc si svoju nahotu až do okamihu, keď Harriet odvrátila pohľad. To ho na chvíľu pobavilo. Jazvu na jeho tvári vôbec nevnímala, no pohľad na jeho mužnosť ju zahanboval. „Mala by si sa obliecť, Harriet. Odliv už začal, a tak sem každú chvíľu môže doraziť Dobbs. Určite nás bude hľadať."

„Áno, samozrejme." Postavila sa, pridržajúc si plast mi k telu. Nato sa predklonila, aby zo zeme pozbierala oblečenie. Potom však zostala meravo stáť, pretože nevedela, ako sa oblecie bez toho, aby neodhalila svoju nahotu.

„Pomôžem ti," navrhol prívetivým tónom.

„To nie je nutné."

„Ako si želáš." Gideon sa opäť po vystieral a podišiel k miestu, kde ležali jeho veci. Náhlivo si obliekol košeľu a natiahol nohavice. V duchu s úľavou skonštatoval, že cez noc trochu obschli, ale čižmy mal ešte stále nasiaknuté slanou morskou vodou. „Gideon?" „Áno, drahá."

Harriet mala na tvári rozpačitý výraz. „Ide mi o túto noc. Nechcem... Teda, nemal by si sa cítiť -"

„Môžeš oznámiť svojej tete, aby ma čakala o tretej popoludní," prerušil ju. Gideon si natiahol jednu zo stuhnutých čižiem. Nešlo to však jednoducho, pretože koža na nej sa vplyvom vody scvrkla. „Kvôli čomu?" spýtala sa.

Povyťahol obočie a naťahujúc si druhú čižmu, spýtavo sa zadíval na Harriet. Vyzerala mimoriadne znepokojene. V mysli si opakovane kládol otázku, či si už naplno uvedomila dôsledky toho, čo sa v túto noc stalo. „Vzhľadom na dané okolnosti jej chcem vyjadriť úctu," oznámil vecne. „Úctu?"

Mykol plecami. „A predostrieť oficiálnu žiadosť o tvoju ruku."

„Presne to som predpokladala, pane!" Zlostne naňho zagánila. „Tušila som, že to budete chcieť urobiť. Lenže ja vašu žiadosť odmietnem. Rozumeli ste mi? Zakazujem vám to urobiť!"

„Ty mi to zakazuješ?" prekvapene zopakoval, premeriavajúc si ju užasnutým pohľadom.

„Samozrejme. Je mi jasné, ako uvažujete. Domnievate sa, že kvôli tomu, čo sa medzi nami dnes v noci odohralo, je vašou povinnosťou požiadať o moju ruku. Ubezpečujem vás, že sa budete namáhať zbytočne.“

„Skutočne?“

„Na to môžete vziať jed!“ Harriet sa hrdo vzpriamila. „To, čo sa stalo dnes v noci, nie je vaša vína. Sama si za to môžem. Keby som nebola hlúpa a nevyliezla v noci na útes, neudialo by sa ani to ostatné.“

„Bohužiaľ, čo sa stalo, už sa neodstane.“

„Tak či onak, jednoducho nechcem, aby ste len z povinnosti požiadali o moju ruku,“ vyštekla, blčiac v prívale spravodlivého hnevu.

„Si príliš rozrušená. Keď sa upokojíš, prídeš na to, že nemáš inú možnosť ako moju ponuku prijať. Nazdávam sa, že tvoja teta aj sestra budú na tom nástojiť.“

„Je mi ukradnuté, na čom budú alebo nebudú nástojiť. Ja sa rozhodujem sama za seba, tak ako som to urobila v túto noc. A sama budem znášať aj zodpovednosť.“

„Aj ja rozhodujem o sebe, Harriet,“ vyhlásil podráždene, pretože pomaly začal strácať trpezlivosť s jej vzdorom. „A na rozdiel od toho, čo o mne vravia, som pripravený nieť zodpovednosť. Dnes popoludní požiadam o tvoju ruku a zasnúbime sa.“

„Nie, popoludní sa žiadne zásnuby konať nebudú. Dočerta, Gideon, nemienim sa vydať len preto, že som sa skompromitovala.“

Gideon sa tentoraz už skutočne rozčertil. „Nepripustím, aby sa zasa hovorilo, že *Zver z Blackthorne Hallu* zvedol a potom bezcitne opustil dcéru ďalšieho pastora!“

Harriet zbledla. V jej tyrkysovomodrých očiach sa zračilo nefalšované zdesenie. „Preboha, Gideon, na to som vôbec nepomyslela!“

Gideon tromi dlhými krokmi pristúpil k nej a zdrapiac ju za ramená, ňou zalomcoval. „Ty zrejme vôbec nerozmýšľaš! Štylizuješ sa do pózy hrdinky, nemysliac na dôsledky, ktorým budeme po dnešnej noci obidvaja čeliť.“

„Od začiatku počítate s tým, že pokorne skloním hlavu a podrobím sa spoločenským konvenciám. Na to ste narážali včera večer tými rečičkami o osude?“

„Predpokladal som, že to takto dopadne. Aj ty si s tým podistým rátala.“

Harriet však energicky pokrútila hlavou. „Nie. Nemyslela som na to až do dnešného rána, keď mi po prebudení zišlo mi na um, že sa budete cítiť povinný ponúknuť mi manželstvo. A to nestrpím. S klebetami tunajších ľudí sa už nejako vyrovnám, pretože nebažím po prijatí do lepšej spoločnosti. A navyše sa nemienim vydávať, takže sa nemusím trápiť nad tým, čo si budú o mne ľudia rozprávať.“

„A čo keď zistíš, že čakáš dieťa? Ako to mieniš riešiť?“ Po tejto intímnej otázke sa Harriet začervenalala a sklopila oči. „To nie je pravdepodobné, veď sa to stalo iba jediný raz.“ „Na to stačí aj jeden jediný raz.“ Spurné zovrela pery. „To bude jasné už o niekoľko dní.“ „O niekoľko dní? Ver mi, že to budú najdlhšie dni v tvojom živote. Si predsa inteligentná žena, a tak by si sa podľa toho mala aj správať. A nie tvrdohlavo vzdorovať ako nejaké naivné, náladové dieťa.“

Zovrela v rukách cípy plášťa a zamumlala: „Áno, pane.“ Gideonova zlosť vyprchala rovnako rýchlo, ako v ňom vzkypela. V úsilí o zmierenie si pritiahol Harriet k sebe. Prekvapilo ho, že v jej chrbte pocítil napätie.

„Ty si naozaj myslíš, že manželstvo so mnou by bolo až také zlé? V noci som sa ti neprotivil.“

„Museli ste vycítiť, že sa mi neprotivíte, pane.“ Gideonova košeľa tlmila jej slová. „Problém je v niečom úplne inom. Nechcem sa vydávať len preto, že si niekto pokladá za povinnosť požiadať ma o ruku, aby chránil moju i svoju česť.“

„To chápem. Už som zistil, že patíš k hrdým ženám. Cestu životom si razíš vlastnými chodníkmi. Nepochybne sa bojíš straty svojej nezávislosti.“

„Nedovolím, aby niekto v akomkoľvek smere oklieštil moju nezávislosť.“

„Časom sa manželstvu prispôbíš.“

„Ako tomu mám rozumieť?“

„To teraz nie je podstatné,“ zašomral zmierlivo. „To preberieme neskôr. Predbežne potrebujem tvoj súhlas, aby som požiadal tvoju tetu -“

Skočila mu do reči: „Gideon -“

Nedal sa prerušiť. „Ako si sama povedala, o niekoľko dní budeš vedieť, či nosíš moje dieťa. Ak sa ukáže, že sa veci majú tak, vybavím všetky potrebné formality a ihneď sa zosobášime. Ak nebude potrebné konať tak promptne, budeme postupovať obvyklým spôsobom a požiadam o regulárne ohlásky.“

Zodvihla hlavu a v očiach sa jej zjavili chápace iskričky. „Počkáme, pokiaľ sa len dá?“

„Áno. Ak sa totiž rozchýri, že nemáme dôvod ponáhľať sa, klebety čoskoro ustanú. A teraz, keď sme sa už dohodli, mali by sme ísť. Čoskoro nás začnú hľadať.“ Neochotne ju pustil z náručia a zamieril ku vlhkej kamennej stene, z ktorej sňal lampáš.

Harriet ho mlčky nasledovala. Cítil, že je skleslá a nahnevaná, ale už aspoň neprotestovala. Hoci chápal, že sa cíti chytená v pasci, nevedel, čím by jej zlepšil náladu. V kútiku duše si však bol istý tým, že by sa cítila oveľa nešťastnejšie, keby ju nepresvedčil, aby súhlasila so sobášom. Naoko síce tvrdošijne trvala na tom, že kvôli tomu, čo sa stalo v noci, sa nepotrebuje zaštitíť formálnou ponukou na manželstvo, on však vedel svoje. Keby nepožiadala o jej ruku, jej život v Upper Biddletone by sa zmenil na peklo. A on nechcel byť príčinou jej nešťastia.

Uvedomoval si, že Harriet nie je nadšená myšlienkou, že by sa mala zaňho vydať, vedel však, že nemá na výber.

Zatiaľ bola príliš ohúrená vývojom udalostí na to, aby dokázala uvažovať triezvo. Gideon si v duchu kládol otázku, kedy jej konečne svitne, že by sa mala obávať niečoho oveľa horšieho, než je perspektíva formálneho manželstva.

Podistým ju nejaká dobrá duša bude varovať, že sa po tejto afére už nikdy nevydá. A skôr či neskôr sa určite nájde niekto, kto jej vykreslí do všetkých detailov jeho smutne známú minulosť. A podľa nej žiadna mladá žena nemôže očakávať, že sa zachová tak, ako sa od džentlmena očakáva. Zver z *Blackthorne Hallu* bol povestný ako človek, ktorý sa nedokáže správať čestne.

Pri vchode do jaskyne ich už očakával Dobbs. Spoločnosť mu robil Gideonov mimoriadne oddaný komorník Owl.

Gideon si ho vybral rovnakým spôsobom, akým si obvykle vyberal kone. V prvom rade nebral do úvahy jeho zovňajšok či vládnu povahu, ale jeho lojalitu, silu a sebaovládanie. Dovtedy, kým sa Owl zoznámil s Gideonom, živil sa ako profesionálny pästiar.

Hoci nikdy nebol šampiónom, celé roky sa dokázal uživiť exhibičnými súbojmi. Od mladých šľachticov dostával celkom slušné peniaze za možnosť zmerať si s ním sily. A ako typickí mladíci veľmi neradi prehrávali. Owl šikovne využil túto skutočnosť a postavil si na nej živobytie.

Pästiarska kariéra zanechala na jeho tvári nezmazateľné stopy: mal niekoľkokrát zlomený nos, natrhnuté uši aj obočie a vybitých zopár zubov. Keďže mal statnú postavu, v lokajskej livreji vyzeral smiešne, Gideonovi to však neprekážalo. Owl bol jedným z mala ľudí, ktorým absolútne dôveroval a jediným, ktorému sa mohol zdôveriť.

„No prosím! Vidím, že ste obidvaja prežili túto noc.“ Dobbs si ich prezeral vo svetle zodvihnutého lampáša. „Dúfam, že bez ujmy.“

„Áno, sme v poriadku.“ Gideon obrátil pozornosť na Owla. „A čo vy? Pochodili ste dobre?“

„Samozrejme, pane.“ Owl uprel na Harriet vražedný pohľad. „Toto je zrejme slečna Pomeroyová. Jej rodina je veľmi znepokojená. Zhovárал som sa s ich gazdinou, pani Stenovou, ktorá chápe vážnosť celej situácie.“

„To ma vôbec neprekvapuje,“ stíšeným hlasom sa ozval Gideon. „Slečna Pomeroyová, dovoľte, aby som vám predstavil svojho komorníka. Volá sa Owl a obvykle býva veľmi taktný. Neprejavuje však žiadny zmysel pre humor. Milý Owl, dovoľ, aby som ťa informoval, že slečna Pomeroyová a ja sa čoskoro zosobášime.“

Komorník na ňu nevraživo fláhol, ale Gideonovi škrobené odvetil: „Som rád, pane.“

Harriet si neodpustila poznámku: „Vôbec sa netvárite, že je to pre vás dobrá správa.“

„Neprichodí mi do toho čo hovoriť, slečna Pomeroyová. Rešpektujem, že môj pán robí to, čo pokladá za vhodné. Odjakživa to bolo tak a nepochybne to tak aj zostane.“

„Nevšímaj si ho,“ šepol Harriet do ucha Gideon. „Časom si na jeho maniere zvykneš. Dobbs, podarilo sa vám dolapiť Crana?“

„Áno, pane,“ so znateľnou pýchou odvetil detektív. „Zo stúpajúcej vody sme ho vylovili v hodine dvanástej. To už ale bolo príliš neskoro, aby sme stihli pomôcť aj vám a slečne Pomeroyovej. Dúfali sme, že sa uchýlite do zadnej jaskyne a v suchu prečkáte do rána.“

„Presne to sme urobili.“ Gideon sa kradmo pozrel na Harriet, ktorá pokojne stála vedľa neho. „Teraz odprevadíme slečnu domov. Tieto dramatické zážitky boli pre ňu nesmierne traumatizujúce a vyčerpávajúce. S vami, Dobbs, by som chcel ešte prebrať niekoľko detailov.“

„Som vám k dispozícii, pane.“

Len čo to dopovedal, celá skupinka opustila jaskyňu a pobrala sa k chodníku na svah útesu a potom k fare. Keď vyšli hore na útes, Gideon chytil Harriet za ruku a kývnutím hlavy poslal Dobbsa s Owlom preč.

„Pod', Harriet,“ zamumlal, „odprevadím ťa domov.“

„To nie je nutné,“ zašomrala. „Trafím aj sama.“

Potlačil v sebe nutkanie čosi jej odvrknúť. Zrejme ju nedávne udalosti vyviedli z miery a jej vrodená nezávislosť hľadala priestor, aby sa prejavila. Preblesklo mu hlavou, že v najbližšom čase ho čaká tvrdý boj. Najdôležitejšie však bolo, že si uvedomila, že nemá inú možnosť, ako zmieriť sa s ich zás nubami.

Dvere na fare sa otvorili, skôr než Harriet a Gideon stačili vystúpiť na schody. Vo Felicitej tvári sa zračila ustarostenosť, ale zároveň úľava. Predtým, ako otvorila dvere, zrejme ich sledovala z okna.

„Tak veľmi sme sa o teba báli, Harriet! Si v poriadku?“

„Áno. Som v absolútnom poriadku,“ ubezpečila ju. „Kde je teta Effie?“

„Zrejme chystá pohreb. Pani Stonová upadla do bezvedomia hneď po tom, ako nás včera neskoro večer navštívil pán H Owl, aby nám oznámil, čo sa stalo. Trvalo niekoľko hodín, kým sme ju vzkriesili.“ Felicity zabodla nevraživý pohľad do Gideona. „A čo vy, pane, chcete k tomu niečo dodať?“

Gideon na Felicitinu výzvu pokojne odvetil: „Momentálne nemám chuť ani čas akokoľvek sa k tomu vyjadrovať. O tretej popoludní sa však vrátim, pretože sa potrebujem pohovárať s vašou tetou. Odkážte jej, prosím, aby ma čakala.“ Nato sa otočil ku Harriet. „Zatiaľ dovidenia, drahá. Stretneme sa popoludní. Dovtedy by si si mala trochu oddýchnuť. Budeš sa cítiť oveľa lepšie, ak si dáš horúci kúpeľ.“

„Nepotrebujem oddych! Ale ten horúci kúpeľ si, namojdušu, dám.“

Nato s hrdo vztýčenou hlavou vpochodovala do domu a zabuchla mu dvere rovno pred nosom. Gideon zbehol dolu schodmi a zastal pri Dobbsovi a Owlovi.

„Zdá sa, že slečna Pomeroyová nemá dnes ráno práve najlepšiu náladu," poznamenal Dobbs. „Zrejme to, čo prežila, na ňu hlboko zapôsobilo. Je to mimoriadne sympatická mladá dáma. Oceňujem, že ani za takých pohnutých okolností nedostala záchvat hystérie."

„Slečna Pomeroyovú nepatrí k hysterickým ženám. A vôbec, Dobbs, prestaňte sa zaoberať náladou mojej snúbenice. Sú tu iné, oveľa dôležitejšie veci, o ktorých by sme sa mali pozhovávať." „Áno, pane. A aké?"

Gideon sa obzrel ponad plece smerom k pobrežnému útesu. „Napríklad možnosť, že sme nepolapali celú bandu."

Na nepeknej Dobbsovej tvári sa zjavila grimasa zvedavosti. „Vy si myslíte, že okrem týchto vtáčikov existujú aj ďalší?" „Zbierka cenností, ktorá je zhromaždená v jaskyni, je naozaj pozoruhodná," zamumlal Gideon. „Domnievam sa, že ich vyberal rozhladený človek, ktorý holduje umeniu. To nebude len náhodne ulúpená korisť."

„Aha." Dobbsa táto myšlienka očividne zaujala. „Nazdávate sa, že za zlodejmi stojí niekto, kto všetko organizuje a plánuje? Niekto, kto im dáva tipy na tie najhodnotnejšie predmety?"

„Myslím si, že by sa oplatilo pritlačiť k múru Crana a tých dvoch, ktorých sme chytili včera večer."

„Moja reč," pritakal Dobbs, mädliac si ruky. „Pravdu povediac, vyriešenie tohto prípadu by mi urobilo meno. Urodzení páni sa ešte budú predbiehať, aby si mohli najať detektíva J. W. Dobbsa."

„O tom nepochybujem." Gideon sa obrátil ku svojmu komorníkovi. „Ja pôjdem s Dobbсом na políciu, a ty zatiaľ zbehni do Blackthorne Hallu s odkazom, aby mi sluha pripravil oblek na popoludňajšiu návštevu na fare. Keďže pôjdem požiadať o Harrietinu ruku, chcel by som na jej tetu urobiť ten najlepšiu dojem."

„Predpokladám, že sa budete chcieť obliecť do čierneho, pane," zaškl'abil sa zlomysel'né Owl.

Teta Effie si znova naplnila šálku čajom. Od chvíle, keď Harriet zišla po kúpeli do salónu, urobila to už po štvrtý raz. Felicity sa s vážnou tvárou prechádzala sem a tam popri okne. Pani Slonová sa už stačila prebrať z ďalších mdlôb, do ktorých upadla pri pohľade na premočenú a ufúľanú Harriet. Len čo sa postavila na nohy, rýchlo pozaťahovala závesy na oknách ako v dome zosnulého.

Vysoké skriňové hodiny dôstojne odmeriavali čas, demonštrujúc neodvratné približovanie sa tretej hodiny. S každým posunom ručičiek Harriet čoraz hlbšie klesala na duchu. Napokon, v celom dome vládla atmosféra napätého nepokoja.

Harriet mala pocit, že je ňou priam prešpikovaná. Spočiatku ju ťažil pocit viny z toho, že všetkých zarmútila. Teraz však začala strácať trpezlivosť kvôli zúfalstvu, ktoré ovládlo všetkých obyvateľov domu.

„Nechápem, prečo sa správate tak, akoby som v tej jaskyni umrela," zahundrala, nalievajúc si čaj.

Keďže nevedela, aké šaty sú pre takúto príležitosť, ako je prijímanie žiadosti o ruku, najvhodnejšie, rozhodla a pre tie najnovšie. Boli z mušelínu a pôvodne boli biele. Keďže postupom času nepekne zašli, prefarbila ich na žlté. Mali dlhé, pri zápästiach nariasené rukávy a hlboký výstrih lemovaný jemným tylom. Na neposlušné hnedé kadere si pripla snehobiely čepček lemovaný čipkou. Bez čepca sa cítila ako nahá. Keď sa obzerala v zrkadle, dospela k záveru, že vyzerá tak ako inokedy. Očakávala, že po tom, čo sa udialo v noci, bude vyzeráť úplne inak. Možno zaujímavejšie. Skrátka, že zo sivej myšky sa stane tajomná bytosť. Vyzerala však celkom obyčajne - ako voľakedajšia Harriet.

„Hlavné je, že žiješ," ozvala sa Felicity. „Nikdy nepochopím, ako môžeš chodiť do tých zatuchnutých dier za bieleho dňa, nieto ešte stráviť tam celú noc! Muselo to byť príšerné!" „Nebolo to príšerné, len trochu nepohodlné. Okrem toho, nemala som na výber." Harriet si odpila zo šálky. „Nestihla som sa dostať von, pretože začal príliv. Všetko to bola len zhoda nešťastných náhod."

„Celá tá história je hotový horor," ponuro vyhlásila teta Effie. „Pánboh vie, čo sa ešte stane."

„Nuž, stane sa len to, že čoskoro budem zasnúbená," s povzdychom zamumlala Harriet.

„S mužom, ktorý zdedí titul grófa," so sebevlastným pragmatizmom podotkla Felicity. „To podľa mňa nie je najhorší osud."

„Nebol by zlý, keby sa so mnou chcel oženiť preto, že sa do mňa zaľúbil," skepticky namietla Harriet. „Problém je v tom, že sa so mnou chce oženiť len z povinnosti - pretože mu to prikazuje česť džentlmena."

„A tak je to správne," zamračene dodala teta Effie. „Pretože ťa znemožnil. Spoločensky ťa načisto zlikvidoval."

Harriet zvrátila čelo a spupne vyhlásila: „Ale ja sa vôbec necítim zlikvidovaná."

Len čo to dopovedala, do miestnosti vošla pani Stonová s ďalším podnosom a tragickým pohľadom si premerala celú skupinku. Tvárila sa ako posol, ktorý sa chystá zvestovať koniec sveta. „Nebudú žiadne zásnuby ani nijaký sobáš. Zapamätajte si moje slová. Zver z *Blackthorne Hallu* opäť raz zneužil dôveru nevinnej devy a teraz ju odvrhne ako špinavú onucu."

„Panebože, ochraňuj nás!" Teta Effie žmoliac vreckovku, so stonom klesla hlbšie do kresla.

Harriet zvrátila noštek a vybuchla: „Pani Stonová, bola by som rada, keby ste o mne nehovorili ako o špinavej onuci. Nezabúdajte, že vás zamestnávam."

„Nechcela som vás uraziť, slečna Pomeroyová." Pani Stonová s hlasným buchnutím položila podnos na stôl. „Keďže však poznám povahu toho diabla, chcela som vás varovať, aby ste si nerobili zbytočné nádeje. Už raz som bola svedkom, že keď dostal od nevinnej panny, čo chcel, zmizol ako gáfor."

Felicity zabodla zvedavý pohľad do Harrietinej tváre. „Naozaj dostal, čo chcel? V tejto veci si sa nevyjadrila jasne."

„Čušte!" zašomrala teta Effie, skôr než si Harriet stačila pripraviť odpoveď. „Na tom teraz už vlastne vôbec nezáleží. Čo sa stalo, sa už neodstane!"

Harriet sa smutne pousmiala na sestru. „Počula si, Felicity? Na tom, čo sa stalo, už nič nezmeníme. Podstatná je prítomnosť."

„To mi je jasné," odvetila mladšia sestra. „Ale ja som nesmieme zvedávať."

„Zviedol ju, a hotovo!" bez obalu vyhlásila pani Stonová. „Na to môžete vziať jed. Nijaká nevinná slečna neprežije noc so *Zverom z Blackthorne Hallu* bez ujmy."

Harriet cítila, že jej na líca vystúpila červeň. V úsilí zakryť rozpaky natiahla ruku po jednom z koláčikov na podnose. „Ďakujem vám za váš názor, pani Stonová. Už sme však toho od vás počuli akurát dosť. Hádám by ste mali odísť do kuchyne a dohliadnuť na svoje hrnce. Jeho lordstvo príde každú chvíľu. Budeme potrebovať čaj."

Gazdiná sa spupne vzpriamila. „Práve som doniesla čerstvý čaj. A vy, slečna Harriet, klamete samu seba, ak veríte, že Saint Justín dnes príde. Je lepšie zmieriť sa s krutou realitou. A modliť sa k Pánu Bohu, aby ste neboli samodruhá, tak ako sa to stalo úbožiatku Deidre."

Harriet nahnevane zovrela pery. „Pani Stonová, keby ma aj čakal taký osud, nemienim prispieť do vašej melodrámy svojou samovraždou."

„Prosím ťa, Harriet, mlč už!" zahriakla rozrušenú neter roztrpčená teta Effie. „Nemohli by ste sa baviť o niečom inom? Všetky tie vaše reči o zvädzaní a samovraždách ma desia."

Ich rozhovor prerušil dupot konských kopýt, doliehajúci zvonku. Felicity sa rozbehla k oknu a nenápadne vykukla spoza záclony. „Je to on!" vykrikla víťazoslávne. „Na veľkom tátošovi. Harriet mala pravdu. Saint Justin prišiel požiadať o jej ruku."

„Vďaka bohu!" zvolala teta Effie a dôstojne sa vzpriamila v kresle. „Sme zachránené! Harriet, buď ten koláč prehltni, alebo si ho vyber z úst."

„Som hladná," namietla s plnými ústami. „Dnes som ešte poriadne nejedla."

„Mladá dáma, ktorá očakáva nastávajúceho manžela, by mala byť natoľko v zajatí emócií, že by nemala ani len pomyslieť na jedlo. A to najmä za takých okolností, ako sú tieto. Pani Stonová, choďte otvoriť. Nemôžeme predsa pripustiť, aby Jeho lordstvo pred nimi postávalo ako nejaký žobrák. A ty, Felicity, hajde do svojej izby! Teba sa to netýka."

„Ako si želáš, teta Effie." Vytrácajúc sa zo salónu, Felicity posmešne zagúľala očami na Harriet. „Dúfam, že mi neskôr o všetkom dopodrobna porozprávate," zakričala z dverí haly.

Hoci sa Harriet usilovala tváriť sebaisto a suverénne, mala pocit, že jej žalúdok robí kotrmelce. V tejto hodine sa malo rozhodnúť o jej budúcnosti, a zatiaľ sa nič nevyvíjalo podľa jej predstáv. Keď začula Gideonovo rozhodné klopanie na vchodové dvere, trpkotoľutovala, že zjedla čajové pečivo. Zdvíhal sa jej totiž žalúdok. V napätí vyčkávala, kým pani Stonová otvorí dvere.

„Oznámte pani Ashecombovej, že prišiel Saint Justín," prikázal gazdinej Gideon. „Som ohlásený."

„Je od vás do neba volajúca bezohľadnosť, že úbohej slečne Pomeroyovej balamútite hlavu, že sa s ňou oženíte," dôrazne vyhlásila pani Stonová preskakujúcim hlasom. „Je to výnimočne kruté."

„Uhnite mi z cesty, ženská!" zavrčal Gideon. „Cestu do salónu poznám." Nato na podlahe haly zaduneli podpätky Gideonových čižiem.

Harriet bolo jasné, že dupe zámerne, pretože inokedy sa pohyboval celkom nečujne. Mykla sa. „Mám pocit, že sa to nevyvíja dobre. Pani Stonová ho stihla uraziť, ešte skôr než vstúpil do dverí."

„Psst! Neboj sa!" upokojovala ju teta. „Ja to už nejako zvládnem."

Keď Gideon vstúpil do salónu, Harriet vyrazilo dych. Jeho vysoká, statná postava v elegantne ušitom žakete a nablýskaných čižmách pôsobila nanajvýš impozantné. Zapôsobil na jej zmysly ešte zničujúcejšie než pri ich prvom stretnutí. Zišlo jej na um, že to bol možno následok intímneho zblíženia, čo mu v jej očiach pridávalo na atraktivite.

Keď sa ich pohľady stretli, z Gideonových očí vyčítala, že aj on myslí na ich spoločnú noc. Napriek predsavzatiu tváriť sa suverénne upadla do rozpakov a zapýrila sa. V snahe zakryť svoje citové pohnutie si vzala ďalší koláčik a zahryzla doň. Gideon sa s úctivým výrazom na tvári obrátil k tete Effie.

„Dobrý deň, pani Ashecombová. Ďakujem, že ste ma prijali. Dôvod mojej návštevy už zrejme poznáte."

„Áno, pane, mám istú predstavu o dôvode, ktorý vás k nám priviedol. Posad'te sa. Harriet vám naleje čaj." Teta Effie vrhla na svoju neter vyzývavý pohľad.

Harriet, usilujúc sa napochytro prehltnúť posledné sústo koláča, vzala kanvicu, naplnila Gideonovu šálku a bez jediného slova mu ju podala.

„Ďakujem, slečna Pomeroyová." Gideon ju prijal a usadil sa oproti nej. „Dnes vyzeráte mimoriadne dobre. Dúfam, že ste sa už trochu spamätali zo šoku po tých hektických udalostiach."

Z akéhosi dôvodu - možno preto, že jej nervy boli napnuté až do krajnosti - Harriet pochopila jeho slová ako urážku. Prehltla koláčik, ktorý v jej ústach nadobudol príchuť blenu, a zmohla sa na chladný úsmev. „Áno, pane. Už som sa celkom skonsolidovala. Našťastie sa dokážem rýchlo spamätať z nepríjemných udalostí. Pred niekoľkými hodinami bola moja povest' údajne načisto zruinovaná, ale ja vôbec neupadám do zúfalstva, ako by sa dalo očakávať po takej udalosti, akou je obetovanie svojej poctivosti Zverovi z *Blackthorne Hallu*”

Effie zhrozene vyštekla: „Harriet?!”

Hrdá amazonka však obdarovala tetu sladkým úsmevom. „Pravdu povediac, nemala som s ňou nijaké plány, a tak ma jej strata vôbec netrápi.”

Effie prebodla svoju neter vražedným pohľadom. „Správaj sa slušne. Jeho lordstvo sa sem unúvalo preto, aby požiadalo o tvoju ruku.” So vznešenosťou pravej dámy sa obrátila ku Gideonovi, aby ju ospravedlnila. „Obávam sa, že Harriet dnes nie je vo svojej koži. Udalosti dnešnej noci ju priveľmi rozrušili.”

Gideonove pery sa roztiahli v širokom úsmeve. „Áno, to mi je jasné, pani Ashecombová. Harriet má veľmi citlivé nervy, a práve to sa u urodzenej mladej dámy očakáva. Možno by sme si o celej tejto záležitosti mali pohovoriť iba vo dvojici. Intuícia mi našepkáva, že vaša neter neprispeje do tohto rozhovoru konštruktívne.”

## Kapitola 8

Pozoruhodný výčnelok vedno s fragmentom čeľuste sa Harriet podarilo z kamenného väzenia uvoľniť nečakane ľahko. Použila len dláto a kladivko, pričom nimi narábala s precíznosťou, ktorej sa pred mnohými rokmi naučila od svojho otca. Skôr než sa nazdala, držala vytúženú trofej v rukách.

Ukázalo sa, že je to mimoriadne veľký zub. Harriet usúdila, že to bude zub mäsožravca. Nejakého obrovského mäsožravca. Detailne ho skúmala vo svetle lampáša, ktorý zavesila na hák v stene jaskyne. Nebola si tým však istá, kým si nepreštuduje patričnú literatúru. Istotu mala v jednej veci - jej nález sa nepodobal na nič, čo videla v zbierke svojho otca. Pri troške šťastia sa z tohto nálezu vyklúje vzácny pozostatok nejakého neznámeho, vyhynutého živočíšneho druhu. Ak sa jej ho nepodarí zaradiť do žiadneho historického obdobia, napíše o ňom štúdiu, aby s ním mohla oboznámiť celú zberateľskú verejnosť.

Od onej osudovej noci, ktorú strávila s Gideonom, uplynuli len dva dni. Opatrne poťažkajúc skamenelinu v rukách, porozhliadala sa po jaskyni, ktorá tak radikálne zmenila jej život Detektív Dobbs spolu s Gideonom a príslušníkom miestnej polície sa postarali o to, aby sa ulúpené cennosti dostali do bezpečia.

Zvierajúc v rukách skamenený zub, podišla k miestu, kde prednedávnom ležala v Gideonovom objatí. V prívale vzrušujúcich spomienok sa jej v pamäti

vynorila divoká žiadostivosť, ktorú videla v jeho očiach, kvapky potu na jeho čele a napäté svaly jeho ramien. V tú noc neovládol svoju túžbu.

Očividne sa však obával toho, že jej spôsobí bolesť a všemožne sa usiloval zmierniť ju aj napriek skutočnosti, že mu vášeň úplne pomútila rozum.

Pri spomienke na slastné pocity, ktoré ju zaplavili, keď sa do nej vnoril, sa rozochvela. Vyplnil ju natoľko tesne, že ich telá splynuli v jedno. Na zlomok sekundy si boli také blízki, ako si len dve ľudské bytosti vôbec môžu byť. Pocit nezvyčajnej dôvernosti nebol len fyzický. Cítila, že splynula aj s Gideonovou dušou a bola hlboko presvedčená, že on prežíval to isté.

Nezvyčajný poryv jej citových prežitkov ju samu prekvapil. „To sú nezmysly,“ zahundrala nahlas. Takéto predstavy víria v hlave len zaľúbeným mladým dámam, ktoré sú natoľko hlúpe, že sa nechajú pripraviť o poctivosť ešte pred sobášom a potrebujú si samy pred sebou zdôvodniť svoje ľahkomyselné správanie.

Možno by sa nemala až tak veľmi odsudzovať. Bolo predsa zrejmé, že ju do svojich osídel polapila láska - mocná čarodejka. Vedela to už dva dni. Pravdu povediac, vedela to už aj predtým, ako sa milovala s Gideonom. A práve preto ju skutočnosť, že sa s ňou chce oženiť len z povinnosti, tak ranila. Uvedomovala si, že ho od tohto úmyslu neodhovorí, pretože v minulosti kruto doplatil na svoje správanie. Nedovolí, aby sa to zopakovalo. Obzvlášť preto, že sa ocitol v takmer rovnakej situácii. Rana na jeho hrdosti bola príliš hlboká. Bol schopný zaútočiť na kohokoľvek, kto by sa odvážil opäť ju jatriť.

Zvesila z háku lampáš a pomalým krokom opustila jaskyňu, v ktorej okrem vzácnych skamenelín objavila aj to, že láska ani zďaleka nie je taká bezproblémová a sladká, ako sa domnievala. Pri svojich úvahách dospela k názoru, že podstatne jednoduchšie je vyslobodiť zo skaly tento nádherný zub, než pochopiť zložitú povahu takého muža, akým je Gideon Westbrook. Takéhoto muža žena jednoducho musí akceptovať.

Bol príliš hrdý na to, aby komukoľvek čokoľvek vysvetľoval alebo prosil o pochopenie.

Felicity sa vrátila do knižnice práve v okamihu, keď sa Harriet chystala naskicovať zub na papier.

„Tak tu si?! Tušila som, že si sa zasa zašila sem.“ Felicity zatvorila za sebou dvere a posadila sa. „Povedz mi, ako sa môžeš po dnešnom rozruchu prinútiť k babraniu s tými odpornými kosťami?“

Harriet zodvihla hlavu od nákresu. „Ak mám byť úprimná, táto práca je pre mňa vítaným únikom.“

„Keby som bola na tvojom mieste, radšej by som sa starala o svoje veno. Uvedomuješ si, Harriet, že čoskoro budeš grófka?“

„Iba nádejná grófka.“

„Ale jedného dňa, keď zomrie Saint Justinov otec, sa z teba stane grófka z Hardcastlu. To je úžasné! Uvedomuješ si, ako radikálne to zmení aj môj život?“

Harriet prekvapene zodvihla obočie. „Tvoj život?“

„Samozrejme! Už sa nebudem musieť usilovať, aby som sa čo najlepšie vydala. A keď sa dostanem do Londýna, budem sa tam môcť zabávať, a nie loviť bohatého dedka. Keby si len vedela, ako mi odľahlo!“

Harriet odložila ceruzku a pohodlnejšie sa uvelebila v kresle. „Vôbec som si neuvedomovala, že tvoja dušička je pod takým tlakom.“

„A nie práve malým. Bolo mi jasné, že teta Effie a ty dúfate, že svojim výdajom zabezpečím aj vašu budúcnosť.“ Felicity sa šťastne usmiala. „Samozrejme, keby to bolo nevyhnutné, splnila by som si túto povinnosť. Nechcela som vám byť na príťaž. Ale teraz som slobodná ako vták!“

Harriet si prstami zamyslene trela spánok. „Odpusť mi to. Nemala som ani tušenia, ako vnímaš naše plány. Predpokladala som, že v Londýne očariš vzhľadných mladých mužov a možno sa do niektorého z nich zaľúbiš.“

„Neverím, že by láska išla ruka v ruku s triezvym rozumom,“ namietla Felicity.

„V tom máš pravdu. Len sa pozri na situáciu, v ktorej som sa ocitla ja.“

„Čo sa ti na nej nepáči? Podľa mňa sa všetko vyvíja veľmi nádejne. Saint Justína máš očividne rada, to snád' nechceš poprieť. Videla som to v твоjich očiach, keď si sa s ním zhovárala.“

„Áno, mám ho rada,“ zašomrla Harriet. Vzápätí si uvedomila, že slová *mať rada* nevystihujú jej skutočné city ku Gideonovi. „Nepostrehla si však jednu ponižujúcu maličkosť, že manželstvo mi navrhol iba preto, že je to pre neho vec cti a vyžadujú si to spoločenské konvencie.“

Felicity sa zamračila. „Preboha, Harriet, to je predsa samozrejmé, že sa s tebou musí oženiť! A to napriek tomu, že pani Stonová neustále kuviká, že to neurobí. Koniec koncov, nemal ťa zviať.“ Po krátkej veľavýznamnej odmlke pokračovala: „Podľa tety Effie to už nie je dôležité. Dôležité je len to, aby sa urobilo zadosť morálke.“

Harriet sa na sestru zamračila. „Milá sestrička, ako sa ti podarilo dožiť sa toľkých rokov pri takej nehoráznej netaktnosti?“

„Asi to má niečo do činenia s tým, že si moja sestra a že si ma doposiaľ vždy tromfla v prostorekosti. Vždy si ignorovala spoločenské pravidlá, pre čo ťa teta Effie neprestajne musela napomínať.“

Harriet rezignovane prikývla. „Áno, som si vedomá, že časť viny padá na moju hlavu. Vlastne vôbec za všetko, čo sa deje, môžem len ja.“

„Nebodaj ľutuješ samu seba?“ vyhrkla mladšia zo sestier.

„Áno,“ odvrkla Harriet. „Ak to chceš vedieť, je mi samej seba tak trochu ľúto.“

„Byť na tvojom mieste, drahá moja zvedená sestra, d'akovala by som svojmu anjelovi strážnemu, že muž, ktorý ma zviazol, sa chce so mnou aj oženiť. Vieš, čo sa povráva?“

„Neviem a ani to nechcem vedieť.“

„Nuž, veľa sa, samozrejme, reční o chytení tých zlodejov, ale oveľa viac sa ľudia zaujímajú o teba.“

Harriet si nešťastne povzdychla: „To si viem predstaviť.“

„Hovoria, že to všetko tu už bolo.“ Felicity sa očividne vyžívala v dramatickosti tejto chvíle. „Vravia, že Zver z *Blackthorne Hallu* zviedol ďalšiu poctivú pastoraovu dcéru a že aj tú čoskoro opustí.“

Harriet nespokojne zvrátila obočie. „Rozkrítklo sa už, že Saint Justín a ja sme zasnúbení?“

„Pravdaže. Ale nikto neverí, že sa s tebou aj ožení. Sú presvedčení, že ťa stihne osud úbohej Deidre.“

„Nezmysel!“ Harriet schytila ceruzku a pustila sa do práce. „Jediná vec, ktorou som si v celej tejto nešťastnej situácii istá, je to, že si ma chce vziať za manželku. Ani samo peklo nedokáže zabrániť Saint Justinovi, aby vykonal to, čo mu prikazuje jeho svedomie a česť.“

„Nezostáva nám iné, než v to dúfať, lebo ak to neurobí, všetko sa poriadne zamoce.“

Skôr než Harriet stihla zareagovať na jej slová, na prístupovej ceste zadunel dupot konských kopýt.

Felicity vyskočila zo stoličky a priskočila k oknu. „Saint Justín!“ oznámila prekvapene. „Odkiaľ zobral takého koňa? A kvôli čomu vlastne prišiel? Tvári sa dosť ponuro.“

„To ešte nič neznamená. Je to jeho obvyklý výraz.“

Felicity sa zvrtila a kritickým pohľadom si premerala sestru. „Mohla by si si aspoň odpásať tú otrasnú zásteru a napraviť si čepiec. Poponáhľaj sa, Harriet! Čo nevidieť budeš grófkou. Musíš sa naučiť pekne sa obliekať.“

„Nemyslím si, že by si Saint Justín všimal, ako sa obliekam.“ Napriek nesúhlasu so sestrinými slovami si Harriet poslušne vyzliekla zásteru a začala si upravovať účes.

Po chvíli sa z haly ozval hlas pani Stonovej. „Oznámim slečne Pomeroyovej, že ste ju prišli navštíviť.“

„Nemusíte sa obťažovať, poviem jej to sám.“

Harriet sa otočila ku dverám knižnice práve v okamihu, keď sa otvorili. Zoči-voči svojmu snúbencovi sa žiarivo usmiala. „Dobré ráno, pane. Nečakali sme, že nás navštívite.“

„Som si toho vedomý.“ Gideon, ktorý bol oblečený v jazdeckom obleku, jej úsmev neopätoval. Pokiaľ išlo o výraz jeho tváre, Felicity mala pravdu. Skutočne sa mračil a ešte viac než obvykle. „Veľmi ma to mrzí, Harriet, ale mal som len dve možnosti. Buď prísť bez ohlásenia, alebo poslať sluhu s odkazom. Pokladal som si však za povinnosť povedať ti to osobne.“

V Harrietiných očiach sa zračilo zdesenie. „Čo sa deje, pane? Stalo sa niečo zlé?“

„Dostal som správu, že zdravotný stav môjho otca sa prudko zhoršil. Poslal po mňa, takže sa neodkladne musím vrátiť do Hardcastlu. Momentálne neviem povedať, kedy sa znovu uvidíme.“

Harriet vyskočila zo stoličky, podišla k nemu a súcitne sa dotkla jeho ruky. „Ach, Gideon, to ma veľmi mrzí. Dúfam, že sa tvoj otec čoskoro zotaví.“

Gideon sa stále tváril zachmúrene. „Zvyčajne to tak býva. Len čo ma zbadá, vždy sa jeho stav rapídne polepší. Nie je to po prvý raz, čo ma volá z obavy, že už sa neuvidíme. Lenže človek nikdy nevie, či tentokrát už naozaj nie je na smrteľnej posteli.“

„Rozumiem.“

„Nechám ti moju adresu.“ Stiahol si z ruky koženú rukavicu a podišiel k stolu. Zobral uhlík a napísal niekoľko riadkov na papier, ktorý mienila použiť na nákras zuba.

Keď skončil, podal papier Harriet. Potom sa jej zahľadel do očí dlhým pohľadom, v ktorom sa zračila nemá prosba.

„Ak by sa udialo niečo, o čom by som mal vedieť, ihneď ma informuj. Rozumela si?“

Sťažka preglgla. Pochopila, že ho má vyrozumieť, ak zistí, že je v druhom stave. „Áno. Budem ťa informovať.“

„Výborne. Tak ja teda idem.“ Opäť si natiahol rukavicu a chytil Harriet za ramená. Pritiahol si ju k sebe a žiadostivo ju pobožkal na ústa.

Harriet kútikom oka zbadala, že Felicity ich s úžasom pozoruje. Vedela presne, čo si v tomto okamihu myslí. Urodzený džentlmen nikdy nepobožká dámu na verejnosti. Toto bola typická ukážka divokého správania sa Zvera z *Blackthorne Hallu*.

Skôr než Harriet stihla akokoľvek zareagovať, Gideon ju pustil a rýchlymi krokmi opustil knižnicu. Len čo sa za ním zabuchli vchodové dvere, na prístupovej ceste sa ozval dunivý dupot jeho koňa.

Felicity civela na sestru doširoka otvorenými očami. „Dobrotivé nebesá! Takto ťa božkával aj vtedy, keď ťa zviahol? Musím sa priznať, že ma to normálne vzrušilo.“

Harriet klesla na stoličku. „Felicity, ak sa ešte čo i len jedným slovom zmieniš o tej noci, prisahám, že ťa zaškrtním. Radím ti, aby si sa so mnou nezahrávala. Teraz, keď sa vydám, nemáš ani zďaleka takú hodnotu pre túto domácnosť, akú si mala predtým.“

Felicity sa zachichúňala. „Budem to mať na pamäti. Ale aj tak ste mali veľké šťastie, že teta Effie nevidela váš rozlúčkový bozk.“

V tej chvíli sa dvere do knižnice znova rozleteli a do miestnosti vtrhla teta Effie. V očiach sa jej zračilo zdesenie. „Čo to má znamenať?“ spýtala sa prísny tónom. „Naozaj tu bol Saint Justín? Pani Stenová tvrdí, že prišiel oznámiť, že ťa opúšťa.“ Harriet s ťažkým povzdychom vyhlkla: „Teta Effie, upokoj sa! Musí ísť za svojím otcom, ktorý je vážne chorý.“

„Ešte neboli formálne ohlásky vašich zasnúb, ba ani len do novín neposlal nijaké oznámenie.“

„Keď sa vráti, bude na formality času dosť," presvedčené odvetila Harriet.

Vtom sa vo dverách zjavila pani Stenová. Tvár jej triumfálne žiarila.

„Už sa nevráti," vyhlásila hrobovým hlasom. „Vedela som, že to takto dopadne, ale vy ste moje varovanie nebrali vážne. Teraz odišiel a už ho viac neuvidíte. Úbohá slečna Harriet, budete musieť sama znášať svoj krutý úd."

Harriet pozorovala gazdinú prižmúrenými očami. „Pani Stonová, len sa neopovážte omdlieť. Nemám najmenšiu chuť vás kriesiť."

Bolo však už neskoro. Pani Stonová prevrátila oči a zviezla sa na dlážku.

Na druhý deň prišiel list od tety Adelaide. Teta Effie ho otvorila počas raňajok a so stupňujúcim sa vzrušením ho prečítala svojim neteriam.

*Drahá moja sestra, milé netere!*

*S potešením Vás informujem, že po dlhom období smútku som uzavrela záležitosti spojené s dedičstvom. Konečne som sa dočkala toho, že obrovský majetok, ktorý zhromaždil môj nebohý manžel, patrí mne. Boh mi je svedkom, že som si z neho zaslúžila každú pencu.*

*Na zvyšné obdobie spoločenskej sezóny som prenajala v Londýne dom a chcem, aby ste všetky tri pricestovali ku mne. Nemali by ste dlho otáľať, pretože spoločenská sezóna čoskoro vyvrcholí. Nemusíte si nosiť nijakú garderóbu, každej z vás niečo kúpim.*

*Ešte by som vám chcela oznámiť, že som spísala darovaciu listinu, podľa ktorej Harriet a Felicity dostanú slušné veno. Zvyšok môjho majetku, ktorý sa mi nepodarí minúť do smrti, taktiež pripadne mojim drahým neteriam.*

*Vaša Adelaide*

Teta Effie zdvihla vd'ačný pohľad k nebesiam a pritisla si list k hrudi. „Sme zachránené! Moje modlitby boli vyslyšané."

„Zlatá teta Addie," pridala sa Felicity. „Tak teda predsa len zdedila jeho peniaze. Budeme sa tam mať úžasne! Kedy odcestujeme?"

„Hneď zajtra," rozhodne oznámila Effie. „Nebudeme už čakať ani chvíľu. Toľké šťastie! Obidve raz zdedíte slušný majetok!"

„To nie je také isté," namietla Harriet. „Teta Addie navidomoči z neho mieni utrátiť, koľko sa len dá. Ktovie, čo z neho zostane..."

„Takáto myšlienka určite v Londýne nikomu ani len nenapadne," duchapritomne odvetila teta Effie. „Roznesie sa iba to, že dostanete slušné veno. A to sa počíta." Šibla pohľadom na hodiny. „Pošlem pani Stonovú do mestečka, aby pre nás rezervovala miesta v dostavníku. Musíme sa ihneď začať baliť, aby sme do rána boli pripravené na odchod."

„Teta Effie, dovoľ mi len jednu poznámočku." Harriet odložila lyžičku. „Toto je skutočne vynikajúca príležitosť pre Felicity, ale ja už nepotrebujem cestovať do Londýna. A pravdu povediac, ani nechcem. Práve som začala pracovať na istom mimoriadne zaujímavom objave. Zatiaľ sa mi podarilo získať iba zub, ale pevne dúfam, že nájdem aj ďalšie pozostatky toho zvieraťa."

Effie rozhodne položila šálku na stôl a prísne zelenomodré oči zabodla do tváre netere. „Pôjdeš s nami, a hotovo!”

„Ale veď ti hovorím, že nemám prečo chodiť do Londýna! Chod' len s Felicity. Určite sa tam budete ohromne zabávať. Mne je dobre tu, v Upper Biddletone.”

„Zdá sa, že si mi nerozumela,” zvýšeným hlasom vyhlásila panovačne teta Effie. „Toto je jedinečná príležitosť nielen pre Felicity, ale aj pre teba.”

„Ako mám tomu rozumieť?” podráždene sa spýtala Harriet. „Som predsa zasnúbená a budem sa vydávať. Na tom nič nezmeníš tým, že odídem do hlavného mesta.”

„Domnievala som sa,” spustila mrazivým tónom, „že ak sa máš stať grófkou, musíš si osvojiť spôsoby a zvyky vysokej spoločnosti. Nechceš predsa robiť svojmu manželovi hanbu!” Harriet zostala ako obarená. Na niečo také ani nepomyslela. „Zahanbiť Saint Justína je naozaj tá posledná vec, ktorú by som si želala,” zamumlala. „Iba Boh vie, koľko príkoria si musel vytrpieť vo svojom živote.”

Effie sa spokojne usmiala. „V tom prípade je rozhodnuté. Osud ti ponúkol príležitosť pripraviť sa na svoju novú životnú úlohu.” „Je to výborná príležitosť, aby si sa spoločensky obrúsila,” s úškrnom dodala Felicity.

„Ale čo bude s mojím zubom?” nahlas uvažujúc, znepokojene vyhrkla Harriet. „Čo moje skameneliny?”

„Tie fosílie boli uväznené v skale dávno pred potopou sveta,” pohotovo namietla Effie, „takže pokojne môžu počkať ešte pár mesiacov.”

„Teta má pravdu,” so smiechom skonštatovala Felicity. „Keďže ti hrozí, že sa staneš grófkou, skutočne by si sa mala naučiť, ako sa treba správať vo vyberanej spoločnosti. A to nielen kvôli Saint Justinovi, ale najmä kvôli jeho rodičom. Chceš predsa, aby ťa akceptovali, či nie?”

Harriet sa zamračila. „Samozrejme, že chcem.” Vzápätí jej v hlave skrsla optimistická myšlienka. V Londýne bude mať príležitosť získať potrebné informácie o nájdenom zube, ktoré ju utvrdia v tom, že jej nález je jedinečný. „Možno máte pravdu. Hádam si môžem dovoliť obetovať niekoľko týždňov a využiť pobyt v Londýne nielen na osvojenie si dobrých manierov, ale aj na zhromaždenie potrebných informácií.”

„To je múdry nápad!” Teta Effie obdarila Harriet súhlasným úsmevom.

Harriet prikývla. „Tak dobre. Napíšem Gideonovi o tom, čo sa stalo.” Jej tvár sa znenazdania rozžiarila. „Možno sa zdravotný stav jeho otca upravil a bude sa môcť pripojiť k nám.”

„To síce nie je vylúčené, ale ja by som s tým veľmi nerátala,” odvetila Effie, schladiac neterino nadšenie. „Hádam by bolo lepšie, keby sme tam príliš nerozširovali reči o tvojich, ehmm... zasnubách.”

Harriet na ňu zarazene hľadela. „Čo tým chceš povedať, teta Effie?”

Teta si decentne odkašľala a utrela si pery obrúskom. „Ide o to, moja milá, že o nich nebolo zatiaľ zverejnené žiadne oficiálne oznámenie. Pokiaľ mám správne informácie, Saint Justín sa neunúval informovať verejnosť o svojom úmysle oženiť sa prostredníctvom oznamu v novinách. A podľa bontónu nie je vhodné, aby sme to urobili my.“

Harriet hrdo zdvihla hlavu. „Tuším ti začínam rozumieť, teta Effie. Pani Slonovej sa podarilo zasiať zrnko pochybnosti aj v tebe, však? Aj ty si už pojala podozrenie, že som skutočne bola zvedená a opustená.“

„Nie je to iba pani Slonová, kto mi vnukol obavy o teba,“ smutne prehodila Effie. „Miestni obyvatelia až príliš dobre poznajú Saint Justína. Všetci sú presvedčení, že opäť rozohral nejakú krutú hru. Musíš uznať, že jeho rýchly odchod nevesťí nič dobré.“

„Ale veď som ti povedala, že jeho otec je vážne chorý!“ vybuchla Harriet.

„To tvrdí on,“ odvetila teta stíšeným hlasom, pretože do miestnosti vstúpila pani Slonová s podnosom, na ktorom niesla hrianky.

Harriet na ňu zlostne zagánila. „Gideon by nikdy neklamal. Teta Effie, asi viem, o čo ti ide. Máš strach, že sa nezachová tak, ako sa patrí.“

„Ale -“

„Nazdávaš sa, že môžeme odcestovať do Londýna a predstierať, že sa nič nestalo. To si naozaj trúfaš ututlať skutočnosť, že som sa s ním zasnúbila? Ako chceš vyvrátiť klebety o lom, že sme spolu strávili noc v jaskyni?“

Effie si ju premerala nervóznym pohľadom. „Nezabúdaj, že teraz si dedičkou obrovského imania. A to je dôvod, prečo sa ti nejaký ten poklesok prepáči. Navyše je celkom možné, že klebety o tvojom skompromitovaní sa do Londýna nedostali. Upper Biddleton je veľmi vzdialené od sveta aristokratickej smotánky.“

„Nedovolím, aby si zatajovala moje zasnuby,“ kategoricky vyhlásila Harriet. „Sú nezvratným faktom, či už tomu veríš alebo nie. Do Londýna som ochotná vycestovať len preto, aby som sa naučila správať sa v spoločnosti a kvôli môjmu výskumu. Ale ak si myslíš, že ma v Londýne budeš predvádzať ako nádejnú dedičku veľkého majetku, tak z Upper Biddletonu nevytiahnem ani päť. Na takúto úlohu som príliš stará, aj keby som nebola zaviazaná Gideonovi.“

„Bravo!“ zvolala Felicity. „Výborne si to vystihla, Harriet. Ja budem nevinná mladá dedička, a ty budeš záhadná staršia sestra. Ale najlepšie na tom je, že ani jedna z nás sa nebude musieť pachtiť, aby získala bohatého manžela. Môžeme si jednoducho užívať. Takže sme sa dohodli. Hor sa do Londýna!“

„Dúfam,“ uzavrela teta Effie, veľavýznamným pohľadom šibnúc po Felicity, „že sa tam nezomelie nič podobné, k čomu došlo tu. Jedna skompromitovaná žena v rodine celkom stačí.“

Keď Gideon v to ráno vstúpil v Hardcastli do salónika, už vo dverách si všimol list s jeho menom. Ležal na striebornom podnose, na ktorom čakala došlá posla. Skôr než zlomil pečať, bolo mu jasné, že ho poslala Harriet. Jej rukopis vyzeral ako všetko ostatné na nej: energický, nevšedný a zároveň veľmi ženský. Usúdil, že najpravdepodobnejším dôvodom, prečo mu píše tak skoro, je oznámenie, že čaká dieťa.

Táto predstava v ňom vzbudila radosť, mužskú samolúbosť i majetnícku spokojnosť. Pred očami sa mu okamžite vynoril obraz zaokrúhlenej Harriet s črtami zjemnenými tehotenstvom a hneď nato si ju predstavil s bábätkom v náručí. Oba tieto utešené výjavy vzápätí vytlačila komická predstava, ako Harriet jednou rukou kreslí skamenelinu a druhou si pridrižiava pri prsníku jeho potomka.

Spočiatku uvažoval, že by bolo lepšie, keby neotehotnela. Beztak už toho bolo na ňu priveľa. Vyhliadka na neočakávané manželstvo ju veľmi rozrušila.

Okrem toho by rád obmedzil klebety v Upper Biddletone. Harriet by psychicky veľmi prospelo, keby verejnosť vedela, že sa so sobášom nemusia ponáhľať. Najmä so zreteľom na to, že bola dcérou duchovného.

Nakoniec však zvážil, že aj urýchlenný sobáš je spoločensky prijateľný. Okrem toho mal jednu mimoriadne príjemnú výhodu, že Harriet by sa v krátkom čase ocitla v jeho posteli. Táto predstava v okamihu rozprúdila krv v dolnej časti jeho tela.

„Dobré ráno, Gideon.“ Na zvuk známeho hlasu odtrhol zrak od Harrietinho listu. Vo dverách stála jeho matka lady Margarét, *grófka* z Hardcastlu. Táto drobná, vzhľadovo krehká žienka bola v skutočnosti veľmi silnou osobnosťou. Pohybovala sa tak nečujne, ako keby sa nad zemou vznášala. Ešte stále pôvabná žena so striebornými vlasmi s obľubou nosila šaty v mladistvo pôsobiacich pastelových farbách.

„Dobré ráno, *mama*.“ Gideon úctivo vyčkal, kým jej sluha pomôže usadiť sa ku stolu, ale potom si sadol aj on. Harrietin list položil vedľa noža s úmyslom prečítať si ho po raňajkách. Ešte nestihol informovať svojich rodičov o zásnubách s Harriet.

Ako dúfal, otec sa začal cítiť lepšie, len čo mu oznámili, že jeho syn sa vrátil. Dnes už mal dokonca zísť do jedálne na raňajky.

„Vidím, že si dostal list, synu.“ Lady Margarét kývnutím hlavy poďakovala lokajovi, ktorý jej nalial kávu. „Je od niekoho, koho poznám?“

„Čoskoro sa s ňou zoznámíš.“

„S ňou?“ Lyžička lady Margarét odvisla na polceste k šálke. Uprela na Gideona spýtavý pohľad.

„Ešte som nemal príležitosť oznámiť vám, že som sa zasnúbil.“ Gideon sa usmial na matku. „Keďže otec zvládol krízu a rýchlo sa zotavuje, chcel by som vás o tom informovať.“

„Ty si sa zasnúbil?! Gideon, to nemyslíš vážne?“ Zvedavosť v jej očiach vystriedalo prekvapenie i záblesk takmer nebadanej iskričky nádeje.

„Smrteľne vážne.“

„To rada počujem, aj keď tú dámu nepoznám. Už som sa začala obávať, že po tej príšernej skúsenosti z minulosti si prestal pomýšľať na manželstvo. A keďže tvoj drahý brat už nie je medzi nami..." smutne sa odmlčala.

„Zostal som jediný, kto môže zabezpečiť dediča pre Hardcastle," podráždene uzavrel Gideon. „Nemusíš mi to pripomínať, *mama*. Viem veľmi dobre, ako otca znepokojovalo, že v tomto ohľade zanedbávam svoje povinnosti.“

„Gideon, naozaj musíš interpretovať slová svojho otca v tom najhoršom zmysle?“

„A prečo by som nemal? Veď on si o mne myslí len to najhoršie.“

V tom okamihu sa vo dverách zjavil gróf z Hardcastlu v sprievode lokaja, ktorý ho podpíeral popod pazuchu. Všetko však naznačovalo, že sa cíti podstatne lepšie. Už len skutočnosť, že zišiel dolu schodmi po vlastných na raňajky, bola jasným dôkazom, že necíti bolesti v hrudníku, kvôli ktorým žiadal Gideona, aby sa vrátil domov.

„Je to pravda?“ spýtal sa zostra. Otcove hnedé oči ihrali do zlatistá ako oči jeho syna a hoci už neboli také žiarivé ako kedysi, naďalej hľadeli mimoriadne bystro. Napriek tomu, že grófovi chýbal iba rok do sedemdesiatky, udržal si pružnú postavu. Výškou sa vyrovnal Gideonovi. Preriedené vlasy mal strieborné ako jeho manželka. Široká tvár s vystupujúcimi lícnymi kosťami ani s pribúdajúcimi rokmi nezmenila svoj prísny výraz. „To si len tak zmizneš a o pár dni sa vrátiš zasnúbený?“

„Áno, *papá*.“ Gideon sa zdvihol zo stoličky a nabral si na tanier jedlo z mís na stole.

„No, veď bolo načas.“ Keď sa gróf usadil na svojom obvyklom mieste za vrchstolom, zavrčal: „Dočerta, a to si sa ani len neunúval včas nás o tom informovať? Ako keby to bola nejaká bezvýznamná záležitosť! S matkou sme si už robili starosti, či sa vôbec k takému kroku odhodláš.“

„Práve som sa odhodlal.“ Gideon sa rozhodol pre šunku a varené vajcia. Naložil si ich na tanier a sadol si na stoličku. „Návštevu mojej snúbenice dohodnem tak rýchle, ako to len bude možné.“

„Mal si nám to povedať, skôr než si ju požiadal o ruku," vyčítavo poznamenala lady Margarét.

„Nebol na to čas.“ Gideon napichol klobásku na vidličku. „Zásnuby sa uskutočnili bez predchádzajúcich ohlások. A sobáš sa uskutoční rovnako rýchlo.“

Grófove oči vzbĺkli hnevom. „Chceš tým povedať, že zneuctil ďalšiu mladú ženu?!"

„Viem, že mi neveríte, ale ani tú prvú som nezneuctil. Beriem však na seba plnú zodpovednosť za túto druhú." Gideon postrehol, že jeho matka je pohoršená a otec nahneváný. Aby sa vyhol ich očiam, sústredil pozornosť na jedlo. „Bola to nešťastná zhoda okolností. Čo sa stalo, stalo sa. Teraz bude svadba."

„Nemôžem uveriť, že môj jediný syn priviedol do nešťastia ďalšiu mladú ženu," zahundral podráždene starý gróf.

Gideonove prsty pevnejšie zovreli nôž, no udržal jazyk na uzde. Cestou domov si dal záväzok, že sa nebude s otcom škriepiť, no cítil, že jeho predsavzatie slabne. Nemohol sa zdržiavať v jednej miestnosti s ním ani päť minút bez toho, aby medzi nimi nevzbĺkla hádka.

Lady Margarét vrhla na Gideona odsudzujúci pohľad a vzápätí sa ustarostené obrátila k manželovi. „Upokoj sa, drahý. Keď sa budeš takto rozčuľovať, dostaneš ďalší záchvat."

„Ak ma vyrúti pri tomto stole, bude to jeho vina " Gróf vidličkou ukázal na Gideona. „Prestaň nás držať v neistote a všetko nám porozprávaj."

„Nie je toho veľa, čo by som vám mal povedať," potichu zamumlal Gideon. „Volá sa Harriet Pomeroyová."

„Pomeroy? Pomeroy? Tak sa predsa volal posledný pastor, ktorého som menoval v Upper Biddletone." Grófova tvár sa v okamihu rozžiarila. „Nie sú náhodou v nejakom príbuzenskom vzťahu?"

„Je to jeho dcéra."

„Pre Kristove rany!" Lady Margarét zalapala po dychu. „Ďalšia pastora dcéra! Gideon, vari nemáš ani štipku rozumu?"

Gideon sa chladno uškrnul a zlomil pečat' na Harrietinom liste. „Ak chcete vedieť, ako sa to všetko schumelilo, spýtajte sa mojej nevesty. Za všetko môže ona. Teraz, ak dovoľíte, si prečítam jej list a potom vám poviem, či potrebujeme cirkevné povolenie na urýchléné uzavretie manželstva, alebo nie."

„Nebodaj si tej nešťastnici urobil dieťa?!" zahrmel gróf.

„Dobrotivé nebesá!" zaúpela lady Margarét.

Gideon ich však nevnímal, pretože sa so zamračeným čelom začítal do Harrietinho listu.

*Vážený pane,*

*keď budete čítať tento list, budem už v Londýne. Chcem si osvojiť spoločenské správanie, aby som vám bola dobrou manželkou. Moja teta Adelaide - možno si spomeniete, že som vám o nej rozprávala - ktorá prednedávnom zdedila majetok po svojom nebohom manželovi, nás pozvala do hlavného mesta. Máme v úmysle uviesť Felicity do spoločnosti. Teta . Effie ma presvedčila, že aj mne sa tým naskytá skvelá príležitosť osvojiť si popri nej pravidlá spoločenského bontónu, aby som sa vyvarovala prípadnému spoločenskému faux pas. To je hlavný dôvod, prečo som sa rozhodla odcestovať.*

*Ak mám byť úprimná, oveľa radšej by som zostala v Upper Biddletone. Ten zub, ktorý som objavila v jaskyni, mi nedá spať. Opätovne vás chcem požiadať, aby ste sa o ňom pred nikým nezmieňovali. Zlodeji skamenelín striehnu na každom kroku. Uvedomujem si však, že ako žena z vidieku neovládám pravidlá správania sa v takzvanej lepšej spoločnosti. Teta Effie tvrdí, že vy potrebujete manželku, ktorá takéto veci ovláda. Som presvedčená, že sa mi podarí osvojiť si ich rýchlo, aby som sa mohla čo najskôr vrátiť ku svojim skamenelinám.*

*Dúfam, že počas pobytu v Londýne budem môcť preštudovať čo najviac literatúry, aby som mohla identifikovať ten pozoruhodný nález. Vďaka tejto myšlienke je pre mňa celá táto tortúra oveľa prijateľnejšia.*

*Odchádzame už zajtra. Ak by ste sa so mnou chceli skontaktovať, nájdete ma u mojej tety Adelaide. Jej adresu prikladám.*

*Modlím sa za zdravie Vášho otca a prosím, pozdravte odo mňa aj Vašu matku. Mimochodom, pokiaľ ide o záležitosť, ktorá Vám robila toľko starostí, s radosťou vám oznamujem, že sa nemusíte znepokojovať. Urýchlenie sobáša nie je potrebné.*

*Vaša Harriet*

*Dočerta! pomyslel si sklamané Gideon, napochytr skladajúc list. Až teraz si uvedomil, ako sa už zžil s myšlienkou na urýchlenný sobáš. „Takže moja snúbenica nie je v druhom stave. Žiaľ, stalo sa niečo horšie.“*

*Lady Margarét znepokojene zaklipkala mihalnicami. „Preboha, čo môže byť horšie než to?“*

*„Odcestovala do Londýna, aby si osvojila pravidlá bontónu.“ Gideon prehltol posledné sústo klobásy a zodvihol sa od stola. „Keďže tvoj stav sa už očividne zlepšil, papá“ povedal otcovi, „vyberiem sa vari za ňou.“*

*„Dočerta, Gideon, vráť sa k stolu!“ zaburácal gróf. „Kvôli čomu chceš odcestovať do hlavného mesta?“*

*Gideon netrepežlivo zastal vo dverách. „Nemôžem dlhšie otáľať. Predstava, že Harriet je v Londýne samotná, ma priam desí.“*

*„Nezmysel.“ Lady Margarét vystrúhala nespokojnú grimasu. „Ako ťa poznám, teba nerozhádže absolútne nič.“*

*„To ešte nepoznáš Harriet, mama.“*

## **Kapitola 9**

Na rozdiel od väčšiny anglických džentlmenov Gideon nijako zvlášť neobluboval pánske kluby. Nehľadal v nich útočisko, ani mu nenahrádzali domov. Vedomie, že v okamihu, keď prekročí ich prah, znova ožijú šesť rokov staré reči o zvedenej pastorovej dcére a o jej samovražde opradenej klebetami, v ňom potláčalo chuť po klubovom živote.

Nikto sa mu však neodvážil vmietnuť tieto obvinenia priamo do očí, aby mu neposkytol príležitosť žiadať satisfakciu. Na to ho pokladali za príliš nebezpečného. Viacerí totiž boli pamätníkmi súboja, pri ktorom získal onú jazvu na tvári.

Táto udalosť sa stala už pred viac než desiatimi rokmi, ale svedkovia ochotne každému zvestovali, že Saint Justin takmer zabil svojho soka, Bryce Morlanda. Pritom zdôrazňovali skutočnosť, že Morland bol Saint Justinovým priateľom z detských rokov a ich súboj mal byť iba priateľským zápolením dvoch mladých šľachticov. Preto boli hlboko presvedčení, že by neváhal svojho protivníka aj zabiť.

Gideon si až príliš dobre pamätal na ten súboj. Nebola to len krv, tečúca z rany na jeho tvári, či bolesť, alebo prítomnosť sekundantov, čo ho zastavilo v poslednom okamihu, keď odzbrojil Morlanda. Spamätal sa, keď zaznel jeho výkrik o milosť. Ešte stále mu v ušiach zneli jeho slová. *Preboha, priateľu, ušetri ma, bola to nehoda! Nechcel som ťa zraniť.*

Keď sa chlupské meranie síl zmenilo na boj na život a na smrť, Gideon v zápale boja nedokázal rozlíšiť, či bodnutie rapierom, ktoré znetvorilo jeho tvár, bolo len náhodné, alebo úmyselné. Svedkovia si tým však boli istí. Napokon, prečo by mal Morland chcieť zohaviť svojho priateľa? Nemal na to žiadny dôvod.

Keď Morland prosil o milosť, Gideon si uvedomil, že ho nedokáže zabiť. Spamätajúc sa, odtiahol hrot rapiera od Morlandovho hrdla a všetci prítomní si s úľavou vydýchli.

O štyri roky neskôr, keď sa po Londýne rozšírila klebeta o Deidrinej smrti, opäť sa začal pretriasať aj ten duel, ale jeho detaily sa začali predstavovať v inom svetle. A krátko na to prišla na pretras Randalova smrť. Samozrejme, vždy za jeho chrbtom.

Pri sporadických pobytoch v Londýne Gideon navštevoval kluby iba z jediného dôvodu - pretože boli najlepším zdrojom informácií. Aj tentoraz sa chcel dozvedieť, čo sa klebetí, skôr než navštívi Harriet.

Hneď v prvý večer po príchode do Londýna sa vybral do jedného z najexkluzívnejších klubov na ulici Saint James. Vzrušený hovor zvedavcov, ktorý sa rozľahol v hlavnej sále, keď zistili, kto prišiel, ho vôbec neprekvapil. Odjakživa to tak bolo.

Kývol hlavou na pozdrav niekoľkým postarším džentlmenom, ktorí boli blízkymi priateľmi jeho otca, a usadil sa ku kozubu. Objednal si fľašu portského a zobral do rúk noviny. Netrvalo dlho a pri jeho stole sa zjavila zavalitá postava.

„Už ste tu dlho neboli, Saint Justín. Povráva sa, že ste sa zasnúbili. Je to pravda?“

Gideon zodvihol zrak od novín. V tučnom a plešatom džentlmenovi spoznal baróna Frya, ktorý vlastnil statky v Hampshire. Fry patril k priateľom jeho otca ešte v období, keď sa venoval zbieraniu skamenelín.

„Dobrý večer, pane," pozdravil chladne, ale zdvorilo Gideon. „Reči o mojich zásnubách sa tentoraz výnimočne zakladajú na pravde. Oznámenie o nich uverejnia už v zajtrajších novinách."

„No prosím!" so zamračenou tvárou zamumlal Fry. „Takže je to predsa len pravda!"

Gideon sa mrazivo usmial. „Veď vám vravím, že je to tak."

„Fimm... Takže je to tak. Toho som sa obával." Fry posmutnel. „Slečna Pomeroyová si tým bola istá, ale človek nikdy nevie, kým v novinách neuverejnia oficiálny oznam a jej rodina o tom taktne mlčí."

„Posaďte sa, Fry, a dajte si za so mnou pohárik portského."

Fry klesol do koženého kresla naproti Gideonovi a vytiahnúc z vrečka velikánsku bielu vreckovku, utrel si spotené čelo. „Tu pri kozube je príliš horúco. Obvykle nesedávam tak blízko ohňa."

Gideon odložil noviny a zabodol pohľad do tváre starého baróna. „Chcete mi tým naznačiť, že poznáte moju nevestu?"

„V podstate áno." Fry odrazu ožil. „Pokiaľ ide o slečnu Harriet Pomeroyovú, mal som to potešenie. Nedávno sa stala členkou Spolku milovníkov skamenelín."

„Aha." Gideonovi viditeľne odľahlo. „Ubezpečujem vás, že je to tá istá Harriet Pomeroyová."

„To je škoda." Fry si znova poutieral čelo. „Chúd'a dievča," zašomral takmer nepočuteľné. Gideon prižmúril oči. „Prosím?"

„Ale... nič, nič. Je to pôvabná mladá dáma. A veľmi, veľmi bystrá. Samozrejme, v niektorých otázkach to má trochu popletené. Má trochu nekonvenčné predstavy o skamenelinách a vôbec geológii, ale inak je nadmieru bystrá."

„To veru je."

Fry uprel na Gideona skúmový pohľad. „Jej sestra bude celkom isto hviezdou tohtoročnej plesovej sezóny."

„Naozaj?" Gideon nalial barónovi portské.

„Som si tým celkom istý. Je to krásne dievča, a navyše má aj úctyhodné veno. Celý Londýn jej bude ležať pri nohách." Fry si odpil poriadny dúšok vína. „Veru tak. Pravdu povediac, niektorí členovia nášho spolku nechceli veriť, že naša milá slečna Harriet je s vami zasnúbená."

„Prečo vás to trápi, Fry?" spýtal sa ho pokojným tónom

Gideon.

„Hmm... Nieje práve prototypom správnej ženy, ak chápete, čo tým chcem povedať."

„Nie, nechápem, čo tým chcete povedať. Mohli by ste mi to vysvetliť?“

Fry sa nespokojne zahniezdil v kresle. „Je to nezvyčajne inteligentná mladá dáma.“

„Zrejme sa domnievate, že nezvyčajne inteligentná mladá dáma by mala mať viac rozumu a nezasnubovať sa s mužom, ako som ja?“ výhražné za neho pokračoval Gideon, hrozivo stíšiť hlas.

„Nie, vôbec nie. Nič také som nemal na mysli.“ Fry si vypil ďalší dúšok portského. „Skrátka, keďže táto dáma sa zaujíma o skameneliny, geológiu a podobné veci, mysleli sme si, že ak sa vydá, vyberie si muža s rovnakými záujmami. Nechcel som vás uraziť, pane.“

„Ja sa len tak ľahko neurazím, Fry. Ale ak to chcete skúsiť, nech sa páči.“

Barón očervenel. „Nuž dobre. Vravela, že ju priviezli do Londýna, aby si kvôli vám osvojila pravidlá bontónu.“

„To oznámila aj mne.“

Fry naňho nevraživo fľochol. „Podľa mojej mienky sa Harriet nemusí spoločensky podkúvať. Je skvelá už taká, aká je.“

„V tomto bode sa zhodneme.“

Fry zrozpačiteľ a pokúsil sa prejsť na inú tému. „Ako sa má váš otec?“

„Už sa dostal z toho najhoršieho.“

„To rád počujem,“ potešené povedal barón a pokračoval: „V istom čase sa aj on zaujímal o skameneliny. Veľakrát sme spolu diskutovali o morských fosíliách. Tie ho zaujímali obzvlášť. Mušle, skamenené ryby a kraby. Ešte sa tomu venuje?“

„Nie. Pred niekoľkými rokmi o to stratil záujem.“ *Hned' po tom, ako odišiel z Upper Biddletonu*, dodal v duchu Gideon. Po smrti staršieho syna sa prestal zaujímať o čokoľvek. Dokonca sa už nestaral ani o svoje statky. Záležalo mu iba na jedinom - aby sa dočkal vnuka.

„To je škoda. V istom čase bol z neho celkom súci zberateľ.“ Fry vstal z kresla. „Bohužiaľ, už musím ísť.“

Gideon spýtavo povytiahol obočie. „To mi ani nezablahoželáte k zásnubám, Fry?“

Fry zdvihol pohár a na ex dopil zvyšok vína. „Ale áno. Blahoželám vám.“ Vzápätí však na Gideona zazrel a dodal: „Vaša snúbenica má prirodzenú inteligenciu a vôbec si nepotrebuje osvojovať bontón.“

Gideon odprevádzal odchádzajúceho Frya zamysleným pohľadom. Jedna z otázok, s ktorou sem dnes prišiel, už bola zodpovedaná. Harriet sa so zásnubami teda netajila. Ovládol ho pocit zadosťučinenia. Ani zamak sa neobávala, že môže byť oklamaná a opustená. Bola presvedčená, že si ju vezme. Súdiac podľa barónovej reakcie, ostatní však mali podstatne viac obáv o Harrietin osud. Keď sa Gideon zastavil pri klubovej knihe stávok, aby si ju prelistoval, objavil v nej niekoľko záznamov, ktoré sa týkali jeho zasnúb. Väčšina z nich sa podobala poslednému zápisu:

*Lord R. uzatvára stávku s lordom T., že istá mladá dáma sa do dvoch týždňov dozvie, že ich zasnúbenie Zver zrušil.*

Harriet bola práve zabratá do vášnivej debaty o skalách sopečného pôvodu, na ktorej sa zúčastňovali niekoľkí členovia Spolku milovníkov skamenelín, keď sa v plesovej sále rozchýrila správa o tom, že Gideon pricestoval do Londýna.

Hneď nato sa pri nej zjavila teta Effie s nadmieru ustarostenou tvárou. Zľakla sa, že Felicity alebo teta Adelaide sa prihodilo niečo zlé.

„Harriet, potrebujem sa s tebou porozprávať,“ konšpiratívne jej zašepkala do ucha Effie, naširoko sa usmievajúc na hlúchik mužov okolo svojej netere.

„Samozrejme, teta Effie.“ Harriet sa napochytro ospravedlnila. „Niečo sa stalo?“

„Práve som sa dozvedela, že Saint Justín je v Londýne.“

„Výborne!“ Harrietino srdce podskočilo od radosti. Bezprostredne na to si však povedala, že si nesmie robiť príliš veľké ilúzie. Bolo veľmi málo pravdepodobné, že by počas ich krátkeho odlúčenia prišiel na to, že je do nej zaľúbený. „To znamená, že stav jeho otca sa zlepšil.“

Teta Effie si sklúčene povzdychla. „Aká si len naivná, drahá! Vôbec nechápeš, že sme sa ocitli zoči-voči potenciálnej katastrofe. Pod' so mnou. Tvoji priatelia zo spolku môžu počkať. Musíme sa pohovárať s Adelaide.“

„Teta Effie, práve sme viedli nesmierne zaujímavý rozhovor o vulkanických horninách. Nemohlo by to počkať?“

„Nie, nemohlo.“ Effie ju viedla k miestu, kde stála jej sestra. „Teraz sa rozhoduje o tvojej budúcnosti. Musíme sa pripraviť na to najhoršie. Ocitli sme sa vo veľmi chúlостivej situácii.“

„Preháňaš, teta Effie.“ Jednako Harriet dovolila, aby ju teta zaviedla k Adelaide. Usúdila, že bude lepšie mať tento rozhovor za sebou, aby sa mohla čo najrýchlejšie vrátiť ku svojim novým priateľom.

Sestra tety Effie, lady Adelaide Buxtonová, bola impozantná žena. Neznámi ľudia ju netaktné označovali za tučnú, Effie však už dávnejšie svojim neteriam vysvetlila, že za svoju korpulentnú telesnú schránku vo veľkej miere môže jej dlhoročné nešťastné manželstvo, počas ktorého si nedostatok porozumenia a radosti kompenzovala konzumovaním sladkostí.

Odkedy sa ukončilo najkratšie možné obdobie smútku po zosnulom manželovi, začala rapídne chudnúť. V žiarivo purpurových šatách vyzerala v ten večer neobvykle atraktívne. Nedočkavo vyčkávala na príchod Effie a Harriet.

„Už si to počula, Harriet?“ tlmenným hlasom sa spýtala Adelaide, zároveň obdarúvajúc žiarivým úsmevom dámu v zelenom turbane, ktorá jej kývla na pozdrav.

„Viem, že môj snúbenec je v Londýne,“ prisvedčila Harriet.

„A o to práve ide, drahá. Nemáme istotu, či je ešte stále tvojím snúbencom. Koniec koncov, v novinách ešte neuverejnil žiadne oficiálne oznámenie. Ani len jediný riadok. A keďže neinformoval verejnosť o zasnubách, nemôžeme vedieť, či nezmenil názor.“

Harriet sa smutne pozrela na skupinku nadšených zberateľov fosílií, ktorí po nej netrpezlivo pokukovali. Žiadalo sa jej vrátiť ku fascinujúcej konverzácii tak rýchlo, ako to len bolo možné. Zmätky a rozruch okolo jej zasnúb jej už išli na nervy. Obidve tety neprestajne pretriasali túto tému od prvej chvíle, ako prišli do Londýna.

„Teta Adelaide, som si istá, že príslušný oznam bude uverejnený v najbližšom čase. Saint Justín mal veľa práce s usvedčením zlodejov a starosti s chorým otcom. Preto nemal ešte príležitosť rozoslať oznamy po novinách.“

Effie na ňu uprela ľútostivý pohľad. „Nedokážem pochopiť, odkiaľ sa v tebe berie taká bezhraničná dôvera k človeku, ktorý sa k tebe zachoval tak nepekne.“

Teraz už Harriet nadobro stratila trpezlivosť. „Teta Effie, ako môžeš vysloviť takú lož? Ved’ on sa chce so mnou zosobášiť len preto, že vďaka mojej hlúposti sme museli stráviť spolu noc v jaskyni!“

„Harriet, ovládaj sa!“ Teta Effie sa znepokojene rozhliadala dookola. „Nezvyšuj hlas, preboha.“

Harriet však jej napomenutia ignorovala. „Nemôže za to, že tam zostal so mnou uväznený. Išiel za mnou preto, že ma chcel zachrániť a, chudáčisko, uviazol v dvojnásobnej pasci.“

„Harriet, pre Kristove rany, tichšie!“ Teta Adelaide sa nervózne ovievala vejáróm. „Čo si počneme, ak ťa niekto začuje a dovípi sa, že si bola kompromitovaná? Zatiaľ sa nám darilo zahaliť okolnosti tvojho zasnúbenia rúškom mlčania, tak by si to teraz nemala vytrubovať sama do sveta.“

„Čo na tom záleží? Saint Justín sa so mnou ožení a všetko bude v poriadku.“

Effie si s tetou Adelaide vymenili útrpné pohľady. „Žiadna z nás nebude mať pokoja, kým nebudeme s istotou vedieť, že Saint Justín sa zachová, ako sa patri na džentlmena,“ vzápätí si povzdychla Effie.

„Zbytočne sa trápite,“ usmiala sa Harriet na svoje ustarostené tety. „Ubezpečujem vás, že Saint Justín urobí to, čo sa v takejto situácii od neho očakáva. A teraz ma ospravedlňte, musím sa vrátiť ku svojim priateľom.“

Adelaide rezignovane pokrútila hlavou. „Ty, a tie tvoje kosti! Len si bež, ale nezabudni, že k téme svojich zasnúb sa musíš vyjadrovať nanajvýš opatrne.“

„Áno, teta,“ pokorne ju ubezpečila Harriet. Nato sa stratila v dave, raziac si cestu ku skupinke, ktorú pred chvíľou opustila. Keď bola na polceste ku svojmu cieľu, odrazu jej ktosi zahatal cestu. Harriet ihneď spoznala Bryce'a Morlanda. Po celý minulý týždeň sa zjavoval na tých istých plesoch a večierkoch, na ktorých sa zúčastňovala aj ona s Felicity. Spočiatku tancoval s obidvomi, no v ostatnom čase na údiv všetkých prítomných uprednostňoval ju.

Harriet si uvedomovala, že Morlandovo dvorenie by jej malo lichotiť, pretože to bol mimoriadne vzhľadný muž. Mal štíhlu postavu a vyznačoval sa osobitným čarom a jemnými spôsobmi. Bryce bol vdovec a mohol mať okolo tridsaťpäť rokov. Jeho tvár mala jemné, akoby z mramoru vytesané, súmerné a takmer anjelské črty, zlatisté vlasy a modrosivé oči. Preblesklo jej hlavou, že s takýmto zovňajškom by Bryce mohol poslúžiť ako model pre namalovanie archanjela.

„Slečna Pomeroyová,“ oslovil ju so širokým úsmevom. „Hľadal som vás po celej sále. Môžem vás poprosiť o nasledujúci tanec?“

Tíško si povzdychla. Na prvých plesoch sa Bryce k nej aj k Felicity správal nadmieru galantne. Dával si záležať, aby obidve tancovali a predstavoval im nových partnerov. Effie a Adelaide mu boli za to nesmierne povďačné. Vycítila, že odmietnuť mu tento tanec by bolo nielen nezdvorilé, ale aj nevďačné. S návratom k rozhovoru o vulkanických horninách musí ešte niekoľko minút počkať.

„Ďakujem, pán Morland.“ Ovládnuc nevôľu, vykúzlila na tvári úsmev a dovolila mu, aby ju odviezol na preplnený tanečný parket. „Je od vás veľmi milé, že ste ma hľadali.“

„To nestojí za reč.“ Bryce s ňou začal tancovať waltz. „Urobil som to pre vlastné potešenie. Tento večer by sa mi vôbec nerátal, keby som si s vami aspoň raz nezatancoval. V týchto šatách vyzeráte očarujúco. Ste neodolateľná.“

Harriet sa začervenala. Ešte stále si nezvykla na kvetnatú spoločenskú konverzáciu. Bola si vedomá, že vyzerá dobre, pretože teta Effie a Adelaide sa o to postarali. Plesové šaty z tyrkysového hodvábu ladili s farbou jej očí. Živôtik na ich zvýšenom páse mal oveľa hlbší výstrih než šaty, ktoré nosila doposiaľ. Musela odolávať neustálemu nutkaniu povytiahnuť si látku vyššie. Nanešťastie, nikto nedokázal skrotiť jej neposlušné kadere, ktoré vytvárali okolo jej hlavy nemodernú, rozstrapatenú aureolu.

„Lichotíte mi, pán Morland. Nemali by ste hovoriť také veci,“ odmerane zahundrala Harriet.

„Kvôli klebetám, že ste sa zasnúbili so Saint Justinom? Rozhodol som sa túto fámu ignorovať.“

„To nie sú žiadne klebety, pretože my sme sa skutočne zasnúbili. A túto skutočnosť by ste nemali ignorovať.“

„Nemôžem uveriť, že chcete nezvratné zviazať svoj život so *Zverom z Blackthorne Hallu*," podráždene vyhlásil Bryce. Pri zvuku toho hrozného označenia sa Harriet zachvela. Prekvapilo ju, že to hanlivé pomenovanie počuje vysloviť niekoho nahlas aj tu, v Londýne. Tušila, že si ho šepkajú za jej chrbtom, ale po prvý raz niekto takto nazval Gideona otvorene pred ňou.

Hnev, ktorý ju ovládol, bol taký veľký, že uprostred parketu znehybnela a donútila Morlanda, aby zastal aj on. Niekoľko zvedavcov otočilo hlavy smerom k nim, ale Harriet si ich nevšimla a prebodávajúc Morlanda vražedným pohľadom, zasipela: „Už nikdy si nedovoľte takto sa predom mnou vyjadrovať o mojom snúbencovi! Povedala som to dosť jasne, pán Morland?"

Bryce sklopil svoje dlhé mihalnice. „Odpusťte mi to, slečna Pomeroyová. Váš osud mi natoľko leží na srdci, že som sa trochu nechal uniesť."

„Nemusíte mať o mňa obavy, pane. Všetko, čo sa povráva o mojom snúbencovi, sú len praobyčajné, zlomyseľné ohováračky."

„Žiaľ, obávam sa, že sa mýlite. Ja Gideona veľmi dobre poznám, slečna Pomeroyová."

„Vy sa s ním poznáte?" vyhrkla, užasnuto *zízajúc* naňho s vytreštenými očami.

„Pravdaže. Kedysi sme boli priatelia."

„Priatelia?"

„Áno. Obidvaja sme vyrastali v Upper Biddletone. Stál som na jeho strane aj po smrti jeho snúbenice. Pravdu povediac, bol som jediný, kto ho obhajoval. Samozrejme, neschvaľoval som to, čo vykonal. Bol to však môj priateľ, a ja sa neobraciam chrbtom k priateľom, nech by urobili čokoľvek. A priatelil by som sa s ním ešte aj dnes, ale on sa rozhodol, i že ma bude ignorovať, rovnako ako aj všetkých ostatných priateľov z vyššej spoločnosti."

Harriet, ktorú jeho slová vyviedli z rovnováhy, sa zamračila. „To som nevedela."

Bryce opäť zaujal tanečnú pozíciu a primäl ju do tanca a teraz sa už nezdráhala. Zmáhala ju zvedavosť. Tento muž bol prvým človekom, ktotý o sebe vyhlasoval, že bol Gideonovým priateľom. „Vy teda vravíte, že Gideona poznáte už niekoľko rokov?" „Áno." Na Bryceovej tvári sa zjavil anjelský úsmev, ale v jeho očiach sa zračila ľútosť. „Boli časy, keď sme všetko robili spolu. Niekoľko spoločenských sezón sme sa vynikajúco zabávali. Stávalo sa, že sme celé noci prehýrili v kasínach pri hazardných hrách a ráno sme sa rovno odtiaľ vybrali na konské dostihy alebo na pästiarske zápasy bez toho, aby sme čo i len na minútu zavreli oko. Nebolo dobrodružstva, ktoré by sme neokúsili. Keď však jedného dňa spoznal na plese Deidre Rushtonovú, ktorú tiež uvádzali do spoločnosti v Londýne, všetko sa razom zmenilo."

Harriet si zahryzla do pery. „Možno by srne o tom nemali hovoriť."

Bryce sa chápavo usmial. „Boh mi je svedkom, ako veľmi som si želal, aby som mohol zabudnúť na to, čo sa odohralo počas tej plesovej sezóny. Občas, keď sa v spomienkach vraciam k tým udalostiam, kladiem si otázku, či som nemohol tej tragédii zabrániť.“

„Nesmiete sa obviňovať, pán Morland.“

„Ved' som bol Gideonov najbližší priateľ," pokračoval Bryce. „Keďže som ho poznal lepšie než ktokoľvek iný, vedel som, že nemá nijaké zábrany a vždy dostane to, čo chce. A Deidre bola výnimočne krásna. Len čo ju Gideon zbadal, hneď po nej zatúžil.“

Harriet zadumane zvrátila čelo. „Obidvaja boli z Upper Biddletonu, takže sa mohli poznať ešte predtým, než Deidre Rushtonová prišla do Londýna.“

„Obidvaja sa síce narodili v tej istej farnosti, no nikdy sa nestretli," vysvetľoval Bryce. „Aj ja som ju vídaval len zriedkavo. Gideon bol podstatne starší než ona. Zatiaľ čo Deidre dospievala, on študoval a aj po štúdiách sa väčšinou zdržiaval v Londýne.“

„Naozaj bola taká krásna?" prehodila Harriet.

„Áno, bola. Ale prezradím vám, že Gideona vôbec neľúbila. Ako by sa aj mohla zaľúbiť do takého muža?"

„Myslím, že veľmi ľahko," odsekla Harriet dotknuto.

„To je nezmysel. To nádherné stvorenie celkom prirodzene priťahovala mužská krása. Raz sa mi zdôverila, že na Gideonovu zohyzdenú tvár sa nemôže ani pozrieť. Musela sa veľmi premáhať, keď ju požiadal o tanec.“

„Tomu neverím!" vyprskla Harriet, ktorej už došla trpezlivosť. „Na Saint Justinovej tvári nevidím nič odpudzujúce. A tancuje výborne.“

Bryce sa usmial. „Ste mimoriadne tolerantná. Pravdou však je, že ľuďom je pohľad na jeho tvár nepríjemný. Tú jazvu má už vyše desať rokov. Vedeli ste to?"

„Nie, nevedela.“

„Utrýžil ju v priateľskom šermiarskom zápase.“

Vyvalila naňho oči. „To som netušila.“

„Som jeden z mala tých, ktorí poznajú okolnosti toho zranenia. Už som vám predsa spomínal, že som bol kedysi jeho blízkym priateľom.“

Harriet v úvahách naklonila hlavu nabok. „Ak Gideonov zjav pôsobil na Deidre Rushtonovú tak odpudzujúco, prečo súhlasila so zásnubami?"

„Z prozaických dôvodov," nevzrušené odvetil Bryce. „Želal si to jej otec. Deidre bola veľmi poslušnou dcérou a pastor Rushton ju veľmi chcel vydať do vplyvnej rodiny. Preto \ sa rozhodol pre grófovho syna. Keď jej Gideon navrhol manželstvo, Rushton ju doslova prinútil prijať jeho ponuku. Bolo to verejné tajomstvo.“

Harriet si spomenula, že pani Stanová hovorila to isté. „Pre Gideona to muselo byť strašné," zašepkala.

V Bryceových očiach Harriet zbadala smútok. „Možno sa jej zrušením zasnúb chcel pomstiť.“ „Čo to hovoríte?“

„Slečna Pomeroyová, veľmi nerád to hovorím, ale mali by ste sa mať na pozore. Nepochybne sa vám dostalo do uší, že Saint Justín po zasnubách Deidre Rushtonovú zviedol.“

„A potom ju opustil. Áno, počula som o tom, ale vôbec tomu neverím.“

Bryce so smrteľne vážnou tvárou pokračoval: „Ťažko sa mi to hovorí, ale radšej by ste sa mali tejto realite postaviť zoči-voči. Je nespochybniteľné, že sa Deidre zmocnil násilím. Môžem vás ubezpečiť, že by sa mu nepodvolila, keby sa tomu mohla vyhnúť. Iba ak v svadobnú noc. Skôr nie.“

„Neverím, že by Saint Justín dokázal voči svojej snúbenici použiť násilie.“ Harriet neskryvala pobúrenie. Opäť zastala uprostred tanca a vymanila sa z partnerovho tanečného držania. „Je to nehorázna lož, a preto by ste ju nemali rozchyrovať. Už nechcem o tom počuť ani slovo.“ Prudko sa zvrtila a odpochoďovala z parketu. Namiesto Bryce'a ju sprevádzal šum vzrušených hlasov. Nevšímajúc si ich, kráčala rovno ku skupinke nadšencov skamenelín. Po srdečnom zvitani sa rýchlo zapojila do zanietenej debaty. *To je a/e úľava, preblesklo jej hlavou, ocitnúť sa medzi ľuďmi, ktorí diskutujú o dôležitejších veciach než sú staré klebety.*

Vážne vyzerajúci mladý barón Oliver, lord Applegate, ktorý bol o tri roky starší než ona, sa na ňu usmial s neskryvaným obdivom. Keďže svoj šľachtický titul získal iba nedávno, občas pôsobil trochu groteskne, keď sa príliš úzkostlivo snažil vystupovať v súlade so svojím novým spoločenským postavením. Inak bol milý a Harriet ho mala celkom rada.

„Aha, konečne ste tu, slečna Pomeroyová!“ Applegate bol ihneď pri nej a podával jej pohár limonády. „Prišli ste v pra

vý čas aby ste mi pomohli vyvrátiť argumenty lady Youngstreetovej. Usiluje sa nás totiž presvedčiť, že množstvo hladkých bludných balvanov na úpätí vrchov v alpskej oblasti je pozostatkom potopy sveta."

Veru tak," dôrazne prisvedčila lady Youngstreetova. táto urastená majestátnym dojmom pôsobiaca žena bola vášnivou zberateľkou fosílií. Po víťazstve nad Napoleonom dokonca strávila kvôli tejto svojej záľube niekoľko rokov na starom kontinente. Nezabudla sa o tom zmieniť pri každej príležitosti. Povedzte mi, prosím, čo iné než voda, presnejšie povedané, obrovské množstvá vody, mohlo pohnúť tými obrovskými balvanmi?"

Harriet sa zamyslene zamračila. „Keď som sa o tomto zhovárala so svojim otcom, spomenul niekoľko ďalších možných príčin. Mohol to byť následok vrásnenia, sopečných erupcií alebo zemetrasení. Alebo..." Po krátkom váhaní dodala: „alebo to mohol spôsobiť aj ľad."

Okolostojaci na ňu v úžase mlčky civeli.

„Ľad?" prekvapene zopakovala lady Youngstreetova. „Máš na mysli ľadovce?"

Ľadovce boli kedysi oveľa väčšie, než sú teraz. Mohli pokrývať obrovské plochy Európy," zanietene vysvetľovala Harriet. A keď sa následkom otepľovania zemského povrchu začali topiť, mohli pri zosuve odrhnúť obrovské balvany.

„To je absolútny nezmysel!" oponoval jej lord Fry, ktorý sa práve pripojil ku skupinke. „Je naivné predstavovať si, že európsky kontinent bol pokrytý vrstvou ľadu."

Lady Youngstreetová sa na lorda oddane usmiala. Nebolo tajomstvom, že ich vzťah bol veľmi blízky. „Máš pravdu, drahý Títo. Mladí ľudia neustále hlásajú nové a nové teórie o horotvorných procesoch, ktoré je možné jednoducho objasniť pomocou starých, osvedčených poznatkov. Priniesol si mi ďalší pohár šampanského?"

„Samozrejme, drahá. Ako by som mohol zabudnúť? Galantne sa uklonil a podal jej pohár.

Celý tento spor," zamyslene pokračovala Harriet, „spočíva v tom, že je ťažké predstaviť si, že by mohla voda pri potope zaplaviť celú zem. Kam by sa potom podela?

„Vynikajúci postreh," pochválil ju Applegate, ktorý vždy s nadšením kvitoval jej myšlienky. „Sopky, vrásnenia a zemetrasenia sú oveľa pravdepodobnejším vysvetlením, ktoré dáva odpoveď na otázku, prečo na horských štítoch možno nájsť fosílie morských živočíchov a tiež," dramaticky sa odmlčal a po chvíli triumfálne dodal: „objasňujú pôvod tých bludných balvanov."

Harriet vážne prikývla. „Geologické sily, ktoré vytláčajú zemský povrch dohora, čomu hovoríme vrásnenie, poskytujú vysvetlenie, prečo zemský povrch nepredstavuje plochá, jednotvárna krajina. Ale má niekto z vás nejakú teóriu,

odkiaľ sa berú exempláre už neexistujúcich živočíchov?"

„Zrejme vyhynuli počas Veľkej potopy," vyhlásila neústupné lady Youngstreetová. „To je úplne jasné." Nato na dúšok vypila plný pohár šampanského.

„Nuž, ešte stále o tom nie som presvedčená -" Harriet sa zarazene odmlčala, pretože si všimla, že nikto z okolostojacich jej nevenuje pozornosť. S prekvapením si uvedomila, že dav v sále vzrušene šepká a všetky hlavy sa otočili ku schodišťu na vzdialenom konci plesovej sály. Aj ona sa zahľadela tým smerom.

Na podeste schodišťa stál Gideon a opovrhlivým pohľadom si premeriaval dav ľudí. Oblečený bol v čiernom fraku. Biely motýlik a biela košeľ iba podčiarkovali čerň jeho celkového zjavu.

Keď sa ich oči stretli, prebleskla jej hlavou myšlienka, ako ju Gideon tak rýchlo dokázal vypátrať v dave, ktorý zaplňal celú sálu. Pomaly začal zostupovať po schodoch prikrytých červeným kobercom. Jeho sebavedomé držanie ramien naznačovalo, že si buď neuvedomuje zvedavosť prítomných, alebo mu je ľahostajná.

*Gideon je tu!* pomyslela si natešene, ale okamžite sa pokarhala, že by ju táto skutočnosť nemala až tak vzrušovať. Dalo sa čakať, že skôr či neskôr sa tu objaví. Jeho príchod vôbec neznamenal, že by túžil po stretnutí s ňou, ale že pokladal za povinnosť ukázať sa v spoločnosti.

Za Gideonovým chrbtom šumeli tiché komentáre ako vlna, valiaca sa k brehu. Ako kráčal, dav sa pred ním rozostupoval. Sebavedome si razil cestu pomedzi hlúčky vyobliekaných aristokratov, neobzerajúc sa ani napravo, ani naľavo. Nikomu sa nepozdraviac, smeroval rovno k Harriet.

„Dobrý večer, drahá," pozdravil ju a sklonil sa k jej ruke. „Dúfam, že mi venujete tanec."

„Samozrejme," vyhrkla s nepredstieranou radosťou a prijala jeho ponúkané rameno. „Ale predtým sa vás chcem opýtať, či poznáte mojich nových priateľov."

Gideon prebehol zbežným pohľadom po tvárach osôb, stojacich za jej chrbtom. „Niektorých."

„Dovoľte mi, aby som vás teda zoznámila aj s ostatnými." Len čo to Harriet dopovedala, jedného po druhom mu svojich priateľov popredstavovala.

„Takže je to predsa len pravda," vyhlásila lady Youngstreetová so znechutenou grimasou na tvári. „Ste zasnúbení?"

„Áno, je to tak," prisvedčil Gideon. „Vo všetkých raňajších novinách budú uverejnené oznamy." Vzápätí sa obrátil k Harriet „Predpokladám, že mojej snúbenici zablahoželáte, lady Youngstreetová."

Oslovená dáma odula pery, ale napokon sa jej zjavnú nevôľu podarilo ovládnuť. „Isteže."

„To je samozrejmé," zamrmal Applegate, všemožne sa usilujúc nepozeral' na Gideonovu jazvu. „Obidvom vám želám veľa šťastia." Po grófovi im s potláčanou nechut'ou rad radom zablahoželali aj ostatní.

„Ďakujeme." Gideon preletel po milovníkoch skamenelín arogantným pohľadom. „Predpokladal som, že sa z toho tešíte. Pod'me, drahá. Už dávno sme spolu netancovali."

Hudobníci práve spustili waltz, a tak Gideon odviezol Harriet na parket. Zapýrená vedátorka sa veľmi snažila správať sa rezervovane a vznešene, tak ako ju to už niekoľko dní učili Effie s Adelaide, no musela na to vynakladať obrovské úsilie. Gideonovo náručie, hoci pred očami všetkých prítomných, bolo pre ňu príliš vzrušujúce.

Uvedomila si, že už takmer zabudla, aký je Gideon vysoký a statný. Jeho velikánska ruka, ktorá spočívala na jej drieku, ho poľahky obopla. Široká mohutná hrud' a svalnaté ramená sa zdali pevné ako kamenný múr. Pri spomienke, ako ju v onú pamätnú noc v jaskyni zvierali, sa celá rozochvela.

„Predpokladám, že váš otec je mimo ohrozenia života," prehodila, keď ju Gideon strhol do prvých obrátok waltza.

„Ďakujem, už sa cítí oveľa lepšie. Moja prítomnosť naňho pôsobí ako životabudič. Doposiaľ to zakaždým postačilo, aby sa jeho zdravotný stav zlepšil," ironicky poznamenal Gideon.

„Chcete tým povedať, že keď vás vidí, poteší ho to natoľko, že vyzdravie?"

„Nie celkom. Pohľad na mňa mu pripomína, čo hrozí, keď jedného dňa opustí toto slzavé údolie. Zvyčajne už len pomyslenie, že po ňom zdedím grófsky titul, stačí na to, aby sa vzchopil. Má smrteľný strach z toho, že titul grófa z Hardcastlu sa dostane do takých nehodných rúk."

„No toto!" Harriet sa naňho dívala očami plnými súcitu. „Naozaj je váš vzťah až taký zlý?"

„Áno. Ale vy si nemusíte kvôli tomu robiť starosti. Po našom sobáší sa nebudeme s mojimi rodičmi stretávať veľmi často. Teraz, ak dovoľíte, by som sa radšej zhováral o niečom zaujímavejšom, ako sú moje vzťahy s rodičmi."

„Samozrejme. A o čom by ste sa chceli rozprávať?"

Gideon uprel pohľad do hĺbky jej výstrihu a na perách mu zaihral slabý úsmev. „Mohli by ste mi niečo porozprávať o tom, aký pokrok ste urobili v móresoch, ktoré si tu údajne osvojujete. Dobré sa zabávate?"

„Ak mám byť úprimná, zo začiatku sa mi tu vôbec nepáčilo. Až kým som sa nezoznámila s lordom Fryom."

„Aha."

„Ukázalo sa, že aj on sa veľmi zaujíma o fosílie a ponúkol mi členstvo v Spolku milovníkov skamenelín. Odkedy som začala chodiť na stretnutia tohto združenia, začalo ma to tu nesmierne baviť. Chodia tam veľmi zaujímaví ľudia. A veľmi milo ma medzi seba prijali."

„Naozaj?“

„Veru áno. Vedíme spolu pozoruhodné debaty.“ Harriet sa napochytr poobzrela dookola, aby mala istotu, že jej slová nikto nezačuje. Nakloniac sa bližšie ku Gideonovmu uchu, stíšeným hlasom sprisahanecky vyhlásila: „Uvažujem o tom, či by som nemala ukázať ten môj zub dvom členom spolku.“

„Nazdával som sa, že sa obávate, či vám ho nejaký iný zberateľ neukradne, alebo sa vyberie *hl'adat' d'alší*, keď mu prezradíte, kde je vaše nálezisko.“ Zamračila sa. „Taká možnosť, tu, samozrejme, existuje.“

Dospela som však k presvedčeniu, že niektorým osobám z toho spolku môžem dôverovať. Hnevá ma, že v identifikácii toho zuba som zatiaľ ani zamak nepokročila. Ak ho nedokáže identifikovať žiadny člen spolku, budem mať istotu, že som objavila doposiaľ neznámy druh živočícha. A mohla by som o tom napísať štúdiu."

V kútikoch Gideonových úst zaihral slabý úsmev. „Moja drahá Harriet," zapriadol. „Som priam nadšený z toho, aká ste ešte spoločensky neskúsená."

Snúbenica ho prebodla nahnevaným pohľadom. „Ubezpečujem vás, pane, že na svojom spoločenskom vystupovaní veľmi tvrdo pracujem. Musím sa vám však priznať, že to nie je ani zďaleka také zábavné ani zaujímavé ako pátranie po skamenelinách."

„To vám verím."

Vtom sa Harrietina tvár rozjasnila, pretože medzi tancujúcimi zbadala svoju sestru. Felicity v jemných, vzdušných šatách ružovobroskyňovej farby vyzerala nádherne. Len čo sa na seba usmiali, vo víre tanca sa jedna druhej stratili z dohľadu.

„Možno by som si mala dať viac záležať na osvojovaní si pravidiel spoločenského správania," sebakriticky vyhlásila Harriet. „Zato môžem s potešením skonštatovať, že naša Felicity sa už obrúsila na ozajstný klenot. Postupne sa stáva objektom záujmu všetkých slobodných mužov. Teraz, keď dostala veľmi slušné veno od tety Adelaide, nemusí sa už ponáhľať s výdajom. Mám také tušenie, že bude chcieť absolvovať ešte aspoň jednu spoločenskú sezónu bez toho, aby sa zasnúbila. Život v Londýne vyhovuje jej naturelu."

Gideon na nej spočinul spýtavým pohľadom. „Mám taký pocit, že ľutujete, že sa budete čoskoro vydávať."

Uhýbavým pohľadom sa v rozpakoch zahľadela na jeho snehobielu náprsenku. „Je mi celkom jasné, pane, že cítite povinnosť uzavrieť toto manželstvo. Navyše nám nebol dopriaty dostatočne dlhý čas, aby sme si mohli byť stopercentne istí tým, čo k sebe cítime."

„Chcete mi tým naznačiť, že ku mne necítite žiadnu náklonnosť?"

Odrhnutím zrak od náprsenky, uprela naňho splašený pohľad. „Och, to v žiadnom prípade nie, Gideon! To by som skutočne nemohla povedať."

„Veľmi ma teší, že to od vás počujem." Gideon zvažnel. „Waltz sa už končí. Teraz vás odvediem k vašim priateľom. Očividne si o vás robia veľké starosti. Po celý čas nás bedlivo sledujú."

„Nevšímajte si ich, pane. Zrejme cítia za mňa zodpovednosť kvôli všetkým tým klebetám, ktoré sa o vás šíria. Nemyslia to však zle."

„To sa ešte uvidí," zašomral Gideon, keď ju viedol pomedzi dav k miestu, kde postával hlúchik členov Spolku milovníkov skamenelín. „Vidím, že k vašej skupinke pribudla ďalšia osoba."

Harriet sa usilovala preniknúť pohľadom pomedzi hlavy aristokratov, no nedovidela ani na lorda Applegata, ani na lady Youngstreetovú. „Vaša výška vám poskytuje veľkú výhodu," prehodila mimovoľne. „To áno."

V tom okamihu sa pred nimi rozostúpili posledné rady zhromaždeného zástupu a Harriet medzi svojimi známymi zbadala zavalitého muža s červenkastou tvárou. Bolo v ňom čosi, čo naznačovalo silu, no zároveň bolo znepokojujúce, ba až nepríjemné. Mal rovnako robustnú postavu ako Gideon, ale to ju neznepokojovalo. Zato čierne oči, ktoré ju prebodávali ako dýky a mäsité pery skrivené od zlosti a trpkosti, áno. Sivé vlasy mal na temene hlavy preriednuté a líca lemovali dlhé, vlnité bokombrady. Pripomínal neúnavných reformátorov cirkvi, ktorí neprestajne bojovali proti všetkému - počínajúc tancom a končiac púdrami na líčenie.

Príchodzí nečakal, kým ho predstavia ostatným. Skúmavým pohľadom si premeral Harriet od hlavy po päty a potom sa obrátil ku Gideonovi.

„Vidím, že ste si našli ďalšiu nevinnú ovečku, ktorú odvediete na bitúnok."

V malej skupine fanatických zberateľov to zašumelo. Iba na Gideonovej tvári sa nepohol ani sval.

„Dovoľte, aby som vás predstavil svojej snúbenici," povedal Gideon, ako keby muž nepovedal nič zvláštne. „Slečna Pomeroyová, rád by som vás zoznámil -"

Neznámy muž ho však nenechal dopovedať a neslušne mu skočil priamo do reči: „Ako sa opovažujete, pane? To už v sebe nemáte štipku hanby? Opäť si dovoľujete zatiahnuť do svojich špinavých osídel dcéru ďalšieho pastora? Aj s ňou počnete diéta, skôr ako ju odvrhnete? Vari máte zase v pláne spôsobu smrti ďalšej nevinnnej ženy a jej nenarodeného dieťaťa?"

Keď sa z malej skupinky ozval šepot nevôle, Gideonovi vzbĺkli oči zlostou.

Harriet však zodvihla ruku. „Tak to by už stačilo," vyhlásila dôrazne. „Neviem, pane, kto ste, ale ubezpečujem vás, že sa mi už bridia všetky tie nehorázne obvinenia, týkajúce sa prvej snúbenky Jeho lordstva. Všetci by ste si mali uvedomiť, že Saint Justin mohol svoj úmysel zosobašiť sa s Deidre Rushtonovou zmeniť iba z jedného jediného dôvodu."

Neznámy muž opäť zapichol do jej tváre svoj zlostný póru ad. „A akýže to bol dôvod, ak sa smiem opýtať, slečna Pomeroyová?"

„Samozrejme, môžete. Tá úbohá dievčina nosila pod srdcom dieťa iného muža," rázne odvetila Harriet, pretože už mala plné zuby zlomyseľných ohováračiek. „Domnievala som sa, že to došlo aj iným. Toto je predsa jediné logické vysvetlenie."

V sále sa rozhostilo zdesené ticho. Neznámy flíochol po Harriet vražedným pohľadom, ktorý ju mal poslať rovno do horúcich pekiel.

„Ak tomuto nezmyslu veríte, slečna Pomeroyová," spustil zlostne priškrteným hlasom, „úprimne vás ľutujem. Ste buď naivná, alebo psychicky narušená."

Nato sa prudko zvrtol a začal si raziť cestu späť cez zástup zhrozených ľudí. Všetci, okrem Gideona, však fascinovane zízali na Harriet.

V Gideonovej tvári sa zračil výraz zadostučinenia. „Ďakujem, drahá," zamumlal potichu.

Harriet so zamračeným pohľadom odprevádzala vzd'alujúcu sa postavu neznámeho muža. „Kto bol ten džentlmen?"

„Pastor Clivé Rushton," odvetil Gideon. „Deidrin otec."

## Kapitola 10

„Niečo také som ešte nikdy v živote nevidela." Adelaide oblečená v ľahkom župane zodvihla k perám šálku s horúcou čokoládou. „Čestné slovo, toto sa ešte dnes ráno roznesie po celom Londýne. Všetci budú hovoriť o tom, ako Harriet uzemnila Rushtona."

Jej sestra rezignovane zatvorila oči a zastenala. „Klebety o tej scéne predčia aj oznámenie o ich zásnubách. Dobrotivé nebesá, nemám ani len tušenia, čo si o tom ľudia pomyslia! Aby nevinná mladá dáma otvorene rozprávala o takýchto veciach uprostred plesovej sály! To presahuje všetky medze!"

„Teta Effie, ja už predsa nie som nevinná." Harriet, ktorá ' sedela v kúte Adelaidinho budoára, zodvihla oči od ostatného čísla časopisu *Správy kráľovskej geologickej spoločnosti*. „Ale my robíme všetko pre to, aby ťa za takú v spoločnosti pokladali," poznamenala Adelaide.

Harriet vystrúhala kyslú grimasu. „Nechápem; kvôli čomu ten rozruch. Iba som pripomenula všeobecne známy fakt, ktorý, ako sa zdá, všetci prehliadajú."

„To si celá ty a to tvoje logické uvažovanie," ponuro sa ozvala teta Adelaide. „Ubezpečujem ťa, že skutočnosť, že Deidre Rushtonová bola v druhom stave, neunikla nikomu. Napočúvala som sa toho neúrekom, len čo sa začalo hovoriť, že sa zasnúbila so Saint Justinom."

„Ja som mala na mysli fakt, že to dieťa bolo od niekoho iného. Jeho otcom celkom určite nebol Gideon." Harriet opäť obrátila pozornosť k článku vo vedeckom časopise.

„Ako si tým môžeš byť taká istá?" vyzvedala Adelaide. „Pretože Gideon má rovnaký zmysel pre česť ako každý iný džentlmen z vyššej spoločnosti. Dokonca by som sa stavila, že oveľa vyvinutejší než väčšina ostatných. Keby to dieťa bolo jeho, určite by sa zachoval, ako sa patrí."

„Stále nechápem, ako si tým môžeš byť taká istá," s povzdychom zahundrala teta Eme. „Môžeme len dúfať, že sa nemýliš." „Nemýlim sa." Harriet si vzala z taniera hrianku a s chuťou ju začala chrúmať, listujúc v časopise. „Mimochodom, dnes o piatej sem príde. Pôjdeme sa povozit' po parku."

„S rým vozením by mohol počkať aspoň dovtedy, kým neutíchnu rozruch, ktorý spôsobil tvoj výstup s Rushtonom. Práve o piatej sa v parku schádza celý Londýn. Všetci ťa tamvidia," podráždene jej vyčítala teta Effie.

V tej chvíli vošla do miestnosti Felicity a veľavravne sa na sestru usmiala. „Veď práve o to mu ide. Som presvedčená, že Harriet bude predvádzať ako nejakého exotického živočícha zo vzdialenej cudziny."

„Exotického živočícha?" pobúrené zopakovala Effie.

„Panebože!" vyrazila zo seba Adelaide. „To je ale prirovnanie!

Harriet odtrhla oči od časopisu, pretože z tónu svojej sestry intuitívne vytušila, že nežartuje. „Čo tým chceš povedať, Felicity?"

„Vari ti to nie je jasné?" Felicity si naložila na tanier hrianky a vajíčka. V nových žltých šatách vyzerala mimoriadne sviežo. „Ty si jediná nám známa bytosť, ktorá verí v Saint Justinovu bezúhonnosť. Si jediná, kto verí, že on nezviedol a neopustil úbohú Deidre Rushtonovú."

„Rozhodne to nebol on, kto ju zviedol a opustil," vyhlásila kategoricky Harriet. Vzápätí sa zamyslela, pretože sa jej v mysli vybavil výraz Gideonovej tváre, keď sa škriepila s Rushtonom. „Ale možno máš pravdu, pokiaľ ide o predvádzanie mojej osoby."

„Ťažko mu to možno vyčítať. Pokušenie vystavovať svetu na obdiv tvoju neoblomnú dôveru k Zverovi z *Blackthorne Hallu* musí byť neodolateľné," skonštatovala Effie.

„Prosila som ťa, aby si ho tak nevolala," napomenula ju Harriet. Myšlienkami však už blúdila inde. V hlave jej vírili slová, ktoré vyriekla Felicity. Bola v nich trpká pravda. Vyčítala si, že na to neprišla sama.

Gideon chcel z tohto manželstva vyťažiť čo najviac. To sa mu však nedalo zazlievať.

*Nič nenasvedčuje tomu, že by sa do mňa zaľúbil*, pripomenula si. Nevyznel jej lásku a zrejme to nečakal ani od nej. Keď sa jej v predchádzajúci večer spytoval, či k nemu cíti náklonnosť, podistým to urobil len zo zvedavosti.

Bolo jasné, že jej presvedčenie o jeho cti je pre neho dôležitejšie než akékoľvek prejavy lásky. Áno, nepochybne toto bolo pre neho to najpodstatnejšie. Príliš dlho musel žiť v potupe.

Pozorovala Felicity, ako sa usádza pri stole a s chuťou sa púšťa do jedla. Po pretancovaných večeroch jej sestra prejavovala neobvyklý záujem o raňajky.

Adelaide sa ponad okraj svojej šálky pozrela na Effie. Nuž nemáme na výber iné, než sa tváriť, že je všetko v poriadku. Kým Saint Justín trvá na zásnubách, je všetko v poriadku. So štipkou šťastia môžeme bez ujmy prežiť zvyšok spoločenskej sezóny, pokiaľ sa neudeje nič nečakané."

Harriet vystrúhala nespokojnú grimasu a energicky zavrela časopis Teta Adelaide, ubezpečujem ťa, že sa neudeje nič nečakané Saint Justín to nepripustí." Bezprostredne na to vrhla pohľad na hodiny. „Prepáčte, ale musím sa obliecť. Dnes popoludní sa zúčastním na schôdzke Spolku milovníkov skamenelín."

Effie na ňu vrhla prísny pohľad. „Všimla som si, drahá, že si sa až priveľmi spriatelila s niektorými členmi toho spolku. V prípade mladého lorda Applegata mi to nevadí. Je spríbuznený s markízou Ashertonovou. Spolu s titulom zdedil aj pomerne veľké imanie."

Harriet sa ironicky usmiala. „Teta Effie, snád' vedia, že som zasnúbená? Navyše, tiež s grófom!" Ako by som na to mohla zabudnúť?" hlesla Effie.

Ešte nedávno by si bola ochotná urobiť čokoľvek, len aby sa Felicity vydala."

„Hovorím to iba preto, lebo si nie som celkom istá, že si ťa vezme," ustarostené vyhlásila Effie.

V okamihu, keď Harriet vstúpila do salónu lady Youngstreetovej, vycítila, že členovia Spolku sú zvedaví, no zároveň znepokojení jej tvrdením z predošlého večera. Napriek tomu sa nikto z nich o tom nezmienil ani len slovom, za čo im bola nesmierne vďačná.

Ako obvykle aj dnes sa tu zišlo veľa milovníkov skamenelín, čo potvrdzovalo nárast záujmu verejnosti o fosílie, ale aj o geológiu. Len čo sa všetci pousádzali, medzi členmi klubu sa rozprúdila ohnivá diskusia o falzifikátoch zo severného Anglicka

Mňa to vôbec neprekvapuje," vyhlásila lady Youngstreetová. Takéto prípady sa vyskytovali aj v minulosti a nepochybne sa budú opakovať aj v budúcnosti. Robotníci, pracujúci pri ťažbe hornín, veľmi rýchlo prišli na to, že na trhu je neobvyklý záujem o skameneliny, ktoré z času na čas nachádzajú pri svojej práci. Atak, keď sa im ich nepodarilo nájsť, začali vyrábať ich napodobneniny."

„Dopočul som sa, že v istom kameňolome si zriadili dokonca dielňu, kde ich vyrábajú." Lord Fry v návale spravodlivého hnevu pokrútil hlavou. „Ako materiál používali fragmenty bežne sa vyskytujúcich fosílií rýb a pozostatkov iných živočíchov či rastlín a tvarovali z nich kostry podľa svojej fantázie. Ceny za niektoré údajné nálezy boli nehorázne vysoké. Čo ja viem, najmenej dve múzeá nakúpili falzifikáty bez toho, aby zistili, že ide o podvod."

„Obávam sa, že v našom odbore sa budú neustále množiť podvody," ozvala sa Harriet, usrkávajúc čaj. „Fascinácia predstavou, čo by mohlo byť pochované pod skalami, je taká neodbytná, že kým bude svet svetom, bude priťahovať pozornosť podvodníkov."

„Žiaľ, je to tak," skľúčene pritakal Applegate, pričom jeho horúci pohľad spočinul na Harrietinom cudne zahalenom poprsí. „Máte výborný postreh, slečna Pomeroyová."

„Ďakujem za uznanie, pane," odvetila s úsmevom.

Lord Fry si veľavravne odkašľal a neskromne poznamenal: „Čo sa mňa týka, ja by som okamžite odhalil podvrh.“

„Teda ani mňa by neoblafli živočíchmi, ktoré napoly vyzerajú ako ryby a napoly ako cicavce,“ suverénne vyhlásila dáma v stredných rokoch.

„Ani mňa,“ oduševnene sa pridala lady Youngstreetová.

Nato sa v salóne rozľahol súhlasný šum. Schôdza sa na istý čas zmenila na chaos, pretože členovia spoločnosti sa rozdelili na niekoľko skupiniek. Každý z prítomných si pokladal za povinnosť vyjadriť sa k podvrhom a zápalisto presviedčal ostatných, že on by sa rozhodne nedal nachytať.

Lord Applegate tento zmätok využil na to, aby sa nenápadne priblížil k Harriet, hľadiac na ňu očami, v ktorých sa zračil nesmelý obdiv. „Dnes vyzeráte nádherne, slečna Pomeroyová,“ zašemotil stíšeným hlasom. „Tá modrá farba vám nesmierne pristane.“

„Ste veľmi milý.“ Harriet nenápadne povytiahla záhyby okraja sukne svojich tyrkysovomodrých šiat spod jeho stehna.

Applegate sa zapýril, keď si všimol, že prisadol záhyb jej šiat. „Prepáčte, to som nechcel.“

„Nič sa nestalo,“ odvetila a povzbudzujúce sa naňho usmiala. „Mojim šatám to neublížilo. Už ste čítali ostatné vydanie Správ? Dnes som dostala čerstvý výťah, v ktorom ma upútal článok o identifikácii skamenelín zubov.“

„Ešte som ho nestihol prelistovať, ale urobím to, hneď ako prídem domov. Všimol som si, že v týchto otázkach máte výborný úsudok, slečna Pomeroyová.“

Túto jeho lichôtku Harriet nekomentovala a rozhodla sa nenápadne povyzvedať, čo vie o skamenených zuboch. „Vy ste už niekedy našli nejaké fosílie zubov?“

„Iba zopár, ale ani tie vlastne nestoja za reč. Musím sa vám priznať, že pokiaľ ide o identifikáciu živočíchov, uprednostňujem chodidlá. Z nich je podľa mňa možné zaradiť živočícha oveľa ľahšie.“

„Aha.“ Harriet horko-ťažko zakryla sklamanie. Nazdávala sa, že by mohlo byť prospešné ukázať nájdený zub práve jemu.

Keďže jej bol sympatický, domnievala sa, že mu môže dôverovať. Nemalo však zmysel ukázať mu svoj nález, ak o zuboch nič nevedel. „Ja osobne uprednostňujem zuby. Stačí mi jediný pohľad na ne a dokážem spoľahlivo odlíšiť mäsožravce od bylinožravcov. Keď to vieme, môžeme sa o takomto živočíchovi dozvedieť aj viac.“

„Slečna Pomeroyová, radím vám, aby ste čo najskôr navštívili múzeum pána Humboldta. Zhromaždil vo svojom starom dome nevídanú zbierku fosílií. Pre verejnosť je otvorená dvakrát do týždňa - v pondelok a vo štvrtok. Bol som tam raz či dva razy a porovnával som prsty chodidiel svojich fosílií s jeho exponátmi. Práve tam som zhliadol vo vitrínach aj veľké množstvo zubov.“

„Naozaj?" Harriet až podskočila od nadšenia. Napriek tomu si kútikom oka všimla, že Applegatovo koleno sa nebezpečne približuje k jej sukni. „Je pán Humboldt členom nášho spolku?" „Kedysi ním bol," výrečne pokračoval Applegate, „ale jedného dňa nás všetkých označil za beznádejných amatérov a vzdal sa členstva. Je to veľmi zvláštny človek. Keď ide o jeho nálezy, robí s tým obrovské tajnosti, ale ak ide o druhých, je neobvykle zvedavý."

„Viem ho pochopiť." Harriet si uložila do pamäti, že pri prvej vhodnej príležitosti navštívi Humboldtovo múzeum.

Applegate sa zhlboka nadýchol a vážne sa na ňu zahľadel. „Slečna Pomeroyová, vadilo by vám, keby sme zmenili tému rozhovoru za inú, ktorú pokladám za naliehavejšiu?"

„O čo ide?" spýtala sa Harriet neprítomné, pretože sa práve zamýšľala nad tým, čo má naplánované na dni, keď je otvorené múzeum. Možno aj v novinách nájde o tom nejaký oznam.

Applegate si v rozpakoch uvoľnil kravatu, pričom mu na čelo vystúpili kropaje potu. „Obávam sa, že ma budete pokladať za nevychovanca."

„To snád' nie. Len sa pýtajte, pane." Harriet sa mimovoľne rozhládla po miestnosti, v ktorej sa rozprúdila čulá vrava. Problematika falzifikátov skamenelín zrejme členov tohto spolku hlboko zaujala.

„Ide o to, slečna Pomeroyová, že..." Applegate, ktorý opäť začal nervózne manipulovať s kravatou, si odkašľal a vzápätí stíšil hlas do šepotu. „Ide o to, že neviem pochopiť, že ste sa zasnúbili so Saint Justinom."

Jeho slová spôsobili, že Harriet znova upriamila svoju pozornosť na neho a so zamračenou tvárou vyhrkla: „Prečo to neviete pochopiť?"

Applegatova tvár nadobudla rozpačitý výraz, no udatné pokračoval: „Nehnevajte sa na mňa, slečna Pomeroyová, ale musím vám povedať, že vy ste pre neho príliš dobrá."

„Príliš dobrá?"

„Presne tak. Až príliš dobrá. Predpokladám, že k tomu záväzku vás nejako prinútil."

„Vy ste sa nebodaj zbláznili!" vyštekla, pretože povestný pohár jej trpezlivosti pretiekol.

Muž sa odhodlane naklonil dopredu a chvejúcimi sa prstami sa dotkol jej ruky. „Slečna Pomeroyová, mne môžete povedať pravdu. Pomôžem vám vyslobodiť sa z pazúrov Zvera z *Blackthorne Hallu*."

Harrietine oči vzbíkli hnevom. Prudko položila šálku, postavila sa a odmerane vyhlásila: „Zachádzate príďaleko, pane. Takéto reči nemienim tolerovať. Ak si chcete udržať moje priateľstvo, musíte sa ich vyvarovať."

Odvrátiac sa od zahanbeného Applegata, náhlivým krokom prešla na druhú stranu miestnosti a pripojila sa k nevel'kej skupinke, kde sa zápalisto diskutovalo o účinných metódach odhaľovania podvrhov.

*To je hrozné, ako chudák Gideon mohol vydržať takéto ohováračky celých šesť rokov?* bezútešne si pomyslela Harriet. Cítila potrebu odísť z Londýna a už nikdy sa sem nevrátiť.

Felicitin postreh, že Gideon chce predvádzať svoju snúbenicu na verejnosti ako nejakého exotického živočícha, sa v to popoludnie dramaticky potvrdil.

Bol nádherný deň - vzduch bol prevoňaný, svietilo slnko a v meste pulzoval život. Harriet sa na jazdu po parku tešila a za iných okolností by si ju s pôžitkom vychutnala.

Pri výbere šiat a peleríny sa spoľahla na Felicity.

„Do úvahy prichádzajú jedine tie zo žltého mušelínu a krátka tyrkysová pelerínka," vyhlásila Felicity tónom znalca módy. „K tomu na hlavu tyrkysový klobúk. Bude ladiť s farbou tvojich očí. A nezabudni, že dáma musí mať vždy rukavičky!"

Harriet sa sústredene prezerala v zrkadle. „Nezdá sa ti, že tie šaty sú príliš svetlé?"

Felicity sa znalecky pousmiala. „Priam žiaria. Vyzeráš v nich fantasticky. V parku sa budeš vynímať, a to sa Saint Justinovi bude páčiť. Chce, aby si ťa každý všimol."

Harriet na ňu zlostne zazrela, no zdržala sa komentára. Obávala sa, že sestra má pravdu.

Gideon sa doviezol pred rezidenciu tety Adelaide na žiarivožltom otvorenom koči, do ktorého boli zapriahnuté dva silné kone. Zvieratá neboli farebne zladené, čo sa priečilo súčasnej móde. Jeden kôň bol svalnatý hnedák a druhý obrovitý sivko. Obe zvieratá síce vyzerali ťažko ovládateľné, ale napodiv boli celkom krotké.

„Aké krásne zvieratá!" vyhrkla Harriet v spontánnom obdive, keď jej Gideon podával ruku, aby jej pomohol usadiť sa na vysoké sedadlo. „Vyzerajú veľmi húževnato. Som presvedčená, že dokážu cválať celé hodiny."

„Sú to skvelé kone," prisvedčil Gideon. „A správne ste odhadli aj to, že sú vytrvalé. Ubezpečujem vás, že pre Minotaura a Kyklopa je poctou ťahať záprah, v ktorom sa veziete vy Vyzeráte očarujúco."

Z jeho slov na Harriet sálala chladná satisfakcia, ktorú ukrýval za galantným vystupovaním. Pozorne sa naňho zahľadela, ale z črt jeho tváre nedokázala nič vyčítať. Lahučko sa vyšvihol vedľa nej a chytil opraty.

Harriet neprekvapilo, že Gideon priam majstrovsky ovláda kone. Obratne viedol zvieratá pomedzi davy ľudí a množstvo kočov. Potom ich nasmeroval do parku, kde sa zamiešali medzi elegantne oblečených ľudí, ktorí sa prevážali na rozličných povozoch, alebo jazdili na koňoch.

Harriet si všimla, že sú objektom záujmu všetkých návštevníkov parku. Každý, okolo koho prechádzali, hľadel na nápadnú dvojicu v žltom kočiari s neskrývanou zvedavosťou. Niektorí na nich civeli celkom neskrývane, iní len kývli hlavami a nenápadne si ich premerali. Mnohí - najmä ženy - sa s odporom odvrátili od Gideonovej zjazvenej tváre. Ďalší zas pri pohľade na jeho akoby ťažné kone udivene zdvíhali obočie.

Zdalo sa, že Gideon si neuvedomuje záujem, ktorý prejavovali o neho a o Harriet. Ju to však čoraz viac rozrušovalo. Zišlo jej na um, že by sa cítila nesvoja, aj keby Felicity nevyriekla onú poznámku o exotickom živočíchovi.

„Údajne ste včera tancovali waltz s Morlandom," ozval sa po chvíli Gideon. Vyriekol to takým tónom, ako keby hovoril o počasí.

„Áno," prisvedčila Harriet. „Bol veľmi milý ku mne aj k Felicity od prvého večera, ako sme sa zjavili v Londýne. Tvrdí, že je váš starý priateľ."

„Bol," upresnil Gideon. Potom sústrediac sa na koče, viedol ten svoj úsekom cesty, kde bola hustá premávka. „Bude lepšie, ak s ním už nebudete tancovať."

Harriet bola podráždená neskrývaným zízanim zvedavcov, a preto mu odpovedala ostrejšie, než mala v úmysle: „Chcete mi tým naznačiť, že máte voči nemu nejaké výhrady?"

„Presne tak. Ak si budete chcieť zatancovať, obráťte sa radšej na mňa."

„Samozrejme, že radšej budem tancovať s vami, ale to vy veľmi dobre veľmi dobre viete. Dopočula som sa však, že aj zasnúbené a dokonca aj vydaté ženy bežne tancujú s inými mužmi."

„Nemusíte si módu brať až tak veľmi k srdcu, drahá. Mali by ste mať svoj vlastný štýl."

„Zdá sa mi, že sa mi usilujete vnútiť ten svoj." Odvrátila hlavu, aby sa vyhla dotieravému pohľadu jazdca, ktorý práve prechádzal povedľa nich. Bola si istá, že o nich utrúsil zlomyseľnú poznámku pred svojím spoločníkom. Vzápätí sa za ich chrbtami rozľahol nepríjemný smiech.

„Chcem sa len vyhnúť zbytočným problémom," tlmeným hlasom vysvetľoval Gideon. „Ste predsa rozumná žena. Keď ste mi dôverovali predtým, mali by ste mi dôverovať aj teraz. Vyhýbajte sa, prosím, Morlandovi."

„Ak prečo?" bojovne vyhrkla Harriet.

Gideon zovrel pery. „Nemyslím si, že by som vám to mal teraz vysvetľovať."

„Nie som už malé dievčatko. Ak odo mňa chcete, aby som niečo urobila, alebo naopak neurobila, musíte mi vysvetliť, aké dôvody vás k tomu vedú." Len čo to dopovedala, v hlave jej skrsla myšlienka, ktorá zmiernila jej vzdor. Neisto sa usmiala. „Ak naňho žiarlite, ubezpečujem vás, že to je zbytočné. Tancovať s ním nebolo pre mňa ani zd'aleka také príjemné ako s vami."

„To nie je otázka žiarlivosti, ale rozvážnosti. Azda vám nemusím pripomínať, že v súčasnej situácii sme sa ocitli len preto, že ste ma neposlúchli pri inej príležitosti."

Harriet ovládol pocit viny, a tak zmĺkla. Nemohla poprieť, že sa dopustila veľkej nerozvážnosti, keď v onú dramatickú noc išla na útes. Napochytro sa snažila utriediť si myšlienky.

„Áno, pripúšťam, že na nej mám svoj podiel viny. Ale keby ste do svojich plánov zahrnuli aj mňa, ako som vás žiadala, nebolo by sa to stalo. Odpustite mi, pane, ale všimla som si, že máte sklon správať sa veľmi panovačne. A to je veľmi nepríjemný zvyk.“

Gideon povytiahol jednu čiernu obrvu. „Ak je to jediná chybička krásy, ktorú na mne vidíte, drahá, potom budeme spolu vychádzať výborne.“

Znechutene po ňom fľochla. „To nie je žiadna chybička krásy, ale veľmi vážny nedostatok.“

„Iba vo vašich očiach."

„Moje oči sú pre mňa najdôležitejšie," odsekla. Na Gideonových perách sa zjavil pobavený úsmev. „To vám neberiem. Vaše oči sú skutočne dôležité. A máte ich naozaj krásne. Už som vám to povedal?"

Jeho kompliment Harriet celkom odzbrojil. „Nie." „Tak dovoľte, aby som to urobil teraz." „Ďakujem." Zapýrila sa, keďže nebola zvyknutá na lichôtky. „Felicity ma presviedčala, že farba tohto klobúka zvýrazní moje oči. Asi preto ste si ich všimli."

„Asi." Gideon sa zjavne zabával na jej rozpakoch. „Nemyslite si však, že kvôli vašej galantnosti zabudnem na váš sklon k panovačnosti." „Budem si to pamätať, drahá."

Skúmavo sa naňho pozrela. „Naozaj mi nepoviete, prečo by som sa mala vyhýbať Morlandovi?"

„Zatiaľ vám musí stačiť, ak vám poviem, že nie je taký anjel, ako vyzerá."

Zamračila sa. „Presne to som si o ňom včera pomyslela. Že vyzerá ako archanjel zo starého obrazu." „Nemýľte si predstavu s realitou."

„To sa mi nestáva, pane," odvetila rezervovane. „Nie som predsa naivka!"

„Aj to som si všimol," zmierlivo súhlasil Gideon. „Máte však sklon k neústupčivosti a impulzívnemu konaniu."

„Pokladám za spravodlivé, že aj ja mám nejaké nedostatky, aby som sa vám mohla vyrovnáť," zašemotila sladkým hlasom. „Hmmm."

Mala v úmysle pokračovať v tomto podpichovaní, ale v hlúčiku jazdcov, ktorí sa k nim blížili, zbadala známu tvár. Priateľsky sa usmiala na lorda Applegata, ktorý sa niesol na štíhlom, temperamentnom čiernom žrebcovi. Na rozdiel od Gideonových koní z každej stránky zodpovedal súčasnému módnemu trendu. Mal dokonalú stavbu tela, jeho pohyby boli vznešené a elegantné, čo vytváralo harmóniu s rovnako elegantným zovňajškom jazdca.

„Dobrý deň, slečna Pomeroyová. Dobrý deň Saint Justín." Hrdo sa nesúc na svojom koni popri žltom koči, Applegate zbožňujúcim pohľadom hľadel do jej tváre pod tyrkysovým klobúkom. „Dovoľte, aby som vám povedal, že dnes ste mimoriadne krásna."

„Ďakujem, ste milý, pane." Po očku sa kradmo pozrela na Gideona, ktorý mal na tvári unudený výraz. Znova upriamila pohľad na Applegata. „Už ste si prečítali ten článok o identifikácii skamenených zubov?"

„Pravdaže," rozradostené prisvedčil Applegate. „Hneď po návrate zo spolku. Je nesmieme zaujímavý."

„Mňa zaujala najmä tá pasáž, v ktorej sa hovorí o určovaní skamenených zubov jašterov," opatrne pokračovala Harriet. Zatiaľ nechcela prezradiť nič o svojom pozoruhodnom náleze, no na druhej strane sa jej veľmi žiadalo podeliť sa s niekým o radosť.

Applegate sa zamyslel. „Je to mimoriadne pútavá diskusia. Ja osobne však mám vážne pochybnosti o tom, čo všetko možno vyvodzovať zo zubov. Je to príliš malý fragment tela živočícha na to, aby sa na jeho základe vyvodzovali nejaké podstatnejšie závery. Chodidlo je v tomto smere oveľa užitočnejšie."

„Áno, určite je lepšie mať niečo viac než len jediný zub, aby sa mohli formulovať závery," súhlasila Harriet v snahe pokračovať v zdvorilostnom rozhovore. Všimla si, že Gideon sa ani v najmenšom neusiloval zapojiť do debaty.

Applegate sa na ňu znovu zbožňujúco usmial. „Slečna Pomeroyová, všimol som si, že k nálezom skamenelín pristupujete nesmierne precízne a metodicky. Človek sa pri každom stretnutí s vami môže niečo naučiť."

Harriet cítila, ako jej na líca vystupuje červeň. „Ste veľkorysý, lord Applegate."

Rozvláčna konverzácia Gideona vyviedla z miery, a tak sa rozhodol zbaviť Applegatovej prítomnosti. „Mohli by ste nám uvoľniť cestu, Applegate? Môj sivko je už nervózny z vášho koňa."

Applegate sa začervenal. „Prepáčte, pane." Bezprostredne na to popchol svojho štíhleho vraníka do slabín. Gideon to využil a pomkol dvojicu svojich paríp do poklusu. Keď sa kočiari dostatočne vzdialili od Applegata, Gideon opäť povolil opraty.

„Vidím, že ste v mladom Applegatovi našli ctiteľa," poznamenal s utajovanou žiarlivosťou.

„Je to veľmi príjemný muž," odvetila Harriet. „A máme veľa spoločného."

„Spoločný záujem o zuby?"

Harriet upresnila: „Lord Applegate sa viac zaujíma o chodidlá. Ja sa však domnievam, že sa sústreďuje na nesprávne anatomické fragmenty. Zo skamenených zubov dokážem vydedukovať aj to, aké malo zviera chodidlá. Je známe, že bylinožravce majú kopytá a mäsožravce pazúry. Preto som presvedčená, že skamenené zuby sú z vedeckého hľadiska signifikantnejšie než chodidlá."

„Ani si neviete predstaviť, ako mi odľahlo, keď ste uznali, drahá, že Applegate nemá patent na rozum. Už som sa začínal obávať, že v ňom mám vážneho soka."

Harriet už mala jeho posmechu dosť. „Vidím, že si zo mňa utáhujete, pane."

Gideon sa jej zahľadel do očí, na čo výraz jeho tváre razom znežnel. „To vôbec nie, slečna Pomeroyová. Len mám dobrú náladu."

„Až príliš dobrú. Je mi jasné, že sa zabávate na môj účet, a to sa mi ani trochu nepáči."

Z Gideonových očí sa vytratila neha. „Naozaj?" „Presne tak," odvrkla Harriet. „Chápem, že nie ste dvakrát nadšený z toho, že ste sa so mnou zasnúbili za takýchto okolností. Preto sa snažím byť k vám tolerantná."

Gideonove mihalnice napoly zatienili jeho hnedé oči. „Tolerantná?"

„Áno, tolerantná. Bola by som rada, aby ste mali na zreteli, že ani ja nie som nadšená touto situáciou. Myslím si, že obidvaja by sme sa mali usilovať, aby sme z toho vybrdli čo najbezbolestnejšie. Uvítala by som, keby ste sa zdržali ironických poznámok tak na moju adresu, ako aj na adresu mojich priateľov."

Zdalo sa, že Gideon na chvíľu zrozpačiteľ. „Ubezpečujem vás, Harriet, že nemám v úmysle ut'ahovať si z vás."

„To veľmi rada počujem. A sľubujete, že si nebudete ut'ahovať ani z mojich priateľov a z môjho záujmu o skameneliny?" „Zdá sa mi, drahá, že ste príliš nahnevane zareagovali na moju nevinnú poznámočku."

„Je lepšie vyjasniť si veci hneď na začiatku. Ak chceme mať pokojný a harmonický manželský život, budete sa musieť naučiť vystupovať menej panovačne a menej ironicky. Nechcem, aby ste vyskakovali na každého, kto sa k nám priblíži. Vôbec sa nečudujem, že máte tak málo priateľov."

Gideon na ňu zúrivo zazrel a prešiel do tykania: „Hrom a peklo, Harriet, ako si dovoľuješ obviňovať ma z panovačnosti? Ty sama sa občas správaš ako malý tyran. Ak si skutočne želaš pokojné a harmonické manželské spolunažívanie, dobre ti radím, aby si mi neustále neprotirečila."

„Ha-ha-ha! Práve ty si ten pravý, kto mi môže radiť, ako sa mám správať v manželstve! Ved' si nikdy nebol ženatý!" prispôsobila sa jeho tónu.

„Ani ty vydatá. Mám podozrenie, že to je jeden z dôvodov, prečo máš takéto stridžie sklony. Príliš dlho si žila bez mužského dozoru."

„Vonkoncom netúžim po mužskom dozore. Ak si myslíš, že je tvojou povinnosťou na mňa dozeráť, mal by si prehodnotiť svoju predstavu o manželstve a úlohe manžela."

„Moje povinnosti manžela sú mi dostatočne známe," precedil Gideon pomedzi zaťaté zuby. „Ale ty sa musíš naučiť, aké sú povinnosti manželky. Teraz už prestaň lícitovať o veciach, o ktorých nemáš ani potuchy. Ľudia si nás začínajú všímať."

Uvedomiac si zvedavé pohľady okoloidúcich, Harriet sa žiarivo usmiala. „Chceš sa stať objektom záujmu verejnosti?" zašemotila jedovato cez úsmev. „Už sme sa ním dávno stali."

„Na to si mal myslieť skôr," zašomrala. „Aký je v tom rozdiel, či sa hádame tu, alebo inde? Aj tak budú ľudia na nás zívať ako teľa na nové vráta. Celkom dobre sa môžeme škriepiť aj tu, nech sa na nás zabáva celý svet."

Gideon tlmene zahundral. „Harriet, ty si hrozná! Vieš, čo by som urobil, keby sme neboli v parku?"

V prívale hnevu mu so zlovestne prižmúrenými očami vmietla do tváre: „Dúfam, že by to nebolo nič násilné."

Gideon sa v okamihu spamätal. „Nech sa ti snažia narozprávať o mne čokoľvek, chcem, aby si vedela, že ja ti nikdy neublížim."

Po tomto navidomoči úprimnom ubezpečení si zahryzla do pery. V jeho slovách vycítila bolesť a hnev zároveň. Ani ona si nevedela predstaviť, že by Gideon použil proti nej silu. Zakaždým, keď si spomenula na noc v jaskyni, zaplavili ju spomienky na to, ako obdivuhodne dokázal krotiť svoju mimoriadnu fyzickú silu.

„Odpusť mi, Gideon. Som si viac než istá, že sa voči mne nikdy nezachováš násilnícky.“

S očami zastretými slzami sa jej zahľadel hlboko do očí. „Ako si tým môžeš byť taká istá? Až tak veľmi mi dôveruješ?“

Harriet cítila, že jej v zlomku sekundy zrušenela tvár. V úsilí zakryť citové pohnutie od neho odvrátila oči a sústredene sa zahľadela na kone. „Zrejme si zabudol, ako dôverne sme sa spoznali.“

„Ver mi, že som na to ani na chvíľu nezabudol. Celé noci preležím s otvorenými očami a spomínam, ako sme sa spoznávali. V ostatnom čase spávam veľmi zle, Harriet. A môžeš za to ty. Vtrhla si do mojich snov.“

„Adi!“ Jeho nečakaná úprimnosť jej vyrazila dych, a tak sa napochytro nevedela rozhodnúť, čo má na to odpovedať. V tejto chvíli si nebola istá, či mu to prekážalo, alebo nie. V duchu si kládla otázku, či sa mu má priznať, že aj ona sníva o ňom. „Mrzí ma, že zle spávaš. Aj ja s tým mám občas problémy.“

Gideonove pery sa skrivilili v sarkastickom úsmeve. „Zatiaľ, čo ty sem-tam nespíš, pretože premýšľaš o skamenených zuboch, ja si cez prebdené noci predstavujem, ako sa s tebou budem milovať, keď ťa konečne dostanem do svojej postele.“ „Gideon?!“ vyrazila zo seba pohoršene. „Keby sme sa práve nenachádzali v otvorenom koči uprostred parku, hneď by som sa s tebou pomiloval.“ „Na to sú potrební dvaja!“

„Milá slečna Pomeroyová,“ s úsmevom jej pohrozil Gideon, „môžete vziať jed na to, že zakaždým, keď sa mi budete vzpierať, vymyslím nový, ešte rafinovanejší spôsob, aby ste sa chveli vášňou v mojom náručí.“

Harriet v úžase stratila reč, čo Gideonovi očividne pôsobilo nezvyčajné potešenie.

V salóne lady Youngstreetovej, kde sa konala narýchlo zvolaná schôdza Spolku milovníkov skamenelín, Harriet znenazdania pocítila vo vzduchu vibrujúce napätie. Zachytiac upretý pohľad lorda Frya, si uvedomila, že aj lord Applegate na ňu hľadá so zvláštnym odhodlaním. Lady Youngstreetová vyzerala ešte rozrušenejšie než inokedy, akoby skrývala nejaké tajomstvo.

Mimoriadnu schôdzku celkom nečakane zvolala lady Youngstreetová a mala na nej odznieť prednáška istého pána Crisplyho. Spomínaný rečník sa vo svojom nezáživnom a nudnom vystúpení pokúšal dokázať, že skamenené živočíchy nemôžu byť v žiadnom prípade predchodcami súčasných zvierat. „Priatie takýchto scestných hypotéz,“ varoval Crisply, „by mohlo viesť k teórii, že predkami súčasných homo sapiens mohli byť celkom odlišné bytosti.“

Nikto z prítomných neakceptoval takúto odvážnu hypotézu, aspoň nie verejne. Keď pán Crisply dohovoril, ozval sa len zdvorilostný potlesk.

Potom sa zhromaždenie rozdelilo na malé skupinky, v ktorých sa zápalisto diskutovalo. Lord Fry sa naklonil k Harriet a prehodil: „Výborná prednáška, čo povie, slečna Pomeroyová?”

„Áno, veľmi zaujímavá,” pritakala nepresvedčivo. „Iba som trochu sklamaná, že nepadla ani len zmienka o zuboch skamenelín.”

„Nuž, možno nabudúce,” optimisticky zamumlal lord Fry. „Niečo ste mi pripomenuli. Po tejto schôdzi pôjdem s lady Youngstreetovou navštíviť istého nášho priateľa, ktorý má veľkú zbierku skamenených zubov. Nechcete sa k nám pridať?”

Harriet táto ponuka nadchla. „Veľmi rada. Ako ďaleko býva váš priateľ?”

„Na predmestí Londýna,” pohotovo odvetil Fry. „Odvezieme sa tam kočom lady Youngstreetovej.”

„Ďakujem za pozvanie. Veľmi rada sa pôjdem pozrieť na tú zbierku.”

„Predpokladal som to,” so spokojným úsmevom poznamenal Fry.

„Pošlem odkaz tetám, že sa vrátim trochu neskôr,” rozradostené vyhrkla Harriet. „Nechcem, aby si o mňa robili starosti.”

„Samozrejme. Lady Youngstreetová pošle s odkazom niekoho zo služobníctva.”

\* \* \*

O niekoľko hodín neskôr, po odchode posledných členov spolku, Harriet nasadla do staromódneho cestovného kočiara lady Youngstreetovej. Jeho majiteľka sa na ňu prívetivo usmiala, keď sa usádzala vedľa nej. „Tento koč používam na cesty po Londýne,” vysvetľovala. „Je neporovnateľne pohodlnejší než moderné mestské kočiare.”

Fry a Applegate sa usadili naproti dámam na sedačky čalúnené tmavohnedým zamatom. Harriet si všimla, že v ich tvárach sa zračí napätie.

„Bude to veľmi plodná výprava,” utrúsila lady Youngstreetová.

„Veľmi sa na ňu teším,” priznala sa Harriet. „Som rada, že som si do kabelky pribalila skicár. Čo myslíte, dovoľí mi ten džentlmen urobiť si nejaké nákresy?”

„Nejako ho už len prehovoríme,” zamrmľal lord Fry.

Ťažký, starý kočiar vyrazil do rušných londýnskych ulíc. Keď však došiel na predmestie, nezastavil. Namiesto toho kočiš pomkol štvorzáprah do rýchlejšieho klusu.

Harriet znervóznela. Pri pohľade z okna si všimla, že opustili mesto a prechádzajú otvorenou krajinou. „K domu vášho priateľa by to už nemalo byť veľmi ďaleko, čo povie, lord Fry?”

Na líca osloveného muža vystúpil purpurový rumenec. „Myslím si, že už je načas, slečna Pomeroyová, aby sme vám povedali pravdu.”

„Veru áno." Lady Youngstreetová upokojujúco pohladila Harrietinu ruku. Oči jej žiarili vzrušením. „Nemusíte sa znepokojovať, Harriet. Ako vaši verní priatelia sme sa rozhodli zachrániť vás pred manželstvom so *Zverom z Blackthorne Hallu*."

Harriet na ňu v úžase vypleštila oči. „Prosím?"

Lord Applegate si nervózne prihladil prstom svoju elegantnú kravatu a s ešte odhodlanejším výrazom na tvári, než mával inokedy, hrdo vyhlásil: „Vezieme vás do Gretna Greenu, slečna Pomeroyová."

„Do Gretna Greenu? Nebodaj ma unášate?"

Lord Fry ustarostené zvrátil čelo. „To nie je ten správny / výraz, slečna Pomeroyová. Zachraňujeme vás. Pracovali sme na tom už od prvého okamihu, ako sa Saint Justín zjavil v Londýne. Bolo nám jasné, že s vami rozohráva svoju zákernú hru. A to ako vaši oddaní priatelia nemôžeme pripustiť. Ste jedna z nás, zanietená zberateľka skamenelín, a preto nám na vás záleží. Pokladáme to za svoju povinnosť."

„Dobrotivé nebesá?!" ohúrené zašepkala Harriet. „Ale prečo práve do Gretna Greenu?"

Applegate vznešene vzpriamil svoje subtilne ramená. „Bude pre mňa veľkým potešením zosobášiť sa tam s vami bez zbytočných formalít, slečna Pomeroyová. Dospeli sme k záveru, že je to jediný spôsob, ako prekaziť Saint Justinove plány."

„Zosobášiť?!" Harriet nevedela, či sa má smiať alebo plakať. „Saint Justína porazí od zlosti."

„Nebojte sa," upokojoval ju Applegate. „Ja vás ochránim."

„A ja mu budem pomáhať," zápalisto sa pripojil lord Fry.

„Ja tak isto." Lady Youngstreetová potľapkala Harriet po ruke. „A v prípade potreby pomôže kočiš. Nemusíte sa ničoho báť. Neublíži vám. Ale dosť už bolo strachu. Teraz by nám dobre padlo niečo na zohriatie. Dúšok brandy vždy dokáže spríjemniť dlhú cestu, nemyslíte?"

„Celkom správne." Lord Fry sa uznanlivo usmial na lady Youngstreetovú, keď z objemnej kabely vyberala fľašu.

„Už chápem, lord Fry, to znamená, že nejestvuje žiadny váš priateľ, ktorý má zbierku skamenených zubov?"

„Veru nie, drahá moja Harriet," odvetil Fry, prijímajúc fľašu, ktorú mu podávala lady Youngstreetová.

„To je pre mňa veľké sklamanie," zamumlala Harriet a pohodlnejšie sa usadiac na plyšovom sedadle hrkotajúceho kočiara, rozhodla sa pokojne čakať na Gideona.

Bola si istá, že čoskoro sa ju vyberie hľadať a keď dohoní kočiar lady Youngstreetovej, nebude naladený práve mierumilovne.

A bolo jej nad slnko jasnejšie, že to bude ona, kto bude musieť ochraňovať svojich príliš horlivých priateľov pred jeho hnevom.

## Kapitola 11

Gideon nedal najavo svoje prekvapenie, keď neskoro podvečer uviedli do jeho salónu Felicity Pomeroyovú a je Zdvíhajúc sa zo stoličky, si všimol, že obidve sa tvarí ustarane. Hneď mu bolo čudné, že s nimi neprišla Harriet.

Premkla ho zlá predtucha.

„Dobré popoludnie, dámy," privítal ich a usadil oproti mu písaciemu stolu. „Smiem vedieť, čomu vdáčim a nečakanú návštevu?"

Teta Effie vrhla spýtavý pohľad na Felicity a tá povzbudzujúco prikývla. Nato sa obrátila ku Gideonovi. „Chvalabohu, že sme vás zastihli doma, pane."

„Dnes som sa rozhodol večerať doma," vysvetlil a položiac ruky pred seba na stôl, trpezlivo vyčkával, kým Effie prejde k veci.

„Ide o pomerne nezvyčajnú záležitosť." Effie opäť zablúdila nervóznym pohľadom na Felicity, ktorá znovu mlčky prikývla. „Nie som si celkom istá, či vás s tým máme zaťažovať. Viete, všetko je to také zložité, takže sa mi to dosť ťažko vysvetľuje. V každom prípade, ak nás neklame naša predtucha, ocitli sme sa zoči-voči veľkej katastrofe."

„Akej katastrofe?" Gideon pozrel na Felicity. „Týka sa to Harriet?"

„Áno," prisvedčila Felicity. „Týka sa to jej. Ako vidím, teta Effie sa neponáhľa vysvetliť vám to, ale ja nebude stierať. Ide o to, pane, že Harriet zmizla."

„Zmizla?"

„Predpokladáme, že ju uniesli a že v tejto chvíli ju vezú do Gretna Greenu."

Gideonovi sa zatočila hlava, ako keby kráčal po hrebeni strmého útesu a odrazu šliahol vedľa. Predpokladal, že od svojich návštevníčok sa dozvie niečo nepríjemné, no takúto správu vonkoncom nečakal. Gretna Green! Do Gretna Greenu sa obvykle cestuje iba z jedného jediného dôvodu.

„Dočerta, o čom to hovoríte?" spýtal sa stíšeným, no rozhodným hlasom.

Pri tóne jeho hlasu sa teta Effie zachvela. „Nevieme naisto, či ju uniesli," upresnila rýchlo. „Jednoducho len predpokladáme, že sa stalo niečo v tomto zmysle. Ale je celkom možné, že tam išla z vlastnej vôle."

„To je nezmysel!" vyprskla Felicity. „Z vlastnej vôle by tam nikdy nešla. Je pevne rozhodnutá vydať sa za Saint Justína, aj keď ju predvádza na verejnosti ako exotického živočícha."

Gideon fľochol po nádejnej švagrinej pohoršeným pohľadom, „Exotického živočícha? Dočerta, o čom to hovoríte?"

Effie sa obrátila na Felicity, skôr než dievča stihlo odpovedať. „Felicity, nezabúdaj, že odišla s lady Youngstreetovou. Aj keď je lady známa svojimi výstrelkami, nikdy som ešte nepočula, že by niekoho uniesla.“

Gideon ju zodvihnutím ruky umlčal. „Ak dovoľíte, rád by som počul stručné a jasné fakty. Slečna Pomeroyová, skúste začať vy.“

„Podľa mojej mienky nemá zmysel nič predstierať ani prikrášľovať.“ Felicity sa zahľadela Gideonovi nebojácne do očí. „Ja osobne som presvedčená, že Harriet uniesli niektorí príliš horliví členovia Spolku milovníkov skamenelín.“

„Už chápem!“ vyštekol Gideon. V jeho pamäti sa ihneď vynoril obraz mladého Applegata, zbožňujúce hľadiaceho na Harriet. Nevdojak mu hlavou preblesklo, koľko ďalších mužov v spolku ešte asi podľahlo jej čaru. „Prečo si myslíte, že to boli práve oni?“

Felicity sa naňho sústredene pozrela. „Dnes popoludní Harriet odišla na schôdzu toho spolku. Pred pár hodinami sme od nej dostali odkaz, že spolu s niekoľkými priateľmi ide na návštevu k džentlmenovi, ktorý zbiera skamenené zuby živočíchov. Mám však pádny dôvod domnievať sa, že to nie je pravda.“

Gideon si nevšímal Effie, ktorá si šomrala popod nos, že ona neverí, že to bolo práve tak. Upriamil pozornosť na Felicity. „Prečo si myslíte, že si Harriet teraz neprezerá zbierku zubov?“

„Vyspovedala som lokaja, ktorý nám priniesol lístok s jej odkazom. Spomenul, že Harriet, lady Youngstreetová, lord Fry a lord Applegate nenasadli do mestského, ale do cestovného koča lady Youngstreetovej. Okrem toho som z neho vytiahla, že si vzali niekoľko tašiek.“

Gideonova ruka sa zovrela v päšť. Premohol sa a pomaly vystieral prsty. „Chápem. A prečo ste pojali podozrenie, že smerujú práve do Gretna Greenu?“

Felicitine pôvabné pery sa zvlkli v smutnej grimase. „Prišli sme k vám priamo z rezidencie lady Youngstreetovej. Prezvedali sme sa aj u niekoľkých slúžok, kam odišli. Jednej z chyžných kočiš prezradil, že mu prikázali, aby sa pripravil na cestu smerom na sever.“

Effie si sklúčene povzdychla a pokračovala vo vysvetľovaní, ktoré začala jej neter: „Skutočnosť, že v ostatnom čase sa lord Applegate dosť často zmieňoval o potrebe zachrániť moju neter pred manželstvom s vami, pane, ma vedie k podozreniu, že sa rozhodol zobrať veci do svojich rúk. Lady Youngstreetová a lord Fry mu v tom zrejme ochotne pomáhajú.“

Gideona až zamrazilo. „Netušil som, že Applegate si až tak veľmi zobral k srdcu potrebu zachrániť moju snúbenicu.“

„Nuž, je len prirodzené, že túto otázku nenastoloval vo vašej prítomnosti,“ vecne poznamenala Felicity. „Faktom však zostáva, že o potrebe zachrániť Harriet hovoril tak často, až sa o tom začali šíriť klebety.“

„Aha." Gideona zamrzelo, že jemu sa to do uší nedonieslo. Rýchlo sa však otriasol a obrátil sa k Effie. „Som zvedavý, pani Ashecombová, prečo ste s tým išli rovno za mnou? Môžem z toho usudzovať, že by ste predsa len boli radšej, keby sa vaša neter vydala za mňa, a nie za Applegata?"

„Ani najmenej!" zvolala Effie. „Lenže už je príliš neskoro na to, aby to mohlo byť inak. Ten šialený nápad s únosom a napochytro uskutočnený sobáš s Applegatom spôsobí ešte väčší škandál než ten, ktorý prežívame teraz."

„Ja teda predstavujem menšie zlo?" uškrnul sa Gideon.

„Presne tak."

„Vedomie, že moju ponuku na manželstvo ste prijali z takýchto praktických či prízemných dôvodov, nie je práve príjemné."

Effie na jeho poznámku nezareagovala, ale prižmúriac oči, pokračovala vo vysvetľovaní: „Situácia je horšia, než si myslíte. Reči o noci, ktorú ste vedno strávili v jaskyni, sa môžu dostať až do Londýna. Na večierku u Wraxhamovcov som v súvislosti s touto príhodou začula nechutnú narážku. Ľudia si čoskoro dajú dokopy, ako ste moju neter skompromitovali. A tento únos by jej povest' už vonkoncom neuniesla."

„Udalostiam by sme nechali voľný priebeh, keby sa Harriet chcela vydať za Applegata," pragmaticky poznamenala Felicity.

„Chápem," zavrčal Gideon, pričom sa jeho prsty zovreli okolo malej sošky, ktorá stála na písacom stole.

„My však vieme," rapotala ďalej Felicity, „že Harriet sa za Applegata nechce vydať."

Gideon mimovoľne klzal prstom po soške. „Prečo?"

„Ona sa totiž domnieva, že má voči vám záväzky. Ako zásadový človek by ich za žiadnych okolností neporušila. Keď sa vrátia zo severu a Harriet nebude s Applegatom zosobášená, ihneď sa to rozkrikuje po celom Londýne. Aj bez toho musíme čeliť klebetám o vašom sobáši s mojou sestrou."

Effie si smutne povzdychla: „Všetci budú hovoriť, že chudera Harriet sa pokúšala uniknúť z vašich pazúrov útekou do Gretna Greenu, ale že v poslednej chvíli si to Applegate rozmyslel. Takto sa znemožní dvojnásobne."

Gideon vstal zo stoličky a potiahol šnúrou na zvonci, aby privolal komorníka. „Máte pravdu. Treba zamedziť ďalším klebetám. Dám to do poriadku."

Felicity zablúdila pohľadom ku dverám, ktoré práve otváral Owl. „Pôjdete za nimi?"

„Samozrejme. Ak skutočne cestujú na starom cestovnom koči lady Youngstreetovej, môžete si byť isté, že ich čoskoro dostihnem. Ten jej prinajmenšom dvadsaťročný vehikel je ťažký a mizerne odpružený. A kone má asi staré ako ten koč. Proti mojim nemajú najmenšiu šancu... Owl!"

„Prosím, pane," ozval sa Owl ponurým hlasom.

„Daj zapriaľnúť Kyklopa a Minotaura do koča a čo najskôr mi ho pristav," prikázal mu Gideon.

„Áno, pane. Ale pokladám si za povinnosť upozorniť vás, že dnes nie je vhodné počasie na jazdu. Mám pocit, že sa schýľuje k búrke."

„To mi nevadí, Owl Len si so zapriaľňaním pohni."

„Ako si želáte, pane. Ale nezabudnite, že som vás varoval," odvetil sluha a potichu za sebou zatvoril dvere.

„Nuž dobre." Effie sa zodvihla a *zaviazala* si stužky na klobúku. „Pod'me, Felicity! Urobili sme všetko, čo bolo za daných okolností možné."

„Áno, teta Effie." Aj Felicity vstala a premerala si Gideona ostrým pohľadom. „Dúfam, že ich dostihnete."

„Bud'te si istá, že áno, slečna Pomeroyová."

„Keď ich dostihnete, dúfam, že sa nebudete k mojej sestre správať hrubo. Som si istá, že vám všetko vysvetlí."

„Nepochybujem." Gideon podišiel ku dverám a otvoril ich. „Harriet má vždy poruke nejaké vysvetlenie. Ale či bude aj tentoraz uspokojujúce, to sa uvidí."

Felicity sa zamračila. „Pane, musíte mi dať slovo džentlmena, že k nej nebudete hrubý. Nenástojila by som na tom, aby sme sem išli, keby som vedela, že sa na ňu budete hnevať."

Ustarostenosť, ktorú vyčítal z Felicitiných očí, spôsobila, že stratil trpezlivosť. „Kvôli tomu sa naozaj nemusíte trápiť, slečna Pomeroyová. S vašou sestrou si rozumiem veľmi dobre."

„To hovorí aj ona," zašomrala Felicity, nasledujúc tetu cez dvere. „Dúfam, že si to obidvaja len nenamýšľate."

„A ešte niečo," zvolal za nimi Gideon, keď sa Felicity s Effie ocitli vo vstupnej hale. „Hneď ako prídete domov, zbaľte veci mojej snúbenice. Zastavím sa po ne cestou z Londýna."

Teta Effie spozornela. „Vy ju nepriveziete nazad?"

Na jej otázku odpovedala Felicity. „Samozrejme, teta Effie, že sa s ňou nevráti dnes večer. Predpokladám, že keď Harriet uvidíme najbližšie, bude už vydatá. Nemám pravdu, pane?" spýtala sa lišiacky Gideona.

„Áno, máte," súhlasil. „To bude najlepšie riešenie. Myslím si, že je načase raz a navždy skončiť s nezmyselnými klebetami. Nepripustím, aby kdejaký pobehaj chcel zachraňovať moju snúbenicu pred *Zverom z Blackthorne Hallu*. Už ma to začína otravovať."

Owl sa, našťastie, vo svojej predpovedi počasia zmýlil. Nočná obloha bola síce zatiahnutá búrkovými oblakmi, no nepršalo a cesta bola suchá. Gideon sa obratne preplietal ulicami Londýna a len čo sa dostal za mesto, pomkol kone do rýchleho cvalu. Kyklop a Minotaurus vyrazili vpred. Ich velikánske kopytá sa odrážali od zeme s neúnavnou energiou.

Do úplného zotmenia chýbali ešte dobré dve hodiny, a to pokladal za dosť času na to, aby dobehol starý cestovný kočiar lady Youngstreetovej. Súčasne mal dosť času aj na premýšľanie. Možno až príliš veľa. Hlavou mu vírili pochybovačné myšlienky, či sa ženie za unesenou snúbenicou, alebo za vystrašenou snúbenicou, ktorá ušla pred *Zverom z Blackthorne Hallu*!

Chcel veriť, že Felicity sa nemýlila, keď tvrdila, že Harriet voči nemu cíti záväzky. Nemohol však celkom vylúčiť ani možnosť, že Harriet z vlastnej vôle ušla do náručia láskou mučeného Applegata. Včera v parku sa naňho veľmi nahnevala. Pamätal sa na jej prednášku o jeho diktátorských sklonoch. Zreteľne mu dala najavo, že nie je zvyknutá, aby jej niekto rozkazoval, aj keby mal tie najlepšie úmysly.

Zaťal zuby. Podistým sa v ostatnom čase často zamýšľala nad tým, ako sa bude cítiť ako vydatá žena. Očividne sa ani po sobáší nemienila vzdať svojej nezávislosti.

Podľa neho celý problém spočíval v tom, že Harriet bola nezávislá príliš dlho. Prídlho musela rozhodovať sama za seba, ale aj za druhých. Na netradičnú voľnosť si privykla rovnako, ako si zvykla na potulky po jaskyniach.

Sledujúc cestu pred sebou, si takmer neuvedomoval opraty vo svojich rukách. Pri výbere koni sa rozhodol tak, ako sa rozhodoval pre všetko ostatné vo svojom živote - pre ich silu a odolnosť, a nie pre ich impozantný zjav. Už dávno sa presvedčil o tom, že v prípade koni, žien a priateľov vonkajšia krása nič neznamená.

Muž, ktorý musel čeliť svetu so znetvorenou tvárou a zlou povestou, veľmi rýchlo prišiel na to, že krásu treba hľadať v hĺbke, a nie na povrchu.

V pochmúrnych úvahách dospel k záveru, že Harriet je ako tie jeho kone. Stavaná z odolného materiálu a v myslení nezávislá.

Možno usúdila, že pri mužovi ako je Applegate, ktorému by ani vo sne nenapadlo rozkazovať jej, by sa jej žilo ľahšie. A Applegate jej mal aj čo ponúknuť - slušný majetok a šľachtický titul. Najviac sa však obával toho, že Applegate s ňou zdieľa záujem o skameneliny, takže ju nesporne priťahoval aj jeho intelekt.

Manželstvo s Applegatom malo samé prednosti oproti manželstvu s ním - s odporným *Zverom z Blackthorne Hallu*.

*Keby som bol skutočný džentlmen, skľúčene uvažoval Gi-deon, nechaj by som ju odísť s Applegatom.*

Vzápätí si predstavil Harriet v Applegatovom náručí. Úplne živo videl, ako sa dotýka jej ňadier, bozkáva jej nežné pery, ponára sa do tej jej uzučkej, žiadostivej páľavy... Gideonovým srdcom zalomcoval pocit obrovskej straty a žiaľu. *Nie, to sa nesmie stať! To nepripustím!* pevne sa rozhodol, že sa jej nevzdá.

Život bez Harriet mu pripadal neznesiteľný.

Znenazdania sa mu v mysli vynorila spomienka na Felicitin výrok, že Harriet predvádza na verejnosti ako exotického živočicha, a tuhšie zovrel opraty. Sebakriticky si priznal, že to bola pravda. Pýšil sa s jedinou ženou pod slnkom, ktorá sa nebála zaňho vydať.

Trhnúc opratami, pomkol kone k ešte rýchlejšiemu cvalu. Zostávalo mu už iba modliť sa k Bohu, ktorý ho však pred šiestimi rokmi opustil. Sám sebe potreboval dokázať, že Harriet neušla z vlastnej vôle.

V interiéri masívneho cestovného koča lady Youngstreetovej, ktorý hrkotal strmou cestou na sever, sa vznášala vôňa brandy.

Keď lady spolu s lordom začali spievať ďalšiu, nie príliš slušnú krčmovú odrhovačku, Harriet otvorila okná. V duchu si povedala, že sa tejto váženej dámy opýta, kde sa tie neprístopnosti naučila.

*Nechytaj ma za kolienko, tam som samá kosť, chyt' ma radšej trochu nižšie, tam mám mäská dosť...*

Počas celej cesty lord Applegate vrhal na Harriet previnilé pohľady. Teraz sa naklonil dopredu, aby ho počula.

„Dúfam, slečna Pomeroyová, že vás to neuráža. Aj príslušníci postaršej generácie občas pozabudnú na uhladenosť. Trochu to prehnali s brandy.“

„To mi je jasné,“ odvetila s rozpačitým úsmevom. „Aspoň že sa dobre zabávajú.“

„Pokladal som za vhodné, aby nás sprevádzali. Ich prítomnosť dodá nášmu úteku bezúhonnosť,“ prostoreko vysvetľoval Applegate.

„Vari ste nepostrehli, že som sa vám už predtým pokúšala povedať, že nemám v úmysle vydať sa za vás, pane? Aj keby sme dorazili do Gretna Greenu, čo sa mi však zdá len málo pravdepodobné, rozhodne vám nepoviem *áno*.“

Applegate na ňu bezútešné pozrel vystrašenými očami. „Dúfam, drahá, že si to predsa len rozmyslíte. Máme ešte niekoľko hodín na to, aby sme sa dohodli. Ubezpečujem vás, že vám budem veľmi oddaným manželom. Navyše, máme veľmi veľa spoločného. Len si predstavte, že by sme mohli spoločne hľadať skameneliny.“

„To znie síce veľmi lákavo, ale musím vám pripomenúť, že ja som už zasnúbená. Nemôžem porušiť slovo, ktoré som dala Saint Justinovi.“

V Applegatových očiach sa zračil obdiv. „Zmysel pre česť, ktorý prejavujete, hovorí vo váš prospech. Ale vzhľadom na jeho minulosť od vás nikto nečaká, že k nemu budete lojálna. Človek s jeho povest'ou nemôže žiadať lojálnosť a úctu od takej očarujúcej, nevinnej a šarmantnej dámy, ako ste vy.“

Harriet už unavovalo neustále vysvetľovať svoje stanovisko, preto sa rozhodla, že skúsi inú taktiku. „Čo keby som vám povedala, že už nie som taká nevinná, ako si myslíte?“

Applegate sa v úžase vzpriamil. „Tomu by som neveril, slečna Pomeroyová. Každému, kto sa na vás pozrie, je hneď jasné, že ste priam stelesnením cnosti a nevinnosti.“

„Z výrazu tváre?“

„Pravdaže. A je tu ešte jedna nepopierateľná skutočnosť. Chvalabohu, mal som tú česť nadviazať s vami blízky intelektuálny kontakt. Taká rozhladená a vzdelaná osoba, ako ste vy, sa nedokáže znížiť ani len k nečistým myšlienkam, a tobôž už nie ku, skutkom!“

„Veľmi pozoruhodný záver,“ zašomrala Harriet. V mysli napochytro zhládúvala argumenty, aby s ním mohla polemizovať, keď si uvedomila, že koč spomalil.

Lord Fry prestal hulákať a znova si poriadne uhol z fľaše. „Vynikajúci nápad! Urobíme si prestávku, aby sme sa mohli najesť. Okrem toho si potrebujem odskočiť.“

„Ale, Fry!“ Lady Youngstreetová ho zľahka udrela vejárom po ruke a nápadne naňho žmurkla. „Nemali by ste sa takto neslušne vyjadrovať v prítomnosti dám.“

„Máte pravdu.“ Fry vystrúhal pred Harriet hlbokú poklonu. „Veľmi sa vám ospravedlňujem, slečna Pomeroyová,“ zamrmal opito. „Trochu som sa pozabudol. Neviem, čo to do mňa vošlo.“

„Ale ja to viem,“ pobavene ho prerušila lady Youngstreetová. „Moja najlepšia brandy. Rýchlo mi ju vráťte, pane. Napokon, je to moja fľaša, takže mám prednostné právo ju dopiť.“

Bezprostredne na to Harriet začula dunivý dupot konských kopýt. Obzrúc sa za zvukom, zbadala, že *zozadu* sa k nim rýchlo približuje ďalší záprah. Hoci už bola takmer tma, okamžite spoznala ľahký žltý kočiar, ktorý ťahali ozrutné kone. Na okamih sa zjavil tesne vedľa kočiara lady Youngstreetovej a kým okolo nich prefrčal, stihla zachytiť siluetu osoby, ktorá ho kočírovala. Zahalená bola v dlhom plášti a na hlave mala klobúk narazený hlboko do čela. Tie mohutné plecia by však spoznala kdekoľvek a kedykoľvek.

Bol to nepochybne Gideon.

Z kozlíka na ich koči sa ozval výkrik, po ktorom nasledovala spíška zlostných nadávok. Cestovný koč lady Youngstreetovej prudko spomalil.

„Dočerta!“ znepokojene zvolal Applegate. „Nejaký hlupák nás núti, aby sme zastali.“

Lady Youngstreetová sa zahmlenými očami rozhliadala vôkol seba. „Možno nás zastavil nejaký zbojník.“

„Ešte som nepočul o zbojníkovi, ktorý by sa rozvážal na takomto záprahu,“ opilecky blábol lord Fry.

„Je to Saint Justín,“ vyhlásila Harriet. „Povedala som vám predsa, že vyrazí za nami, len čo sa zistí, čo sa stalo.“

„Saint Justin?" Fry mal na tvári *zarazený výraz*. „Dočerta! Dohonil nás!"

„Nezmysel! Nikomu som neprezradila, kam máme namierené. Nemohol nás tak rýchlo vypátrať," klipkajúc podpito očami, uvažovala lady a potom si poriadne uhla z fľaše.

„A predsa nás našiel," vecne skonštatovala Harriet. „Vedela som to."

Applegate najprv zbledol, no potom sa odhodlane vzpriamril a vypnúc hrud', vyhlásil: „Harriet, nebojte sa. Ja vás pred ním ochránim."

Jeho statočné slová Harriet popudili. Už jej k šťastiu nechýbalo nič iné, len Applegatovo hrdinstvo! Živo si dokázala predstaviť, ako by na to reagoval Gideon.

Keď koč zastal, napriek panike začula, ako sa kočiš nahnevane dohaduje s Gideonom a žiada od neho vysvetlenie.

„Nebudem vás zdržiavať dlho," pokojným hlasom ho ubezpečoval Gideon. „Veziete však niečo, čo patrí mne."

Hlasné kroky jeho čižiem na dlažbe však jednoznačne naznačovali, že nemá práve najlepšiu náladu.

Varovne pozrela na svojich spoločníkov. „Pozorne ma počúvajte," vyhrkla v snahe upokojiť atmosféru. „Musíte mi dovoliť, aby som to s ním vybavila sama. Rozumeli ste?"

V Applegatových očiach sa zračil strach i vzdor. „Nedovolím, aby ste mu čelili sama. Čo si to o mne myslíte?"

Vtom sa dvere na koči prudko rozleteli. „To je dobrá otázka, Applegate," temným, hrozivým hlasom prehovoril Gideon. V dlhom čiernom plášti, ktorý vial okolo neho ako čarodejníkova pelerína, vyzeral skutočne nebezpečne. Lampáš vo vnútri koča ožaroval jeho zjazvenú tvár.

„Tak tu ste," milo sa mu prihovarila Harriet. „Stavila som sa, že nás dostihnete. Ubezpečujem vás, že sa mi cestovalo celkom príjemne. Je krásny večer, čo povieť?"

Gideon si postupne premeriaval pohľadom všetkých pasažierov, až sa jeho zrak napokon zastavil na Harriet. „Nechcete sa nadýchať večerného vzduchu, drahá?"

„Veľmi rada." Harriet schmatla kabelku a vstala.

„Slečna Pomeroyová!" odvážne zvolal Applegate a zahradil jej, cestu. „Nedovolím, aby sa vás tento darebák dotkol čo i len prstom. Budem vás brániť do poslednej kvapky krvi."

„Bude pre mňa potešením sekundovať lordovi Applegatovi," zabľabotal lord Fry. „Obidvaja vás budeme brániť až do poslednej kvapky Applegatovej krvi."

„Ožrani," zahundral Gideon. Vzápätí jeho veľké ruky objali Harrietin driek a ako pierko ju vytiahol z koča.

„Prestaňte! Neopovažujte sa jej dotknúť!" Spamätaná lady Youngstreetová šmarila kabelku do Gideonovej hrude. „Vyložte ju naspäť, vy netvor!"

„Presne tak. Ved' práve pred vami ju zachraňujeme," vysvetľoval Fry.  
„Dobrotivé nebesá!" zastenala Harriet. „Vedela som, že sa to takto domoce."  
„Nielenže domoce, ale priam zauzlí." Gideon sa chystal zatvoriť dvere koča.  
„Počkať, počkať!" zvolal Applegate a opäť ich otvoril. Odhodlane zazeral na Gideona. „Nesmiete ju odviezť!"

„Kto mi v tom zabráni?" potichu sa spýtal Gideon. „Nebodaj vy?"  
Applegate sa tváril nadmieru bojovne. „Áno, ja. Dobro slečny Pomeroyovej je pre mňa najdôležitejšie. Zaviazal som sa, že ju ochránim a nemienim od toho ustúpiť."

„Bravó, len do toho, chlapče!" opitým hlasom hulákal Fry. „Nedovoľ, aby ju Zver z *Blackthorne Hallu* uchmatol do svojich pazúrov! Bráň ju do poslednej kvapky krvi! Ja stojím pri tebe!"

„Aj ja," pridala sa lady Youngstreetová piskľavým hlasom.

„Dočerta!" zahundral Gideon.

Applegate si dvojicu pripitých spoločníkov nevšímal a vykloniac sa z koča, vyhlásil: „Saint Justín, nedovolím, aby ste odvedli slečnu Pomeroyovú! Žiadam vás, aby ste nám ju vrátili!"

Gideon na jeho výzvu zareagoval mrazivým úsmevom. „Ubezpečujem vás, Applegate, že budete mať príležitosť protestovať, keď od vás budem žiadať satisfakciu za tento incident."

Applegate niekoľkokrát zažmurkal, pretože si uvedomil vážnosť situácie. Hoci mu na líca vystúpil purpurový rumenec, zachoval sa ako pravý džentlmen. „Vašu výzvu som ochotný prijať, pane. Česť slečny Pomeroyovej má pre mňa väčšiu cenu než vlastný život."

„To je dobre," zasipel Gideon, „pretože práve o ňom je reč. Predpokladám, že uprednostňujete pištole. Alebo ste skôr staromódny? Už je to síce dávno, čo som mal naposledy v rukách rapier, ale zreteľne si spomínam, že som vždy vyhral."

Applegatove oči mimovoľne spočinuli na jazve, ktorá sa vynímala na Gideonovej tvári. Sťažka preglgnúc, zamumlal:

„Pištole."

„Výborne," zahundral Gideon. „Dúfam, že sa mi podarí nájsť dvoch sekundantov. V klube je vždy dosť džentlmenov, ktorí radi asistujú pri súbojoch, hoci sú zakázané."

„Kristepane!" zaúpel lord Fry, ktorý pri zmienke o súboji ihneď vytriezvel. „Nezdá sa vám, že zachádzate príďaleko?" „To myslíte vážne?" Lady Youngstreetová zagánila na Gideona. „My sme jej predsa neublížili. Iba sme chceli to úbohé dievča zachrániť."

Na Applegatovej tvári sa nepohol ani sval. „Ja sa vás nebojím, Saint Justín."

„To rád počujem," odvetil Gideon. „Možno si poopravíte svoj názor, keď sa o pár dní stretneme na úsvite."

Harriet si jasne uvedomila, že táto absurdná situácia začína byť nebezpečná. V snahe upokojiť Gideona chytila ho za rameno. „To už stačilo," povedala dôrazne. „Nebudete zastrašovať mojich priateľov, rozumeli ste?"

Gideon na ňu zlostne zazrel. „Vašich priateľov?" „Samozrejme, že sú to moji priatelia. Nebola by som s nimi, keby nimi neboli. Mysleli to dobre. Prestaňte už s tými nezmyselnými rečami o súboji. Nebude sa konať nijaký súboj. Prečo aj? Je to obyčajné nedorozumenie."

„Nedorozumenie?!" vyprskol Gideon. „Únos rozhodne nie je nedorozumenie."

„Nijaký únos sa predsa nekonal," namietla Harriet. „Nestrpím žiadny súboj. Rozumeli ste?"

Applegate hrdo zodvihol hlavu. „To je v poriadku, slečna Pomeroyová. Bude mi cťou položiť za vás život."

„Ale mne to bude vadieť," uzemnila jeho odhodlanie Harriet a potom sa usmiala. „Lord Applegate, ste veľmi láskavý. A nadmieru statočný, ale nedovolím, aby sa niekto púšťal do súboja kvôli takej hlúposti, akou je obyčajný výlet na vidiek."

Lady Youngstreetová napriek podnapitosti pochopila Harrietinu taktiku. „Presne tak. Jednoducho sme si urobili výlet na vidiek. Nešlo o nič iné."

Zato lord Fry s prihlúplým výrazom na tvári nič nepochopil: „Ale veď to bolo oveľa viac než obyčajný výlet! Čo si nepamätáte, že sme mali v úmysle toto dievča vydať."

Harriet prešla jeho slová mlčaním, pretože ju upútala Gideonova zamračená tvár. „Poďme, Saint Justín. Už J skoro. Dovoľme mojim priateľom, aby sa stihli vrátiť do Londýna."

„Áno," pohotovo sa pridala lady Youngstreetová. "Už musíme ísť." Napochytro schmatla palicu lorda Frya a zabúchala na stenu koča. „Otoč sa!" zavelila škreľavo. „Pohni!"

Kočič, ktorý po celý čas znudene počúval ich rozhovor, naposledy uhol zo svojej fľaše a chytil do rúk opraty. Po jeho poveloch koňom sa koč širokým oblúkom otočil a vydal sa na spiatočnú cestu.

Applegate sa cez okno bezútešné obzeral za Harriet až do okamihu, kým sa im nestratili z dohľadu.

„A je to!" veselo sa ozvala Harriet, upravujúc si klobúk. „Nedorozumenie je zažehnané. Aj my by sme mali výra Aj nás čaká spiatočná cesta do Londýna."

Gideon jej chytil bradu a otočil hlavu, takže nemohla ukryť oči pod širokým okrajom klobúka. Napriek tomu, že už bola takmer tma, zreteľne videla, že je namosúrený.

„Nemysli si, že táto záležitosť je uzavretá," zasipel výhražne.

Harriet si zahryzla do pery a zamumlala: „Tušila som, že sa budeš hnevať, drahý."

„To si povedala veľmi mierne."

„Vieš," spustila nástoľčivým tónom, „naozaj sa nič nestalo - teda okrem toho, že sme si všetci trochu strpčili priatelia to nemysleli zle. Pripúšťam, že sme ti narobili starosti. Mrzí ma to. Nestalo sa však nič také, čo by ťa oprávňovalo vyzvať Applegata na súboj."

„Dočerta, ženská, veď sa ťa pokúšal uniesť!"

„Ale postaral sa o to, aby sme neboli sami. Pokiaľ ide o dodržiavanie pravidiel slušnosti, nemáš mu čo vyčítať."

„Dopekla, Harriet -"

„Keby sa mu aj podarilo dopraviť ma do Gretna Greenu, čo pokladám za málo pravdepodobné, nestalo by sa nič hrozné. Jednoducho by sme sa otočili a vrátili domov."

„Nepochopím, prečo tu strácam čas jalovými rečami." Nato ju rázne schmatol popod pazuchu a odviezol ku svojmu kočiari, ktorý stál opodiaľ. „Veď ten chlap mal predsa v úmysle zosobášiť sa s tebou!" Poháňaný zlosťou vysadil Harriet na sedadlo, potom sa sám vyhupol hore a usadiac sa vedľa nej, chytil do rúk opraty.

Harriet si v rozpakoch naprávala sukňu. „Sám neveríš tomu, že by som sa mohla vydať za Applegata. Som predsa zasnúbená s tebou."

Rozčertený Gideon na ňu len znechutene fľochol a obrátil svoje kone smerom do Londýna. „Ani táto skutočnosť však neodradila tvojich priateľov od toho, aby sa ťa nepokúsili vyslobodiť z mojich pazúrov."

„Pretože nechápu, že v tvojich pazúroch sa cítim veľmi dobre."

Gideon neodpovedal. Ponorený do vlastných myšlienok mlčal. Harriet sa zhlboka nadýchla chladného nočného vzduchu. Pritom sa zahľadela na oblohu, na ktorej sa pomedzi oblakmi zjavili prvé hviezdy.

Jazda v otvorenom kočiari a potme jej pripadala veľmi romantická. Všetko sa jej zdalo akési neskutočné. Ako keby sa ocitla s Gideonom v nejakej rozprávkovej krajine a viezli sa do noci cestou, ktorá nikam nevedie.

Keď kočiar prešiel zákrutu, v diaľke zažiarili svetlá akéhosi hostinca. „Harriet," tlmene sa ozval Gideon.

„Prosím?"

„Nechcem, aby sa to zopakovalo." „Chápem. Určite si si o mňa robil starosti." „Mám na mysli niečo iné." Gideon upreto hľadel na žiaru okien hostinca pred nimi. „Ide mi o to, že chcem zrušiť naše zasnuby."

Zdúpnela v úžase. Nemohla uveriť vlastným ušiam. „Ty chceš zrušiť zasnuby? Len preto, že som urobila takú hlúposť a išla s priateľmi na výlet?"

„Nie. Pretože sa obávam, že takéto príhody by sa mohli opakovať. Tentoraz sa síce nestalo nič zlé, ale ktovie, ako sa veci vyvinú nabudúce.“

„Ale ved' -“

„Nie je vylúčené, že niektorý z tvojich ctiteľov sa pokúsi použiť ešte drastickejšie prostriedky na to, aby ťa vyslobodil z pazúrov Zvera z *Blackthorne Hallu*.“ Po týchto slovách znovu upriamil pozornosť na vedenie koča a na ňu ani nepozrel. V citovom pohnutí zagánila na jeho leví profil. „Saint Justin, už nikdy viac nechcem počuť tú hroznú prezývku. Počuješ ma?“

„Áno, slečna Pomeroyová, počul som. Vydáte sa za mňa, len čo vybavím povolenie?“

Po tejto šokujúcej otázke mocnejšie zovrela kabelku. „Či sa za teba vydám? Kedy?“ „Hneď teraz.“

Zarazene zamumlala:, Ale ved' si pred chvíľou povedal, že chceš zrušiť naše zásnuby.“

„Presne o to mi ide. Ale formou sobáša.“ Naprázdno preglgla od úľavy, horúčkovo si usporadúvajúc myšlienky. „Domnievala som sa, že budeme mať viac času na to, aby sme sa navzájom spoznali,“ namietla.

„Viem, že sa to patrí. Nemyslím si však, že v našom prípade by to malo význam. To najhoršie o mne už vieš a nezdá sa, že by ťa to odradilo. Tvoja teta si myslí, že po udalostiach tohto večera sa o nás bude klebetiť ešte viac. Náš sobáš všetky klebety umlčí.“

„Chápem,“ hlesla Harriet, ale v skutočnosti ešte stále nebola schopná logicky uvažovať. „Ak si to želáš...“

„Áno, želám. Myslím si, že bude lepšie, ak prenocujeme tu, než by sme sa mali potme trmácať do Londýna. Aspoň sa budeme môcť dohodnúť o sobáši.“

Harriet sa rozšírenými očami zahľadela na budovu hostinca. „Tu prenocujeme?“

„Áno.“ Gideon pritiahol koňom opraty a otočil ich do dvora. Podkovy na kopytách statných zvierat zacvendžali na mačacích hlavách, ktorými bol vydláždený. „Takto to bude najlepšie. Hneď ráno zaobstarám povolenie a po sobáši si ťa odveziem do nášho sídla v Hardcastli a zoznámim ťa so svojimi rodičmi. Niektorým formalitám sa jednoducho nedá vyhnúť.“

Než stihla odpovedať, dvere na hostinci sa rozleteli a vybehol z nich paholok, ktorý sa im bez zbytočných slov postaral o kone. Gideon zoskočil z kočiara. Spád udalostí bol na Harriet až príliš rýchly. Mala čo robiť, aby jej hlas znel pokojne. „Ale čo naši? Budú si o mňa robiť starosti.“

„Po poslíkovi im pošleme správu, že si v bezpečí a že po sobáši odchádzame do Hardcastlu. Do Londýna sa vrátíme až potom, keď celý rozruch utíchne a ty už budeš navždy v mojich pazúroch.“

## Kapitola 12

Gideon si obzeral malú izbičku, ktorá bola podľa hostinského najlepšou miestnosťou v hostinci. Bola v nej len jedna posteľ, navyše dosť úzka.

„Povedal som hostinskému, že sme manželia. Dúfam, že ti to nevádi.“ Gideon si klakol, aby poprehŕňal žeravé uhlíky v kozube. Hoci bol obrátený k Harriet chrbtom, cítil, že je napätá.

„V poriadku,“ hlesla stiesnene.

„Ved' už zajtra to bude pravda.“

„Áno.“

Nevedno prečo si v tento večer Gideon obzvlášť zreteľne uvedomoval svoje telesné rozmery. V tejto malej izbičke si pripadal ani slon v porceláne. Báľ sa pohnúť či dotknúť čohokoľvek, aby niečo nepoškodil alebo nezničil. Všetko dookola - vrátane Harriet - vyzeralo malé a krehké.

„Nemyslím si, že by bol dobrý nápad nechať ťa spať samotnú v izbe vedľa haly,“ prehodil bez toho, aby na ňu čo i len pozrel. „Keby s tebou bola sestra alebo slúžka, bolo by to iné.“

„To mi je jasné.“

„Osamelej žene v hostinci vždy hrozí nebezpečenstvo. Vo výčape je už teraz niekoľko pripitých hulvátov. Človek si nikdy nemôže byť istý, či si niektorý nezmyslí ísť ťa obťažovať.“

„To by bola veľmi nepríjemná vyhliadka!“

„Okrem toho, ľudia by mohli mať pochybnosti, či si skutočne dáma, keby sa rozchýrilo, že nie sme manželia.“ Pozorujúc, ako sa malé plamienky spojili do veľkého, veselo blčiaceho plameňa, dodal: „Vznikli by ďalšie klebety.“

„Áno, chápem. Súhlasím so všetkým. Už sa nad tým netráp.“ Podišla ku kozubu a vystrela ruky k teplu, ktoré sálalo z ohňa. „Ako vravíš, beztak už čoskoro budeme svoji.“

Hľadiac na jej profil, pocítil, že po celom tele sa mu rozlieva napätie. Plamene z kozuba sfarbovali jej pokožku dozlatista. Hebké vlasy, ktoré sa jej vlnili okolo tváre, ako keby odrazu ožili. Jeho snúbenica vyzerala nežne a krehko.

Neboj sa, Harriet, dnes ešte nemienim uplatňovať svoje manželské práva,“ zahundral. „Dokážem ti, že sa viem ovládať.“

„Chápem,“ zopakovala bez toho, aby naňho pozrela.

„Skutočnosť, že som sa pozabudol v tú noc v jaskyni, ešte neznamená, že sa nedokážem kontrolovať.“

Uprela naňho zvedavý pohľad. „Nikdy som si o tebe nemyslela, že sa nedokážeš ovládať. Skôr naopak. Zo všetkých mužov, ktorých poznám, sa práve ty vyznačuješ schopnosťou mimoriadne sa ovládať. Dokonca si kvôli tomu robím starosti. Pravdu povediac, je to jediná vec, ktorá ma na tebe znepokojuje.“

Neveriacky na ňu hľadel rozšírenými očami. „Takže ty si o mne myslíš, že sa ovládam až príliš?“

„Zrejme je to tým, že za ostatné roky si musel pretrpieť množstvo nehorázných ohováračiek," vecným tónom odvetí la. „Naučil si sa svoje city pred ľuďmi skrývať. Až priveľa. Občas neviem, čo si o mne vlastne myslíš."

Gideon si rozviazal kravatu. „Ja si to isté myslím o tebe, Harriet."

„O mne?" Hľadela naňho s nefalšovaným prekvapením.

Ale veď ja svoje emócie vôbec neskrývam!"

„Naozaj?" Podišiel k jedinej stoličke, ktorá stála v miestnosti, prevesil kravatu cez jej operadlo a vyzliekol si kabát.

Možno sa tomu budeš čudovať, ale vôbec neviem, čo ku mne cítiš," vyhlásil, rozopínajúc si košeľu. „Neviem, či nepokladáš za nepríjemného, panovačného, ba nebodaj odporného."

„Preboha živého, Gideon..."

To bol hlavný dôvod, kvôli ktorému som sa trápil, k som sa dozvedel, že ťa vylákali z Londýna a viezli do Gretna Greenu " V rozopnutej košeli sa posadil na peľasť postele a začal si vyzúvať čižmu. „Myslel som si, že si sa rozhodol pre niekoho solídnejšieho, než je arogantný gróf s temnou minulosťou."

Chvíľu sa mu mlčky prizerala a napokon vyhlásila: „Uznávam, že niekedy sa správaš arogantne."

„A som aj panovačný," dodal sebakriticky.

„Čo je veľmi poľutovaniahodná vlastnosť," podotkla.

V tej chvíli si vyzul aj druhú čižmu a hodil ju na dlážku. „Navyše mám veľmi biedne vedomosti o fosíliách, geológii či teóriách o historickom vývoji Zeme."

„Presne tak. Zdá sa však, že si pomerne inteligentný, takže by ste tieto nedostatky mohli čoskoro odstrániť."

„Lenže svoju tvár rovnako ako ani svoju minulosť nemôžem zmeniť."

„Nespomínam si, že by som ťa o niečo také žiadala."

„Dočerta, Harriet, uveď mi aspoň jeden jediný dôvod, prečo si ochotná vydať sa za mňa."

V zamyslení naklonila hlavu nabok. „Možno preto, že máme veľa spoločného."

„Veď práve v tom je problém!" vyhrkol Gideon. „Nemáme spoločné nič, iba ak to, že sme spolu strávili noc v jaskyni."

„Aj ja občas bývam zaťatá," priznala sa. „Pamätáš si, ty sám si mi povedal, že som diktátorka."

Gideon si odkašľal. „Áno, to je pravda, slečna Pomeroyová."

„A mám sklon nadchýnať sa starými zubami a kosťami až do takej miery, že sa to dá nazvať fanatizmom. Tety tvrdia, že občas sa správam impertinentne."

„Vaše nadšenie skamenelinami nevnímam ako fanatizmus," veľkoryso vyhlásil Gideon.

„Ďakujem, pane. V mojej moci nie je tiež zmeniť svoju tvár ani minulosť," pokračovala.

Gideona jej slová očividne prekvapili. „Na tvojej tvári ani na tvojej minulosti nevidím nijaký nedostatok.”

„Nie som zďaleka taká krásna, ako je moja sestra, a je nepopierateľné, že na vydaj mám dosť pokročilý vek. Čoskoro budem mať dvadsaťpäť.”

Hľadiac na potuteľný úsmev na jej nežných perách, pocítil, že napätie ukryté kdesi v jeho najhlbšom vnútri povolilo. „Áno, máš pravdu,” povedal. „Podistým by bolo jednoduchšie vziať si naivnú husičku, ktorá nedokáže samostatne uvažovať. Ale keďže ani ja už nie som žiadny holobriadok, nemôžem poukazovať na tvoj vek.”

„Pane, ste veľmi veľkorysý,” uklonila sa posmešne Harriet.

Pocítiac, ako mu žiadostivosť začala rozpaľovať krv, uprene na ňu hľadel. *Toto bude veľmi dlhá noc*, preblesklo mu hlavou. „Je tu ešte jedna vec, ktorú by som si chcel ujasniť.”

„A to?”

„Chcem ti povedať, že si najkrajšia žena, akú som kedy videl,” šepol zachrípnutým hlasom.

Od ohromenia otvorila ústa. „Gideon, ako ti len mohla napadnúť taká hlúposť?”

„Hovorím číro-číru pravdu.”

„Och, Gideon!” Zaklipkala očami, aby potlačila slzy, ktoré sa jej tisli do očí. „Ach, Gideon!”

Rozbehla sa cez izbu a vrhla sa mu do náručia.

Jej nečakaná reakcia Gideona príjemne prekvapila. Zarazene sa nechal zvaliť chrptom na posteľ a objímať ju obidvoma rukami, privinul si ju k hrudi.

„A ty si ten najpríťažlivejší, najkrajší a najzaujímavejší muž, akého som kedy videla,” zašepkala s perami pritisnutými k pokožke jeho krku.

„Vidím, že k zoznamu tvojich nedostatkov musím ešte pripočítať slabý zrak.” Zaboril prsty do jej hustých vlnitých vlasov a dodal: „Ale to už bude podistým vekom.”

„Ani ty na tom so zrakom nie si o nič lepšie, keď tvrdíš, že som krásna,” s chichotom vyprskla Harriet. „Takže aspoň nedostatky máme rovnaké. To znamená, že sa k sebe vcelku hodíme.”

„Som rád, že to tak vidíš.” Gideon uchopil do dlaní jej tvár a pritiahol si ju ku perám.

Harriet opätovala jeho bozk so sladkou nástojčivosťou. Keď cez látku peleríny zacítil plnosť jej ňadier, prsty mu stuhli. „Čo je, Gideon?” prekvapene naňho pozrela.

„Bože môj, ako strašne ťa chcem...” Sústredeným pohľadom sa snažil z jej očí vyčítať súhlas s tým, že deň pred ich sobášom sa nemusí správať ako džentlmen. „Nedokážeš si to ani len predstaviť.”

Všimol si, že sa po jeho priznaní zapýrila. „Aj ja ťa chcem. Často sa mi snívalo o tej noci, ktorú sme spolu strávili v jaskyni.“

„Zajtra sa zosobášime a až do smrti budeme spolu tráviť všetky noci," sľuboval jej.

„Uvedomujem si, že si požiadal o moju ruku na základe svojho zmyslu pre česť, tak ako sa patrí na džentlmena. Ale kladiem si otázku..." zmlkla. .

„Akú?" Harriet sa mýlila. Nevedel však, ako by jej to mal vysvetliť. Koniec koncov, naozaj jej ponúkol manželstvo, pretože strávili spolu noc v jaskyni.

„Myslíš si," začala pomaly, zreteľne vyslovujúc každú hlásku, „že by si sa do mňa mohol niekedy zaľúbiť?"

V hĺbke jej tyrkysových očí zbadal iskierku nádeje. „Harriet, chcem, aby sme boli voči sebe úprimní.“

„Aj ja si to želám.“

Uprene sa na ňu díval. V srdci cítil ostrú bolesť, ktorá no úplne zmáhala. „Pred šiestimi rokmi som sa zaprisahal, že už nikdy neokúsim, ako chutí láska. Minulosť pre mňa prestala existovať Teraz som sa však rozhodol toto predsavzatie prehodnotiť. Chcem ti slávnostne sľúbiť, že ti budem dobrým manželom. Budem sa o teba starať a ochraňovať ťa. Podelím sa s tebou o všetko, čo mám. A do smrti ti budem verný.“

V Harrietiných očiach sa zaleskli slzy, ale rýchlym žmurkaním ich potlačila. Pery jej zvlnil nesmelý úsmev. „Nuž, keď sme sa teda vzájomne skompromitovali, nevidím dôvod, aby sme odkladali istú povinnosť. Už mi nemusíš dokazovať počestnosť svojich úmyslov.“ ,

Gideonovo telo zmeravelo v prívale žiadostivosti. Pozývajúci lesk Harrietiných očí mu takmer vyrazil dych. „Povinnosť?" spýtal sa zachrípnutým hlasom. „Teda takto to vnímaš naše milovanie?" . ,

„Nebolo to nepríjemné," vyhrkla rýchlo v úsilí uviesť vec na pravú mieru. „Nechcela som sa ťa dotknúť. Dokonca to bolo istým spôsobom vzrušujúce. Určite to bol nezabudnuteľný zážitok.“

„Ďakujem," zahundral Gideon, „presne o to som sa snažil.“

„Okrem toho musíš brať do úvahy aj fakt, na akom nepohodlnom lôžku sme sa milovali. Skalnaté dno jaskyne nie je príliš vhodné miesto na milovanie." „To naozaj nie je.“

„Navyše tu je aj ďalší neprehliadnuteľný fakt, ktorým je vaša mohutná postava, pane," pokračovala Harriet. „Ste mimoriadne urastený muž." Veľavravne si odkašľala. „... a istá chúlостivá časť vášho tela je primeraná vašim celkovým rozmerom... Je to asi tak ako s mojimi fosíliami. Viete, že na základe veľkosti zuba je možné určiť telesné rozmery zvierat'a?"

„Harriet..." zaúpel Gideon.

„Preto to pre mňa nebolo až také prekvapenie," upokojovala ho. „Napokon, mám pomerne bohaté skúsenosti s určovaním rozmerov rozličných živočíchov z

ich skamenených kostí a zubov. Vaša mužnosť bola presne taká, akú som očakávala. Skrátka proporcionálna."

„Proporcionálna?" zopakoval v úžase priškrteným hlasom.

„Teraz, keď si spätne premietam tú udalosť, naplňa ma údivom, že sa nám to hneď na prvý raz podarilo zvládnuť tak dobre. Dúfam, že v budúcnosti to bude prebiehať rovnako ľahko."

„To už stačí, Harriet!" Jemným, ale rozhodným pohybom jej zakryl dlaňou ústa. „Už to nemôžem počúvať. V jednej veci máš určite pravdu. Nabudúce to pôjde oveľa ľahšie." Otočil ju na chrbát a zahľadel sa do jej doširoka otvorených očí. Keď jej začal rozopínať pelerínu, objala ho okolo krku. Gideon si povzdychol, odtiahol ruku od jej pier a náruživovo ich začal bozkávať.

Žiadostivosť, ktorá ho premohla, prekonala všetko, čo zažil doposiaľ. Ešte nikdy netúžil po žiadnej žene, tak ako teraz po Harriet. Dnes večer si však povedal, že sa bude ovládať dovtedy, kým aj ona nespozná ošial' vášne. Úplne sa mu oddala a on bol odhodlaný odplatiť sa jej jediným spôsobom, aký poznal.

Po krátkom mocovaní sa mu podarilo vyzliecť ju. Keď už bola iba v košielke a pančuchách, natiahol ruku a odkryl prikrývku.

*Vďaka Bohu, posteľná bielizeň vyzerá čistá*, pomyslel si Gideon s úľavou. V takýchto hostincoch to bývalo s bielizňou problematické. Nemohol by predsa uložiť svoju sladkú Harriet na špinavú posteľ. Stačilo, že sa jej po prvýkrát zmocnil v jaskyni. Harriet si zaslúžila len to najlepšie.

Ona však na to nedbala. Vpíjala sa do jeho očí roztúženým pohľadom, pričom mierne pootvorila pery a odhalila svoje rozkošné zúbky. Očividne jej vôbec neprekážalo, že cez tenučkú látku košielky bolo vidno ružové bradavky jej ňadier. Gideon si znenazdania uvedomil, že v Harrietinej prítomnosti sa cíti nečakane dobre. Záhadným spôsobom evokovala takú atmosféru, v ktorej si pripadal odvážny, šľachetný a hrdý. Bezvýhradne mu dôverovala. Po prvý raz si uvedomil, že poklad, ktorý v nej našiel, mu vynahrádza všetko, o čo prišiel podľa mienky svojho otca a spoločenskej smotánky pred šiestimi rokmi.

Harriet mu verila a to mu stačilo. „Si taká krásna," šepol. Objal ju okolo drieku a pritiahol si ju k hrudi. Bozkával jej prsia, jazykom zvlhčujúc jemnulinkú látku košielky dovtedy, kým nebola úplne priesvitná.

Krčovito sa ho držiac, zaklonila hlavu. Keď vzal do úst jednu z malých, vztyčených bradaviek a jemne ju zovrel zubami, tíško zastenala. „Och, Gideon!" „Páči sa ti to?"

„Och, áno. Veľmi." Len čo to dopovedala, zaborila prsty do svalov na jeho chrbte. Keď uchopil do zubov aj druhú bradavku, už sa celá chvela.

Gideon to okamžite postrehol a uchopiac obomi rukami košielku, stiahol jej ju cez hlavu. Nato si kľakol, rozopol jej podvázky a stiahol pančuchy.

Vzápätí vstal a lačným pohľadom si premeriaval jej lákavo zaoblené telo. Žiara ohňa z kozuba odhaľovala obrysy plných pologúl' jej zadočku. Keď jemne

ponoril prsty do trojuholníka tmavých, kučeravých chlpkov, zreteľne cítil, ako sa chveje.

Vášnivo ju bozkávajúc, vsunul stehno medzi jej nohy. Jeho prsty postupovali cez húštinu chlpkov čoraz hlbšie, až objavili nežný kvet, ktorý chránil jej jaskynku. Zľahka ho pohladil, rozhrňajúc jeho lupienky.

Harriet tichým, ale nástoječivým hlasom zamumlala jeho meno a rozhrnúc mu košeľu na hrudi, posiala ju bozkami. Na napätej pokožke cítil dotyk jej pier ako hladkanie motýľích krídel. Končekmi prstov kĺzala po jeho ramenách, odhrňajúc látku jeho košele tak, aby mohla vtisnúť ešte viac bozkov na jeho vášňou rozhorúčené telo.

*Zaobchádza so mnou opatrne ako so svojimi fosíliami*, pomyslel si pobavene. Ešte nikdy sa nemiloval so ženou, ktorá sa ho dotýkala tak, akoby bol vzácnym a krehkým predmetom.

„Harriet, ty ani netušíš, čo so mnou stváraš.“ „Veľmi rada sa ťa dotýkam.“ Zdvihla hlavu a pozrela sa naňho očami, v ktorých planul obdiv. „Si úžasný! Silný, mocný a graciózný.“

„Ja, a graciózný?“ Priškrtené sa zasmial. „Tak to si prvá, kto o mne povedal, že som graciózný.“

„Je to pravda. Je príjemné sledovať ťa, lebo sa pohybuješ elegantne ako lev.“

„Och, Harriet! Ty skutočne musíš mať niečo s očami. Ale bol by som blázon, keby som sa sťažoval.“ Gideonove pery sa opäť dotkli jej úst. Keď odtiahol ruku z jej lona, jeho prsty boli vlhké a jej vôňa ho úplne omámila. V stoporenej mužnosti mu divoko pulzovala krv.

V eufórii ju zodvihol ako pierko a uložil na posteľ. Poležiačky nedočkavo pozorovala, ako sa zbavuje posledných častí šatstva. Na okamih sa odvrátil, aby prevesil cez operadlo stoličky nohavice a košeľu. Keď sa k nej opäť otočil, zbadal, že Harriet fascinovane hľadá na jeho napnutú mužskú pýchu. „Dotýkaj sa ma,“ požiadal ju, líhajúc si vedľa nej. „Chcem na svojom tele cítiť tvoje ruky, moja sladká. Máš ich také jemné a nežné!“

Plniac jeho želanie, spočiatku sa ho dotýkala nesmelo, no potom s čoraz väčšou istotou. Prstami skúmavo kĺzala po jeho hrudi, až zablúdila do jeho lona, kde znehybnela.

„Chceš sa ma dotknúť aj tam?“ spýtal sa pokojne, hoci sa mu telom valili vlny túžby, dusili ho, naplňali a spalovali.

„Chcem sa ťa dotýkať, tak ako sa ty dotýkaš mňa.“ Harrietine oči v tme priam fosforeskovali. „Si krásny, Gideon.“

„Krásny?“ zastonal. „To sotva, drahá.“

„Tvoja mužská pýcha je stelesnením sily,“ pokračovala omámene.

„O tom nič neviem,“ zašepkal. „Ale veľmi si želim cítiť tvoj nežný dotyk na tej časti môjho tela, ktorá je len kúsok od tvojej ruky.“

Len čo vyslovil svoje želanie, jej prsty sa začali kĺzať po celej dĺžke jeho

stoporenej mužnosti. Ten ľahulinký jemný tanec bol takmer na nevydržanie. Zavrel oči, aby dokázal zmobilizovať všetko svoje sebaovládanie.

„To už stačí." Uchopiac ju za ruku, neochotne ju odtiahol nabok. „Chcem, aby táto noc patrila tebe."

Opatrne ju položil na chrbát a vsunul nohu medzi jej hladké, štíhle stehná. Nato rukou sklúzol na jej lono a začal hľadať citlivý púčik ženskej žiadostivosti.

Keď ho nahmatal, Harriet zastenala a jej telo sa nedočkavo vyplo k jeho ruke. „Och, Gideon! Áno, áno. Prosím!"

Jednou rukou jej nadvihol hlavu, aby videl do jej tváre, a zároveň pokračoval v láskaní. V nápore vášne mu preblesklo hlavou, že roztúžená Harriet je ešte krajšia než inokedy. Pohľad na ňu ho naplnil dojatím.

Nenáhľivo, cieľavedome v nej rozdúchaval vášeň. A ona tak nádherne odpovedala! Nemohol uveriť v toľké šťastie. Nielenže po ňom túžila, dokonca ho pokladala za krásneho!

Bozkával jej krk, potom prsia. V úsilí mať ho čo najbližšie sa k nemu privinula. Zaboriac prsty do jeho vlasov, sa ho snažila primäť, aby ležal tesne pri nej.

Ale Gideon sa nemienil vzdať svojho cieľa. Odolal sladkému nutkaniu ihneď sa do nej ponoriť. Namiesto toho o čosi širšie rozťahol jej nohy a miesto, ktorého sa spočiatku dotýkal prstami, začal láskat perami.

Tlmene vykrikla do jeho ramena, pričom jej telo stuhlo a oblúkovito sa vyklenulo.

„Gideon! Čo to so mnou robíš?" hlesla.

Vzápätí ju premkla triaška. Keď Gideon zbadal, že sa b ŕi k vyvrcholeniu, neotálal a prudko sa do nej ponoril. Harrietiným telom začali otriasať kŕče. Zvlhnuté lupienky lona chvíľu odolávali vpádom jeho mužnosti, no potom sa okolo neho v kŕči zovreli.

Dnes večer bola rovnako tesná, horúca a mäkučká ako po prvý raz v jaskyni. Teraz ho však hrial pocit zadosťučinenia, že aj ona prežíva vyvrcholenie. Ak jej aj spôsoboval bolesť, nedala to vôbec najavo.

„Harriet, preboha, Harriet! Áno, áno, to je ono!" Zo všetkých síl sa usiloval stlmiť víťazoslávny výkrik dobyvateľa. Jej prsty sa v kŕči zaborili do jeho vlasov. Pokrčila kolená, aby mu ešte viac sprístupnila svoju jaskynku.

Gideona jej vášeň úplne pohltila. Tento zážitok sa nedal porovnať s ničím, čo zažil doposiaľ. Patrila iba jemu a on sa cítil súčasťou nej. Všetko ostatné bolo nepodstatné. Dokonca aj jeho smutne preslávená povesť.

Kým sa Gideon prebral z ľahkých driemot, vysoké plamene ohňa v kozube sa premenili na oranžové uhlíky. Pocítiac dotyk niečej nohy na svojej nohe, hneď pochopil, čo ho zobudilo.

„Myslel som, že spíš," šepol a pritiahol si ju bližšie k sebe.

„Premýšľam o tom, čo sa stalo dnes večer." Spokojne sa usmial. Po dlhých

rokoch po prvý raz jeho srdce naplnila nefalšovaná radosť. „Slečna Pomeroyová, kto by si len pomyslel, že vám hlavou víria takéto necudné myšlienky?”

Prekáravo ho štuchla laktom do rebier. „Hovorím o tom, čo sa odohralo, keď si zastavil koč lady Youngstreetovej," ohradila sa.

Gideonovi razom zmrzol úsmev na perách. „A čo s tým?" „Chcem, aby si mi sľúbil, že nevyzveš Applegata na súboj."

„To nie je tvoja starosť." Nato jej vtisol mľaskavý bozk na horúce, mäkučké ňadro.

Oprúc sa o lakeť, naklonila sa nad neho a sústredene sa mu zahľadela do tváre. „Myslím to celkom vážne. Chcem, aby si mi na to dal slovo džentlmena."

„Nepleť sa do toho," zamumlal žartovne a ruku položil na jej rozkošné zaoblené bruško. Mimovoľne sa mu v mysli vynorila predstava, že možno v ňom už začalo klíčiť jeho semeno. Táto predstava spôsobila, že sa jeho mužnosť opäť prebudila k životu.

„Ale veď práve mňa sa to týka," trvala na svojom Harriet. „Nedovolím, aby si vyzýval na súboj úbohého Applegata len preto, že sme si urobili nevinný výlet na vidiek."

„Harriet, viem, že ťa uniesli!" pobúrené vyprskol.

„Ako si prišiel na takú hlúposť! Nikto predsa od teba nežiadal výkupné!"

Zamračil sa. „O tom s tebou nemienim diskutovať. Applegate sa pokúsil uniesť ťa, a ja to nemienim nechať bez trestu. To je všetko, čo ti k tomu môžem povedať."

„Tak to teda nie! Týmto ma neodbavíš, Gideon. Neopováž sa naňho strieľať! Počuješ ma?"

Teraz mu už skutočne začínala dochádzať trpezlivosť, a to tým viac, že jeho mužnosť už bola napnutá v novom prívale žiadostivosti. „Nezabijem ho, ak si o to robíš starosti. Nemienim kvôli nemu utekať z Anglicka."

„Utekať z Anglicka?" zopakovala zhrozene. „To sa musí, ak niekto zabije soka v súboji?"

„Bohužiaľ, áno. Úrady síce sem-tam prižmúria nad konaním súboja oko, ale zabitie protivníka v súboji rozhodne netolerujú. Aj keď bol zabitý v čestnom boji," vysvetľoval Gideon. „Nech by si smrť akokoľvek zaslúžil."

Harriet sa prudko posadila na posteli. „Tak to by už stačilo! Nedovolím, aby si takto riskoval."

S vážnym výrazom na tvári položil ruku na jej stehno. „Nechceš, aby som musel utekať?"

„Samozrejme, že nechcem!" zvolala ohnivo.

„Harriet, nepreháňaj. Dal som ti predsa slovo, že Applegata nezabijem. Musíš však pochopiť, že jeho dnešné počínanie nemôžem ponechať bez povšimnutia. Ak sa roznesie, že som toleroval nejakému mužovi takýto kúsok, môžem očakávať, že sa niekto ďalší pokúsi o niečo podobné. Alebo ešte o niečo horšie."

„To je nezmysel! Už nikdy s nikým cudzím nenasadnem do koča." Harriet vyklzla z postele a natiahla ruku po košielke.

„A čo ak to nebude nikto cudzí, kto ťa bude najbližšie pozývať do koča?" pokojným tónom nadhodil Gideon a skúmavo sa na ňu zahľadel, ako keby jej chcel vidieť až na dno duše. „Môže to byť niekto, koho budeš poznať. Niekto, komu budeš absolútne dôverovať."

„Budem si dávať pozor." Harriet sa začala nervózne prechádzať z rohu do rohu pred dohasínajúcim ohňom v kozube. Jeho žiara presvitla cez tenučkú látku košielky a odhaľovala oblíny jej ňadier a stehien. „Gideon, sľúb mi, že nevyzveš Applegata na súboj."

„Žiadam ťa naposledy - prestaň o tom hovoriť!" „To odo mňa nemôžeš žiadať."

„Prečo nie?" spýtal sa nevinne s pohľadom upretým na pôvabnú oblínu jej zadočka. Opäť si uvedomil, že jej sa určite nikdy nenasýti.

„Myslím to vážne," vyhlásila rozhodne. „Nikomu neprepáčim, ak kvôli mne ublíži nevinnému človeku. A to je moje posledné slovo. Nestalo sa nič zlé a lord Applegate mi nemienil ublížiť. Len ma chcel spolu s priateľmi ochrániť." „Dopekla, Harriet -"

„Zanietene sa venuje štúdiu geológie a fosílií. Preto som presvedčená, že so súbojmi nemá absolútne žiadne skúsenosti."

„To nie je môj problém. Nemal si začínať." „Tým sa predsa nič nevyrieši." „Už som ti vysvetlil, že česť mi velí urobiť to." V návale spravodlivého hnevu Harriet vôkol neho krúžila ako tigrica. „Gideon, musíš mi hneď tu na mieste sľúbiť, že sa vzdáš svojho úmyslu."

„Ako som už povedal, to ti nemôžem sľúbiť, moja sladká. A teraz sa vráť do postele a prestaň sa zaoberať niečím, do čoho ti nič nie je."

Podišla k nohám postele a prekrížiac si ruky na hrudi, sa spupne vzpriamila. Na tvári mala neústupčivý výraz. „Pane, ak mi v tejto záležitosti nevyhoviete, zajtra sa za vás nevydám," vyhlásila kategoricky.

Gideon na jej slová zareagoval, akoby ho vyhodil zo sedla kôň alebo utržil kopanec do brucha. Na chvíľu celkom stratil reč. „To je Applegate pre teba až taký dôležitý?" spýtal sa ostro.

„Nič pre mňa neznamená," odvrkla nahnevane. „Vari tomu nerozumieš, ty jeden tvrdohlavý, zaťatý, arogantný chlapisko? Nechcem, aby si riskoval ďalšie klebety a možno aj život kvôli takej hlúposti."

Odhodil prikrývku, vyskočil z postele a vykročil k nej. Harriet však pred ním neustúpila ani o piad'. Bola asi jedinou ženou pod slnkom, ktorá sa ho nebála. „Ty sa opovažuješ vyhrážať sa mi?" spýtal sa jej hlasom preskakujúcim od rozčúlenia.

Áno pane. Ak mienite byť v tejto veci taký trápne zaťatý, nezostáva mi iné, len splniť svoju hrozbu." Po týchto slovách výraz jej tváre nečakane zmäkol. „Gideon, vykašli sa na staromódne rituály a vezmi rozum do hrsti!"

Ja som rozumný!" vykrikol. „Možno až príliš! Na rozdiel od teba sa usilujem predísť takým incidentom, aký sa stal

„Kvôli tomu ešte nemusíš vyzývať Applegata na súboj. Je to len horkokrvný mladý muž, ktorý sa hrá na galantného rytiera. Je pre teba až také ťažké pochopiť to a odpustil mu?

Gideon si zahrabol prstami do vlasov. Hametma logika ho vyvádzala z miery. Pravdaže mu bolo jasné, že Applegate nepredstavuje nijakú hrozbu, ako čestnému mužovi mu však išlo o princíp.

„Chceš povedať, že keď si bol v jeho veku, nesprával si sa ako galantný rytier?"

Gideon opäť zahrešil, tentoraz oveľa šľavnatejšie. Bolo mu jasné, že túto slovnú prestrelku prehral. Harriet mala pravdu. Samozrejme, že keď bol v Applegatovom veku, aj on si predstavoval, že je rytier. Väčšina mladých mužov sa tak správa.

Vedel že Harriet sa do toho mladíka nezaľúbila, takže z tejto stránky preňho nepredstavoval žiadnu hrozbu

Možno by predsa len mal celú záležitosť prejsť bez povšimnutia. Uvedomil si, že sa mu nežiada pokračovať v hádke. Jediné, na čo sa teraz dokázal sústrediť, bol pohľad na Harrietino takmer nahé telo osvetlené žiarou z kozuba. Túžba po nej ho priam fyzicky bolela. Ale Harriet vyzerala v záchvate rozvášnenosti veľmi neprístupne.

Možno sú v živote aj dôležitejšie veci, než dať Applegatovi príučku.

Nuž teda dobre..." neochotne zašomral.

"Gideon!" V očiach jej zasvietili žiarivé iskričky.

"Nech je teda po tvojom. Ale, pravdu povediac, ani najmenej sa mi nepáči myšlienka, že by mal Applegate z toho vyviaznuť tak lacno. Dúfajme, že to nepovzbudí ďalších opovážlivcov k tomu, aby ťa chceli zachraňovať.

Harriet s úsmevom, ktorý bol jasnejší než žiara uhlíkov v kozube, vyhlkla: „Ďakujem ti, Gideon."

„Môžeš to pokladať za môj svadobný dar, vyhlásil vecne.

„Výborne! Je to ten najkrajší dar, aký si mi mohol dať."

Naklonil sa k nej, objal ju okolo drieku a zdvihol zo zeme. „A čo daruješ ty mne?" spýtal sa s potuteľným úsmevom a držiak ju vo výške ako pierko, zakrútil sa s ňou dookola.

„Všetko, čo si len budeš želať." Vzápätí ho chytila za plecia a šťastne sa rozosmiala. „Stačí len povedať."

Len čo to dopovedala, Gideon si ju ako vzácnu trofej odniesol naspäť na posteľ. „Zvyšok večera mienim stráviť uskutočňovaním svojich želaní. Až do posledného dychu."

## Kapitola 13

Gróf z Hardcastlu zjavne nebol nadšený skutočnosťou, že jeho jediný syn mu predstavuje svoju nevestu len tak napochytro.

Grófka sa usilovala správať milo, bolo však zrejmé, že oznámenie o synovom sobáši ju tiež zaskočilo. Harriet však mala dojem, že grófkou najviac vyviedla z miery skutočnosť, že Gideon vstúpil do manželského zväzku s neznámym stvorením z Upper Biddletonu.

Gideon bola očividne pripravený na to, že iskrivý ohňostroj vybuchne ihneď, ako so svojou mladomanželkou vstúpi do rodičovského domu.

Pre mladú nevestu to nebolo práve najvrúcnejšie privítanie. Harriet sa v duchu utešovala tým, že už zažila aj horšie veci.

Hoci celú situáciu prijala so stoickým pokojom, nemohla ignorovať fakt, že obed prebiehal v mimoriadne dusnej atmosfére. Starý gróf s napätou vzpriamenosťou sedel na jednom konci dlhého stola a jeho manželka na drahom. Gideon sa pohodlne usadil oproti Harriet. V jeho očiach svetielkovalo ostrážité pobavenie, ktoré sa v zlomku sekundy mohlo premeniť na mrazivý hnev.

„Dopočuli sme sa, milá Harriet, že nedávno ste boh v Londýne“ začala zdvorilo lady Margarét.

„Áno madam. To je pravda.“ Harriet si z podnosu, ktorý jej pravé ponúkol lokaj, naložila na tanier minimálnu porciu bravčového jazyka v ríbezľovej omáčke. Jazyk vonkoncom nepatril k jej obľúbeným jedlám. „Vzala ma tam teta Effie, aby som nadobudla nejaké spoločenské skúsenosti. Presvedčila ma, že je to nevyhnutné, aby som sa dopustila nejakého *faux pas*, keď sa stanem manželkou budúceho grófa.“

„To bolo prezieravé,“ povedala lady Margarét. „A splnilo to svoj účel? Získali ste skúsenosti?“

Pravdu povediac, ani nie,“ priznala sa Harriet, nakladajúc si na tanier opekané zemiaky. Znenazdania si uvedomila, že je hladná. Mala za sebou veľmi rušný deň so sobášom a únavnú cestu do Hardcastlu. „Teda nie veľmi bohaté. Dospela som totiž k názoru, že nemusím byť príliš uhladená, pretože am Saint Justín taký nie je.“

Lady Margarét sa po tomto nevestinom výroku viditeľne zachvela. V rozpakoch vrhla pobúrený pohľad na druhý koniec stola, kde si gróf čosi šomral popod nos.

Gideon sa uškrnul a zodvihol svoj pohár s vínom. „Drahá manželka, som priam zdrvený z toho, že máte takú nízku mienku o mojich spoločenských manieroch.“

Harriet sa naňho zamračila. „Je to tak, ako hovorím. Hádam len nechcete poprieť, že s potešením provokujete ľudí z vysokej spoločnosti? A že máte sklonskriepiť sa kvôli bezvýznamným maličkostiam? Nemyslite si, že som zabudla na tú smiešnu výzvu na súboj s lordom Applegatom.“

Gróf zbystril pozornosť. „Čo to bola za výzva?“

Na tvári lady Margarét sa zjavilo zdesenie. „Dobrotivé nebesá?! Gideon, hádam si len nevyprovokoval hádku s mladým Applegatom?"

Gideon predstieral, že ho táto téma otravuje, ale úkosom blčiacimi očami fľochol po Harriet. „Applegate začal!"

Gróf zavrčal: „A ako ťa vyprovokoval?"

„Uniesol Harriet a plánoval sa s ňou v Gretna Greene zosobášiť. Sotva som ich dobehol," v skratke vysvetlil rodičom Gideon.

Po jeho vysvetlení v miestnosti zavládlo napäté ticho.

„Uniesol? Kristepane!" Lady Margarét blúdila očami striedavo z Gideona na Harriet a naopak. „Tomu nemôžem uveriť!"

„Ani ja," presvedčivo vyhlásila Harriet. „Pretože to vôbec nebol únos. Ale Gideon sa zaťal ako osol a nechcel pochopiť, že to všetko bolo iba nedorozumenie. Nechceme vás tým zaťažovať. Je to už minulosť, a preto sa k tomu netreba vracieť. Žiadny súboj sa nebude konať. Je to tak?" s obavou v hlase sa obrátila na Gideona.

Ten len ľahostajne mykol plecom. „Je to tak. Hoci nerád, ale dal som Harriet sľub, že toho sopleiaka nevyzvem na súboj."

„Tak to je teda nepríjemná záležitosť," v ohromení poznamenala lady Margarét.

Harriet horlivo prikývla. „Áno. Ľudia sa kvôli Saint Justinovi často dostávajú do nepríjemných situácií. Zásadne sa neunúva komukoľvek čokoľvek vysvetľovať. Mne sa to zdá celkom pochopiteľné."

Gróf na ňu uprel prekvapený pohľad. „Čo myslíte pod *pojmom pochopiteľné*? Prečo nenecháte jeho, aby vysvetlil svoje pohnútky?"

Harriet chvíľu prežúvala sústo zemiakov, kým ich spôsobne prehltla. „Pretože už musí byť unavený z toho, že všetci majú o ňom tú najhoršiu mienku. Zjavne sa rozhodol, že ich v tom bude ešte povzbudzovať. Pokladá to za skvelú zábavu." Gideon sa namiesto odpovede iba povznesené usmial a pustil sa do králika v kari omáčke.

„To je čudné," hlesla jeho matka, uprúc na syna zvedavý pohľad.

Harriet si odpila dúšok vína. „Pre mňa nie. Viem, ako sa to stalo. Je veľmi tvrdohlavý a dosť arogantný a pokiaľ ide o jeho plány, prehnane tajnostkársky. Tieto povahové črty mu z času na čas poriadne znepríjemňujú život."

„Madam, ste neskutočne láskavá." Gideon jej zložil posmešnú poklonu hlavou. „A kde sú tie opojné prvé dni manželstva keď manželka vidí na svojom mladomanželovi iba to najlepšie? Som zvedavý, čo si o mne budete myslieť tak o rok."

Ignorujúc syna, gróf zabodol pátravý pohľad do Harrietinej tváre. Dozvedel som sa, že vaše zásnuby s mojím synom sa odohrali za trochu neobvyklých okolností. Aj v tom prípade išlo o nedorozumenie?"

Gróf, prosím vás!" prísne ho zahriakla manželka. „Toto naozaj nie je téma, ktorá by sa mala rozoberať počas obeda." Harriet okázalým gestom rozptýlila grófkine obavy. „S tým si nerobte starosti! Vôbec mi neprekáža diskusia o okolnostiach ktoré predchádzali mojim zásnubám. V podstate išlo o sled nešťastných náhod, ktoré som spustila ja. A zavrášila ich moja kompromitácia. Chudák Saint Justín ako pravý džentlmen nemal iné východisko, ako sa so mnou oženiť. Obidvaja však chceme, aby to dopadlo čo najlepšie. Nemám pravdu?" spýtala sa Gideona, adresujúc mu žiarivý úsmev.

Áno " prisvedčil jej manžel. „Máme takéto úmysly. Zatiaľ sa nám to celkom darí. Som si istý, že Harriet sa postupom času prispôsobí podmienkam manželského spolunažívania."

„Až naprší a uschne!" odsekla. „To vy, pane, sa budete prispôsobovať."

Gideon v nemej výzve povytiahol obočie dohora.

„A aké že to boli okolnosti, ktoré viedli k vašim zásnubám?" hrozivým tónom sa spýtal gróf. „Všetko to začalo tým, že som sa obrátila na vášho syna s prosbou, aby polapil skupinu zlodějov, ktorí používali moje jaskyne ako skrýšu na ulúpené cennosti."

„To nie sú tvoje jaskyne, ale jaskyne Hardcastlovcov," chladne ju opravil Gideon.

„Zlodějov?" Lady Margarét nevychádzala z údivu. „Preboha, čo to má znamenať?"

„Povie mi už konečne niekto stručne a jasne, čo sa stalo?" Gróf nahnevaným pohľadom prebodával svojho syna. „Nikto ma neinformoval, že na mojom statku šarapatia zloději."

Gideon v zľahčujúcom geste mykol mohutnými plecami. „Istý čas si neprejavoval nijaký záujem o to, čo sa deje na твоjich statkoch, *papá*. Preto som nepokladal za potrebné zaťažovať ťa takýmito maličkosťami."

Grófove oči metali hromy-blesky. „Gideon, ty si skutočne sakramentsky arogantný!"

„Aj ja si to myslím," ocenila Harriet svokrov postreh. „Presne tak, prejavuje výrazný sklon k takémuto správaniu."

„Dopovedzte už konečne, ako je to s tými zlodějmi!" zavelil gróf z Hardcastlu, ktorý si vôbec neuvedomoval, že keď mal zlú náladu, správval sa rovnako prchko ako jeho syn.

*Aspoň viem, po kom to má,* pomyslela si Harriet.

„Dopovedz to do konca, drahá," s úškrnom ju vyzval Gideon.

„Teda," pokračovala Harriet, „v onen večer, keď mali zlodějov chytiť do nastraženej pasce, jeden z tých lotrov ma použil ako rukojemníčku. Úprimne priznávam, že som sa do tejto situácie dostala vlastnou neopatrnosťou. Tomuto problému sme sa však mohli pokojne vyhnúť, keby so mnou Gideon prebral svoj plán, ako som ho o to žiadala."

„To sú veci!“ Očividne ohúrená lady Margarét neveriacky zopakovala: „Ako rukojemníčku?“

„Presne tak. Saint Justín sa vybral do jaskyne zachrániť ma z pazúrov toho zloducha, ale kým sa ku mne prebojoval, nastal príliv a zaplavil vstupnú časť jaskyne.“ Harriet vrhla pohľad na druhý koniec stola, odkiaľ sa na ňu mračil gróf. „Predpokladám, pane, že viete, ako to je s prílivmi v Upper Biddletone.“

„Viem.“ Grófovo husté obočie sa zodvihlo do jednej hrubej, súvislej čiary. „A tie jaskyne sú veľmi nebezpečné.“

„Veru tak,“ tlmeným hlasom prisvedčil Gideon. „Zatiaľ som sa bez úspechu pokúšal presvedčiť o tom moju manželku.“

„Nezmysel!“ namietla Harriet. „Nie sú nebezpečné, ak človek rešpektuje zákonitosti prílivu a odlivu ako aj značky v jaskyni. Ale ako som už spomenula, v ten večer sme sa nechali prílivom zaskočiť, a tak sme tam museli stráviť noc. No, a do rána v ňom dozrel pocit, že mi musí ponúknuť manželstvo.“

„Tak takto to teda bolo...“ Lady Margarét chvejúcimi sa prstami uchopila pohár s vínom.

„Všemožne som sa usilovala mu to vyhovoriť,“ zápalisto pokračovala Harriet. „Nevidela som dôvod, pre ktorý by som sa musela vydať. Pokojne by som dožila svoj život v Upper Biddletone ako padlá žena. Poškvrnená povesť by mi pri hľadaní fosílií vôbec neprekážala. Ale on neústupčivo trval na svojom.“

Lady Margarét zabehlo a začala sa dusiť. Obsluhujúci lokaj jej pohotovo priskočil na pomoc, ona ho však gestom ruky poslala preč. „Už je dobre, Hawkins.“

Gróf udivene zísal na Harriet. „Vy zbierate fosílie?“

„Áno,“ prisvedčila Harriet. Zazdalo sa jej, že v grófových očiach zbadala záblesk záujmu. „Aj vy sa zaujímate o geológiu, pane?“

„Kedysi som sa zaujímal. Keď sme bývali v Upper Biddletone, našiel som niekoľko pozoruhodných fosílnych exemplárov.“

Harriet to ihneď zaujalo. „Ešte ich máte?“

„Áno. Určite sú niekde odložené. Hádám Hawkins alebo vrchná komorná by mohli vedieť, kde sú. Chceli by ste ich vidieť?“

Z Harriet priam sršal záujem. V okamihu dospela k názoru, že grófovi by sa mohla zdôveriť s tajomstvom svojho skameneného zuba. Napokon, teraz už boli príbuzní. „Nesmierne rada. Prednedávnom som objavila mimoriadne zaujímavý zub. Máte nejaké vedomosti o zuboch, pane?“

„Nie rozsiahle, ale niečo som o nich čítal.“ V grófových očiach sa zračil nefalšovaný záujem. „O aký zub ide?“

„Veľmi nezvyčajný. Momentálne sa ho snažím zatriediť,“ zoširoka vysvetľovala Harriet. „Zdá sa, že pochádza z mäsožravého jaštera. Nie je zrastený s čeľusťou, iba vsadený do veľkého zubného lôžka. Podľa všetkého ide o zub mäsožravca. Mimoriadne veľkého.“

„Veľkého zubného lôžka?" Gróf sa v úvahách na chvíľu odmlčal. „Možno ide o krokodíla..."

„Nie, pane. Som si celkom istá, že to nie je zub krokodíla. Predpokladám však, že to môže byť zub jaštera. Vyhynutého, predhistorického obrovského jaštera."

„To je nesmieme zaujímavé," pokýval hlavou gróf. „Vskutku nesmierne zaujímavé. Možno by stálo za to, keby ste si prezreli moju zbierku a presvedčili sa, či sa tam nenachádza niečo podobné. Už som zabudol, čo som nahádzal do všetkých tých škatúl."

„Nemohli by sme sa na ne pozrieť hneď po jedle?" nedočkavo navrhla Harriet.

„Prečo nie?" súhlasil gróf.

„Ďakujem, pane," povedala Harriet. „Mám ten zub so sebou. Mala som ho v taške, keď ma uniesli. Teda, keď ma moji priatelia zobrali na malý výlet na vidiek."

Gideon uprel útrpný pohľad na matku a ironicky skonštatoval: „A toto bude koniec spoločenskej konverzácie, ak sa proti tomu dôrazne nepostavíme. Len čo sa moja manželka dostane k fosíliám, je nemožné odtrhnúť ju od nich."

Lady Margarét okamžite pochopila synovu narážku. „Myslím si, že prezeraniu skamenelín sa môžeme venovať aj zajtra," vyhlásila s úsmevom.

Harriet sa usilovala nedat' najavo svoje sklamanie. „Samozrejme, madam."

„Hawkinsovi a komornej určite potrvá niekoľko hodín, kým nájdu škatule, v ktorých sú uložené staré nálezy Jeho lordstva," zmierlivo dodala grófka. „V takomto pokročilom čase to nemôžeme od nich žiadať."

„To naozaj nie," prisvedčila Harriet. V kútiku duše však nevidela najmenší dôvod, pre ktorý by svojmu služobníctvu nemohla dať pokyn, aby hľadali škatule s grófovým, fosíliami. Napokon, nebol ešte večer.

A teraz, Harriet, nám musíte porozprávať, ako prebiehala spoločenská sezóna v Londýne," prehodila lady Margarét v úsilí zmeniť tému. „Nebola som tam už celé roky. Odvtedy čo..." Uprostred vety sa dojata odmlčala a potom už len zamumlala: „Nuž, nebola som tam veľmi dlho."

Harriet nechotne pokračovala v zdvorilostnej konverzácii, hoci by sa najradšej zhovárala s grófom o skamenelinách. „Spoločenský virvar prináša pôžitok len tomu, kto rad tancuje. Napríklad moja sestra sa v tom priam vyžíva

„A vám sa to nepáči?" prekvapene vyzvedala lady Margaret.

„Veru nie," presvedčivo vyhlásila Harriet. „Teda iba ak waltz. Veľmi rada tancujem so Saint Justinom waltz."

Gideon sa na ňu usmial a na znak spokojnosti zdvihol svoj pohár. „Opätujem váš pocit, madam."

Jeho slová Harriet úprimne potešili. „Ďakujem pane. Nato sa opäť obrátila ku grófke. „Najviac sa mi v Londýne rátalo, že sa mi tam naskytla príležitosť stať sa členkou Spolku milovníkov skamenelín.“

Aj ja som jeho členom," zapojil sa do rozhovoru gróf. Samozrejme, už dávno som nebol na žiadnom stretnutí. ' Harriet sa s rozžiarenými očami obrátila k nemu. Teraz má už pomerne veľa členov, medzi ktorými je aj niekoľko veľmi vzdelaných ľudí. Žiaľ, za ten krátky čas sa mi nepodarilo zoznámiť sa s nikým, kto by vedel identifikovať skamenené zuby."

A zasa je to tu!" varovne upozornil Gideon matku. Mala by si ju čo najrýchlejšie zastaviť, ak nechceš, aby sa rozhovor opäť zvrtol na fosílie."

Harriet so zapýrenou tvárou zašemotila: „Odpustite tni to, madam. Doma mi často vyčítajú, že k tejto problematike pristupujem príliš emotívne."

„Nič sa nestalo," veľkoryso ju ubezpečila grófka a po očku pozrela na manžela. „Spomínam si na časy, keď sa aj Jeho lordstvo nadchýnalo skamenelinami rovnako ako vy. Už je to skutočne dávno, čo som ho naposledy počula hovoriť o fosíliách. Ale mohli by ste mi porozprávať, čo zaujímavé ste ešte videli v Londýne?"

Harriet chvíľu sústredene rozmýšľala. „Vlastne nič zvláštne," skonštatovala napokon. „Ak mám byť úprimná, oveľa viac sa mi pozdáva život na vidieku. Už sa neviem dočkať, kedy sa vrátíme do Upper Biddletonu, aby som sa mohla pustiť do prieskumu jaskýň."

Gideon ju obdaril spokojným úsmevom. „Ako vidíte, oženil som sa s ideálnou partnerkou pre muža, ktorý sa mieni starať o zveľaďovanie rodinných statkov."

„Bude pre mňa nesmiernym potešením sprevádzať Gideona pri obhliadke majetku," súhlasila Harriet. „Aspoň rozšírim terény, v ktorých hľadám fosílie."

„Tak to mi zo srdca spadol obrovský balvan, že ti v manželstve môžem predsa len niečo ponúknuť," posmešne sa ozval Gideon. „Už som si začal klásť otázku, či z nášho zväzku budeš mať nejaký úžitok. Je mi totiž úplne jasné, že pre vášnivú zberateľku skamenelín také maličkosti, ako je šľachtický titul a niekoľko výnosných statkov, nemá ktovieakú cenu."

Gróf a grófka svojho syna sledovali s očividným pobavením. Harriet na jeho poznámku zareagovala tak tým, že povznesené ohrnula svoj roztomilý noštek.

„Gideon jednoducho nedokáže odolať pokušeniu, aby ľudí neprovokoval. Je to jeho slabosť," vzdychla lady Margarét.

Keď konečne dojedli, Gideon sa pohodlne usadil na svojej stoličke a s posmešnými iskričkami v očiach sledoval, ako sa jeho matka pokúša odlákať Harriet od stola a odviesť ju do salónu.

„Čo keby sme pánov nechali tu, aby si bez zábran mohli vychutnať portské?" diplomaticky sa spýtala lady Margarét.

„Mne by neprekážalo, keby popíjali v našej prítomnosti," bezstarostne odvetila Harriet.

Gideon sa uškrnul. „Vidím, že v Londýne sa ti nedostalo až toľko spoločenskej výchovy, aby si pochopila, že moja matka ti dáva nenápadný signál. Mala by si odísť od stola, aby sa džentlmeni mohli nerušene opíjať.“

Harriet so zamračenou tvárou vyhrfkla: „Pane, dúfam, že priveľmi neholdujete alkoholu. Môj otec bytostne neznášal opilcov a ja ich tiež nestrpím.“

„Budem sa snažiť ovládnuť, aby som si dnes večer dokázal splniť manželské povinnosti. Napokon, dnes bude naša svadobná noc.“

Harriet zaregistrovala skrytý zmysel jeho narážky a rozkošné sa zapýrila. Gideonovu matku synova poznámka však ani v najmenšom nepotešila.

„Čo to trepeš, Gideon?“ uzemnila syna prísny pohľadom. „Sme slušná rodina, a ty sa podľa toho musíš správať. Vieš veľmi dobre, že pri večeri sa nepatrí viesť takéto reči. Za ostatných šesť rokov ako keby si celkom zabudol na slušné maniere.“

„Presne tak,“ zahundral gróf. „Privádzaj to dievča do rozpakov. Žiadam ťa, aby si sa svojej manželke ospravedlnil.“

Harriet sa víťazoslávne usmiala na Gideona. „Veru tak, Saint Justín, mal by si sa mi ospravedlniť. Ešte nikdy som nepočula, že by si sa niekomu ospravedlnil. Nevieť sa dočkať, kedy to budem počuť.“

Gideon vstal zo stoličky a galantne sa pred ňou poklonil. Oči sa mu leskli ako v horúčke. „Prepáčte, madam. Nechcel som sa dotknúť vášho jemnocitu.“

„Tak sa mi to páči.“ Harriet sa otočila k jeho rodičom. „Však sa ospravedlnil veľmi distingvovane? Som presvedčená, že je schopný naučiť sa bontónu.“

Gideonova matka zovrela pery do prísnej čiary, zdvihnúc sa rázne zo stoličky. „Hádam pôjdeme.“

Harriet poslušne vstala. „Áno, radšej pôjdeme, kým Saint Justin zasa nepovie niečo nevhodné. Pane, prosím, aby ste sa v mojej neprítomnosti správali slušne.“

„Vynasnažím sa,“ posmešným tónom ju ubezpečil Gideon. S pobavením v očiach sledoval, ako matka odvádza Harriet z jedálne. Keď sa za nimi zatvorili dvere, opäť sa posadil. V miestnosti sa rozhostilo napäté ticho. Hawkins pristúpil k stolu, kde stála fľaša portského, a naplnil dva poháre. Potom sa s úctivým úklonom vzdialil.

Otec a syn dlho mlčali. Gideon sa nesnažil násilne pokračovať v rozhovore. Po prvý raz po dlhom čase boli s otcom osamote. V duchu si povedal, že ak sa s ním chce otec rozprávať, nech začne prvý.

„Je zaujímavá,“ napokon sa ozval gróf, „to musím uznať. Absolútne netuctová.“

„Súhlasím. To je jedna z jej veľkých predností.“ Po Gideonových slovách sa v miestnosti opäť rozhostilo ticho.

„Je úplne iná. ako som očakával,“ ozval sa Hardcastle.

„Myslíš iná ako Deidre?“ Gideon znalecky ochutnal portské a chvíľu s okázalým záujmom študoval elegantné tvary strieborného svietnika, ktorý stál na stole pred ním. „Teraz som o šesť rokov starší. Hoci mám veľa nedostatkov, len zriedkakedy opakujem tú istú chybu.“

Starý pán si v rozpakoch odkašľal. „Chceš mi tým naznačiť, že tentoraz sa budeš správať, ako sa sluší a patrí?“

Gideonove prsty tuho zovreli stopku pohára. „Nie. Chcem tým povedať, že som konečne našiel ženu, ktorej môžem dôverovať.“ V jedálni sa opäť rozhostilo ticho.

„Zdá sa, že aj tvoja manželka dôveruje tebe,“ prehodil otec.

„Áno. A to ma nesmierne teší. Už sa ani nepamätám, kedy mi niekto prejavil dôveru.“

„Dočerta, a čo si vlastne čakal po tej hroznej afére s Deidre?“ vyštekol gróf.

„Dôveru!“

Gróf buchol dlaňou do stola tak silno, až podskočili poháre s vínom. „To dievča bolo v druhom stave. A tesne pred tým, ako sa zastrelila, náš synáčik zrušil zásnuby. Svojmu otcovi povedala, že si sa na ňu vykašlal, hneď ako si ju dostal do postele. Čo sme si mali teda myslieť?“

„Mali ste si preveriť, či hovorila pravdu.“

„Preboha, prečo by klamala, keď mala v úmysle spáchať samovraždu? Veď jej to mohlo byť ukradnuté!“

„Netuším, ako uvažovala. Keď v ten osudný deň prišla za mnou, správala sa veľmi čudne. Bola...“ Ponoriac sa do spomienok, Gideon sa zarazene odmlčal. Potom sa pokúsil otcovi vysvetliť, aká bola Deidre v onen večer...

Hneď ako sa nečakane zjavila vo dverách, Gideon si všimol, že nie je v poriadku. Všetomže sa ho pokúšala zviest'. Po mesiacoch odmietania jeho nesmelých bozkov sa odrazu naňho vrhla ako pobeľhica. V jej správaní bolo zjavné zúfalstvo. Vytušil, že za tým musí byť iný muž. Keď jej to otvorene povedal, rozzúrila sa do nepríčetnosti. V ušiach mu ešte stále zneli jej kruté slová.

*Áno, ľúbim iného muža! Som rada, že som neuviazla v osídlach tvojich ozrutných, odporných tláp, ty zver! Nezniesla by som žiadny tvoj dotyk a nestrpela by som pohľad na tvoju znetvorenú tvár nado mnou. Vari si si naozaj namýšľal, že som túžila po milovaní s tebou? Že by som sa chcela vydať? Tvoju ponuku som prijala iba pod otcovým nátlakom.*

V úsilí stráviť túto šokujúcu informáciu si gróf odpil poriadny dúšok portského. „Keď za tým bol iný muž, prečo sa nepriznala? Nezanechala žiadny list, ktorý by potvrdzoval tvoju verziu. Dopekla! Vieš si vôbec predstaviť, ako rada by tvoja úbohá matka uverila, že Deidre sa nechala zviest' inému mužovi? Lenže fakty sú nevyvrátiteľné.“

„Vidím, že to nemá zmysel. Bavme sa o niečom inom," zamumlal urazený Gideon.

„Bodaj by si sa prepadol do horúceho pekla! Ved' s Deidre Rushtonovou zomrelo moje jediné vnúča!"

Gideon sa prestal ovládať. „Tak toto už nestrpím! To nebolo tvoje vnúča. To dieťa som určite nesplodil ja!"

„Gideon, dávaj pozor na ten pohár!" ostro ho zahriakol otec.

„Opakujem ti to naposledy," dôrazne vyhlásil Gideon, „prisahám na svoju česť, hoci viem, že ma nepokladáš za čestného muža, že s Deidre Rushtonovou som ani jeden jediný raz nespál. Boh mi je svedkom. Ak chceš vedieť celú pravdu, nesmel som sa jej čo i len dotknúť. Surovo mi vmietla do tváre, že sa jej hnusím."

Gideon sa len s vypätím vôle ovládol. Otec sledoval, ako opatrne položil na stôl pohár s vínom.

„Máš pravdu," zahundral Hardcastle. „Čo keby sme zmenili tému?"

„To bude najrozumnejšie." Gideon sa niekoľkokrát zhlboka nadýchol, aby sa upokojil. „Ospravedlňujem sa, že mi rupli nervy. Niektí by si mohli myslieť, že po toľkých rokoch som sa už presvedčil, že je nezmysel pokúšať sa niekomu vysvetliť, že som nevinný. Ale za to môže moja manželka. Neprestajne mi vyčíta, že sa nebránim." Smutne sa pousmial. „Sám vidíš, ako to dopadne, keď to urobím. Nikto mi neverí."

„Okrem tvojej manželky," podotkol gróf. „Verila v moju nevinu ešte predtým, ako som jej to porozprával," odvetil Gideon. „V skutočnosti som jej ani zďaleka nepovedal všetko, ona však odvážne, uprostred preplnenej tanečnej sály celej londýnskej smotánke oznámila, že otcom Deidrinho dieťaťa som dozaista nebol ja, ale niekto iný."

„Už sa vôbec nečudujem, že si sa s ňou oženil," sucho poznamenal gróf.

„Áno, je to nanajvýš pochopiteľné. O čom by si ešte chcel diskutovať?"

Hardcastle sa na syna chvíľu mlčky díval. „O tých zlodejoch. Porozprávaj mi o tých lotroch."

Gideon s námahou presmeroval svoje myšlienky na tento problém. „Nie je toho veľa, čo o tom môžem povedať. Snád' len toľko, že s pomocou londýnskeho detektíva sme tých vagabundov pochytali."

„Ako si sa o nich vlastne dozvedel?" Gideon sa pousmial. „Harriet pri hľadaní skamenelín objavila jaskyňu, v ktorej si zhromažďovali koristi'. Písomne ma požiadala, aby som čo najskôr prišiel do Upper Biddletonu a neodkladne s nimi zatočil. Chcela totiž preskúmať celý jaskynný komplex. Ak si si ešte nevšimol, musím ťa upozorniť, že Harriet má sklony k panovačnosti."

„Takže Harriet si získal pri chytení tých zlodějov." „Áno." Gideon zadumane otáčal v prstoch pohár s portským a neprítomným pohľadom pozoroval, ako sa na hladine vína mihotajú rubínové odlesky. „Je tu však ešte niečo, čo ma znepokojuje. Som presvedčený, že k tej zlodejskej trojici patrila aj štvrtý chlapík. A ten nám zatiaľ uniká." „Prečo si to myslíš?"

„Pri vypočúvaní všetci tí vagabundi svorne tvrdili, že oni len plnili pokyny nejakého záhadného človeka, ktorého nikdy nevideli. A ja im verím." „Prečo?"

„Všetky cennosti, ktoré sme našli v jaskyni, boli mimoriadne hodnotné originály. Napospol išlo o umelecké diela, ktoré si nemôžu dovoliť ani najbohatší farníci z Upper Biddletonu. Ani jeden z tých troch mužov, ktorých sme chytili, nemal taký vycibrený vkus, aby chápal, akú majú hodnotu. Boli to praobyčajní zlodějčkovia, ktorí pri lúpení zoberú bez výberu všetko, čo im príde pod ruky."

„To má svoju logiku," zamrmľal starý Hardcastle. „Okrem toho, keď detektív vrátil niektoré odcudzené predmety ich londýnskym majiteľom, na svoj úžas zistil, že žiaden z nich ani nepostrehol, že z jeho domu niečo zmizlo."

Hardcastlova tvár nadobudla užasnutý výraz. „Ako to, že si tie krádeže nikto nevšimol?"

Gideon pokrútil hlavou. „Zrejme preto, že nikde neboli rozbité okná či vylomené zámky. Žiadne násilné poškodenie, ktoré by spôsobilo poplach medzi početnými obyvateľmi. V porovnaní s kaštieľom v Hardcastli či s Blackthorne Hallom je naša rezidencia v Londýne veľmi veľká. Keby zloděj nerozbil okno, zistil by si, že ťa vykradli?" „Ja zrejme nie, ale čo služobníctvo?" „Aj podľa Dobbsa, detektíva, ktorého som si najal, si najčastejšie práve niekto zo služobníctva všimne, že sa niečo stratilo."

Gróf hľadel na syna s narastajúcou zvedavosťou. „Aký si z toho vyvodil záver?"

„Že jeden zo zlodějov je človek, ktorý má prístup do domov spoločenskej smotánky," odvetil Gideon. „A cennosti môže nenápadne potiahnuť bez toho, aby musel rozbiť okno či vylomiť zámku." „Znie to logicky."

„Zatiaľ však nemáme ani len tip, kto by to mohol byť." Gideon dopil zvyšok portského. „Vieme len toľko, že sa vyzná v cennostiach a má prístup do domov najväčších boháčov. Okrem toho sme zistili ešte jednu pozoruhodnú vec."

„Že sa vyzná v jaskyniach v okolí Upper Biddletonu," hádal otec.

„Presne tak. Ako keby to bol domorodec." „Ľudí, ktorí spĺňajú tieto kritériá, nemôže byť veľa," uvážlivo poznamenal gróf.

„Naopak." Gideon sa trpkosť usmial. „V ostatných rokoch pátralo po fosíliách v jaskyniach pri Upper Biddletone veľa zberateľov. A viacerí z týchto džentlmenov patrili k londýnskej smotánke. Napríklad aj ty, *papá*,"

„Ja?" vyjavené zaúpel gróf Hardcastle a zalapal po dychu.

„Áno ty. Dokonale zapadáš do obrazu podozrivého. Ako džentlmena s vycibreným vkusom ťa pozývajú do najlepších salónov a vyznáš sa aj v jaskyniach pri Upper Biddletone.“

Grófa táto narážka v prvom momente ohúrila, no vzápätí jeho oči vzbĺkli hnevom. „Ako sa opovažuješ takto nehorázne osočiť vlastného otca?“

Gideon vstal zo stoličky a chladne sa otcovi uklonil. „Ospravedlňujem sa, *papá*. Nemienil som tým nič naznačiť. Samozrejme, že ťa neupodozrievam z krádeže. Tvoja česť je nespochybniteľná.“

„To by som si vyprosil!“

„Okrem toho, ako správca celého majetku veľmi dobre poznám veľkosť imania Hardcaslovcov. My si rozhodne nepotrebujeme prílepšovať krádežami.“

„Kristepane!“ zahromžil starý Hardcastle dunivým hlasom. „Čo majú znamenať tieto urážlivé slová? Už len najmenší tieň podozrenia, že by som mohol patriť medzi také osoby, je nehoráznosť, ktorá presahuje všetky medze!“

Gideon podišiel ku dverám. „Je to zvláštny pocit, však?“

„Aký pocit?“ spýtal sa nechápavo gróf.

„Keď človek zistí, že osoba, u ktorej predpokladáme, že nás pozná a váži si nás, začne pochybovať o našej cti. A vy nemáte tú moc, aby ste dokázali svoju nevinu.“

Bez toho, aby počkal na odpoveď, opustil jedáleň a zatvoril za sebou dvere.

## Kapitola 14

Harriet sa vzrušene vykláňala z divadelnej lôže, v ktorej sedela so svojimi tetami a s Felicity, čakajúc na druhé dejstvo a sledujúc dianie v hľadisku. Okolité lôže boli obsadené elegantne oblečenými dámami a džentlmenmi, ktorí sa decentne snažili upútať na seba pozornosť. Každá z lôží bola vlastne akýmsi malým javiskom, scénou, na ktorej návštevníčky divadla vystavovali na obdiv svetu svojich milencov a svoje šperky.

Nepokojný dav, šumiaci v hľadisku, takmer prehlušil dialóg hercov. Sebedomí fičúri a napomádovaní krásavci si polohlasne rozprávali odvážne vtipy a potľapkávali sa po pleciach, vytvárajúc bujarú atmosféru, ktorá bola takmer rovnako pútavá ako dianie na javisku.

Harriet sa spočiatku zaujímala o predstavenie, čoskoro ju však začalo nudiť. Oveľa radšej by bola doma a skúmala skamenený zub. Lenže toto bol iba druhý večer, čo sa vrátila do Londýna ako nádejná grófka Saint Justinová, a Gideon trval na tom, aby išla so svojou rodinou do divadla. On mal prísť až neskôr.

Harriet najprv nechápala, prečo tak veľmi chcel, aby išla na to predstavenie. Došlo jej to až vtedy, keď zbadala, koľko návštevníkov sa cez prestávku dohrnulo do lôže tety Adelaide. Gideon chcel predstaviť svoju nevestu verejnosti.

„Je tu rušno, však?" prihovorila sa jej Felicity, kým sa vystriedali návštevníci v ich lôži. V šatách zo svetloružového mušelínu, ozdobených volánikmi a stužkami, žiarila ako hviezda na nočnej oblohe. „Určite je vypredané."

„Nepochybne. Zrejme preto je tu tak príšerne teplo." Harriet sa začala energicky ovievať vejárom, ale keď Felicity s pohoršeným výrazom na tvári pokrútila hlavou, zložila ho do lona.

Harriet si povzdychla. Sebakriticky si priznala, že si ešte neosvojila umenie narábať s vejárom koketné či aspoň decentne, ako sa očakávalo od pravej dámy. Nikto však nemohol mať pripomienky k jej šatám z tyrkysového mušelínu, ozdobené bielymi volánikmi a stuhou, ktoré pôsobili veľmi efektne. Pri ich výbere jej pomáhala Felicity.

Znenazdania sa závesy pri vchode do lôže roztvorili a dovnútra vstúpili dvaja urastení mladí muži v bezchybne ušitých oblekoch.

„Prišli dvojčky Adonisovci," šepala Harriet svojej sestre.

„Vidím," odvetila Felicity s koketným úsmevom, vychutnávajúc rolu najvzácnejšieho diamantu.

Dvaja mladíci, ktorým Harriet vymyslela prezývku *dvojčky Adonisovci*, vôbec neboli príbuzní. Mali však rovnakú výšku a farbu pleti, obľubovali šaty rovnakého strihu a obidvom sa páčili tie isté ženy. V ostatných dňoch horlivo dvorili Felicity. Len čo pozdravili Adelaide a Effie, nedočkavo sa obrátili k Felicity, ktorá vyčarila oslňujúci úsmev.

„Dobrý večer, džentlmeni. Som rada, že vás tu dnes večer vidím. Poznáte moju sestru, budúcu grófkú Saint Justinovú?"

„Madam, je pre mňa potešením vidieť vás opäť v Londýne," vyhlásil Adonis prvý a galantne sa uklonil. Z jeho neprítomných očí vyčítala, že o niečom intenzívne premýšľa.

„Je pre mňa potešením zoznámiť sa s vami. Blahoželám k sobášu," zdvorilo zdôraznil Adonis druhý. Nato obidvaja mladíci upriamili svoju pozornosť na Felicity.

V opačnej časti lôže sa Adelaide a Effie zhovárali so staršou vdovou v strohých čiernych šatách. Harriet začula jej poznámku adresovanú Effie, že po Harrietinom sobáši celej rodine podistým odľahlo.

„My sme, prirodzene, výsostne spokojné s týmto zväzkom," vyhlásila pyšne Effie. Vzápätí bez mihnutia oka neúprimne dodala: „Prirodzene, sme trochu sklamané, že mladí nechceli počkať na dôstojný obrad. Ale čo sa dá robiť? Láska je láska, vždy si presadí svoje."

„Skôr si to presadila istá osoba," zašomrala Adelaide. „Saint Justín nevyniká trpezlivosťou."

Harriet ignorovala zvedavé pohľady, ktoré na ňu upierali diváci z ostatných lôží. Vyklonila sa z lôže, aby lepšie videla na šarvátku, ktorá sa strhla v hľadisku. Príchod ďalšieho návštevníka si všimla až vtedy, keď za chrbtom začula povedomý mužský hlas, vítajúci sa s Adelaide a s Effie.

„Dobrý večer, pán Morland," nadšene odzdravila teta Effie. „Teší ma, že ste nás prišli pozdraviť."

„Prišiel som zložiť poklonu novej grófke Saint Justinovej," odvetil Bryce Morland.

„To je od vás milé," zaštekotala Effie.

Keď sa Harriet prudko otočila na svojom sedadle, zbadala pred sebou Bryce. V jeho zlatistých vlasoch sa ligotal žiarivý odlesk svetiel a šarmantne sa usmieval. V okamihu sa jej v mysli vynorilo Gideonovo varovanie. *On nieje taký anjel, ako vyzerá.*

„Dobrý večer, pán Morland," pozdravila ho prívetivo a milo sa usmiala.

„Madam." Bryce sa usadil vedľa nej na sedadlo so zamatovým čalúnením. Zahľadiac sa jej hlboko do očí, tlmeným hlasom dodal: „Dnes večer vyzeráte mimoriadne krásne."

„Ďakujem vám, pane."

„Iba ráno som sa dozvedel, že ste sa vrátili do Londýna," pokračoval Bryce. „A že ste sa vydali."

Harriet prikývla. Už si zvykla, že väčšina ľudí jej blahoželala. „Áno, vydala som sa."

„Reči, ktoré sprevádzali váš náhly odchod z Londýna pred niekoľkými dňami, boli veľmi znepokojujúce."

„Naozaj?" Harriet ľahostajne mykla plecom. „Neviem, čo je na obyčajnom výlete v spoločnosti priateľov neobvyklé. A už vonkoncom nechápem, prečo by to malo znepokojsovať iných."

„Niektorí z nás mali obavy o vašu bezpečnosť," pokračoval tichým hlasom Bryce.

„To je absurdné! Ani na chvíľu som nemala pocit ohrozenia. Nemám ani potuchy, kam na takéto nezmysly ľudia chodia."

Bryce sa pousmial. „Ste príliš dôverčivá. My, vaši priatelia, sme mali opodstatnené obavy, keď sme sa dozvedeli, že Saint Justín vyrazil ako boh pomsty za vami a vašimi priateľmi."

„Nuž, teraz ste sa aspoň presvedčili, že vaše obavy neboli opodstatnené," dôrazne vyhlásila Harriet.

„Madam, ste výnimočne statočná žena." Bryce pred ňou úctivo sklonil hlavu. „Nesmierne vás obdivujem."

Nepriateľsky naňho zazrela. „Nechápem, o čom to hovoríte."

„Na tom nezáleží. To nie je dôležité. Čo sa stalo, stalo sa " Bryce s okázalým súcitom kývol hlavou smerom k davu „Neurážajú vás tie ich komentáre a to, že na vás posmešne zízajú? Lady Saint Justinová, ako váš priateľ si pokladám za povinnosť upozorniť vás, že ako nevesta Zvera z *Blackthorne Hallu* predstavujete najnovšiu senzáciu na spoločenskej scéne."

Harriet vzkypela krv v žilách. Nahnevane sa od neho odtiahla. „Už raz som sa dôrazne ohradila proti tomu, aby ste môjho manžela nazývali tou príšernou prezývkou. Žiadam vás pán Morland, aby ste okamžite opustili túto lôžu!"

„Nechcel som vás uraziť, madam. Iba opakujem to, čo si ľudia šepkajú za vašim chrbtom. Vari chcete ako rímsky cisár Nero pomyslené zabiť posla, ktorý prináša zlé správy?"

„Ak to bude nevyhnutné, aby takéto správy už nerozširoval, tak áno." Mávnutím vejára mu naznačila, aby odišiel „Chod'te už, pane. Nemám chuť pokračovať v tomto nezmyselnom rozhovore."

„Ako si želáte." Bryce sa postavil a skôr, než sa dovtúpila čo má za lubom, chytil jej ruku a naklonil sa nad ňu, aby ju pobožkal. „Dovoľte, aby som vám zopakoval, že vás nesmierne obdivujem."

„Pán Morland, to už naozaj stačilo!" zasipela v prívale spravodlivého hnevu.

Nato stíšil hlas do šepotu, aby ho mohla počuť iba ona. „Vaša statočnosť sa stáva vo vysokých kruhoch legendou. Iba mimoriadne odvážna žena dokáže zdieľať spoločnú posteľ s monštrum, ako je Saint Justín."

Harriet sa podarilo vytrhnúť ruku z jeho zovretia práve v okamihu, keď sa závesy opäť roztvorili a do lôže vstúpil Gideon. Jeho zrak spočinul na Bryceovi.

„Práve som gratuloval tvojej neveste," so silným úsmevom povedal Morland.

„Skutočne?" Gideon sa k nemu otočil chrbtom, aby pozdravil Adelaide, Effie a Felicity. Vzápätí sa zahľadel na Harriet, chladným pohľadom skúmajúc výraz jej tváre.

V obave, aby manželovi neposkytla zámienku nechať sa vyprovokovať Morlandom, bezstarostne sa usmiala. Ešte mala v čerstvej pamäti roztržku s Applegatom. Presvedčiť Gideona, aby sa vzdal súboja, nebolo vôbec jednoduché.

„Tu si!" zvolala natešene. „Už som si kládla otázku, či sa tu dnes večer vôbec ukážeš."

Obídúc Morlanda, akoby bol neviditeľný, Gideon podišiel ku Harriet. Dvorne sa naklonil nad manželkinu ruku a pobožkal jej prsty. „Povedal som ti predsa, že sa tu stretneme," pripomenul jej pokojným tónom.

„Samozrejme," prisvedčila v rozpakoch. Intuitívne vycítila nepriateľstvo medzi obidvomi mužmi a nechcela, aby došlo ku konfliktu. „Posaď sa. Čoskoro sa začne druhé dejstvo." Letmo kývla hlavou Bryceovi, ktorý zamračene pozoroval Gideona. „Prajem vám pekný večer, pán Morland. Ďakujem, že ste sa unúvali prísť nám zablahoželať."

„Dovidenia, madam." Bryce zmizol za zamatovými závesmi. „Neobťažoval ťa?" vyzvedal Gideon, usádzajúc sa vedľa Harriet.

„Ale kdeže!" Harriet rozprestrela vejár a začala sa ním nervózne ovievať. „Správal sa zdvorilo, ako sa patrí na džentlmena." Kútikom oka si všimla, že Felicity ju pozoruje so znepokojeným výrazom na tvári, akoby sa mlčky spytovala, či je všetko v poriadku. Harriet sa jej rovnakým spôsobom pokúsila odpovedať, že sa nič nestalo.

„To rád počujem." Gideon sa pohodlne uvelebil na sedadle vedľa Harriet, majetnícky demonštrujúc, že mu patrí. Všetci prítomní v divadle to mali vidieť. „Páči sa ti predstavenie?"

„Pravdu povediac, ani veľmi nie," odvetila úprimne. „Možno preto, že nepočujem hercov. Publikum je akési roztatárené. Niektorí z divákov v hľadisku dokonca začali pred prestávkou hádzať na javisko pomaranče."

Teta Adelaide sa zachichotala. „Harriet si naivne myslí, že ľudia chodia do divadla kvôli umeleckému zážitku. Márne som jej vysvetľovala, že počúvať dialógy je ten posledný dôvod, prečo sem chodí smotánka."

Gideon zvlnil pery v blazeovanom úsmeve. Chvíľu zvedavo hľadel na rady divákov pod sebou. „To je pravda."

Harriet sa nespokojne zamrvila na sedadle. Toho primitívneho, ponížujúceho predvádzania sa na verejnosti už mala plné zuby.

Keď neskoro večer komorná konečne opustila Harrietinu spálňu, s úľavou si vydýchla, že je sama. Dospela k názoru, že je načase, aby sa otvorene pohovárala so svojím manželom.

Pristúpila ku dverám, ktoré spájali ich spálne, a priložila k nim ucho. Začula, že jeho lokaj mu želá dobrú noc. Len čo sa za ním zavreli dvere, otvorila spojovacie dvere a rázne vkročila dnu.

„Pane, chcem sa s vami pohovárať," oznámila vecne.

Manžel oblečený v čiernom župane si práve nalieval do pohára brandy. „Samozrejme, drahá. Práve som chcel ísť za tebou. Ale keď si už tu, daj si so mnou za pohárik brandy."

„Nemám chuť, ďakujem."

„Z tvojho hlasu cítim, že si rozrušená." Odpil si dúšok povzbudzujúceho nápoja a pozorne sa na ňu zadíval.

„Hneváš sa na mňa?"

„Áno. Dnes večer sa mi nežiadalo ísť do divadla. Vybrala som sa tam len preto, lebo si na tom trval."

„Domnieval som sa, že ti dobre padne pobudnúť pár hodín so svojou rodinou, aby si ich ubezpečila, že si šťastná a spokojná. Už sa nemusia umárat' neistotou, či si ťa naozaj vezmem za manželku. Teraz si budúca grófka z Hardcastlu a niet takej sily, ktorá by to mohla zmeniť.“

„Ale to nie je ten pravý dôvod, prečo si naliehal, aby som tam išla. Je mi to úplne jasné. Gideon, moja sestra si myslí, že ma predvádzaš verejnosti ako nejakého exotického živočícha. Je to pravda? Ak je to tak, nemienim ti to tolerovať!“

„Drahá, ty si vskutku obdivuhodné stvorenie.“ Gideonove oči sa rozžiarili šťastím. „Vzácne ako drahokam.“

„To nie je pravda. Som iba obyčajná žena, ktorej sa nevyspytateľným riadením osudu prihodilo, že sa stala tvojou manželkou. Gideon, nechcem, aby si ma ukazoval na verejnosti. Naozaj musíš všetkým dokazovať, že ti patrí?“

„Je mi jedno, čo si myslí tvoja sestra. Ja som ťa neposielal do divadla kvôli tomu, aby som ťa ukazoval svetu.“

„Si si tým istý?“ spýtala sa potichu.

„Hrom a peklo! Samozrejme, že som! Čo je to za smiešnu otázku? Nazdával som sa, že stretnutie s rodinou ti urobí radosť a trochu sa rozptýliš. To je všetko.“

„Nuž dobre, ale ber na vedomie, že nabudúce, keď mi opäť navrhneš, aby som išla niekam, kam sa mi nebude chcieť ísť, jednoducho tam nepôjdem.“

V manželovom pohľade pobádala podráždenie. „Milá Harriet, nezabúdaj, že si moja žena, a tvojou povinnosťou je robiť to, čo ti prikážem.“

„Ty ma teda naďalej mieniš komandovať?“ „Harriet -“

„Ak mi chceš takto rozkazovať, nemôžem si o tom myslieť nič iné, než že sa za tým skrývajú celkom iné pohnútky ako urobiť mi radosť,“ prerušila ho. „Jediným tvojím motívom je túžba predvádzať ma svetu ako cvičenú opicu.“

„Ja ťa nepredvádzam.“ Gideon nahnevane dopil zvyšok brandy z pohára.

„Vráťme sa teda do Upper Biddletonu,“ pohotovo navrhla Harriet. „Ani jeden z nás nijako zvlášť neobľubuje bohémsky život. Tak načo by sme tu mali trpieť!“

„Až tak veľmi sa ti žiada vrátiť sa k rým svojim fosíliám?“ „Samozrejme, že sa k nim chcem vrátiť. Dobre vieš, ako sa obávam, aby niekto iný neobjavil ďalšie kosti toho živočícha, ktorému patril ten zub. A keďže ani ty sám sa v Londýne necítiš ako ryba vo vode, nechápem, prečo by sme sa nemohli vrátiť na vidiek.“

„Ty a tie tvoje fosílie!“ zvolal otrávene. „To nedokážeš myslieť na nič iné?“

Harriet si uvedomila, že Gideon nie je iba podráždený, ale v ňom mocnie aj zlosť. „Veď vieš, že to tak nie je,“ zamrmlala zmierlivo.

„Naozaj? Tak mi teda povedz, drahá, na ktorom mieste sa u teba nachádzam ja a na ktorom tie tvoje smradľavé kosti? Zatiaľ čo iným mužom sa robia vrásky na čele kvôli živým rivalom, mne osud doprial súperiť o manželkinu priazeň s hrbou skamenených kostí a zubov.“

„Gideon, mám pocit, že preháňaš. Vôbec nerozumiem, o čo ti ide.“

Gideon si zahrešil popod nos. „Ani ja sám sebe dnes nerozumiem. Mám mizernú náladu, Harriet. Bude lepšie, ak si pôjdeš ľahnúť.“

Harriet podišla ku svojmu manželovi, jemne sa dotkla jeho ramena a zahľadela sa do jeho tváre stiahnutej napätím. „Gideon, čo sa ti stalo?“ „Nič.“

„Neklam. Niečo sa muselo stať, keď si taký nahnevaný.“ „Podľa teba som taký od prírody.“ „Ale nie vždy,“ namietla ostro. „Povedz mi, čo ťa tak rozrušilo! Vari len nie to, že v divadle prišiel do našej lôžky pán Morland?“

Odtiahol sa od nej. Podišiel k nízkemu stolíku, na ktorom stála fľaša brandy, a opäť si naplnil pohár. „S Morlandom si to vybavím.“

„Gideon?!“ zvolala zhrozene. „Čo to hovoríš?“ „Len toľko, že si to s ním vybavím.“ „Saint Justín, počúvaj ma!“ vyprskla. „Nech ti ani len nenapadne vyzvať Morlanda na súboj. Rozumel si? Takéto agresívne chůtky ti nemienim tolerovať!“

„Takže aj ty si do neho zaľúbená?“ zasipel uštipačne. „Preboha, veď vieš, že to nie je pravda! Čo je to dnes s tebou?“

„Myslím, že urobíš lepšie, ak si pôjdeš ľahnúť.“ „Nenechám sa poslať do postele ako malé decko, keď tu vyvádzaš ako veľký... veľký...“ „Zver?“

„Žiadny zver!“ vykrikla Harriet. „Ako jeden prchký, hašterivý, bezcitný manžel, ktorý nedôveruje svojej manželke.“ Zarazený Gideon namietol: „Ale ja ti dôverujem, drahá.“ Keďže z jeho očí vyčítala, že to myslí úprimne, jej hnev razom vyprchal. „Ale na tvojom správaní to nie je vidieť.“

Žiara ohňa z kozuba dodala jeho očiam zlatistý nádych. „Na celej zemi niet nikoho, komu by som veril, tak ako verím tebe. Zapamätaj si to!“

Harriet zaplavila vlna šťastia. „To myslíš vážne?“ „Ja vždy hovorím len to, čo si myslím.“ „Och, Gideon! Toto je tá najkrajšia vec, akú si mi kedy povedal.“ V náhlom prívale citov sa mu vrhla do náručia. „Bože môj, ako ti len mohlo napadnúť, že ti nedôverujem?“ šepkal Gideon, zvierajúc ju v náručí. „O tom nikdy nesmieš pochybovať, miláčik.“

„Ak mi teda veríš,“ zaševalila, „prečo si robíš starosti kvôli Morlandovi?“

„Pretože je nebezpečný,“ odvetil stroho.

„Ako si na to prišiel?“

„Ten podliak sa roky tváril ako môj priateľ. Vyrástli sme spolu, jeho rodina žila v susedstve Blackthorne Hallu. V období, keď sme dospievali, sa však odsťahovali. Neskôr som ho stretol v Londýne. Tvrdil, že je mojím priateľom, dokonca aj po tom, ako mi zohavil tvár rapierom.“

Zarazená Harriet najprv znehybnela, potom zodvihla hlavu a zahľadela sa na Gideona doširoka otvorenými očami. Vzápätí sa jemne dotkla prstami jeho zjazveného líca. „Takže toto ti urobil Morland?“

„Bola to nehoda. Aspoň to tvrdil. Obidvaja sme boli mladí a nerozvážni. Jedného večera sme to prehnaní s vínom a Morland ma v alkoholickom opojení vyzval na šermiarsky zápas. Súhlasil som.“

„Dobrotivé nebesá!“ hlesla Harriet.

„Nemali sme poruke masky, ktorými by sme si mohli chrániť tváre, ale na hroty rapierov sme si nasadili chrániče. Kamaráti začali okamžite uzatvárať stávky. Dohodli sme sa, že *zvíťazí* ten, kto prvý prelomí súperovo garde.“

„Čo sa stalo potom?“

Gideon pokrčil plecami. „Morland nebol obzvlášť dobrým šermiarom, a tak som mu čoskoro vyrazil zbraň z ruky, čiže prehral. Napriek tomu, že som už nebol v šermiarskom postavení, zodvihol zo zeme svoj rapier a bez akéhokoľvek varovania urobil výpad dopredu. Chránič na hrote sa uvoľnil a čepeľ mi pret'ala líce.“

„Ved' ťa mohol zabiť!“

„Neskôr som si neraz kládol otázku, či to neurobil zámerne. Keď ku mne pristúpil, všimol som si totiž v jeho očiach nenávistný výraz. Nenávidel ma, hoci som nevedel prečo.“

„Ako vysvetlil, že sa na teba vrhol po prehratom zápase?“

„Údajne si neuvedomil, že sa zápas už skončil.“

„A ako zdôvodnil, že čepeľ jeho rapiera nebola chránená?“ Gideon pokrčil plecami. „Vraj si v zápale boja nevšimol, že chránič odletel. Bolo to logické vysvetlenie, pretože takéto veci sa bežne stávajú.“

„Čo si urobil ty?“

Gideon chvíľu mlčal. „Keďže som zbadal v jeho očiach nenávisť, inštinktívne som začal útočiť, ako keby to bol ozajstný súboj. Morlanda to prekvapilo, zakymácal sa a spadol na zem. Priložil som mu hrot na hrdlo. V tom okamihu začal prosiť o milosť a tvrdiť, že ma nechcel zraniť, že to bola len nehoda.“

„Uveril si mu?“

„Obidvaja sme vypili príliš veľa vína. Chcel som mu veriť. Morland bol predsa môj priateľ. Napriek tomu som nemohol zabudnúť na ten nenávistný výraz v jeho očiach.“

„Zostali ste priateľmi?“

„Keďže sa mi ospravedlnil, odpustil som mu, hoci som vedel, že mi na celý život zohavil tvár. Presvedčil som sám seba, že som na vine, pretože som súhlasil s takým nezmyselným zápasom.“

„Morland mi povedal, že on jediný sa ťa zastal, keď ťa obvinili z Deidrinej samovraždy.“

Gideon sa smutne pousmial. „Čiastočne to je pravda. Ale keďže to bol on, kto ju priviedol do druhého stavu, hoci bol ženatý, myslel si, že keď sa ma verejne zastane, nikomu ani nenapadne upodozrievať jeho. Zrejme presvedčil aj sám seba, že je nevinný."

Harriet k nemu zodvihla tvár s očami rozšírenými hrôzou. „Takže v skutočnosti ju zviedol on?"

„Áno. Deidre mi to vykričala v onú noc, keď prišla za mnou. Po jej smrti som to nemal ako dokázať." Gideon skrivil pery v trpkkej grimase. „Bohužiaľ, Deidre sa neunúvala zanechať list na rozlúčku. Ona nikdy nebrala ohľad na iných. Možno jej ani nedošlo, že ma obvinia z jej smrti."

Harriet sa rozochvela, pretože v Gideonovom hlase postrehla neskrývanú bolesť. „Dúfam, že ju už neľúbiš?"

„Tak tým si môžeš byť úplne istá!" Hľadel na ňu s úprimným pobavením v očiach. „To som si len namýšľal v čase, keď som ju požiadal o ruku. Keď si to teraz retrospektívne premietam, zdá sa mi, že som bol iba omráčený jej krásou a faktom, že také pekné stvorenie si ma chce vziať. Akýkoľvek môj cit k Deidre Rushtonovej vyprchal v ten večer, keď mi šplechla do tváre, že moju ponuku na manželstvo prijala iba na nátlak svojho otca a že je tehotná s iným."

„Bože môj, Gideon!" Harriet ho objala pevnejšie. „Musela byť veľmi zúfalá. Nepochybne si uvedomovala, že Morland jej nemôže patriť a nechcela sa vydať za muža, ktorého nemilovala. V ošiali zmyslov za všetko svoje nešťastie obvinila teba."

„Nemala by si ju ospravedlňovať," zašomral Gideon.

„Ja sa len pokúšam vžiť do jej kože. Všetok strach a hnev si vyliala na tebe, pretože sa cítila chytená do pasce."

„Chcela sa mi pomstiť," vecne poznamenal Gideon.

„Tých šesť dlhých rokov si musel prežívať hotové peklo."

„To je síce trochu dramatické prirovnanie, no celkom výstižné," podotkol Gideon. „Po celé tie roky som sa cítil veľmi osamelý."

Harriet sa nasmelo usmiala. „To už je našťastie, preč! Teraz máš mňa!"

„Áno, teraz mám svoju malú Harriet." Zodvihol ruky a dotkol sa jej vlasov. „A sľubujem ti, že sa o teba dobre postarám."

„Ďakujem. Aj ja ti zase sľubujem, že sa budem o teba vzorne starať."

„Naozaj?" V jeho levích očiach sa zablysli vášnivé plamienky.

„Áno. Veľmi sa mýliš, ak si myslíš, že mi viac *záleží* na fosíliách než na tebe." Postavila sa na špičky a perami sa zľahka dotkla jeho úst. „Je síce pravda, že na nich lipnem, ale ty si pre mňa dôležitejší."

Gideon sa rozosmial. „To rád počujem." Chytil ju do náručia a zodvihol, akoby bola ľahučká ani pierko. Harriet sa v tej chvíli cítila ako rozprávková víla. Uložil ju do stredu postele a ľahol si na bok vedľa nej. „Čo keby si mi ukázala, ktoré detaily môjho tela pokladáš za rovnako zaujímavé, alebo dokonca za zaujímavejšie, než sú tie staré kosti, ktoré zbieraš?"

Rozosmiala sa. „Kde mám začať?"

„Začni trebárs chodidlami."

„Veľmi rada."

Gideon si ľahol na chrbát. Harriet si k nemu klakla a s vážnou tvárou *začala* skúmať jeho chodidlo. „Priznám sa, že iba zriedkavo nachádzam skameneliny priehlavkovej kosti takýchto rozmerov."

„To mi má lichotiť?" Gideon pozoroval jej chutnú tváričku ožiarenú plameňmi z kozuba.

„A zriedkakedy mám to šťastie nájsť takúto úctyhodné veľkú holennú kosť." Harriet pomaly prechádzala prstom po vnútornej strane jeho lýtku. „Je impozantná, naozaj."

„Rád počujem, že v porovnaní s fosíliami vychádza tento fragment mojej telesnej schránky víťazne."

„O tom niet pochyb," ubezpečila ho, pričom sa jej prsty presunuli ponad jeho koleno a putovali nahor stehnom. „Ale aj tvoja stehenná kosť je pozoruhodná. Aj keď od stehennej kosti slona, ktorú som kedysi mala príležitosť skúmať, je predsa len menšia," vtipkovala.

Keď jej dlaň vystúpila ešte vyššie, rozhrňajúc jeho župan z čierneho hodvábu, sípavo sa nadýchol. „Som rád, že sa vám moje kosti pozdávajú, madam."

„O tom by ste nemali pochybovať." Sklonila hlavu a vtisla vlhký bozk na jeho obnaženú slabinu. Nos jej poštekli kučeravé chlípky jeho ohanbia. Neisto sa dotkla jeho stoporeného pohlavia. „A teraz sa dostávame k najzaujímavejšiemu fragmentu mužského tela."

„Len sa mi nepokúšaj nahovoriť, že si už našla aj skamenelinu tohto orgánu," ozval sa Gideon.

„Žiaľ, to sa mi ešte nepodarilo," uškrnula sa. „Ale je rovnako tvrdý ako hociktorá iná fosília, ktorú som vydolovala zo skalnej steny."

„To ma teší!"

Všimla si, že svaly jeho stehien a hrude sa napli. Sila skrytá v jeho svaloch ju fascinovala.

„Keby som už niekedy niečo takéto objavila," šepala Harriet, obopínajúc prstami jeho pohlavie, „celkom isto by som o tom napísala štúdiu, ktorú by som uverejnila v našom spolkovom časopise."

Gideon sa zachichotal. „Už to dlhšie nevydržím. Pod' ku mne. Chcem vsunúť istú časť mojej anatómie do tvojej pálavy, skôr než sa premení na nejakú skamenelinu."

Usmiala sa, keď k nej vystrel ruky a stiahol ju na seba, aby si obkročmo sadla na jeho lono. Cítila, ako pod ňou pulzuje jeho mužnosť a tento pocit v nej umocňoval vedomie ženskej prevahy.

Naklonila sa dopredu, rozhrnula mu župan a dľaňami klzala po jeho širokej hrudi. Nato sklonila hlavu a prešla jazykom najprv po jednej a potom po druhej vystúpenej bradavke.

„To je krásne," vydýchol Gideon. „Cítim sa ako v siedmom nebi!" Položil ruky na jej kolená a pomaly prešiel dľaňami hore po vnútornej strane jej stehien. Keď našiel miesto plné vlhkej horúčosti, ponoril doň prst, skúmajúc jej pripravenosť.

„Och, Gideon!" Zaklonila hlavu dozadu a celé telo jej stuhlo.

„Daj si ho dnu sama," zašepkal priškrteným hlasom.

Trasúcimi sa prstami nahmatala jeho pohlavie. Nato sa zodvihla na kolená a pomaly naň klesala. Vnárало sa do nej kúsok po kúsku, ponechajúc na nej, aby ona určovala hĺbku.

Cítila sa vyplnená až po samé dno. Pomaličky ho prijímala do seba tak, aby mohla vychutnávať svoje pocity.

Napokon boli spojení tak dokonale, ako sa len môže spojiť muž so ženou.

Harriet sa odovzdávala pocitu nezvyčajnej eufórie, ktorú zažívala iba v Gideonovom náručí.

Už nemyslela na Bryceu Morlanda, ani na to, ako ublížil Gideonovi.

Keď sa oveľa neskôr zobudila a spomenula si na desivý príbeh, ktorý jej Gideon rozprával, zistila, že jej manžel spí.

Uvažovala, či ho nemá zobudiť, aby ho presvedčila, že by mal nechať Morlanda na pokoji, odľakoval však tak pokojne, že sa rozhodla počkať do rána.

Keď sa ale ráno zobudila, Gideon už v posteli nebol.

## Kapitola 15

Keď Gideon ráno vstúpil do Tattershallu, bolo tam už poriadne rušno. Na tomto mieste sa vždy hemžili zástupy ľudí, najmä počas jarmoku ako dnes. Táto exkluzívna aukcia najlepších koní v celom Londýne priťahovala džentlmenov zo spoločenskej smotánky rovnako ako cukrárne lákali maškrtné ženy a deti. Až do krvi sa tu hádali o najlepšie žrebce inak distingvovaní bohatí páni, ktorí si to mohli dovoliť, ale ani menej solventní záujemci nezostávali bokom.

Okraje aukčnej plochy boli chránené strechou, ktorá sa klenula aj nad klasickou kolonádou. Gideon sa oprel o jeden z jej stĺpov a pozorne si prezeral žrebca, ktorého predvádzali zástupu potenciálnych zákazníkov, hoci nemal záujem o kúpu.

Vzápätí priviedli párik záprahových koni. Boli krásne farebne zladené, no Gideon už pri zbežnom pohľade zistil, že nemajú patrične vyvinuté hrude. Pokiaľ išlo o záprahové kone, ich zovňajšok preňho nehral podstatnú rolu. Najdôležitejšia bola ich vytrvalosť a akcelerácia, s akou sa dokázali rozbehnúť do trysku.

Lenže on dnes neprišiel na aukciu ani kvôli záprahovým koňom.

Pripomenúc si, čo tu hľadá, prestal si obzerať tátoše a začal pohľadom prehľadávať dav kupujúcich. Z rečí, ktoré včera večer zachytil v klube, jasne vyplývalo, že Bryce Morland sa chystá dnes ráno na aukciu.

O chvíľu neskôr ho naozaj zahliadol v dave. Morland stál na opačnom konci kolonády a zhovárал sa s tučným chlapíkom v zle ušitom kabáte.

Práve sa odlepil od stĺpa a vydal sa smerom k Morlandovi, keď mladý koniar priviedol ďalšie ponúkané zviera - nádhernú, strakatú kobyľku arabského plemena. Váhavo zastal. V duchu si predstavil Harriet, ako sedí na tomto nádhernom zvierati.

V náhlom popude úplne zastal, aby si dôkladne poobzeral toto pôvabné zviera. Kobyľka vynikala štíhlou, súmernou stavbou tela, čo naznačovalo, že je silná a vytrvalá. Jej malé uši svedčili o vnímavosti a ostražitosti, naširoko posadené oči na jej elegantne tvarovanej hlave boli zase znakom inteligencie. Nepochyboval, že Harriet by si u koňa určite najviac cenila inteligenciu.

Gideon práve uprel pozornosť na kopytá zvieraťa, keď za sebou začul Morlandov hlas: „Tá nie je práve podľa tvojho gusta, však, Saint Justín? Tebe by sa skôr pozdával ozrutný, ťažkopádny kôň, aké si obľuboval odjakživa. Taký, ktorému sa nepodlomia nohy, keď naň vytrepeš to svoje obrovské telo.“

Gideon neuznal Morlanda hodného pohľadu, všetku pozornosť sústredoval na zviera. „Som rád, že som na teba naďabil, Morland. Chcel by som s tebou prehodiť zopár slov.“

„Skutočne? To je od teba milé,“ posmešne odvetil Morland. „Za ostatných šesť rokov si so mnou neprehodil ani slovo.“

„Nemali sme sa o čom rozprávať.“

„A teraz sa už máme?“

„Žiaľ, áno. Musím ťa varovať a chcem, aby si moje varovanie bral vážne.“

„A čo keď nie?“

„Potom budem nútený vybaviť si to s tebou ako chlap s chlapom.“ Gideon sa kútikom oka kochal elegantným oblúkom kobyľkinho chrbta a jej grációznymi pohybmi. Svojou vitalitou a radosťou zo života mu nevdojak pripomenula Harriet.

„Nebodaj sa mi vyhrážaš?“ s evidentnou iróniou v hlase sa spýtal Morland.

„Pochopil si to správne.“ Gideon nedokázal odtrhnúť zrak od pevného kobyľkinho zadku. *Je húževnatá*, usúdil napokon. *Hodí sa na dlhšie cesty.* „Želám si, aby si moju ženu nechal na pokoji.“

„Ty sviňa!" Z Morlandovho hlasu sa v okamihu vytratil posmešný tón. Teraz v ňom vzkypel hnev. „Čo si o sebe myslíš, že si, keď sa mi opovažuješ vyhrážať?"

„Som Zver z *Blackthorne Hallu*," pokojne odvetil Gideon.

„A keďže si zrejme autorom tejto mojej prezývky, mal by si mať aspoň toľko rozumu, že budeš mať predom mnou rešpekt."

„Vyhrážaš sa mi len preto, lebo sa trasieš od strachu, že ak sa mi zachce nasadiť ti parohy a zvieť tú tvoju sladkú Harriet, tak to dokážem. Stačí mi kývnuť prstom, a pobeží za mnou ako zmyslov zbavená."

„Harriet? Harriet nie je ako Deidre," uzemnil Gideon jeho chvastáme, naďalej upierajúc zrak na kobyľu. „To by si sa načakal."

„Keď si si tým taký istý, prečo sa mi vyhrážaš?" nebojácne sa mu postavil Morland.

„Lebo si jednoducho neželám, aby si ju obťažoval." Gideon pokynul mladému koniarovi, ktorý predvádzal kobyľku, že má záujem. „A teraz ma ospravedlň. Chcem kúpiť tohto koňa." Vzdialil sa od Morlanda bez toho, aby mu venoval jeden jediný pohľad. Jasne si uvedomoval, že jeho povýšenecká noblesa na Morlanda zapôsobí oveľa urážlivejšie než otvorená hrozba.

Popoludní sa Gideon vrátil domov, aby Harriet informoval, že jej kúpil koňa. Sluha mu však zvestoval, že sa vybrala do Humboldtovho múzea. *Nuž, budem musieť počkať, kým ju prekvapím*, skonštatoval v duchu. Nevedel sa už dočkať, ako na jeho dar zareaguje.

V úvahách uprel na Owla zamračený pohľad, ale ten mu ho opätoval.

„Do Humboldtovho múzea?" zopakoval Gideon.

„Áno, pane. Mal som dojem, že sa veľmi teší. Len boh vie prečo. Nevieť si predstaviť, čo môže byť vzrušujúce na zbierke nejakých smradľavých starých kostí."

„Owl, už si si mohol zvyknúť na výnimočnosť lady Saint Justinovej."

„Áno, pane. Lady je veľmi svojská."

Gideon vykročil ku dverám knižnice, no po niekoľkých krokoch zarazene zastal. „Vzala si so sebou komornú alebo niektorého z lokajov?"

„Zabudla na to, ale ja som jej to pripomenul. Sprevádza ju jej komorná."

„Výborne, Owl! Chvalabohu, že aspoň na teba sa môžem vždy spoľahnúť." Pokračoval v chôdzi ku dverám knižnice. „Dnes popoludní by ma mal navštíviť pán Dobbs. Keď príde, prived' ho ku mne." „Ako si želáte, pane."

Vždy presný Dobbs sa vo dverách knižnice zjavil už o pätnásť minút. Sňal si z hlavy čierny klobúk a svojím obvyklým familiárnym spôsobom sa usadil oproti Gideonovi.

„Dobré popoludnie, pane. Mám tie zoznamy hostí, o ktoré ste ma žiadali." Dobbs ukázal na hrbku papierov. „Nepodarilo sa mi síce zhromaždiť všetky, ktoré ste žiadali - niektoré sa stratili, iné jednoducho zahodili - ale aj s tým, čo som získal, budete azda spokojný."

„Výborne. Tak sa teda pozrieme, koho tu máme." Gideon rozložil zoznamy na svojom pracovnom stole. S neobvyklým záujmom študoval dlhé stĺpce mien prominentných hostí, ktorí boli pozývaní do najbohatších londýnskych rezidiencií, kde sa počas spoločenskej sezóny vyskytli krádeže.

„Nebude jednoduché vybrať mená ľudí, ktorí boli pozývaní do tých domov a ktorí zároveň mohli poznať jaskynný komplex v Upper Biddletone." Dobbs ukázal rukou na zoznamy. „Budeme musieť prejsť stovky mien. Zdá sa, že anglickí aristokrati s obľubou usporadúvajú veľké podujatia."

„Máte pravdu, bude to fuška." Gideon prechádzal prstom po jednom zo zoznamov. „Cítim v kostiach, že človek, ktorého hľadáme, je aj zberateľom skamenelín."

„Nemusí ním byť, pane," namietol Dobbs. „Rovnako dobre mohol Upper Biddleton len navštíviť."

Gideon pokrútil hlavou. „Náhodný návštevník by nevedel o jaskyni, v ktorej sme našli ulúpené cennosti. Človek, ktorý sa rozhodol použiť jaskyňu na tento účel, pozná túto lokalitu veľmi detailne. A jediným dôvodom, ktorý ma napadá a pre ktorý sa chodí do jaskýň, je pátranie po fosíliách."

„Nuž, keď myslíte... Nechám vám ich tu a budem čakať na ďalšie príkazy."

„Ďakujem, Dobbs. Veľmi ste mi pomohli." Gideon zdvihol hlavu od papierov. „Ako sa vám ich podarilo získať?"

Dobbova chudá tvár sa zvrátila v neuvedomenej grimase. „Každému majiteľovi som sľúbil, že zoznam mu odpočítam od odmeny, ktorá mi prislúcha za vrátenie odcudzených predmetov. Veľmi ochotne mi ich všetci dali."

Gideon sa filištínsky pousmial. „A takto ich to vyjde lacnejšie."

„Panstvo z vysokých kruhov ochotne zaplatí obrovské sumy za dobrého koňa alebo trblietavý šperk, ale má hlboko do vrecka, ak má zaplatiť za služby ľudí, ako som ja." Dobbs si popamäti nacapil klobúk. „Keďže však pracujem v prvom rade pre vás, predpokladám, že o štedrú odmenu neprídem. Trochu som sa na vás poprezvedal. V tomto smere je vaša povest' bezchybná. Všetci hovoria, že účty platíte načas a pri obchodovaní nepodvádzate."

Gideon pobavené povytiahol obočie. „Je milé dozvedieť sa, že aspoň v istých kruhoch sa teším dobrej povesti."

„V mojich kruhoch je povest' korektného klienta jedinou vlastnosťou, ktorá sa berie do úvahy," odvetil Dobbs.

Návšteva rozľahlého trojpodlažného Humboldtovho múzea bola skutočne hodná vstupného. Exponáty fosílií, vypchatých zvierat i exotických rastlín vyplňali jeho priestory od suterénu až po povalu. Ani jedna miestnosť nebola prázdna. Dokonca aj v majiteľovej spálni sa nachádzali niektoré najnovšie exponáty a škatule s nájdenými kosťami, fosíliami morských živočíchov a inými čudnými nálezmi.

Harriet pri pohľade na bohatstvo múzea upadla priam do vytrženia. „Beth, pozri sa, čo všetko tu je!“ vyhrkla, adresujúc neskrývaný obdiv svojej komornej. Užasnuto strpia v úcte pred hotovými pokladmi.

Ostatní návštevníci sa pomaly prechádzali okolo vitrín, nadchýnajúci sa vystavenými lebkami rhinocerosov a telami vypchatých plazov.

„To je zaujímavé!“

„Priam fantastické!“

Beth nespoko nahliadla do prvej miestnosti. Pri pohľade na kosť obrovského žraloka ju striaslo. „Musím tam ísť s vami, madam? Pri pohľade na takéto čudá mi naskakujú zimomriavky.“

„Nemusíš, počkaj ma v hale. Prejdem sa po múzeu sama.“

„Ďakujem, madam.“ Beth sústredila svoju pozornosť na mladíka, ktorý vyberal vstupné od skupinky návštevníkov, a obdarila ho zvodným úsmevom. Mladík jej úsmev opätovoľ, ale Harriet sa tvárila, že si ich flirtovanie nevšimá. „Čo je v tejto miestnosti?“ spýtala sa, ukazujúc na zatvorené dvere vedľa schodov.

Mladík na ňu uprel pohľad a odvetil: „Tam je súkromná knižnica pána Humboldta, madam. Okrem neho tam nikto nesmie vstúpiť. V celom dome je to jediná miestnosť, do ktorej návštevníci nemajú prístup.“

„Aha.“ Harriet vykročila ku schodom na poschodie. „Nuž dobre, hádam začnem zhora a postupne prejdem až do suterénu.“

Keď vyšla na druhé poschodie a vstúpila do prvej miestnosti, ovládol ju pocit, že sa ocitla v zberateľskom raji.

V múzeu bolo veľa návštevníkov, no rozhodne nie toľko, aby jej zavádzali. Pri postupnom prezeraní vystavených exemplárov od horného podlažia až po stiesnené priestory v pivnici jej čas rýchlo ubiehal.

Hoci sa v prvom rade zameriavala na skamenené zuby, jej pozornosť pútali aj iné fascinujúce exponáty.

Jedným z nich bola fosília morskej ježovky, ktorá sa nepodobala na žiadnu z tých, ktoré videla doposiaľ. V jej tesnej blízkosti ležalo ešte niekoľko ďalších, mimoriadne zaujímavých morských skamenelín. Potom jej pozornosť zaujali fragmenty fosílií vo vedľajšej vitríne.

Uvažovala, že dôkladné prezretie obsahu vitrín v každej miestnosti jej bude trvať celú večnosť, no nechcela, aby jej unikol čo i len jediný vzácny nález.

Zakaždým, keď sa pozrela do ďalšej sklenenej vitríny, si robila nádej, že možno práve tam nájde zub podobný tomu, ktorý objavila v Upper Biddletone. Pri troche šťastia by na ňom mohla byť aj informácia, kde sa našiel a akému zvieraťu patril. Tak by sa dozvedela, či ho už identifikoval niekto pred ňou.

Suterén si nechala na koniec. Pivničné priestory sa v obyčajných domoch využívali ako komory na uskladňovanie potravín alebo izbičky pre služobníctvo, ale Humboldt v nich zriadil sklady múzea. Len čo tam zostúpila, zbadala, že okrem nej tam nie je nikto.

A to jej ohromne vyhovovalo.

V dvoch slabo osvetlených miestnostiach našla iba škatule, ale za poslednými dverami na konci chodby sa ocitla vo veľkom priestore preplnenom všakovakými kostrami. Niektoré z nich boli enormne veľké.

Biedne osvetlenie tu zabezpečovali len mihotavé plamienky dvoch sviečok, vsadených do nástenných svietnikov. Vzala jednu z nich a vošla dnu, aby s ňou zažala ďalšie, do polovice vyhorené sviečky v svietnikoch.

Túto miestnosť zjavne návštevníci nepoctievali svojou prítomnosťou príliš často. Nebola tu len tma, ale aj chladno. Všetko bolo pokryté hrubou vrstvou prachu, ale nevenovala tomu pozornosť. Kontakt s prachom a so špinou patril pri pátraní po fosíliách k nevyhnutným sprievodným javom.

Len čo jej zrak privykol na šero, rozoznala, že miestnosť je rozdelená vysokými skriňami a vitrínami do uličiek a bude mať čo robiť, aby ich všetky prezrela. Veď len každá zo skriň mala dvanásť zásuviek.

Predpokladala, že práve v týchto zásuvkách by mohla nájsť uložené zuby.

Skôr než sa pustila do prehľadávania zásuviek, chvíľu si prezerala ďalšie nezvyčajné exponáty. Na skrinke umiestnenej na konci uličky zbadala neforemný kusisko skaly. Neodolala a prešla k nemu. Pri detailnom skúmaní v nej zbadala obrys kostry nezvyčajnej ryby.

V tej istej uličke objavila aj zaprášené kosti niekoľkých čudných zvierat. Prizerala sa im s nefalšovaným údivom. Niečo také ešte nikdy nevidela.

Keď v kúte miestnosti zhliadla stoličku, pritiahla si ju k jednej z vitrín a vystúpila na ňu, aby lepšie videla na kostry.

V zberateľskej eufórii sa naklonila k zvláštne tvarovanej plutve, ale zastavil ju kúdol prachu, ktorý pri pohybe rozvírila. Všimla si, že plutva je pripevnená ku kostre tenkými svorkami.

„To som si mohla myslieť!“ zašomrala si pohoršene popod nos. „Je to artefakt. Tušila som to. Nečudo, že ťa pán Humboldt umiestnil v pivnici,“ prihovárala sa úbohému podvrhu. „Zrejme vysolil veľké prachy a potom zistil, že ho dobehli.“

Keď zostúpila zo stoličky, zbadala, že na žltej pelerínke má šmuhy od prachu. V duchu oľutovala, že si nevzala zásteru. Nabudúce na to nesmie zabudnúť.

Postaviac sa na špičky, aby zblízka videla na kostru tej zvláštnej ryby, začula, že za jej chrptom sa otvárajú dvere. Vzápätí ich niekto veľmi tíško zavrel. Mysľou jej prebleskla myšlienka, že to bude nejaký taktný návštevník Humboldtovho múzea, ktorý sa ako správny zberateľ rozhodol prezrieť si aj skladové priestory. Nevenovala mu pozornosť až do okamihu, kým sa príchodzí nezjavil v uličke medzi vystavanými skriňami.

„Dobré popoludnie, Harriet," prihovoric sa jej z prítmnia uličky Bryce Morland.

Harriet prebehli po chrbte zimomriavky. Nielen preto, že bol tým posledným mužom na svete, koho chcela vidieť, ale aj kvôli zlovestnému podtónu jeho hlasu. Prudko sa otočila.

„Ale, pán Morland! Čo vás priviedlo do Humboldtovho múzea? Netušila som, že aj vy sa zaujímate o fosílie."

„Tie mám na háku," zapriadol s úlisným úsmevom. V prítmí suterénu jeho tvár vyzerala ako nepríjemná karikatúra anjelského portrétu. „O to viac ma zaujímate vy, moja malá, sladká Harriet."

Harriet jeho slová vyrazili dych. „Ja vám nerozumiem."

„Nerozumiete? Z toho si nič nerobte. Čoskoro tomu porozumiete." Len čo to dopovedal, vykročil k nej. Mihotavé svetlo sviečok zlátilo jeho plavé vlasy, no jeho krásnu tvár zakrýval tieň.

Harriet znenazdania premohol strach a inštinktívne poodstúpila dozadu. „Budete ma musieť ospravedlniť, pán Morland. Je už veľmi neskoro. Musím sa vrátiť domov."

„Áno, naozaj je neskoro. Pred desiatimi minútami múzeum zavreli."

Harriet doširoka vypleštila oči. „Kristepane, ako ten čas rýchlo ubehol! Moja komorná už bude poriadne otrávená."

„Vaša komorná je plne zaneprázdnená flirtovaním s mladíkom, ktorý predáva vstupenky. Vôbec jej nechýbate."

„Nech je to tak či onak, ja odchádzam." Odhodlane zodvihla bradu. „Pane, odstúpte mi z cesty!"

Morland sa úzkou uličkou predieral pomedzi debny a škatule k nej. „Ešte nie, moja malá Harriet. Aspoň nie hneď. Chcem vám povedať, že ráno som stretol vášho manžela." „Naozaj?" Harriet pred ním o krok cúvla. „Mali sme veľmi nepríjemný rozhovor. Požiadal ma, aby som sa k tebe nepribližoval." Morlandove oči vzbĺkli hnevom a bez dovolenia jej začal tykať. „Zrejme si všimol, ako veľmi ťa priťahujem."

„Hlúposť!" vyštekla Harriet a cúvla o ďalší krok dozadu. „To nie je pravda, a vy to dobre viete, pán Morland."

„Ale áno, je to tak. Si ako Deidre. Ani ona mi nedokázala odolať."

„Zbláznili ste sa? O čom to hovoríte?" „O tebe a o Deidre. Tak ako Saint Justín prišiel o ňu, príde aj o teba. Tentoraz však jeho hrdosť utrpí fatálnu porážku. Vždy bol prekliato arogantný a nehorázne namyslený. Dokonca aj vtedy, keď ho celý Londýn ohováral poza chrbát, držal nos hore. Tentoraz už veru nebude mať dostatok síl ignorovať klebety."

„Čo chcete urobiť?" vyhrkla.

„Zasadiť do tvojho lona svoje semeno, rovnako ako som to urobil Deidre, zlatíčko," vyhlásil pokojne Bryce. „Deidre sa nechala zviest' celá nedočkavá. Teba, zdá sa, budem musieť chvíľku presviedčať. Ale napokon si dáš povedať."

Zúrive naňho zagánila. „Ako si vôbec trúfate na niečo také čo i len pomyslieť?!"

Morland s neskryvanou spokojnosťou pokýval hlavou. „Vidím, že samotné presviedčanie nebude stačiť. Bude nutné použiť aj trochu sily. Výborne! Tak to mám ešte radšej, hoci len zriedkakedy sa mi stáva, že by som si styk musel vynucovať. Všetky mi do postele skákali samy. A veľmi rady."

„Ako sa opovažujete so mnou takto hovoriť?" šepa šokovane.

„A prečo nie? Na túto príležitosť som čakal niekoľko dní."

Po tom urážlivom rozhovore s tvojím mužom som na teba číhal pred vašim domom. A tým, že si sa vybrala sem, si mi nahrala do kariet. Saint Justín ma dnes veľmi, veľmi urazil."

„Vy ste ma sledovali?"

„Pravdaže. Keď som ťa videl vchádzať do tohto múzea, vedel som, že to je príležitosť, na ktorú som čakal. Kľúč od tejto miestnosti bol zastrčený z vonkajšej strany dverí. Stačilo ho vybrať a zamknúť dvere zvnútra, a holubička sa ocitla v klietke." Morland vytiahol z vrecka masívny železný kľúč a chichotajúc sa, ho ukázal Harriet. Potom ho schoval späť do vrecka.

„Budem kričať!"

„Nikto ťa nebude počuť. Kamenné steny tejto budovy sú veľmi hrubé. A nikto zo zriadencov nepríde, pretože múzeum už zatvorili."

Harriet opäť cúvla o niekoľko krokov dozadu. Teraz už bola takmer na konci chodbičky. O chvíľu bude musieť obísť roh poslednej vitríny a dostane sa do ďalšej uličky. Nemala predstavu, čo urobí potom. Povedala si však, že už niečo vymyslí a zbaví sa Morlanda.

„Kvôli čomu sa chcete pomstiť Gideonovi? Prečo ho tak nenávidíte?" spýtala sa, aby získala čas. „Čo vám urobil?"

„Čo mi urobil?" Bryceova pekná tvár sa v okamihu skrivila nenávisťou. „Nič, a všetko. Ten bastard mal vždy všetko, čo mne chýbalo. Ja som nemal nič. Ničotné nič. Naše rodiny žili v Biddletone prakticky v susedstve. Keď som rástol, videl som, ako on a jeho brat mali len to najlepšie. Kone, kočiare, šaty, školy -"

„Pán Morland, počúvajte ma, ja -" Ale Bryce sa nedal prerušiť, potreboval si vyliat' svoju ukrivdenú dušičku. „Vieš, ako mi vtedy bolo? Nie, samozrejme, že to nemôžeš vedieť. Kľučky ich kaštieľa si podávali samí významní ľudia a všetci sa uchádzali o priazeň ctihodného grófa z Hardcastlu. A ja som musel byť vďačný už len za to, že som občas dostal pozvanie na bál. Keď ma nebodaj pozvali na poľovačku, pripadal som si ako v siedmom nebi. Moji rodičia, obyčajní drobní vidiecki šľachtici, pred grófom z Blackthorne Hallu pokorne skláňali hlavy, ale ja som sa nemienil pokoriť ani pred ním, ani pred jeho synmi. Vždy som sa pokladal za rovného im."

„Nie je pravda, že Gideon mal všetko," namietla nesmelo. „Ale áno. Zatiaľ čo ja som sa musel oženiť s neduživou škratou - dcérou zbohatlíka, aby som mal peniaze, on si mohol vyberať. Bol predsa dedičom grófskeho titulu a obrovského majetku. A to nie je spravodlivé."

„Vyhlasovali ste o sebe, že ste jeho priateľom!" pokúsila sa apelovať na jeho česť.

Morland mykol plecom. „Pre človeka v mojom spoločenskom postavení je užitočné mať priateľa z jeho kruhov. Priatelia, ako je Saint Justín, môžu človeku otvoriť dvierka do najlepších klubov, do najlepších salónov, ale aj do postelí najkrajších žien. Život ma naučil získavať si priateľov, ako je on. Keď som už mal všetky potrebné kontakty, prestal byť pre mňa užitočný."

Harriet užasnuto hľadela na Morlanda. „Vy ste si skrátka zaumienili, že s ním budete súperiť, však? Povedali ste si, že kým on má majetok a titul, vy ste prešibanejší, krajší a máte úspech u žien."

„A vari to nie je pravda?"

„Nenávidíte ho, pretože hlboko vo svojom srdci viete, že má charakter. Jeho prevaha nad vami nevyplýva z jeho majetku či titulu. Predčí vás v niečom, čo je podstatne hodnotnejšie, čo vy nikdy nebudete mať, však, pán Morland?"

„Nuž, možno na tom niečo bude, zlatko."

„Čo dokážete tým, že mi ublížite?"

Bryceovi zažiarili v očiach trblietavé iskričky. „Získam ďalší dôkaz, že dokážem odlákať Saint Justinovi jeho ženy. Keď sa zmocním teba, bude ma hriať na srdci vedomie, že som mal obidve ženy, o ktorých si myslel, že mu patria. Možno to nie je veľa, ale ja sa s tým uspokojím."

„Ste hlupák, pán Morland! Predsa vám musí byť jasné, čo urobí môj manžel, keď sa dozvie, že ste sa ma pokúsili zneuctiť."

„Ale, zlatko, vy mu predsa nič nepoviete, však?" Bryce na ňu veľavýznamne žmurkol. „Ženy sa obvykle nepriznávajú s neverou. Dokonca ani v prípadoch, keď sa milencovi nepodrobili dobrovoľne. Majú strach, že ich okolie obviní z toho, že s ním koketovali. A manželka Zvera z *Blackthorne Hallu* sa nikdy neprizná, že mu bola neverná. Strach jej to nedovolí. Bude sa báť, že manžel pripíše vinu jednoznačne jej-"

Harrietine prsty nahmatali roh poslednej skrinky. „Lenže ja sa nebudem báť povedať manželovi, ako ste mi ublížili. Uverí mi a nepochybne ma pomstí!"

„Oveľa pravdepodobnejšie je, že ťa zabije," zasipel Bryce, približujúc sa k nej. „Si dosť múdra na to, aby si si to uvedomila. Nezniesie predstavu, že jeho manželka, ktorou sa tak hrdil pred celou londýnskou smotánkou, mu tak skoro po sobáší zahla."

„Napriek tomu, že ste sa vydávali za jeho priateľa, nič o ňom neviete." Harriet sa nečakane vrhla za roh poslednej skrinky.

Bryce sa okamžite vyrútil za ňou. V očiach mu blčali plamene priam živočíšnej žiadostivosti.

Rozbehla sa ďalšou uličkou medzi skriňami. Bryce dychčal tesne za ňou. Ešte dva kroky a dolapí ju...

V ostatnej sekunde zhliadla stoličku, na ktorej stála, keď si prezerala podvrh fosílie. Stolička stála presne tam, kde ju nechala - uprostred uličky. Vyskočila na ňu a vyštverala sa na skrinku práve v okamihu, keď Bryce chňapol po okraji jej sukne.

Nechytil ju.

Preskakovala zo skrinky na skrinku, zhadzujúc do uličky lebky, holenné kosti a stavce všakovakých veľkostí. Bryce sa hnal za ňou s očividným úmyslom chytiť ju na konci, keď bude musieť zoskočiť.

„Zlez dolu, ty strídža! Nedostaneš sa von, mám predsa kľúč vo vrecku." V Morlandovom hlase znelo neskrývané vzrušenie.

Harriet jeho slová vôbec nevnímala. Vystrašená blúdila horúčkovitým pohľadom po miestnosti, až jej oči padli na obrovskú skalu, ktorá ležala na poslednej skrinke. Bola to tá istá skala, v ktorej sa nachádzal odtlačok kostry neznámej ryby. Modlila sa, aby ju dokázala zdvihnúť.

Bryce nemal ani potuchy o tom, čo sa chystá urobiť. A ani vo sne by mu nenapadlo, že nejaká žena by mohla v sebaobrane použiť taký ťažký predmet.

Harriet sa však už roky venovala práci s kameňmi. Keďže hodiny a hodiny narábala s kladivom a dlátom, nebola žiadna cintľavka ako londýnske dámy. Uchopiac kusisko skaly obomi rukami, zdvihla ho do výšky, aby ho hodila do Morlandovej plavovlasej hlavy práve v okamihu, keď sa pokúsi zdrapiť ju za členok.

Morland sa v poslednej chvíli dovätúpil, čo má Harriet za lubom. „Bodaj ťa! Neopováž sa!" vykrikol a pokúsil sa prekaziť jej zámer.

Bolo však už neskoro. Keďže sa uhol, skala ho zasiahla len do pleca a odtiaľ sa s dunením zviezla na dlážku. Bryce sa zapotácal ako opilec a ako podťatý sa sklátil na zem, kde zostal nehybne ležať so zavretými očami. Spod svetlej kadere na čele sa mu rinul potôčik krvi.

V šere miestnosti naplnenej kostrami zavládlo hrozivé ticho.

Stojac na skrini, Harriet lapala po dychu. Srdce jej bilo ako opretek a trasúce sa ruky ovisli pozdĺž tela. S očami doširoka otvorenými od hrôzy zízala na Morlandovo telo a nebola schopná triezvo uvažovať.

Po chvíli sa prinútila prejsť ku skrinke, kde bola stolička, a zísť dolu, no bála sa podísť k ležiacemu krásavcovi. Nevedela, či je mŕtvy, ale nežiadalo sa jej presvedčiť sa o tom.

Potrebovala však kľúč, aby sa mohla dostať von.

Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchla a po špičkách sa priblížila k nehybnému telu. Keďže sa nepohol ani o piad', ba ani neotvoril oči, zohla sa a siahla mu do vrecka, do ktorého si schoval kľúč.

Vzápätí rýchlo vytiahla kovový predmet, ktorý ju nepríjemne chladil v dlani. Morland sa ani nepohol. Nevedela, či vôbec dýcha. Neotálajúc už ani sekundu, rozbehla sa ku dverám, strčila kľúč do zámky a odomkla. Konečne sa ocitla na slobode.

Napriek tomu, že všade vládla tma, vybehla nahor po schodoch ako srna. Ťažké závesy na oknách od ulice boli zatiahnuté, aby dovnútra nesvietilo zapadajúce slnko.

Vtom sa otvorili dvere na knižnici pána Humboldta a zjavila sa v nej zhrbená postava muža s dlhými bokombriadkami, pripomínajúca veľikánskeho pavúka.

Muž na ňu zlostne fľochol. „Dočerta, čo tu ešte robíte? Múzeum je zavreté, už tu nemá čo hľadať žiadny návštevník!”

„Práve som bola na odchode.”

„Čože? Hovorte hlasnejšie!” zreval na ňu, priložiac si dlaň k uchu.

„Povedala som, že som na odchode,” hlasnejšie zopakovala Harriet.

Netrpezlivo mávol rukou. „Choďte už! Mám dôležitejšiu prácu, než je vyhánanie nejakých porantaných návštevníkov. Keby som nepotreboval peniaze na nové zbierky, nevpustil by som do tohto domu ani nohu. Neznášam tú zberbu ignorantov a zvedavcov!”

Humboldt sa zvrtol a tresnúc za sebou dverami, zaliezol do svojej svätyne.

Harriet cítila, že sa celá trasie. Zmobilizovala posledné zvyšky rozvahy a oprášila si odev.

Keď vyšla na ulicu, zbadala Beth, postávajúcu pri kočiari. Dievča počúvalo rozprávanie kočiša a veselo sa chichotalo. Vedľa nich stál mladík, ktorý predával vstupenky do múzea. Všetci traja sa ako na povel otočili k nej.

„Madam je pripravená na odchod?” úctivo sa spýtal kočiš.

„Áno.” Harriet podišla k záprahu. „Pod'me! Už dávno som mala byť doma.”

Beth pri pohľade na zaprášenú Harrietinu pelerínu a sukňu vypleštila oči. „Panebože, milost'pani! Vaše nové šaty sú načisto zničené! A kvôli tým starým hnátom! Mala som vám nanútiť zásteru,” horekovala.

„Nevšímaj si to, Beth.” Harriet sa usadila v koči. „Poponáhľajme sa. Chcem byť čo najskôr doma.”

„Áno, madam."

Vyjavený mladík za ňou zavolať: „A kam sa podel ten pán? Ten, ktorý vrazil, že si tiež chce poprezerať skameneliny v suteréne."

Harriet s chladným úsmevom zamrmlala: „Nemám ani poruchy. Nikoho som tam nevidela."

Mladík sa poškrabal po hlave. „Zrejme odišiel, keď som sa nedíval."

„To je možné. Asi ste mali iné starosti..." Po nepriamom obvinení, že nedával pozor, lebo sa zabával s jej komornou, dala kočišovi pokyn, aby sa pohol.

O dvadsať minút neskôr už vystupovala z koča pred londýnskou rezidenciou Hardcaslovcov. Ešte stále nebola rozhodnutá, koľko z toho, čo pred chvíľou zažila, povie svojmu manželovi. Túžila sa mu vrhnúť do náručia a vyliat' si srdce. Potrebovala sa mu zdôveriť s tým desivým zážitkom, ale súčasne sa bála toho, čo by bol schopný urobiť. Bolo viac než isté, že takúto potupu svojej manželky nenechá bez pomsty.

Keď vchádzala do vstupnej haly, Gideon stál vo dverách knižnice. Pri pohľade na jej zaprášené oblečenie sa len zhovievavo usmial.

„Madam, z prachu na vašich šatách usudzujem, že v Humboldtovom múzeu ste boli vo svojom živle."

„Bol to nadmieru zaujímavý zážitok, pane. Už sa neviem dočkať, kedy vám všetko porozprávam." Trasúcimi sa prstami si stiahla rukavičky. Uvedomila si, že ten príšerný zážitok zanechal stopy nielen na jej zovňajšku, ale aj v jej vnútri. Celé telo jej pripadalo zrazu ako cudzie.

Nedokázala už ovládať pocit viny, ktorý ňou zmietal.

Náhlym krokom prešla okolo Gideona a vošla do knižnice. Len čo jeho prenikavé oči preskúmali jej tvár, jeho spokojný úsmev razom zmizol. Zatvoril dvere knižnice a otočil sa k nej so slovami: „Čo sa stalo, Harriet?"

Hľadajúc vhodnú odpoveď, sa otočila k nemu. Odrazu ju opustili všetky sily a prestala sa ovládať. S tlmeným vzlykom sa vrhla k nemu a pritúlila sa k jeho mocnej hrudi. „Och, Gideon, stala sa hrozná vec! Myslím, že som zabila Morlanda!"

## Kapitola 16

Dostať z Harriet celý ten hrôzostrašný príbeh nebolo vôbec jednoduché. Gideon musel zmobilizovať všetku svoju trpezlivosť. Držal Harriet v náručí, kým mu vzlykajúc rozprávala o tom podvrhu, o skale s odtlačkom ryby, o Morlandom útoku.

Keď začul Morlandovo meno, vyvolalo to v ňom až nepričetnú zúrivosť.

„... a potom som tú skalú s odtlačkom do neho hodila." Harriet odvrátila hlavu od Gideonovho ramena. „Videla som jeho krv. Veľa krvi. Ležal na zemi. Nie som si rým istá, ale keď stratil rovnováhu, mohol sa pri páde udrieť hlavou o skriňu. Keď som sa k nemu priblížila a chcela mu zobrať kľúč, vôbec sa nehýbal. Gideon, čo urobíme? Myslíš, že ma za jeho vraždu obesia?"

Gideon s veľkým vypätím vôle ovládol hnev. „Nie," odvetil. „Nedovolím, aby sa ti niečo stalo."

Zaplavil ju pocit úľavy a doposiaľ napäté ramená jej razom klesli. „Ďakujem ti, veľmi mi odľahlo." Vzala si veľkú bielu vreckovku, ktorú jej podával, a osušila si slzy. „Budeme musieť ujsť z Anglicka, aby sme sa vyhli škandálu?"

„Nie, nemyslím si, že to bude nutné." Gideon cítil, ako sa mu dvíha žalúdok. Tentoraz Morland zašiel príďaleko.

„Vďakabohu." Harriet si vyfúkala nos do vreckovky. „Veľmi nerada by som odchádzala. Chcem sa vrátiť do Upper Biddletonu a pokračovať vo svojej práci. A pre teba by bolo veľmi zložité, keby si dozeral na hospodárenie otcových statkov zo zahraničia."

„O tom niet pochyb." Gideon ju pevne chytil za plecía. „Si si istá, že ti neublížil?"

Pokrútila hlavou a znovu si vyčistila nos. „Som v poriadku. Samozrejme, okrem oblečenia. Ale za to nemôžem obviňovať iba jeho. Ušpinila som si ich ešte predtým, než prišiel."

Skutočne jej nič nebolo. Musel si neustále pripomínať, že Morland sa jej svojimi chlipnými rukami ani nedotkol. Zachránila sa sama tým, že doňho hodila skalú, na ktorej bol odtlačok nejakej morskej potvory! On ju nedokázal ochrániť!

„Moja statočná, odvážna Harriet! Som na teba veľmi, veľmi hrdý."

Nesmelo sa naňho usmiala. „Ďakujem ti, Gideon."

„Ale zároveň som veľmi nahnevaný na seba za to, že sa tak mizerne starám o tvoju bezpečnosť," dodal ponuro. „Nemala si sa nikdy dostať do takej nebezpečnej situácie."

„Gideon, ty predsa za nič nemôžeš. Nemohol si vedieť, že ma Morland bude sledovať do Humboldtovho múzea." Harriet sa na chvíľu odmlčala, spomínajúc na vystavené exponáty. „Je to skvelé múzeum. Ešte som ti o ňom neporozprávala... Ozaj, vieš, že som ani tam nenašla podobný zub? Bude to podistým unikátny nález."

Gideon sa pousmial. To bola celá Harriet. Viac sa zaujímal o akýsi praveký zub než o Damoklov meč, ktorý visel nad jej hlavou. Priložil jej prst k perám, aby ju umlčal. „O tom mi porozprávaš neskôr. Teraz bude najlepšie, ak pôjdem pozisťovať, čo je s Morlandom."

Vylákane sa zachvela. „Čo chceš urobiť?"

„Vyberiem sa do Humboldtovho múzea a presvedčím sa, či je mŕtvy, alebo to prežil." Gideon jej vtisol bozk na čelo. „Keď sa dozviem, čo s ním je, vymyslíme čo ďalej."

„Správne." Harriet si zamyslene hrýzla spodnú peru. „Myslíš, že ma zažaluje z pokusu o vraždu, ak zostal nažive?"

„Podľa mňa je veľmi nepravdepodobné, aby ťa z niečoho obviňoval." *Bude mať čo robiť, aby si zachránil vlastnú kožu*, zastrájal sa v duchu Gideon.

„Tým by som si nebola až taká istá." Harriet sa zamračila. „Je to zákerný človek. Mal si pravdu, keď si ma pred ním varoval. Rozhodne nie je taký anjel, ako vyzerá."

„To áno." Gideon ju vyslobodil zo svojho objatia. „Chod' sa prezliecť, drahá. Prídem za tebou, hneď ako zistím, čo je s Morlandom."

Zľahka sa dotkla jeho ramena a v očiach sa jej zračil nepokoj. „Prosím ťa, buď opatrný. Nechcela by som, aby ťa niekto videl pri jeho mŕtvom tele. Pravda, za predpokladu, že je po smrti. A ak je nažive, môže byť tiež nebezpečný. Nesmieš nič riskovať."

„Budem opatrný." Gideon podišiel ku dverám a otvoril ich. „Nerob si o mňa starosti, ak sa trochu zdržím."

Na tvári sa jej zračila neistota. „Asi by som mala ísť s tebou. Môžem ti ukázať miesto, kde sa to stalo."

„Nájdem ho aj sám."

„Ale ak s tebou pôjdem, budem môcť stáť na stráži, kým ho budeš hľadať," naliehala, potešená svojím nápadom.

„Neboj sa, poradím si. A teraz, ak dovolíš, už pôjdem." Rukou jej naznačil, aby išla domov.

Neochotne odkráčala ku dverám, zjavne o niečom uvažujúc. „Čím viac na to myslím, tým som presvedcenejšia, že by bolo najlepšie, keby som ťa sprevádzala."

„Harriet, povedal som, že zostaneš doma, a basta!"

„Veľmi dobre vieš, že ti plány nevychádzajú stopercentne. Len si spomeň na tú noc v jaskyni. A to všetko len preto, že si ma nechcel zasvätiť do svojich plánov."

„Moje plány nevychádzajú iba vtedy, milá Harriet, keď do nich strkáš svoj zvedavý noštek," pripomenul jej Gideon. „Dnes večer urobíš tak, ako som povedal. Tú záležitosť s Morlandom vybavím sám. Ty pôjdeš do svojej izby, okúpeš sa, dáš si šálku čaju a pokúsiš sa spamätať z toho, čo si prežila. Budeš sa zdržiavať v izbe dovtedy, kým sa nevrátim. Je ti to jasné?"

„Ale, Gideon -"

„Vidím, že mi nerozumieš. Nuž, poviem ti to bez obalu. Ak sa okamžite nepoberieš hore schodmi, tak ťa prevesím cez plece a odnesiem ťa tam sám. Rozumieš?"

Zaklipkala mihalnicami. „To by si neurobil!"

„Veru urobil," ubezpečil ju.

Pomaly prešla okolo neho. „Nuž dobre. Ale buď opatrný."

„Budem," zašomral. „Harriet?"

Zvedavo sa obzrela. „Áno?"

„Môžeš si byť istá, že nabudúce ťa budem lepšie chrániť."

„Hlúposť! Staráš sa o mňa dostatočne."

*Nemá pravdu*, pomyslel si Gideon, sledujúc, ako jeho odvážna manželka vystupuje hore schodmi. Dnes takmer doplatila na jeho ľahostajnosť. Jednou vecou si však bol celkom istý. Bolo načas raz a navždy zbaviť sa Morlanda.

Prirodzene, ak to už neurobila Harriet.

Do Humboldtovho múzea sa vybral pešo. Londýnske ulice sa priam hemžili ľuďmi a kočiarimi. Usúdil, že do cieľa sa dostane rýchlejšie na vlastných nohách než na koni alebo na koči. Takáto prechádzka mala aj ďalšiu prednosť - keď išiel pešo, mohol sa ľahšie stratiť medzi záprahmi alebo v dave. Jeho kone by boli príliš nápadné. Mnohí by ich poľahky spoznali a dnes večer rozhodne nechcel na seba upútať pozornosť. Ak náhodou zazrie niekoho známeho, bude môcť poľahky zmiznúť v niektorej bočnej uličke alebo aleji.

Keď prišiel na ulicu, v ktorej sa nachádzalo Humboldtovo múzeum, chvíľu vyčkával, či niekoho neuvidí. Nato prešiel k zadnej časti budovy. Múzeum malo zvýšené základy, aby do suterénnych priestorov prenikalo svetlo. Zastal pred železnou brámkou pred schodmi vedúcimi do suterénu.

Stisol kľučku a zistil, že bránka je zamknutá. Znovu sa rozhlídal okolo seba, aby mal istotu, že ho nikto nespozoroval. Vzápätí sa prehupol ponad zábradlie a zbehol po niekoľkých kamenných schodoch dolu ku dverám.

Schody pôvodne slúžili ako vchod pre služobníctvo a zásobovanie kuchyne. Žiaľ, aj tieto dvere boli zamknuté. Pokúšal sa nazrieť do vnútra cez okná, tie však zakrývali hrubé závesy.

Práve uvažoval, že musí niektoré z nich rozbiť, keď si všimol, že jedno z nich zabudli zatvoriť.

Otvoril ho a preložil nohu ponad parapetnú dosku. O sekundu neskôr už stál v tmavej miestnosti, ktorá bola zaprataná skriňami, škatuľami a debnami. Rýchlo zistil, že to nie je miestnosť, o ktorej hovorila Harriet.

Z nástenného svietnika vybral sviečku, zažal ju a cez zaprášenú miestnosť prešiel do neosvetlenej chodby. Dvere do miestnosti na jej konci boli otvorené.

Len čo vošiel dnu, vedel, že je na mieste, kde Morland zaútočil na Harriet. Prezeral uličku za uličkou medzi vysokými skriňami. Cítil, že sa ho zmocňuje hnev. Tu ju chytil do pasce. Išiel po jej stopách, akoby bola nič netušiacia srnka a zaútočil na ňu. Zachránila sa len vďaka vlastnej šikovnosti a pohotovosti.

Tuhšie zovrel v ruke sviečku. V tejto chvíli bol rovnako nahnevaný na seba ako na Morlanda. Mal urobiť všetko pre to, aby sa Harriet neocitla v takomto nebezpečí. Našiel uličku, kde Harriet hodila do Morlanda skalú. Stále ležala na dlážke. Kľakol si, aby si lepšie prezrel miesto, kde ležala. Kvapky loja zo sviečky pokropili odtlačok kostry morského tvora v skale.

Na dlážke bolo vidieť aj zaschnutú krv. Vstal a rýchlo preskúmal zvyšok miestnosti. Po Morlandovi nebolo ani stopy.

Keď vyšiel z miestnosti a vykročil po chodbe, na zemi vďaka sviečke našiel ešte niekoľko tmavých škvŕn. Viedli k oknu, cez ktoré sa dostal dnu. Zdvihol sviečku a na parapetnej doske zbadal krvavé odtlačky prstov. Morland teda ušiel z múzea oknom. To vysvetľovalo, prečo okno nebolo zavreté.

Harriet sa nemusí báť, že toho lotra zabila. Keď sa prebral, mal očividne dostatok síl, aby nepozorovane vykĺzol z budovy. Vrátil sa a zahladil stopy po incidente. Potom s mrazivým úsmevom sfúkol sviečku. Bol rád, že Morland zostal nažive. Mal s ním svoj plán.

O dvadsať minút neskôr už vystupoval hore schodmi Morlandovho londýnskeho domu a krátko na to sa ohlásil jeho slúžke, ktorá mu otvorila dvere. Utierajúc si ruky do zástery, šokovane zízala na jeho jazvu.

„Pre nikoho nie je doma," oznámila prísny tónom. „Tak mi pred hodinou povedal, keď sa vrátil domov. Mal nehodu."

Gideon odstrčil ženu nabok a vošiel do haly. „Nemusíte sa obťažovať, ohlásim sa sám."

„Pane, dostala som svoje príkazy. Pán Morland sa necíti dobre a oddychuje v knižnici."

„Bude sa cítiť podstatne horšie, keď sa s ním porozprávam." Gideon otvoril prvé dvere zľava a zistil, že jeho tušenie bolo správne. Muža, ktorého hľadal, však v knižnici nevidel. Ale iba do okamihu, keď sa Morland ozval z ušiaka, ktorý stál otočený ku kozubu na druhom konci knižnice.

„Vypadnite!" vyštekol bez toho, aby sa obzrel a presvedčil, kto ho navštívil. „Dočerta, pani Heathová, veď som vám jasne povedal, že ma nikto nesmie vyrušovať."

„Napriek tomu to mienim urobiť," vyhlásil tlmenným hlasom Gideon. „Vyruším ťa. A nie hocijako."

Nastalo ohromené ticho. Nato sa Morland zdvihol a otočil ku Gideonovi. Na koberec vyšplechla troška brandy z pohára, ktorý držal v ruke.

Morland teraz rozhodne nevyzeral ako anjel. Vždy starostlivo upravené vlasy mal strapaté, na čele zaschnutú krv a v očiach zmätok. Trasúcimi sa prstami položil pohár na múrik kozuba.

„Saint Justín! Dočerta, čo tu chceš?"

„Nemusíš sa unúvať hrať predo mnou zdvorilého hostiteľa, Morland! Vidím, že sa necítiš najlepšie. Mimochodom, tá rana na tvojom čele nevyzerá pekne." Gideon sa diabolicky uškrnul. „Som zvedavý, či ti po nej nezostane škaredá jazva."

„Odíd', Saint Justin!"

„Harriet sa bála, že ťa zabila. Tá skala bola poriadne ťažká, však? Videl som ju na dlážke v tom sklade, kde si ju napadol."

Morlandove oči divoko vzbĺkli. „Neviem, o čom to hovoríš a ani to nechcem vedieť. Žiadam ťa, aby si okamžite odišiel."

„Odídem, len čo si spolu vybavíme istú maličkosť."

„Akú maličkosť?"

Gideon povytiahol obočie. „Naozaj nevieš? Žiadam ťa o mená tvojich sekundantov, aby sa moji mohli s nimi stretnúť a dohodnúť podrobnosti súboja."

Morland na niekoľko sekúnd onemel. „Sekundantov? Súboj? Zbláznil si sa? O čom to hovoríš?"

„Vyzývam ťa na súboj. Myslel som, že si s tým počítal, keď si sa pokúsil obťažovať moju manželku. Čo iné môže urobiť džentlmen v mojom postavení, než žiadať satisfakciu?"

„Tvojej manželky som sa ani nedotkol. Neviem, o čom hovoríš," bránil sa Morland. „Ak tvrdíš, že som ju obťažoval, nehanebne klame. Počuješ, čo ti hovorím? Je to luhárka!"

Gideon pokrútil hlavou. „No prosím, znova ju urážaš! Ako sa opovažuješ obviňovať moju manželku z klamstva? Už len kvôli tomu som nútený vyzvať ťa na súboj. Takú urážku nemôžem nechať len tak."

„Bodaj by ťa porantalo! Vravím pravdu. Vôbec som sa jej nedotkol."

„Ale len preto, lebo ti nedala na to príležitosť," prisvedčil Gideon. „Podarilo sa jej pred tebou zachrániť. To však nemôže odčiniť urážku. Si šľachtic a veľmi dobre vieš, čo je mojou povinnosťou."

Na Morlandovej tvári sa striedavo zračila bezmocná zúrivosť a zúfalstvo. „Vravím ti, že tvoja žena nehovorí pravdu. Neviem, aký má na to dôvod, ale nehovorí pravdu. Kedysi sme boli priatelia, mal by si mi veriť."

„Naznačuješ, že by som mal veriť tebe a nie svojej manželke?"

„Dočerta, áno! Prečo by si jej mal veriť? Musela sa za teba vydať, lebo si ju spoločensky kompromitoval. Viem o tom. V Londýne sa už všetko vie."

„No a čo! Oženil som sa s ňou. Obaja dobre vieme, že podľa zvyklostí vo vysokej spoločnosti je tým všetko zažehnané."

„Nemôžeš jej veriť," naliehal Morland. „Neľúbí ťa. Ani Deidre ťa neľúbila. Ako by ťa mohla nejaká žena chcieť s tým твоjím znetvoreným ksichtom? Harriet prinútili prijať tvoju ponuku na manželstvo rovnako, ako prinútili Deidre." „Prekvapuje ma, že spomínaš Deidre," podotkol tlmeným hlasom Gideon. „Zvlášť po tom, ako si jej ublížil."

Morland niekoľko sekúnd pohyboval perami, no nedostal z nich ani hláska. „O čom to rozprávaš?”

„V tú noc, keď prišla za mnou, mi v afekte prezradila meno muža, ktorý ju zviahol,” znela Gideonova odpoveď. „Keď zistila, že sa nemienim zachovať podľa jej predstáv, rozzúrila sa a všetko mi povedala. Bolo mi čudné, že odrazu som sa jej zdal taký neodolateľne príťažlivý, že nemohla počkať do sobáša a sama sa mi ponúkla. Po jej hysterickom výstupe som všetko pochopil.”

„Nemohla sa na teba ani len pozrieť.” „Aj to mi povedala a pekne rovno do očí, keď som odmietol jej veľkorysú ponuku, aby som sa s ňou vyspal. Veľmi ju to urazilo a v rozčúlení mi vykričala, že ju ľúbiš, no nemôžeš sa s ňou oženiť, pretože už si ženatý. Aj to, že si jej navrhol, aby ma zviahla a otcovstvo by tak prischlo mne. Ako ste plánovali pokračovať v pomere aj po tom, keď sa za mňa vydá.”

Morland si opakom ruky utrel ústa a vybuchol: „Deidre klamala.” „Vážne?”

„Samozrejme, že klamala,” zvriskol. „A ty si to vedel! Musel si to vedieť! V opačnom prípade by si ma musel...” zarazene zmlkol.

„Vyzvať na súboj? Načo by to bolo dobré? Deidre chcela teba a odovzdala sa ti z vlastnej vôle. Otvorene mi povedala, že sa na mňa nemôže ani pozrieť. Prečo by som ťa mal vyzývať na súboj? Tým, že by som ťa zabil, by sa nič nevyriešilo.”

„Ale ona skutočne klamala.” Morland zovrel ruku do päste a tresol ňou do kresla. „Dopekla, obe tie ženské klamali!” „Moja manželka rozhodne neklame,” pokojne vyhlásil Gideon. „A ja nedovolím, aby ju niekto urážal. Dosť bolo rečí, chcem počuť mená tvojich sekundantov.”

„Nebudem menovať nikoho,” zachrčal Morland. „Vidím, že si rozrušený, keď si nedokážeš ani spomenúť na mená dvoch diskrétnych mužov, ktorí by v tvojom mene zariadili podrobnosti nášho rendezvous na úsvite so zbraňou v ruke. Nuž dobre, dožičím ti trochu času.” „Dokedy?” Morland odrazu zbystril pozornosť. „Budeš mať na to celý dnešný večer a noc. Zajtra zavčas ráno pošlem za tebou svojich sekundantov. Dovtedy by si už mal mať všetko premyslené. Prajem ti pekný večer a teším sa na naše ďalšie stretnutie.” Gideon sa otočil ku dverám.

„Počkaj!” Morland prudko vyskočil z kresla. Rukou narazil do pohára s brandy a vylial ho na koberec. „Dočerta, povedal som, že máš počkať. Nemôžeš ma len tak vyzvať na súboj. Súboje sú zakázané. A pomysli si na tie reči, ktoré sa budú okolo toho šíriť.”

Gideon sa usmial. „Všetko prebehne diskrétno a môžeš si byť istý, že z klebiet si nerobím ťažkú hlavu. Mal som šesť dlhých rokov na to, aby som si na ne zvykol. Ach, to mi pripomína, že som na niečo zabudol.”

Morland sa ostražito vzpriamil, pretože Gideon opäť podišiel k nemu. „Nepribližuj sa ku mne!”

Na to aby som sa zachoval presne podľa pravidiel duelu by som t'a mal udrieť rukavicou do tvare. Rukavice žiaľ, nemám.“ Zovrel ruku do päste a udrel Morlanda rovno do čeluste.

Ten tlmene zastonal a zviezol sa na zem.

Gideon zastal nad ním. „Ospravedlňujem sa ti za to, že som takmer zabudol na takú dôležitú vec. Ale keď niekto žije tak dlho mimo vysokej spoločnosti ako ja, pozabudne na detaily ktoré sa očakávajú od správania skutočného džentlmena.

Gideon sa rozhodol, že jeho ďalšou zastávkou bude klub na ulici Saint James. Nielen Morland si musel nájsť dvoch mužov, ktorí zriadia súboj, sekundantov potreboval aj on. Keďže vo vysokých kruhoch nemal blízkych priateľov, mal obmedzené možnosti výberu.

Našťastie Harriet si tu už našla zopár oddaných priateľov.

Mladého Applegata našiel sedieť v hlavnej sále klubu. Bol s ním aj lord Fry. Keď zbadal, že kráča rovno k nim, obaja ostrážito zdvihli hlavy.

„Dobrý večer, páni.“ Gideon si sadol a bez dovolenia si nalial do pohára klaret z Fryovej fľaše. „Veľmi ma teší, že vás tu stretávam. Potreboval by som od vás istú službičku. Barón sa naňho vystrašene díval doširoka otvorenými očami. Pohár v Applegatových rukách sa zachvel no mladík sa vzápätí spamätal a nebojácne pozrel Gideonovi do očí. „Pane, ak ste ma prišli vyzvať na súboj, som vám k službám.

Gideon sa usmial. „Nemienim vás vyzývať na súboj. Manželka mi vysvetlila, ako sa to všetko zomlelo. Som ochotný na to zabudnúť.“

„No toto!“ zvolal príjemne prekvapený Fry. „A myslíte to vážne?“

Samozrejme. Chcem sa s vami pohovárať o inej záležitosti.“

Applegate znepokojene zvrátil čelo. „O čo ide?“

Gideon sa naklonil dopredu a sústredene hľadel na oboch mužov. „Určite vás nahnevá, keď vám poviem, že Bryce Morland urazil moju manželku.“ Fry a Applegate pozreli na seba a potom opäť na Gideona.

„Toho chlapíka som nikdy nemal rád,“ zamračil sa Applegate. „Čo jej povedal ten fíčúr?“

„Na slovách nezáleží,“ pokračoval potichu Gideon, „podstatné je, že ja ich pokladám za vážnu urážku a chcem satisfakciu. Potrebujem dvoch diskrétnych mužov, ktorí budú mojimi sekundantmi. Mohol by mi niektorý z vás, alebo obaja, preukázať túto službu?“

Applegate zažmurkal a pozrel neisto na Frya.

„No toto!“ zašomral Fry.

„Vyzvali ste Morlanda na súboj?“ vyzvedal Applegate.

„Za daných okolností som nemal inú možnosť,“ odvetil Gideon. „Ide o moju česť. Ten človek urazil moju manželku.“

Applegate sa zamračil ešte viac. „Nestrpím, aby niekto urážal našu Harriet.“

„Ja si myslím to isté," pritakal Gideon.

Fry znechutene mľaskol. „Ten Morland mi nikdy nebol sympatický. Bol prehnane uhladený, úlisný, takže ma vôbec neprekvapuje, že konečne ukázal svoju pravú tvár."

Applegate prikývol. „Sem-tam bolo o ňom počuť nejaké reči. Väčšinou sa týkali jeho výstrelkov pri návštevách nevestincov. Samozrejme, neboli to informácie z prvej ruky. V takýchto záležitostiach však opatrnosti nikdy nie je nazvyš."

„Mám v úmysle vykonať všetko pre to, aby už nikdy neobťažoval moju manželku," pokračoval Gideon. „Môžem počítať s vašou pomocou?"

Applegate sa zatváril odhodlane a v jeho očiach sa zračilo priam nadšenie. „Ešte nikdy som nerobil sekundanta. Doteraz ma zaujímali iba odtlačky chodidiel vyhynutých živočíchov. Bude pre mňa veľkou ct'ou preukázať vám túto službu."

„Aj pre mňa." V barónových očiach sa mihol potlačovaný záblesk vzrušenia a na líca mu vystúpil rumenec. „Aj ja sa cítim veľmi poctený vašou dôverou. Všetky podrobnosti môžete ponechať na nás. Hneď ráno navštívime Morlanda."

„Výborne." Gideon vstal. „Páni, som vám veľmi zaviazaný."

Lorda Frya i Applegata predstava, že obávaný *Zver z Blackthorne Hallu* je im zaviazaný, zjavne ohromila.

Gideon ich nechal sedieť s užasnutými tvármi a odišiel. Na ulici pred klubom zastavil drožku, povedal kočišovi adresu svojej rezidencie a nasadol.

Londýnske ulice už zahalila tma. Ani na chvíľu nezapochyboval o lojálnosti svojich sekundantov. Pre Harriet by Applegate i Fry urobili čokoľvek na svete. Dokázali to vtedy, keď ju uniesli a riskovali jeho hnev.

Bol si však istý aj tým, že nebudú mlčať o svojej úlohe sekundantov. Ako muži vedy nemali nikdy do činenia so súbojmi, a to, že ich požiadal o pomoc, im zjavne lichotilo. Morland mal pravdu. Správa o súboji sa už zajtra ráno rozletí po celom Londýne. A presne o to mu išlo.

O niekoľko minút vystúpil z drožky a vybehol po schodoch ku dverám rezidencie Hardcaslovcov. Otvoril mu Owl. „Pane, madam Saint Justinová vás žiada, aby ste ju po návrate okamžite navštívili," oznámil sluha, tváriac sa, akoby tušil niečo zlé.

„Ďakujem, Owl." Gideon mu podal svoj cylinder a rukavice. „Kde je?"

„Vo svojej izbe, pane."

Gideon prikývol a rozbehol sa po schodoch, zdolávajúc ich po dvoch. Zastal pri dverách Harrietinej izby a bez zaváhania zaklopal.

„Ďalej!" ozvala sa.

Keď otvoril dvere a vošiel, Harriet sa mu vrhla do náručia. „Chvalabohu, že si už doma," zvolala, pevne ho objímuc. „Veľmi som sa o teba strachovala. Našiel si jeho telo? Čo si s ním urobil? Ako sa ho zbavíme?"

„Telo som našiel," usmial sa Gideon, „ale až príliš živé. Morland bol doma a lízal si rany."

„Žije?" Harriet ustúpila dozadu a natešene splašila rukami. „Si si tým istý?"

„Stopercentne. Nemusíš sa znepokojovať, drahá. Nepodarilo sa ti ho zabiť. Je to veľká škoda."

Povzdychla si. „Hoci toho človeka nemám v láske, som rada, že to prežil. Jeho smrť by nám mohla spôsobiť veľké problémy."

„O tom dost pochybujem." Gideon prešiel ku spojovacím dverám, uvoľňujúc si kravatu a vyzliekajúc sako. „Keby ho tam aj boli našli mŕtveho, vyzeralo by to, že tá skala mu nešťastnou náhodou spadla na hlavu." Otvoril dvere a vošiel do svojej spálne.

„Myslíš?" zapochybovala Harriet a náhlivo ho nasledovala. „Možno máš pravdu... Som rada, že za svoje nehorázne správanie utrpel aspoň nejaký trest."

Gideon odhodil žaket i kravatu na kreslo a potom si vyzliekol aj košeľu.

Harriet vrhla naňho podozrievavý pohľad. „Povedal si, že si bol v jeho dome?"

„Áno." Gideon nalial vodu z džbánu do lavóra a začal si umývať tvár. Zišlo mu na um, že sa musí oholiť. Rýchle rastúce čierne strnisko mu poriadne strpčovalo život. „Drahá ty sa neobliekaš? Veď vieš, že dnes večer máme ísť na ples k Berkstonesovcom."

„Viem," prisvedčila a potom ho prísne vyzvala: „Gideon, povedz mi, čo sa odohralo v Morlandovom dome?" Na chvíľu sa odmlčala, než dodala: „Hádám si len nevykonanú nejakú neuváženosť?"

„Drahá, veď vieš, že ja nikdy nekonám neuvážene" Gideon vzal uterák a začal si utierať tvár a ruky. Chvíľu sa obzeral v zrkadle. „Myslíš si, že by som sa mal oholiť?"

„Určite. Pozri sa na mňa, Gideon."

Pozrel na jej odraz v zrkadle a spýtavo povytiahol obočie.

„Zdá sa mi, že sa pokúšaš niečo predomnou zatajiť." „Snažím sa len o to, aby som sa včas pripravil na ples."

Všetko nasvedčuje tomu, že príde neskoro."

Zagánila naňho. „Doteraz ťa nikdy netrápilo, či príde včas alebo nie. Gideon, povedz, čo sa stalo?" „Nič také, čo by ťa muselo trápiť, drahá." „Krucinál, Gideon, chcem počuť pravdu!" Premeral si ju pohoršeným pohľadom. „Drahá, vyjadruj sa ako dáma."

„Som veľmi rozrušená," odsekla. „Vieš predsa, aká som citlivá."

Uškrnul sa. „To teda viem." „Čo si urobil Morlandovi?"

„Zďaleka nie to, čo by si zaslúžil." Položila mu ruku na rameno. „Povedz mi pravdu." Premýšľal. Vedel, že ešte dnes na plese, alebo najneskôr zajtra sa o súboji dozvie. Všetci budú o tom klebetiť. Sekundanti, ktorých si vybral, boli toho spoľahlivou zárukou „Urobil som to, čo by v mojej situácii urobil každý džentlmen. Vyzval som ho na súboj."

„Ja som to vedela!" zvolala trpkosť. „Presne toho som sa obávala. Hneď ako si mi povedal, že Morland žije, pochytil ma strach, že si vykonal takúto hlúposť. Gideon, ja ti to nedovolím! Počuješ ma?"

„Upokoj sa, drahá. Tentoraz už ma od toho neodhovoriš ako v prípade Applegata," oznámil jej tichým hlasom.

„Ale áno, celkom isto sa necháš od toho odhovoriť. Nepôjdeš na súboj s Morlandom. Nedovolím ti to. Mohol by ťa zraniť alebo zabiť. Okúsil si na vlastnej koži, že Morland nedokáže čestne bojovať. Je zákerný."

„Budem mať seriózných sekundantov, ktorí sa postarajú o to, aby všetko prebehlo podľa pravidiel." Zdrapila ho za ruku. „Akých sekundantov?" „Applegata a Frya. To je irónia osudu, však? Oba boli veľmi radi, že mi môžu poslúžiť."

„Dobrotivé nebesá, tomu nemôžem uveriť! Gideon, prestaň o tom rozprávať, akoby šlo o nevinnú zábavku. Nedovolím, aby si tak riskoval!"

„Harriet, ver mi, že všetko dopadne dobre." „Gideon, toto sme už raz preberali, keď si sa chcel biť s Applegatom. Jednoducho ti to nemienim tolerovať. Je to hazardovanie so životom. Morland ťa môže zraniť, alebo, nedajbože, zabiť. A ak ho zabiješ ty, obvinia ťa z trestného činu." Harriet sa vzpriamila a bojovne vystrčila bradu. „Zakazujem ti to, počuješ?!"

„Drahá, ja som ho už vyzval. Kocky sú hodené." Gideon si poukladal holiace potreby na stolík. Pripravil si penu a začal si ju nanášať na tvár. Holenie s použitím studenej vody nebolo príjemné, no nechcel strácať čas. „Musíš mi dovoliť, aby som celú situáciu vyriešil po svojom." „Nie!" trvala dôrazne na svojom. „Nedovolím to." „Harriet, nič sa mi nestane." Opäť pozrel do jej očí v zrkadle a v ich nádhernej tyrkysovej hĺbke videl strach. Vedel, že sa bojí oňho, a to ho priam hrialo pri srdci. „Dávam ti svoje čestné slovo, že sa nenechám zabiť."

„To nemôžeš vedieť. Ak by sa ti niečo stalo, neprežila by som to. Veľmi ťa ľúbim, Gideon!"

Ruka s britvou mu klesla a otočil sa k nej. „Čo si to povedala?"

„Ved' si ma počul!" vykrikla. „Nechápem, prečo ťa to tak prekvapuje. Myslíš, že inak by som ti dovolila, aby si ma vtedy v jaskyni pripravil o poctivosť?"

Zaplavila ho taká prudká vlna radosti, že chvíľu nedokázal súvislé uvažovať. „Je to pravda, Harriet?"

„Áno, je. Som si vedomá toho, že ty ma neľúbiš," odvetila bez rozmýšľania, „ale mne je to jedno. Dôležité je, že sme sa dohodli a urobíme všetko pre to, aby naše manželstvo fungovalo. Ak to myslíš s nami vážne, v istých otázkach by si mal rešpektovať aj môj názor."

„Harriet, ja -"

„A toto je jedna z tých otázok," nedala sa prerušiť a uzavrela s dôrazom. „Nepripustím, aby si sa kvôli mne púšťal do súbojov. Skôr či neskôr ťa určite zrania, alebo, nebodaj -"

„Harriet, mohla by si chvíľu mlčať?" „Áno," odvrkla. „Áno, budem mlčať. Ak ma neposlúchneš, užiješ si toľko ticha, že to budeš do smrti ľutovať."

„Výborne!"

„Nebudem sa s tebou rozprávať dovtedy, kým ten nezmysel nepustíš z hlavy. Rozumel si?"

Gideon prižmúril oči. „Nebudeš sa so mnou zhovárať? Ty? Dokážeš byť ticho dlhšie než pätnásť minút?"

„Myslíš, že nie? Vážený pane, od tohto okamihu sa prestávam s vami rozprávať." Otočila sa na opätku a odpochoďovala z manželovej spálne.

Odprevádzal ju obdivným pohľadom. Premáhala ho túžba vykriknúť od radosti, no zároveň cítil rovnako silné nutkanie prehnúť si to malé strídža cez koleno a... *Panebože, ona ho ľúbi!*

Gideon zovrel toto poznanie tuho vo svojom srdci, tak ako tuhí k sebe uprostred noci Harriet.

## Kapitola 17

Chýry o súboji medzi Gideonom a Morlandom rýchlo vytlačili klebety o tom, čo spoločenská smotánka označila za hádku storočia.

K Harrietinej zjavnej nevôli bola londýnska spoločnosť priam fascinovaná tým, že sa prestala rozprávať so svojím manželom. Manželka *Zvera z Blackthorne Hallu* si dovolila ignorovať svojho manžela! Šírili sa nové a nové dohady o príčine ich hádky a ich konflikt bol zdrojom skvelej zábavy.

Čoskoro sa presvedčila, že ignorovať Gideona je mimoriadne zložité. Navyše sa vyžíval v tom, že ju na verejnosti neustále oslovoval.

Práve bola zabratá do čulého rozhovoru so skupinkou nadšencov fosílií, keď sa objavil na plese. Po celý večer ho nevidela, ale o jedenástej zastal vo dverách a zamieril rovno k nej. Ako to už mal vo zvyku, neunúval sa cestou nikoho pozdraviť.

„Dobrý večer, drahá," oslovil ju, keď zastal pred ňou. „Práve hrajú waltz. Zatancuješ si so mnou?"

Otočila sa mu chrbtom a opäť sa zapojila do konverzácie, akoby ho vôbec nevidela.

Hlúčik ľudí okolo nej sa statočne usiloval pokračovať v rozhovore, bolo však zjavné, že všetci horia zvedavosťou, čo sa bude diať.

Harriet si mohla dovoliť Gideona ignorovať, no ostatní nie. Neprišiel preto, aby dostal košom. „Ďakujem, drahá. Vedel som, že ma neodmietneš," pokračoval, akoby sa nechumelilo.

Keď ju vzápätí mohutné Gideonove ruky zozadu objali okolo drieku, tlmene vykrikla. Poľahky ju zodvihol do vzduchu a ako bábiku niesol na tanečný parket. Okolo nich sa ozýval tmený chichot i pohoršené hlasy. Postavil ju na dlážku uprostred plesovej sály, objal ju a rozkrútil sa s ňou v rytme waltzu. Z pevného zajatia jeho rúk nebolo úniku.

Zodvihla hlavu a nevraživo naňho zagánila.

Usmial sa a zlatohnedé oči mu zažiarili. „Nemáš jazyk, drahá?"

Mala sto chutí predniesť mu kázeň, no ak by to urobila, porušila by svoj sľub mlčanlivosti. Neostávalo jej nič iné, ako ten prekliaty waltz dotancovať. Mimoriadne zreteľne vnímala pobavené pohľady a polohlasné komentáre prítomných.

S nevôľou si pomyslela, že táto scéna bude ďalšou inšpiráciou pre klebetné jazyky, ktoré to rozchýria po celom Londýne.

Ďalší škandalózný výstrelok *Zvera z Blackthorne Hallu*.

Gideon nenútené rozprával o všetkom možnom, počasím začínajúc a tanečníkmi v plesovej sále u Berkstonovcov končiac. Harriet meravo hľadela na bod tesne nad golierom jeho snehobielej košele.

„Vidím, že práve prišli Applegate s Fryom," povedal tlmene, keď hudba prestala hrať. „Ospravedlň ma, drahá. Musím sa s nimi pohovárať."

Zvrtla sa a so vztýčenou hlavou hrdo odkráčala späť k skupinke svojich priateľov. Nenápadne pozrúc ponad plece, zistila, že Fry, Applegate a Gideon sa už stretli a vážne sa o niečom zhovávajú.

Trojicu mužov si nevšimla len ona. Videli ich aj ostatní a dohady o tom, o čom sa zhovávajú, sa v mihu rozniesli po celej sále.

„Rozprávajú sa o súboji," šepala Harriet do ucha lady Youngstreetová. „Saint Justín si Frya s Applegatom vybral za sekundantov. Predpokladám, že ty do toho nie si zasvätená."

„To teda nie som," dôrazne vyhlásila Harriet.

O niekoľko minút k nej pristúpila teta Effie. „Je pravda, že Saint Justín vyzval Morlanda na súboj?"

„Nedovolím mu to," vyhlásila kategoricky Harriet.

Teta si ju zvedavo obzerala. „Čo sa vlastne stalo? Prečo ho vyzval na súboj? A čo to bol za škandál pred niekoľkými minútami? Saint Justin ťa zdvihol a odniesol na parket. Všetci sa na tom ohromne zabávajú."

„Ľudia sú zvyknutí klebetiť o Saint Justinovi," zašomrala Harriet. „Dala by som si limonádu. Alebo radšej niečo tuhšie."

Tvár lady Youngstreetovej sa rozžiarila. „Ide sem lokaj s podnosom. Pred chvíľou som ho zavolala. Ponúkni sa, drahá!”

Harriet si zobrala pohár, nehl’adiac na to, či je v ňom šampanské alebo niečo tuhšie. Odpila si poriadny dúšok a postávala, nervózne podupkávajúc nohou v saténovej topánočke.

Effie sa zamračila. „Harriet, pre dnešok stačilo! Pousiluj sa už nevyvolávať ďalšie klebety.”

„Áno, teta Effie.”

Effie na ňu vrhla posledný karhavý pohľad a stratila sa v dave plesajúcich hostí.

Skupinka nadšencov fosílií sa galantne snažila obnoviť konverzáciu. Ich úsilie však zmaril svojím príchodom pastor Clivé Rushton.

Lakt’ami si prerazil cestu rovno k miestu, kde stála Harriet, a svojimi fanaticky planúcimi očami sa zabodol rovno do jej tváre. V skupinke pohoršene zašumelo.

„Tak sa vám teda podarilo vydať sa za *Zvera z Blackthorne Hallu*,” zahlaholil prenikavým hlasom. „31ažoželám, lady Saint Justinová. Mali by ste však vedieť, že ste sa vydali za vraha.”

„Pane, čo si to dovoľujete?” zvolala Harriet, keď sa trochu spamätala.

Rushton si nevšímal ani ju, ani pobúrenú reakciu jej spoločníkov.

„Ako dlho?” zaúpel Rushton. „Ako dlho budete spolunažívať s tým démonom v pokoji? Ako dlho budete čakať, než sa *Zver* obráti aj proti vám? Ako dlho budete v bezpečí, lady Saint Justinová?”

Harriet sa zachvela od rozhorčenia a pohár, ktorý držala v ruke, sa povážlivé naklonil. „Pane, je mi jasné, že ešte po toľkých rokoch sa stále utápate v žiali a ja s vami úprimne cítim. Mali by ste však odísť, kým sa manžel nedozvie, ako ho osočujete.”

„Už je neskoro,” povedal potichu Gideon za jej chrbtom. „Všetko som počul.”

Rushton uprel svoj divoký pohľad na príchodzieho. „Ty vrah! Zabil si ju! Zavraždil si moju dcéru!” Zvýšil hlas až do revú, ktorý si bezpochyby cvičil na kazateľnici. „Počúvajte ma, zbožní ľudia! *Zver z Blackthorne Hallu* čo nevidieť skántri ďalšiu obeť. Jeho nevinnú manželku čaká rovnaká smrť, akou zomrela moja jediná dcéra.”

Skôr než ktokoľvek vytušil jeho úmysel, vytrhol pohár so šampanským z ruky lady Youngstreetovej a vyšplechol jeho obsah do Gideonovej tváre.

Harriet zachvátil príval hnevu. „Prestaňte ho obviňovať!” zvolala a na revanš vyšplechla svoje šampanské do Rushtonovej tváre. Nato sa naňho vrhla päšťami.

Pastor prekvapene cúvol dozadu, zdvíhajúc ruky, aby sa chránil.

Lady Youngstreetová zdesene vykričla a spolu s ňou aj niekoľko dám, ktoré sledovali celú scénu. Muži iba rozpačito postávali a prizerali sa. Nikto sa ani nepohol. Nikto nevedel, ako sa má zachovať, keď sa strhne šarvátka, ktorú začne dáma. Budúca grófka. Nevedel to nikto okrem Gideona.

Priskočil k Harriet v okamihu, keď znovu začala do Rushtona búšiť päťami. Priam sa zadúšal od smiechu. „Madam, to už stačilo.“ Prehodil si ju cez plece a pevne ju chytil okolo stehien, aby sa mu nevytrhla. „Úspešne ste obhájili moju česť. Zdá sa, že ctihodný pán Rushton bol porazený. Uznávate svoju porážku, pane?“

Harriet visiaca cez plece svojho manžela nemala prehl'ad o tom, čo sa deje. Otočila hlavu, ale videla len Rushtonovu tvár skrivenú grimasou zúrivosti. Nereagoval na Gideonovo podpichovanie. Zvrtol sa a náhlil sa preč, raziac si cestu pomedzi šokovaný dav smerom ku dverám.

Gideon postavil Harriet na zem. Napravila si šaty a zodvihla k nemu tvár. Videla, že jej manžel sa spokojne usmieva. Jeho oči mali farbu roztaveného zlata. „Zatancujeme si ďalší waltz, madam?“ spýtal sa a galantne sa pred ňou uklonil.

Bola taká rozrušená, že bez jediného slova mu podala ruku.

Krátko po polnoci Gideon vošiel do manželkinej spálne, akoby všetko medzi nimi bolo v najlepšom poriadku.

Harriet to nahnevalo. Už sa spamätala po konflikte na plese a keď sa nenáhľivo priblížil k jej posteli, otočila sa mu chrbtom.

„Dobre si sa zabávala, drahá?“ spýtal sa nevinne a postavil na nočný stolík sviečku. *Zahalila sa nepriateľským mlčaním.* „Máš pravdu, ten ples bol ako iné - vrcholne nudný.“ Vyzliekol si župan, hodil ho na stoličku, nadvihol prikrývku a ľahol si vedľa Harriet. Bol nahý. „Ale ty si vyzerala nádherne. Ako vždy.“

Cítila, ako ju zozadu objal okolo drieku a jeho ruka spočinula na jej prsníku. Snažila sa nevšimáť si ju.

„Harriet, myslela si to vážne, keď si mi vyznala lásku?“ *To už bolo priveľa!* Zabudla na svoj záväzok, že bude mlčať. „Čuš, Gideon, teraz nie je vhodný čas, aby si sa vypytoval na moje city. Stále som na teba nahnevaná.“

„Ale, áno. Nerozprávaš sa so mnou.“ Pobožkal ju na šiju. „Nerozprávam.“ „Myslíš to vážne?“

„Áno,“ prisvedčila. Gideonova ruka teraz putovala po jej boku a jeho koleno vklázlo medzi jej stehná. Potom presunul ruku do jej lona. To, že stále ležala otočená k nemu chrbtom, ho vôbec neodrádzalo.

„V poriadku,“ odvetil. Vyhrnul jej košeľu powyše pásu. „Ak nechceš, nemusíš nič hovoriť. Pochopím to.“ „Gideon, ja -“

„Psst.“ Naklonil sa nad ňu a začal jej bozkávať krk, pokým nenašiel citlivé miesto za jej uchom. Rukou vklázel medzi pevné pologule jej malého zadočku.

Harriet sa rozochvela od vzrušenia. „Gideon, keď som povedala, že sa s tebou nerozprávam, myslela som to vážne.“

„O tom nepochybujem.“ Jeho prst spoľahlivo našiel, čo hľadal a začal sa rytmicky pohybovať. „Robíš si zo mňa posmech?“

„Nikdy by som sa ti nemohol posmievať. Ale občas sa musím tvojou zásluhou od srdca smiať. To som už takmer zabudol.“

Odrazu odtiahol prst a namiesto neho do nej vniklo jeho pohlavie.

Celkom ju odzbrojil. Namiesto hnevu ju teraz pripravila o reč všeobjímajúca slasť.

Na druhý deň bola Harriet dohodnutá s Effie a Felicity, že pôjdu nakupovať. Pravdu povediac, vôbec na to nemala chuť. Vedela, že teta jej urobí kázeň kvôli škandalóznemu správaniu na plese.

Keď slúžka zaklopala na dvere jej izby a oznámila, že teta so sestrou ju už očakávajú, rýchlo zapečatila list, ktorý práve dopísala.

„Dohliadni, aby odišiel dnešnou poštou. Rozumela si?“ prikázala komornej.

Dievča prikývlo a pobralo sa hľadať lokaja. Harriet rezignovane schmatla klobúk a zbehla dolu. V hale však po Felicity a Effie nebolo ani stopy. „Owl, kde sú?“

„Jeho lordstvo ich pozvalo do knižnice, aby na vás počkali uňho,“ oznámil komorník a otvoril pred ňou dvere.

„Ďakujem.“ Vtrhla do knižnice a zbadala Effie a Felicity sedieť oproti Gideonovi. Smutne si povzdychla.

Gideon vstal zo stoličky. Bolo na ňom vidno, že má skvelú náladu. „Dobré ráno, drahá. Vidím, že si pripravená. O koľkej ťa môžem očakávať?“

Predsavzatie mlčať bolo čoraz ťažšie dodržať. O tom sa presvedčila v túto noc. Dnes ráno sa však rozhodla pokračovať vo svojom bojkote Gideona. Usúdila totiž, že to je jediná zbraň, ktorou môže priviesť manžela k rozumu.

Pozrela na Felicity, ktorá si zaväzovala stužky na klobúčiku. „Povedz Jeho lordstvu, že po nákupe pôjdem do Spolku milovníkov skamenelín. Domov sa vrátim až pred štvrtou.“ Felicity pobavené zažiarili oči. Odkiaľala si a otočila sa ku Gideonovi. „Vaša manželka vám oznamuje, že príde domov až pred štvrtou.“

„V poriadku. Povedzte jej, že si pôjdeme *zajazdiť* do parku.“

Harriet sa zamračila. „Felicity, prosím ťa, povedz Jeho lordstvu, že dnes nemám chuť na jazdu na koni.“

Felicity potláčajúc úsmev, pozrela na Gideona. „Vaša manželka vraví, že -“

„Počul som ju,“ umlčal švagrinú Gideon. „Napriek tomu si dnes podvečer pôjdeme *zajazdiť* po parku. Verím, že pôjde so mnou. Rád by som totiž videl, ako sa vezie na svojej novej kobyľke.“

„Akej novej kobyľke?“ nechápavo sa spýtala Harriet. Vzápätí si uvedomila, že túto otázku adresovala Gideonovi, preto sa rýchlo zvrtila k sestre. „Opýtaj sa Jeho lordstva, o akej novej kobyľke to hovoril.“

„Panebože!" povzdychla si teta Effie. „Neuvedomujete si, akí ste trápni?"

Felicity sa však na nich dobre zabávala. „Pane, moja sestra je zvedavá na tú kobyľku."

„To si viem predstaviť. Povedz jej, že ju priviedli do našej stajne už včera a môže si ju vyskúšať, ak pôjde so mnou do parku."

Harriet naňho nevraživo zagánila. „Felicity, povedz môjmu manželovi, že podplácaním u mňa nič nedosiahne."

Felicity už-už otvárala ústa, no Gideon zodvihol ruku a umlčal ju.

„Chápem. Moja manželka si neželá, aby som si myslel, že darovaním koňa si ju chcem udobriť. Prosím, aby ste ju ubezpečili, milá švagrinka, že nič také nemám v úmysle. Kobyľku som kúpil ešte predtým, než sa prestala so mnou zhovárať. Nemusí si nič vyčítať, keď ju vyskúša."

Harriet vrhla neistý pohľad najprv na Gideona a potom na svoju sestru. „Povedz Jeho lordstvu, že mu ďakujem, no nemyslím si, že je dnes vhodný deň na to, aby som s ním išla jazdiť. Nemohli by sme sa rozprávať a nudili by sme sa." „Harriet vraví -" začala Felicity.

„Počul som," skočil jej opäť do reči Gideon. „Ide o to, že ak sa po včerajšom incidente s Rushtonom objavím v parku sám, ľudia začnú klebetiť, že som podistým svoju ženu zbil a nemôže sa ukázať na verejnosti."

„Nezmysel!" prehodila Harriet, ale neisto pozrela na Felicity.

„Od Zvera z *Blackthorne Hallu* očakávajú všetci len to najhoršie. Po včerajších predpovediach, ktoré Rushton predniesol na moju adresu, budú mnohí očakávať, že sa začnú plniť. Nemám pravdu, pani Ashecombová?" pokračoval vážnym tónom Gideon.

Teta Effie uprela na Gideona zamyslený pohľad. „Áno, je to veľmi pravdepodobné. Je isté, že bude rečí neúrekom."

Harriet zaťala zuby. Znepokojovalo ju, že Gideon môže mať pravdu. Ľudia stále ochotne verili všetkému zlému, čo sa o ňom rozprávalo. On však nepohol ani prstom, aby to vyvrátil. Včera večer aj ona prispela k škandalóznejšej aure, ktorá ho obklopovala. Keby ich dnes nevideli spolu, ihneď by sa rozleteli chýry o ďalšej roztržke medzi nimi.

Zodvihla hlavu. „Tak dobre. Felicity, povedz môjmu manželovi, že s ním predsa len pôjdem."

„To rád počujem, drahá," uškrnul sa Gideon.

Effie zagúľala očami. „Mám už plné zuby tých vašich výstrelkov. Poďme, Felicity."

Harriet ich sprevádzala z knižnice. Na Gideona ani len nepozrela, pretože vedela, že sa jej vyškiera.

O niekoľko minút neskôr, keď spolu s tetou Effie a Felicity sedeli v kočiari, sestra sa rozchichotala.

„Nechápem, čo je na tom smiešne," vyštekla podráždene Harriet.

„Ako dlho sa s ním nemieniš rozprávať?“ spýtala sa Felicity. „Včera večer na plese mi niekoľkí tanečníci prezradili, že v kluboch sa uzatvárajú stávky, dokedy bude trvať tá vaša tichá vojna.“

„To nie je ich vec,“ odvrkla Harriet.

Teta Effie na ňu zagánila. „V tom prípade ste mali byť diskrétnejší a dbať na to, aby o vašom spore nikto nevedel.“

„To nejde,“ odvetila Harriet. „Gideon ma pri každej príležitosti náročky provokuje. Presne tak ako pred chvíľou v knižnici. Odmietam zobrať na vedomie, že sa s ním nerozprávam.“

„Celý Londýn sa na vás zábava,“ hnevala sa Effie.

„To viem,“ súhlasila Harriet.

„Tvoj včerajší útok na Rushtona rozvíril ďalšie reči a dohady.“

Harriet sa nahnevane zamračila. „Rushton urážal môjho manžela. Nestrpím, aby ho niekto neustále osočoval.“

„Prvý raz mám príležitosť rozprávať sa s tebou bez Gideona za chrbtom,“ ozvala sa Felicity, nakláňajúc sa k sestre. „Priam umieram od zvedavosti, prečo sa s Gideonom nerozprávaš. Má to niečo spoločné s rečami o súboji, ktoré sa nám dostali do uší? Čo sa vlastne deje, Harriet?“

Harriet zúfalo pozrela na svoju sestru. Nechýbalo veľa a rozplakala by sa. „Takže si už počula o tom súboji?“

„Všetci o ňom vedia,“ informovala ju sestra. „A vieš prečo? Lebo si vybral za sekundantov Applegata a Frya. Ani jeden z nich nedokáže udržať jazyk za zubami. Obaja zobrali svoju úlohu veľmi vážne.“

„To je strašné!“ bedákala teta Effie. „Ale veď súboje sú zakázané.“

„Ale neustále k nim dochádza a stále je okolo nich kopa rečí,“ podotkla Felicity.

„Áno, ale z tohto prípadu sa stalo hotové divadlo. Vie o ňom celý Londýn.“

Harriet začala hľadať vreckovku v kabelke a potom sa požalovala plačlivým hlasom: „To je kožné. Mám strach, že Gideona zabijú, alebo bude nútený ujsť do zahraničia. A to všetko kvôli tomu podliakovi Morlandovi. Nestojí za to, aby si s ním špinil ruky. Vysvetľovala som mu to, ale odmieta ustúpiť.“

Teta Effie zbystrila pozornosť. „Preto sa s ním nerozprávaš? Hnevá ťa, že zbytočne riskuje život?“

Harriet smutne prikývla. „Áno. Aj keď istým spôsobom môžem za to aj ja.“

Felicity sa pohodlne oprela v kresle. „Takže Gideon vyzval Morlanda na súboj kvôli niečomu, čo ti Morland povedal? Bolo to tak?“

Harriet si povzdychla. „Nebola to len urážka, bolo toho oveľa viac. Ale aj tak  
-“

„Čo sa stalo?" vyzvedala teta Effie. „Ak chcete poznať pravdu, tak vám to teda poviem. Morland na mňa zaútočil." Harriet zbadala zdesenie v tetiných očiach a ponáhľala sa ju upokojiť: „Nijako mi neublížil. To skôr ja jemu. Hodila som doňho skalú. Ale Gideon to nechcel nechať len tak."

„Táto informácia vrhá na celú záležitosť celkom iné svetlo. Je len samozrejmé, že Saint Justín musí konať ako džentlmen, keď bola jeho manželka ohrozená," zmenila svoj názor teta Effie.

„Och, Harriet!" povzdychla si Felicity. „Saint Justin pôjde na súboj kvôli tvojej cti. Aké romantické!"

„Ja si to vôbec nemyslím," vybuchla Harriet. „Musím nájsť spôsob, ako tomu predísť."

„Zdá sa, že ťa ľúbi," poznamenala Felicity.

Harriet vystrúhala grimasu. „Nezmysel! Jednoducho berie príliš vážne obhajobu svojej cti."

„A keďže ty si jeho manželka, tvoju česť pokladá za svoju vlastnú," podotkla Felicity.

„Žiaľ, je to tak." Harriet sa odhodlane vzpriamila. „Ale ja už vymyslím nejaký spôsob, ako prekaziť ten nezmyselný súboj. Už som podnikla isté kroky."

„Aké kroky?"

„Dnes ráno som poslala list s prosbou o pomoc."

Effie na ňu prekvapene pozrela. „A koho si požiadala o pomoc?"

„Gideonových rodičov," oznámila spokojne Harriet. „Poslala som im list, v ktorom ich informujem, že môže dôjsť k tragédii. Som si istá, že mi pomôžu nájsť spôsob, ako celú vec uzavrieť. Saint Justin je predsa ich jediný syn a dedič. Určite nebudú chcieť, aby riskoval život."

Klebety o Gideonovom súboji, hádke mladomanželov Westbrookovcov a Harrietinom útoku na Rushtona nevzrušovali len spoločenskú smotánku. V toto popoludnie sa o tom klebetilo aj na schôdzi Spolku milovníkov skamenelín.

Fry a Applegate sa tvárili nesmierne dôležite. Keď vkročili do salónu lady Youngstreetovej, vystupovali ako energickí muži činu. Ostatní prítomní sa zhŕkli okolo nich, dúfajúc, že sa im podarí dozvedieť horúce novinky o súboji.

„Je to záležitosť cti," vážnym hlasom vyhlásil Fry. „Viac vám nemôžem prezradiť. Ide o veľmi delikátnu záležitosť."

„Nemôžeme o tom hovoriť," potvrdil Applegate. „Určite to všetci chápete. Môžem povedať iba toľko, že Saint Justin sa zachoval ako pravý džentlmen. To sa však rozhodne nedá povedať o druhej strane. Morland sa odmieta s nami skontaktovať a menovať svojich sekundantov."

Harriet sedela na pohovke. Keď začula Applegatove slová, v srdci sa jej prebudila nádej. Uvažovala, či to znamená, že Morland našiel spôsob, ako sa vyhnúť súboju. Možno Gideonovi poslal písomné ospravedlnenie. Naklonila sa dopredu, usilujúc sa zachytiť viac z toho, čo vravel Applegate.

Nanešťastie, lady Youngstreetová sa v tom istom okamihu rozhodla sadnúť si vedľa nej. Významne na ňu žmurkla. Harriet pochopila, že už má v sebe aj svoju popoludňajšiu dávku sherry.

"Ej, ej, drahá moja," vyhlásila rozšafné. „Včera sa ti podaril parádny kúsok. Vrhla si sa na Rushtona ako malá tigrica.“ „Urazil môjho manžela,“ bránila sa Harriet. Lady Youngstreetová zamyslene naklonila hlavu nabok. „Až do včerajšieho večera som si Rushtona nejako zvlášť nevšímala. Asi nebol dosť bezočivý, aby sa ukazoval vo vysokej spoločnosti. A teraz sa zjavil na plese už druhý raz nezdá sa ti?"

„Áno,“ prisvedčila Harriet. „A je čoraz agresívnejší.“

Čím dlhšie sa klebetilo o súbaji, tým sa zdalo istejšie, že mu už nedá vyhnúť. Harriet videla, že jej snaha svojím mlčaním prinútiť Gideona upustiť od jeho úmyslu nebola úspešná. Skleslo uvažovala, či by predsa len nemala zmeniť svoju taktiku.

Gideon sa totiž správal, akoby jej hnev vonkoncom nevnímal.

Keď jej podvečer toho dňa pomáhal vysadnúť na novú kobyľku, prihováral sa jej tak prívetivo, akoby sa vôbec nič nestalo.

„Čo na ňu povieš? Je z vás krásna dvojica.“ Poľahky vysadil Harriet do sedla a poodstúpil dozadu, aby sa pokochal pohľadom na jazdkyňu a jej koňa. Spokojne pokýval hlavou „Nádherne!"

Harriet mala oblečený rubínovočervený jazdecký kostým a na vlnitých vlasoch mala nasadený malý jazdecký klobúčik, a s veľkou námahou dokázala mlčať. Arabská kobyľka bola skutočne pozoruhodná. Ešte nikdy nejazdila na takomto nádhernom zvierati. S nadšením potľapkávala jeho šiju. Krotká, inteligentná a dobre vycvičená kobyľka nedočkavo tancovala popri Gideonovom mocnom hnedákovi. Očividne ju vôbec nezastrašili jeho rozmery.

Keď klusali cez park, Harriet si všímala zvedavé pohľady okoloidúcich i jazdcov. Vedela, že spolu s manželom tvoria mimoriadne zaujímavý pár. Nebolo to len kvôli klebetám, ktoré sa o nich šírili, ale aj preto, že sa tak od seba líšili. *Urastený rytier na svojom tátošovi s dámou svojho srdca po boku*, pomyslela si zasnene.

Táto myšlienka ju natoľko nadchla, že takmer porušila svoj záväzok a povedala to Gideonovi. Už-už otvárala ústa, no vzápätí ich pevne zovrela.

Gideon sa pousmial. „Viem si predstaviť, aké je pre teba náročné mlčať. Zbytočne sa však namáhaš. Sama si predsa o mne povedala, že som neobvykle tvrdohlavý, takže svojím mlčaním ma rozhodne neprinútiš zmeniť úmysel potrestať Morlanda.“

Vedela, že Gideon hovorí pravdu. Bol naozaj neuveriteľne tvrdohlavý. S pocitom nevôle, ale aj úľavy, sa rozhodla upustiť od predsavzatia mlčať.

„Máš pravdu,“ vyhlásila povznesené. „Si skutočne mimoriadne svojhlavý človek. Ale čo sa týka koni, máš výborný vkus.“

„Ďakujem za uznanie, drahá," odvetil skromne. „Človeku dobre padne, keď sa dozvie, že aspoň v niečom vyniká."

„Vynikáš v mnohých veciach, ale bude ti to nanič, keď sa necháš zabiť v tom nezmyselnom súboji." Impulzívne sa k nemu otočila. „Gideon, nesmieš to urobiť!"

Slabo sa pousmial. „Aj ty si mimoriadne vytrvalá. Musím ti však zopakovať, že niet dôvodu, aby si si o mňa robila starosti. Celú situáciu mám pevne v rukách. Pokús sa svojmu manželovi aspoň trochu dôverovať."

„To nie je otázka dôvery, ale otázka zdravého rozumu." Harriet hľadela zaťato pred seba. „Dovoľ, aby som ti povedala, že sa správaš, akoby si oň prišiel." Odrazu jej napadla znepokojujúca myšlienka. „Gideon, nedeje sa niečo, o čom neviem? Neuskutočňuješ náhodou nejaký zo svojich tajnostkárskych plánov?"

„Pripúšťam, že mám istý plán, ale to je všetko, čo ti nateraz môžem povedať."

„Prezrad' mi ho," žobronila.

„Nie," znelo Gideonovo kategorické odmietnutie.

„Prečo *nie*? Som *predsa* tvoja manželka. Môžeš mi dôverovať."

„To nie je otázka dôvery," odvetil s úsmevom. „Skôr zdravého rozumu."

Zagánila naňho. „Ty si myslíš, že neviem držať jazyk za zubami?"

„Nejde o to. Jednoducho si myslím, že bude lepšie, ak nikto nebude vedieť, čo zamýšľam urobiť."

„Ale Applegata a Frya si do toho zasvätil," protestovala Harriet.

„Iba čiastočne. Nehnevaj sa, drahá, ale takéto veci si zásadne vybavujem sám. Je to môj starý zvyk."

„Ale teraz máš ženu," pripomenula mu.

„Ver mi, že toho som si sakramentsky dobre vedomý."

Keď o dva dni neskôr Harriet vstúpila do plesovej sály Lambsdalesovcov, začula vzrušený šum. Vedela, že ju čaká ďalšie ohováranie.

Gideonovi rodičia zatiaľ neprišli. Nevedela, či preto, že jej list nedostali, alebo či nepriateľstvo medzi Gideonom a otcom bolo už také hlboké, že gróf odmietol synovi pomôcť, hoci išlo o otázku života, alebo smrti... Ale možno sa grófov stav zhoršil a nie je schopný dlhej cesty kočiarom.

Existovalo viacero vysvetlení, no výsledok bol jednoznačný - s hroziacim problémom sa musí vysporiadať sama. Bohužiaľ, ani v najmenšom sa jej nepodarilo dosiahnuť zmenu Gideonovho rozhodnutia.

Práve sa rozprávala s priateľkou zo Spolku milovníkov skamenelín, keď k nej pristúpila Felicity.

„Apptegate s Fryom práve prišli," informovala ju tlmeným hlasom. „Pred chvíľou som ich videla. Hľadajú tvojho manžela."

Oči lady Youngstreetovej sa rozžiarili od vzrušenia. „Fry mi prezradil, že dnes vyhládajú Morlanda a prinútiť ho, aby konečne navrhol čas a miesto súboja.“

„Preboha!“ hlesla bezmocne Harriet.

„Rúfam si povedať, že doposiaľ som nepočul o žiadnom súboji, ktorý by mal takýto ohlas,“ ozval sa jeden z okolostojacich.

Sir George, odborník na stehenné kosti, sa tváril znepokojene. „Budú musieť konať mimoriadne obozretné. V opačnom prípade sa to dozvie polícia. Strážnici prídu na miesto súboja a zatknú ich.“

„Kristepane!“ zhrozene zašepkala Harriet, predstavujúc si Gideona vo väzení.

Felicity ju chláholivo pohladila po ramene. „Prosím ťa, nestrácaj hlavu. Nemyslím, že by Saint Justin do toho išiel, keby nemal všetko dôkladne premyslené.“

„Presne to mi povedal aj on.“ Harriet sa postavila na špičky, hľadájúc Gideona. Vďaka jeho výške nebol problém vypátrať ho v dave.

Postával na protiľahlom konci sály pri okne. Harriet sa zdalo, že vedľa neho zazrela plešatú hlavu lorda Frya.

Odrazu v dave zašumelo. Začalo sa to na vzdialenom konci, kde bol Gideon, a ako príbojová vlna sa šum valil smerom k Harriet. O čo bol bližšie, o to znel hlasnejšie.

„Čo sa deje?“ spýtala sa znepokojene svojej sestry.

„Neviem, ale určite je to niečo dôležité.“ Felicity netrpezlivo natrčala uši, aby tú novinku začula prvá.

„Podľa mňa určili miesto súboja a dohodli sa, že použijú pištole. Rapiery už dlhší čas nie sú v móde,“ znalecky vyhlásil sir George.

„Mohli by ten súboj usporiadať v divadle na ulici Drury Lane a celú smotánku pozvať na predstavenie,“ zavtipkovala nie príliš taktne lady Youngstreetová.

Harriet chytila sestru za ruku. „Kristepane! Nemôžem dovoliť, aby sa Saint Justin stretol s Morlandom v tom súboji.“

„Nezmätkej, hneď sa dozvieme, čo sa stalo,“ chláholila ju Felicity.

Šum vzrušenej vravy sa k nim blížil čoraz viac. Konečne začuli jej útržky.

„Ušiel na starý kontinent...“

„... nikomu nič nepovedal...“

„... dokonca ani služobníctvo o tom nevedelo...“

„... odporný zbabelec...“

„... vždy som hovoril, že takí krásavci nemávajú chrbtovú kosť...“

Niekoľko sa naklonil k lady Youngstreetovej. Pozorne ho počúvala, nato sa otočila, aby správnu tlmočila skupinke okolo Harriet. Všetci počúvali so zatajeným dychom.

„Morland zdupkal," oznámila triumfálne lady Youngstreetová. „Zbalil si kufre a v noci zmizol. Nikoho neinformoval, kam odišiel. Zajtra ráno sa zhŕknu jeho veritelia pred dverami jeho domu, ale budú búšiť máme."

Harriet sa zakrútila hlava. Otočila sa k lady Youngstreetovej a spýtala sa s nádejou v hlase: „To znamená, že súboj sa nebude konať?"

„Určite nie. Morland sa zľakol a ušiel," potvrdila jej domnienku lady. „Saint Justín ho vyhnal z Anglicka."

Sir George sa zatváril premúdrelo a pokýval hlavou. Vždy som tvrdil, že Saint Justín je silný muž, keď dokázal zvládnuť ohováranie, ktoré sa mu ušlo za posledné roky." „Som presvedčená, že všetky tie reči, čo sa o ňom nahovorili, boli obyčajným klamstvom," vyhlásila lady Youngstreetová. „Naša drahá Harriet by sa zaňho nikdy nevydala keby nebol skutočný džentlmen." Ostatní prítomní súhlasne pritakávali. Harriet bola taká šťastná, že prestala počúvať, čo sa okolo nej hovorí. „Felicity, ten súboj nebude!" „Áno," usmiala sa jej sestra. „Už sa nemusíš hnevať na ona. Je po všetkom. A ak sa nemýlim, tvoj manžel navyše dosiahol očistu svojho mena. Je to úžasné!"

„Ja som jeho česť nikdy nespochybňovala," vyhlásila hrdo Harriet. „Tie reči boli bohapusté klebety." „A zdá sa, že teraz si to myslia aj iní," s úsmevom konštatovala Felicity. „je pozoruhodné, ako rýchlo ľudia dokážu zmeniť názor, nemyslíš? Všetci sa postavili na stranu víťaza. Zajtra sa zobudí a zistí, že všetci sa za ním idú potrať" Harriet ju však už nepočúvala. Zbadala, že zástup sa rozostupuje a uličkou sa k nej blíži Gideon. Niekoľkí hostia sa ho usilovali osloviť, ale on nehládel ani napravo, ani naľavo léno rozžiarený pohľad sa upieral len na ňu a ani na chvíľu sa od nej neodtrhol až do okamihu, keď pred ňou zastal a chytil ju za ruku.

„Hrajú waltz. Smiem vás požiadať o tanec, madam?" „O, áno, veľmi rada, pane!" zvolala Harriet a vrhla sa mu do náručia.

Víťazoslávne sa usmial a viedol ju na tanečný parket.

Oveľa neskôr, keď už sedeli sami v kočiari na ceste domov, mohli sa konečne spolu porozprávať.

„Skutočne je celá tá hrozná záležitosť za nami, Gideon?"

„Tak to vyzerá. Applegate a Fry celé dni snorili, aby vypátrali, kam sa Morland podel. Podarilo sa im to až dnes večer. Boli sklamaní, keď sa dozvedeli, že ušiel do zahraničia. Veľmi si chceli splniť svoje povinnosti sekundantov."

Harriet naňho podozrieavo pozerala. „Priznaj sa, Gideon, však si s tým kalkuloval? Vedel si, že Morland radšej zdupká, než by sa mal s tebou stretnúť v dueli?"

Pokrčil plecami. „Vedel som, že je zbabelec."

„Mal si mi to povedať. Veľmi som sa o teba bála."

„Nemal som istotu, že sa mi podarí zastrašiť ho, preto som ti nič nepovedal."

Nechcel som, aby si si robila plané nádeje, pretože sa nedalo vylúčiť, že sa predsa len vzmuží."

Harriet sa zmietala medzi pocitom úľavy a hnevom. „Trvám na tom, aby si sa so mnou rozprával o svojich záležitostiach. Veľmi ma znervózňuje, keď ma držíš v nevedomosti."

„Konal som tak, ako som pokladal za najlepšie."

„Tvoje chápanie toho, čo je najlepšie, sa málokedy zhoduje s tým, čo si myslím ja." vyhlásila dôrazne. „Si príliš zvyknutý konať na vlastnú päsť bez toho, aby si niekomu niečo vysvetľoval. To sa musí zmeniť."

Gideon sa pousmial. „Drahá, mieniš stráviť zvyšok nocí memorovaním? Ja by som radšej robil niečo iné."

Harriet si nahlas povzdychla, pretože kočiar práve zastal pred ich rezidenciou. „Nebyť toho, že mi tak veľmi odľahlo, držala by som ti kázeň až do rána."

„Nie, už mi nič nehrozí," precedil pomedzi zuby Gideon, keď im lokaj otváral dvere na koči. „Je načase, aby si sa upokojila. Na kázanie zabudnime a hor sa do postele!"

Vystupujúc z kočiaru, vrhla na Gideona veľavravný pohľad. Vystúpil za ňou, chytil ju pod pazuchu a viedol hore po schodoch. Neprestával sa potuteľne usmievať.

Dvere rezidencie sa otvorili a ukázal sa v nich Owl. Jeho tvár vyzerala ešte namosúrenejšia než inokedy. „Dobrý večer, madam. Dobrý večer, Vaše lordstvo."

Posmešne naňho pozrela. „Nieкто zomrel, Owl?"

„Nie, madam." Owl preniesol pohľad na Gideona. „Prišli hostia."

„Hostia?" Gideon razom zvažnel. „Dočerta, kto to videl prísť na návštevu o takomto pokročilom čase? Nikoho som predsa nepozýval."

„Prišli vaši rodičia, pane."

Harriet bola priam uveličená. „Konečne!"

„Moji rodičia?" zvolal rozčúlene Gideon a tvár mu potemnela od hnevu. „Ký čert ich sem priniesol?"

Owl pozrel na Harriet. „Povedali, že dostali pozvanie od lady Saint Justinovej."

„Áno, ten čert som ja." Harriet sa tvárila, že nevidí, ako sa Gideona zmocňuje zúrivosť. „Pozvala som ich, lebo som si myslela, že mi pomôžu presvedčiť ťa, aby si upustil od súboja s Morlandom."

„Ty si ich pozvala? Bez môjho súhlasu?" zasipel Gideon zlovestným tónom.

„Urobila som len to, čo som pokladala za správne. Ak sa mi nezdôveruješ ty, nečakaj, že ti budem hovoriť o podobných maličkostiach ja." Vošla do haly, aby privítala svojich svokrovcov.

Gróf a grófka z Hardcastlu sedeli v knižnici pri kozube a popíjali čaj. Keď Harriet vtrhla dnu, znepokojene otočili hlavy.

Gróf sa najprv zadíval na Harriet, potom pozrel na svojho syna. Zamračil sa a syn jeho pohľad rovnako ponuro opätoval.

„Obdržali sme list," kyslo oznámil. „Týkal sa istej nepríjemnej udalosti, ktorá by mohla vyústiť do škandálu, preto sme prišli."

„Do ohnivých pekiel!" zahrešil Gideon. „Harriet, zdá sa, že ty s obľubou píšeš listy, ktoré človeku komplikujú život."

## Kapitola 18

O dve hodiny neskôr Gideon kopnutím otvoril dvere, ktoré spájali jeho spálňu s Harrietinou a vrazil dnu. Mal bojovnú náladu.

Harriet sedela v posteli, opierajúc sa chrbtom o vankúše, pripravená na konfrontáciu. Uvedomovala si, že Gideon sa usiluje držať svoje emócie na uzde. Po zvítaní s rodičmi sa správal vcelku prívetivo. Dokonca im sám stručne porozprával o nedávnych udalostiach, ktoré ich očividne pobúrili.

Bolo však zrejmé, že manželke nemieni tolerovať, že jednala poza jeho chrbát. Z toho boli nervózni všetci, pravda, okrem Harriet.

Napoly vyzlečený sa oprel rukou o vyrezávaný stĺpik postele. Svetlo horiacich sviečok zvýrazňovalo obrysy svalov na jeho širokej hrudi a ramenách. Oči mu blľali potláčanou zlosťou.

„Madam, chcem vám vysloviť svoju nespokojnosť," začal zlovestne.

„To vidím."

„Ako ste sa opovážili pozvať mojich rodičov bez môjho vedomia?"

„Bola som zúfalá. Ty si behal po Londýne, pripravoval si súboj a vôbec si nechcel rešpektovať moje argumenty. Musela som niečo vymyslieť, aby som ťa zastavila," ignorovala jeho oficiálny tón.

„Mal som všetko pod kontrolou," vybuchol Gideon. Pustil stĺpik a pomaly sa blížil k nej. „Všetko, okrem teba. Dočerta, ženská! Muž predsa musí byť pánom vo vlastnom dome!"

„V tomto dome si pánom. Teda väčšinou," pokúsila sa nadľahčiť situáciu. „Ale z času na čas sa objaví niečo, čo si vyžaduje rozhodný krok aj odo mňa. Bol si zaťatý a nechcel si počúvať, čo ti hovorím."

„Súboj s Morlandom bol mojou záležitosťou."

„Ale týkal sa aj mňa, Gideon. Vyzval si ho na súboj kvôli mne."

„To nie je podstatné."

„Ale je!" Harriet si pritiahla kolená k hrudi a objala si ich rukami. „Týka sa to rovnako teba ako aj mňa. Prečo si taký nahneváný?"

„Dobre vieš prečo. Pretože si bez môjho vedomia pozvala ich rodičov," vybuchol znovu. „Vari si si nevšimla, že sa s nimi takmer nerozprávam? Nechápem, čo si si od ich príchodu sľubovala."

„Vedela som, že si budú robiť o teba starosti, keď si chcel riskovať život v súboji."

„Čerta starého! Moja smrť by ich zarmútila iba preto, že by vymrel rod Hardcastlovcov.“

„Ako to môžeš povedať?! Mal si vidieť tvár svojej matky, keď si vošiel do knižnice. Bola veľmi dojatá.“ „Nuž dobre. Pripúšťam, že matka ku mne stále niečo cíti. Jediné, čo odo mňa očakáva môj ctený *papá*, je dedič. A to je jediný dôvod, pre ktorý si želá, aby som žil. Nerob si ilúzie, že okrem toho ho zaujíma, čo sa so mnou deje.“

Gideon, som si istá, že to nieje pravda.“ Harriet sa dotkla jeho ruky. „Aj tvojmu otcovi na tebe záleží. Je však rovnako zatŕatý a hrdý, ako si ty. Je starší, a preto sa tieto vady charakteru u neho vyhranili oveľa viac než u teba.“ „Možno nemám jeho dlhoročné skúsenosti,“ odvrkol Gideon „ale cítim sa dostatočne vyhranený.“ „Nemáš pravdu. Ty si oveľa tolerantnejší a pružnejší než on.“

Gideonovo obočie prekvapene vyletelo dohora- „Myslíš, drahá?“

„Myslím. Len sa pozri, koľko toho toleruješ mne.“ „A to je moja chyba,“ vyprskol. „Bol som k tebe až príliš tolerantný.“

„Gideon, chcem ti vysvetliť, v čom vidím jadro problému, ma počúvaj. Ak chceš zlepšiť svoj vzťah k otcovi, s mu vyjsť v ústrety. On totiž nevie, ako zbúrať múr, ktorý medzi vami vyrástol za posledných šesť rokov.“

„Prečo by som to mal robiť? To on sa obrátil chrbtom mne.“

„Nie celkom, Gideon. Poveril ťa predsa správou svojich majetkov.“

„Nemal na výber, keďže začal chorľavieť,“ odsekol Gideon. „Som jediný syn, ktorý mu ostal.“

„A neprerušil s tebou kontakty,“ pokračovala Harriet. „Len si spomeň, ako si za ním utekal, keď si dostal správu, že sa mu zhoršil zdravotný stav.“

„Zavolá má len vtedy, keď sa bojí, že zomiera.“ možno sa nazdáva, že musí použiť nejaký úskok, lebo inak by si za ním vôbec neprišiel.“

Gideon na ňu nevraživo zazrel. „Pre Božie zmilovanie, a na to si ako prišla?“

„Jednoducho som si pospájala fakty do logického celku. Všimni si, že ani obavy o svoje zdravie mu nebránili prísť ti na pomoc. Absolvoval dlhú cestu do Londýna, pretože mu nie si ľahostajný.“

Veľké Gideonove ruky ju zdrapili za ramena. Naklonil sa k nej. „Otec ma neprišiel zachrániť. Prišiel len preto, lebo si vyburcovala moju matku a obaja sa báli, že vymrie rod Hardcastlovcov. To je jediný dôvod, prečo sú tu. Už mám plné zuby tých tvojich sentimentálnych nezmyslov.“

„A ja tvojich!“ odsekla odvážne. „Gideon, chcem, aby si mi sľúbil, že sa ku svojmu otcovi budeš správať slušne. Daj mu šancu postaviť medzi vami most porozumenia.“

„Dost' bolo rečí o mojom otcovi. Prišiel som sa pohovárať o inom.“

Vyčkávajúco naňho pozrela. „A o čom? „O твоjich povinnostiach manželky. Odteraz sa budeš pred prijatím dôležitých rozhodnutí, akým bolo napríklad pozvanie mojich rodičov do Londýna, radiť so mnou. Je ti to jasné?“ „Navrhujem, aby sme uzavreli malý obchod,“ nevzdala sa Harriet. „Budem sa s tebou radiť, ale len za predpokladu, že aj ty sa budeš radiť so mnou. Chcem, aby si mi dal čestné slovo, že v budúcnosti budeš so mnou diskutovať o takých otázkach, ako bola tá hlúpa výzva na súboj.“

„Žiadny súboj sa predsa nekonal. Prečo sa neustále k tomu vraciaš?“

Pretože ťa poznám. Veľmi dobre viem, že ak by Morland zbabelo neušiel, k duelu by došlo. A keby si mal smolu, mohol ťa aj zabiť. Nezniesla som takú myšlienku.“ Gideonovi zaiskrili oči. „Pretože ma ľúbiš?“

„Áno,“ vykrikla Harriet. „Koľkokrát ti mám opakovať, že ťa ľúbim?“

„Milá moja“ zmenil tón Gideon, kladúc ju na chrbát, „budeš mi to musieť opakovať ešte veľa krát. Nespočetne veľa krát Budeš mi to musieť opakovať až do smrti.“

Nuž dobre.“ Objala ho okolo krku a pritiahla si ho na seba. „Ľúbim ťa, Gideon.“

Ukáž mi, ako veľmi ma ľúbiš.“ Jeho ruky už boli na jej tele.

Poslúchla ho.

Pred šiestimi rokmi Gideon Westbrook zabudol, čo znamená láska. Harriet však cítila, že je na dobrej ceste naučiť sa to znovu.

Na druhý deň ráno sa Gideon po raňajkách pobral do knižnice. Nemal náladu venovať sa ktorémukolvek zo svojich rodičov. Boli v dome a on bol bezmocný. Nemohol ich vyhodiť Napokon si povedal, že keď ich pozvala do Londýna Harriet, má sa o nich aj postarať. On sa bude venovať dôležitejším problémom. Sedel pri stole a študoval poslednú verziu svojho rebríčka podozrivých osôb. Bola to náročná a únavná práca. Mená si spisoval z mnohých zoznamov, ktoré slúžili ako podklad pre pozývanie hostí počas spoločenskej sezóny. To však neznamenal, že všetci pozvanie aj prijali. V určitých obdobiach spoločenskej sezóny sa objavili módné osobnosti, za ktorými sa hostitelia išli zblázniť a ktorých pozývali na každú podujatie na večierky, plesy či posedenia pri kartách. Gideon si nevedel spomenúť, kto v čase krádeže bol takouto vychytenou celebritou a kto ňou nebol. Kto bol takpovediac povinný prijať pozvanie a kto si mohol dovoliť ho odmietať.

Bolo to Príliš náročné pre človeka, ktorý v posledných šiestich rokoch nechodil do vysokých spoločenských kruhov.

Práve znovu čítal zoznam vytypovaných mien, ktoré si wDÍsal na papier a chcel ho upresniť, keď sa otvoril, dvere. Do knižnice váhavo vstúpil jeho otec

Harriet mi povedala, že ťa tu nájdem, začal Hardcastle.

„Potrebuješ niečo, *papá*?“

„Ak nemáš námietky, chcel by som s tebou stratiť niekoľko slov.“

Gideon pokrčil plecami. „Tak sa posad’.”

Gróf podišiel bližšie a posadil sa oproti Gideonovi.

„Si zaneprázdnený?”

„Riešim istý problém, na ktorom pracujem už niekoľko týždňov.”

„Aha... Nuž dobre.” Hardcastle sa rozhlíadol po knižnici a odkašľal si. „Zdá sa, že si nevedel, že Harriet nás pozvala.”

„Nie, nevedel.”

Hardcastle sa zamračil. „Tvoja manželka to myslela dobre.”

„Príliš hystericky reagovala na situáciu, ktorú som mal úplne pod palcom.”

Dúfam, že si na ňu včera večer nevyletel. Všimol som si, že si bol poriadne napaprčený.”

Gideon povytiahol jedno obočie. „S Harriet som si to už vydiskutoval. Nemusíš si robiť starosti.”

„Tisíc hrmených, človeče, čo si sa zbláznil? Preboha, čo ti to napadlo vyzývať na duel mladého Morlanda?”

„Obťažoval Harriet v Humboldtovom múzeu. Zachránila sa len tým, že mu hodila do hlavy kus skaly. Bohužiaľ to prežil, preto som mu hodil rukavicu. Všetko by bolo jednoduchšie, ale Harriet si to priveľmi zobrala k srdcu.”

„Morland obťažoval Harriet?” Hardcastle bol zjavne prekvapený. „Dočerta, prečo?”

Gideon sklopil oči na zoznam hostí, ktorý ležal pred nim na stole. „Asi preto, že si myslel, že sa mu ju podarí zvieť tak ako Deidre.” Vypísal si ďalšie meno na papier.

Zavládlo dlhé ticho. Gideon ani nezdvihol zrak. Pokračoval v hľadaní ďalších podozrivých.

„Chceš povedať, že to Morland zvieť Deidre?”

„On. Povedal som ti predsa, že sa zaplietla s iným mužom. Ja som sa jej ani nedotkol.”

„Ale-”

„Ale ty si bol presvedčený, že dieťa, ktoré nosila pod srdcom, bolo moje,” skočil mu do reči Gideon. „Čo ako som to popieral, neveril si mi.”

„Ale veď bola dcéra duchovného!” V otcovom hlase nebolo počuť agresivitu, iba pohoršenie. „Svojmu otcovi a pani Slonovej povedala, že čaká tvoje dieťa. Prečo by mala klamať, keď sa rozhodla spáchať samovraždu?”

„Aj ja som si často kládol túto otázku. Deidre však v tom čase vyslovila toľko lží, že jedno klamstvo navyše nijako nezaváži.”

Hardcastle zvrátil čelo. „Vedel si o jej pletkách s Morlandom?”

„V ten posledný večer, čo ma vyhládala, mi to sama povedala. Mlčal som o tom. Morland bol ženatý a jeho úbohá žena mala čo robiť, aby to s tým záletníkom vydržala.”

„Jeho žena? Ach, tuším si na ňu matne spomínam. Také nevýrazné

melancholické stvorenie."

Gideon chvíľu mlčky pátral v spomienkach. „Hovorilo sa, že bol k nej surový. Nemalo zmysel ho obviňovať. Nikto by mi neuveril a jeho úbohá manželka by sa ešte viac trápila." „Všimol som si, že si sa vtedy s Morlandom rozkmotril. Bol si to ty, kto ukončil vaše priateľstvo?" „Áno."

„Všetci sme vtedy prežívali zlé časy," vzdychol si Hardcastle. „Niekoľko mesiacov pred tým zahynul chudák Randal. Tvoja matka sa z toho dodnes celkom nespamätala." „Ani ty nie," chladne podotkol Gideon. „Bol to náš prvorodený syn," pomaly povedal Hardcastle. „Dlho bol naším jediným dieťaťom. Po jeho narodení tvoja matka dlho nemohla otehotnieť. Bol pre nás jediným synom a dedičom. Asi preto sme ho uprednostňovali, aj keď si už bol na svete ty."

„A rovnako nevyhnutné bolo aj to, že som nemohol zaujať jeho miesto v tvojom srdci. Otvorene si mi to povedal."

Hardcastle hľadel Gideonovi priamo do očí. „Ako vieš, Randalova smrť nami veľmi otriasla. Krátko nato vypukol ten škandál s Deidrinou smrťou. Potrebovali sme čas, aby sme sa s tým ako-tak vyrovnali."

„V poriadku." Gideon sa zahľadel do ďalšieho zoznamu. Napadlo mu, že s otcom konečne na seba nekričia. Bolo to po prvý raz, čo sa zhovárali pokojným tónom. „Rád by som sa ťa na niečo spýtal. Veril si tým rečiam, ktoré sa o mne šírili v súvislosti s Randalovou smrťou?"

Grófova tvár sa zachmúrila. „Nebud' hlúpy! Samozrejme, ani na chvíľu sme neverili, že by si mohol mať niečo spoločné s jeho smrťou. Ale priznávam, že som si myslel, že k Deidre Rushtonovej si sa nezachoval najčestnejšie. Am tvoja matka, ani ja sme ťa však neobviňovali za jej smrť."

Gideon pozrel otcovi do očí. Keď videl jeho úprimný pohľad, cítil, že mu poriadne odľahlo. „To som rad. Nikdy nemal istotu, aké klebety jeho rodičia počuli a ktorým z nich verili. Pred šiestimi rokmi ich bolo veľmi veľa a jedny boli horšie než druhé."

„Na čom to pracuješ?" spýtal sa po chvíli otec.

Gideon okamih váhal, no napokon sa rozhodol povedať otcovi pravdu. „Už som ti povedal, že hľadám vodcu bandy zlodejov, ktorí využívali jaskyne v Upper Biddletone ako svoju skrýšu."

Áno, spomínam si, že si hovoril, že by to mohol byť niekto, kto sa pohybuje vo vysokej spoločnosti a pozná tamojšie jaskyne. Zmienil si sa aj o mne ako o možnom kandidátovi," uškrnul sa.

Gideon zodvihol zrak a v otcových očiach zbadal záblesk pobavenia. „Možno ti padne kameň zo srdca, keď tu poviem, že som ťa nezaradil do zoznamu podozrivých."

„Prečo?"

Nuž preto, že v ostatnom čase sa neukazuješ v spoločnosti pátram po niekom,

kto sa celé roky voľne pohyboval po Londýne, chodil na spoločenské podujatia," vysvetl oval Gideon. „Ty však s matkou žiješ v Hardcastli ako pustovník. Gróf naňho vyčítavo zazrel. „Sám vieš, ako to je s mojim zdravím."

Lenže ako včera tréme zdôraznila Harriet, tvoj zdravotný stav ti nezabránil, aby si dofrčal do Londýna, hneď ako si dostal jej list."

V poslednom čase sa cítim akosi lepšie.

Gideon sa uškrnul. „Nepochybne preto, že si robíš nadej na skorý príchod vnuka."

Otec pokrčil plecami. „A čuduješ sa? Čas beží... Počúvaj, zdá sa, že zoznam mien, ktoré si si vypísal, je akýsi dlhý.

„Nie je ľahké prísť na to, kto všetko mohol vedieť o jaskyniach v Upper Biddletone. Zakaždým, keď sa na to vypytujem v klube, dozvedám sa, že niekto ďalší sa už roky zaujíma o fosílie. Netušil som, že toľkých už očarili staré kosti."

„Možno by som ti vedel pomôcť. V období, keď som sa zaujímal o fosílie ja, bol som v styku s mnohými zberateľmi. Mohol by som poznať niektoré mená z tvojho zoznamu."

Gideon chvíľu váhal, nato otočil list papiera tak, aby si otec mohol prečítať mená aj s jeho poznámkami.

„Takže," začal zamyslene Hardcastle, posúvajúc prst po zozname mien. „Donnellyho a Jenkinsa môžeš pokojne škrtnúť. Ak sa dobre pamätám, málokedy chodia mimo Londýna a určite by sa nevybrali do takého zapadákov, ako je Upper Biddleton. Okrem toho, skameneliny ich už prestali zaujímať."

Gideon chvíľu pochybovačne pozeral na otca, nato vyčiarkol obe mená.

„Tak to by sme mali," vyhlásil gróf spokojne. „A mohol by som vedieť, prečo ti tak veľmi záleží na dolapení toho človeka?"

„Keď sa vrátim do Upper Biddletonu, Harriet určite pobeží na to svoje drahocenné nálezisko. Chcem mať istotu, že tam bude v bezpečí. Nebudem spokojný, kým ten zloduch nebude za mrežami. Nabudúce môže moja čínorodá manželka naraziť nie na ukradnuté veci, ale na neho."

Hardcastle spozornel. „Ty si teda myslíš, že vodca tej bandy sa tam vráti?"

„Nevidím dôvod, pre ktorý by sa tam nemal vrátiť. Počká si, kým sa situácia upokojí. Určite vie, že po celý čas strážiť pobrežie nebudeme. Všetko výborne fungovalo až do času, kým Harriet nevošla do tej jaskyne. Áno, myslím si, že sa tam môže znova objaviť. A možno najmä kvôli tomu, aby sa jej pomstil."

Hardcastle sa zamračil. „V tom prípade sa dajme do práce." Pozrel na dve ďalšie mená, ktoré Gideon vypísal. „Restonville a Shadwick vlastnia majetok, za ktorý by sa nehanbil ani samotný frýgický kráľ Midas, ktorého obdaril boh Dionýzos schopnosťou premeniť ^ na zlato všetko, čoho sa dotkne. Tí veru nemusia kradnúť."

Gideon vyčiarkol ďalšie dve mená.

Takto spolu ešte niekoľko minút debatovali. Natoľko boli zahĺbení do hodnotenia podozrivých osôb, že si vôbec nevšimli, kedy do miestnosti vošla Harriet s lady Margarét. Boli elegantne vyobliekané, akoby sa chystali do spoločnosti. Gideon a gróf sa zdvorilo zdvihli zo stoličiek.

„Chceme vám iba oznámiť, že ideme nakupovať," oznamovala Harriet. „Tvoja matka si želá vidieť poslednú módu, Gideon."

„Potrebujem nový klobúk a látku na šaty," informovala lady Margarét a usmiala sa na syna.

Gideonovi neušiel láskavý výraz matkiných očí, keď vzápätí pozrela na Harriet. Takže jeho žene sa už podarilo očariť aj jeho matku!

„Ženy sa najviac zblížia pri nakupovaní," pokračovala natešene Harriet. „S tvou mamou máme veľa spoločných záujmov."

Gideon spýtavo vytiahol obočie. „Čo napríklad?"

„Napríklad teba," vynašla sa Harriet.

Lady Margarét skúmavo behala očami z manžela na syna. „Vidím, že ste zaneprázdnení, nebudeme vás teda rušiť."

„Preberáme Gideonov zoznam podozrivých osôb," prezradil gróf.

Harriet naňho prekvapene pozrela. „Podozrivých osôb?"

Gideon stápol. „Zabudol som ťa upozorniť, aby si o tom nikomu nehovoril, *papá*" zavrčal.

„O čo ide?" vyzvedala Harriet.

„Hľadáme vodcu tej bandy zlodejov," vysvetľoval Gideon. „Podľa spôsobu krádeže a vzhľadom na cenu ukradnutých vecí mám dôvod domnievať sa, že je to niekto, koho pozývajú do najlepších londýnskych salónov. Zároveň však musí mať aj slušné vedomosti o твоjich jaskyniach."

„Myslíš, že je to zberateľ skamenelín?"

Gideon prikývol. „To je celkom možné."

„Výborný postreh! Nehovorila som ti, že niektorí zberatelia dokážu byť veľmi bezohľadní?" Harriet spokojne zažiarili oči. „Môžem ti pomôcť. Tu v Londýne som sa zoznámila s mnohými zberateľmi a niektorí z nich sa mi ani trochu nepozdávajú."

Gideon sa uškrnul. „Ako viem, väčšinu svojich kolegov pokladáš za priateľov. Nemyslím, že tvoj názor by nám mohol pomôcť zredukovať počet podozrivých... Ale vlastne máš pravdu, bol by som ti vďačný, keby si mi zostavila menoslov členov vášho spolku. Porovnáam ho so svojím zoznamom."

„Pripravím ti ho, keď sa vrátíme z nákupu."

Lady Margarét pozrela na manžela. „Hardcastle, kto všetko je na tom zozname?"

„Je dosť dlhý."

„Môžem ho vidieť?" Lady Margarét podišla zvedavo ku stolu.

Harriet išla za ňou a pozerala na papier ponad jej plece. „Panebože, ako môžeš

nájsť vinníka medzi toľkými podozrivými?"

„Viem, že to nebude jednoduché," odvetil pokojne Gideon. „Navrhujem vám, aby ste už odišli. Máme s otcom veľa práce."

Lady Margarét sa nespokojne mračila na zoznam. „Nevidím tu Bryce a Morlanda. Ak sa dobre pamätám, nikdy sa nezaujímal o skameneliny, ale okolie Upper Biddletone určite dobre pozná. Veď tam vyrástol."

Gideon pozrel do matkiných očí, ktoré naňho spýtavo hľadeli. „Uvažoval som už o možnosti, že to mohol byť Morland. Určite by nemal zábrany, keby išlo o krádež, no nemyslím si, že to je on. A keby aj bol, nemusíme si kvôli tomu robiť starosti, pretože ušiel z Anglicka."

„Áno, to je pravda." Lady Margarét si ďalej obzerala zoznam podozrivých. „A čo Clivé Rushton? Jeho meno tu tiež nevidím. Býval vášnivým zberateľom skamenelín." Pozrela na manžela. „Veď práve on mal zásluhu na tom, že si sa začal zaujímať o fosílie."

Zavládlo nepríjemné ticho. Hardcastle sa rozpačito pohniezdil na stoličke. „Rushton je predsa pastor, sotva by mohol šéfovať bande zlodejov."

Gideon si pomaly sadol, hľadiac na matku. „Pôvodne som ho mal v zozname, no potom som ho vyčiarkol. Zistil som totiž, že jeho meno sa nevyskytuje na žiadnom zozname hostí v domoch, kde došlo ku krádežiam. Z podobného dôvodu som vylúčil aj Morlanda. Človeka, po ktorom pátram, museli pozývať do tých najexkluzívnejších salónov londýnskej smotánky. Rushton a Morland sa nepohybujú v takých vysokých kruhoch."

„To nič neznamená!" namietla rázne lady Margarét. „Keď sa koná večierok alebo ples pre prominentov, rezidence priam praskajú vo švíkoch od návalu hostí. Podujatie by sa nepokladalo za úspešné, keby na ňom neboli davy ľudí. Pri vchode treba síce ukázať pozvánku, ale sám vieš, ako to chodí. Schody a hala bývajú preplnené ľuďmi, takže je možné nebadane prekíznúť dnu."

„Tvoja matka má pravdu, Gideon," potvrdila svokrin názor Harriet. „Ak je niekto primerane oblečený a pohybuje sa v spoločnosti pozvaných osôb, poľahky sa môže prešmyknúť do domu. Kto v takej tlačnici kontroluje, či tam nie je niekto, kto nebol pozvaný?"

Gideon bubnoval prstami po doske stola. „Máte pravdu."

Táto myšlienka očividne zaujala aj grófa. „Samozrejme, že majú pravdu. Stačí počkať, kým bude najväčší nával, a potom šmyk, a už si dnu! Nikto si ťa nevšimne."

„V tom prípade," povedal Gideon, „je Rushton podozrivý číslo jeden... vlastne aj Morland. Dočerta, ale aj mnohí ďalší!"

Hardcastle zodvihol ruku a pripomenul synovi: „Nezabúdaš, že zlodej, ktorý riadil činnosť tej bandy, musel dobre poznať jaskyne v Upper Biddletone? To ti predsa umožňuje skrátiť zoznam."

„S tým súhlasím."

Lady Margarét si s úsmevom natiahla rukavičky. „Pod'me, Harriet, musíme sa ponáhľať. Už sa teším na prechádzku po Oxford Street. Bolo tam chýrne francúzske modiststvo, kde vyrábali krásne klobúky."

„A stále je," ubezpečila ju Harriet. Jej oči však túžobne spočinuli na papieri, ktorý ležal na stole pred Gideonom. Bolo zrejmé, že by sa oveľa radšej venovala pátraniu než nakupovaniu.

„Mimochodom," dodala grófka, zastavujúc sa vo dverách. „Už je načas, aby Harriet usporiadala ples. Ja jej ho pomôžem pripraviť. A pozvánky rozošleme ešte dnes popoludní. Najlepší by bol... utorok. Áno, do budúceho utorka to stihneme. Takže si naň nič neplánujte."

Gideon vyčkal, kým Harriet s jeho matkou odídu. Potom pozrel otcovi do očí. „Harriet má pravdu," povedal pomaly.

„V čom?"

„V tom, že by som mal častejšie diskutovať s inými o svojich plánoch. Vďaka vám trom som sa za hodinku dozvedel oveľa viac než za niekoľko dní, keď som si lámal hlavu sám."

Hardcastle sa zasmial. „Nie si jediný, kto v ostatnom čase pochopil veľa vecí... Ozaj, čo keby sme dnes popoludní navštívili niektoré kluby, ktorých som stále členom? Mohol by som obnoviť zopár svojich známostí, položiť niekoľko otázok a presvedčiť sa, či by sa tvoj zoznam nedal skrátiť."

„Výborne," súhlasil Gideon.

Uvedomil si, že sa práve zmieril s myšlienkou, že otec mu bude pomáhať. Bol to pocit síce neobvyklý, ale vôbec nie nepríjemný.

Keď spolu s otcom vkročili do klubu, ozval sa šum prekvapených hlasov. Niekoľko grófových dávnych priateľov ho privítalo, kývnuc hlavami na pozdrav. Zjavne ich potešilo, že po toľkých rokoch opäť vidia starého priateľa.

Než sa pri nich stačil niekto pristaviť, vrhli sa na nich Fry s Applegatom.

„Dajte si s nami za pohár portského," navrhol Applegate s pohľadom upretým na grófa. „Práve oslavujeme víťazstvo vášho syna nad Morlandom. Predpokladám, že ste o tom už počuli. Dnes o tom hovorí celý Londýn. Ten zbabelec radšej ušiel z Anglicka, akoby sa mal postaviť proti vášmu synovi."

„Áno, viem o tom."

„Musím povedať, že to vrhá úplne nové svetlo na tú záležitosť spred šiestich rokov," vyhlásil barón a dôverne sa naklonil ku grófovi. „Hoci lady Saint Justinová ho vždy veľmi zanietene obhajovala."

„Naozaj?" Gróf prijal ponúknutý pohár vína.

„Morlandov útek jednoznačne dokazuje, že tie klebety sa nezakladali na pravde," zhrnul barón Fry. „Saint Justín nie je zbabelý a ako pravý džentlmen dokáže obhájiť česť ženy."

„Lady Saint Justinová o tom nikdy nepochybovala." Applegate pokýval hlavou, „Veď viete, ako to je s klebetami. Sú ako vrece bláh!"

Pristúpili k nim niekoľkí ďalší muži, aby pozdravili grófa. Vzápätí sa otočili ku Gideonovi.

„Počuli sme o Morlandovi," ozval sa jeden z nich. „Dobre, že sme sa ho zbavili. Nikdy som mu neveril. Minulý rok počas spoločenskej sezóny si robil zálusk na moju dcéru. Nepochybne mu išlo len o jej veno. A tá moja naivka si namýšľala, že bez nej nevie žiť! Nebolo pre mňa jednoduché jej to vyhovoriť."

„Moja manželka spomínala," pokračoval jeho spoločník, obracajúc sa ku Gideonovi, „že ste svojej manželke kúpili nádhernú kobyľu. Teraz jej závidí a tiež chce nového koňa. Nemohli by ste mi poradiť? Chystám sa na štvrtkovú aukciu v Tattersalle a -"

„Nemám v úmysle ísť na aukciu," prerušil ho nezdvorilo Gideon.

Muž sa začervenal a rozpačito prikývol. „Prepáčte, nechcel som sa vnucovať. Len som si myslel, že keby ste tam náhodou boli, mohli by ste mi poradiť."

Gideon zbadal otcov varovný pohľad a zmenil tón., „Ale ak sa náhodou zastavím vo štvrtok na aukcii v Tattersalle, rád vám ukážem nejaké kone, ktoré by boli vhodné pre vašu pani."

Tvár postaršieho džentlmena sa rozjasnila. „Ďakujem. Hádam už pôjdem. Určite sa uvidíme na plese u Urskinovcov. Moja manželka tvrdí, že sa tam patrí ukázať. Hovorí, že tam bude celý Londýn, aby videl vás a lady Saint Justinovú."

V plesovej sále u Urskinovcov sa v ten večer zišiel celý Londýn, presnejšie povedané celá spoločenská smotánka. Od začiatku bolo zrejmé, že prišli najmä kvôli Gideonovi a Harriet.

Lord a lady Saint Justinovci boli po celý večer stredobodom pozornosti. A prítomnosť ich rodičov, grófa a grófky z Hardcastlu, iba zvyšovala význam tohto spoločenského podujatia a zvyšovala prestíž pyšnej hostiteľky.

Effie a Adelaide žiarili spokojnosťou, že sa dostali do vysokých spoločenských kruhov. Felicity to pripadalo ohromne zábavné.

Keď večer vrcholil, gróf zbadal svojho syna, ktorý postával pri okne. Za celý večer to bolo po prvý raz, čo Gideona nikto neotravoval a mohol nerušene vychutnávať okamih samoty.

„Ani sa mi nechce veriť, koľko máš v ostatnom čase priateľov," poznamenal otec, keď sa k nemu pretlačil a popíjajúc šampanské, si prezeral davy hostí.

„Zdá sa, že pokiaľ ide o londýnsku smotánku, podarilo sa mi očistiť svoje meno a získať česť. Ale za to vďačím len svojej očarujúcej žienke."

„Nie," nečakane dôrazne namietol gróf, „vďaka svojej manželke si iba znova získal reputáciu vo vysokých kruhoch, o svoju česť si nikdy neprišiel."

Gideon bol taký ohúrený, že mu takmer vypadol z ruky pohár. Otočil sa k otcovi, no nevedel, čo by mal povedať. „Ďakujem," dostal zo seba napokon.

„Nemáš mi za čo ďakovať," zašomral starý gróf. „Som hrdý na to, že si môj syn."

## Kapitola 19

Nasledujúce ráno bola Harriet ešte vo svojej spálni, keď za ňou prišla Gideonova matka. Odložila časopis, ktorý si kúpila pri včerajších nákupoch. Čítala zaujímavý článok o histórii Zeme.

Milo sa usmiala na svoju svokru. „Dobré ráno, lady Margarét. Myslela som, že ešte spíte. Je len desať hodín a včera sme sa vrátili veľmi neskoro.“

„Áno, bolo veľmi neskoro. Obávam sa, že sme si s manželom odvykli od takého spôsobu života. Bude trvať nejaký čas, kým si opäť navykneme na ponocovanie.“ Grófka podišla ku kreslu pri okne a unavene si naň sadla. „Chcela by som sa s tebou pozhovárať, ak nemáš námietky, Harriet.“

„Samozrejme, že nie.“

Lady Margarét sa prívetivo usmiala. „Neviem, ako začať. Hádám tým, že sa ti poďakujem.“

Harriet zaklipkala očami. „Prosím?“

„Som ti vďačná za všetko, čo si urobila pre Gideona. Aj za to, čo si urobila pre mňa a pre môjho manžela.“

„Nič zvláštne som predsa neurobila,“ protestovala nechápavo Harriet. „Iba som vás prinútila prísť do Londýna, čím som veľmi nahnevala Gideona. Ale som rada, že napokon všetko dobre dopadlo. So štipkou šťastia čoskoro odídeme do Upper Biddletonu. Život v hlavnom meste nás príliš nebaví.“

Grófka graciózne zodvihla ruku. „Nepochopila si ma, drahá. Som ti vďačná za oveľa viac, než len za to, že si nás zavolała do Londýna. Vrátila si nám syna. Ani neviem, či sa ti vôbec za to niekedy odvdáčim.“

Harriet na svokru prekvapene vypleštila oči. „Ubezpečujem vás, lady Margarét, že moju úlohu veľmi preceňujete.“

„Nie. Pred šiestimi rokmi, po smrti nášho staršieho syna, som upadla do hlbokkej depresie. Najhlbšej v celom svojom živote. Zdalo sa mi, že sa už nikdy nedokážem tešiť zo života. Ubíehali týždne, potom mesiace. Dokonca sme sa presťahovali z Upper Biddletonu do Hardcastle Hallu, pretože lekár mi odporúčal zmenu prostredia. Keď som sa napokon začala znova preberať k životu, dozvedela som sa, že môj druhý syn sa neodpustiteľne skompromitoval.“

„Muselo to byť hrozné,“ hlesla potichu Harriet.

„Môj manžel sa s ním odmietal rozprávať. Všetci ho obviňovali zo smrti Deidre Rushtonovej. Po čase Gideon prestal popierať svoju vinu. Zatvrdil sa, otočil sa spoločnosti chrbtom a nebolo možné ho za to odsudzovať.“

„Ale veď váš manžel mu zveril spravovanie všetkých statkov,“ namietla Harriet.

„Áno. Keď sa manžel zľakol, že jeho zdravie je podlomené, zavolať Gideona a presunul na jeho plecia všetky svoje povinnosti. Nádejala som sa, že tým sa ich vzťah zlepši, ale nestalo sa tak. Keď sa Gideon ukázal doma, zakaždým sa pohádali.“

„Gideon je veľmi zaťatý.“

„Rovnako ako jeho otec,“ dodala smutne grófka. „Veľmi sú si podobní, hoci by to ani jeden z nich nepriznal. Musím ti povedať, že keď sme ich včera zastihli spolu v knižnici, takmer som sa od radosti rozplakala. A to všetko sa stalo len vďaka tebe.“

Harriet sa dotkla jej ruky. „Lady Margarét, je to od vás veľmi milé, ale skutočne som pre to urobila len veľmi málo.“

Grófka pevne stisla Harrietinu ruku. „Môj syn sa stal neznesiteľným a nebezpečným odlúdom, a tá hrozná prezývka mu celkom sedela.“

„Až taký zlý určite nikdy nebol,“ vyhlásila ohnivo Harriet. „Ku mne sa vždy správal milo.“

„Milo?“ zvolala grófka. „Ten zbožňuje ešte aj zem, po ktorej kráčaš!“

Teraz sa zatvárala prekvapene Harriet a vzápätí sa rozosmiala. „Neverím vám. Priznávam, že občas mi ustúpi, ale rozhodne ma nezbožňuje.“

„Som si istá, že sa mýliš, Harriet.“

Harriet pokrútila hlavou. „Vôbec nie. Sám sa mi priznal, že po tých sklamaníach zabudol, čo znamená slovo *láska*. Oženil sa so mnou, pretože je neobyčajne čestný a nemal na výber. Sme dobrí priatelia, to je všetko.“

„Ste manželia,“ s presvedčením vyhlásila grófka. „Videla som, ako na teba hľadí. Môžem sa stavať o všetky šperky Hardcastlovcov, že ste oveľa viac než len dobrí priatelia.“

Harriet sa prudko zapýrila. „Samozrejme, ako to už v manželstve býva, vzájomne sa fyzicky priťahujeme.“

Lady Margarét sa jej pozorne prizerala. „Ale ty si do neho zaľúbená, však?“

Harriet sklopila oči. „Je to na mne tak veľmi vidieť?“

„Áno. Všimla som si to hneď, keď som ťa uvidela. A určite to vidia aj ostatní.“

„Preboha...!“ zašomrala Harriet. „Usilovala som sa nedávať to najavo. Nechcem Gideona privádzať do rozpakov na verejnosti. Tunajšia smotánka sa vysmieva už aj náznaku citov medzi manželmi.“

Lady Margarét sa zdvihla, naklonila sa k Harriet a objala ju. „Nemyslím si, že by si niekedy mohla zahanbiť môjho syna. Dôverovala si mu vtedy, keď sa od neho všetci odvrátili. Nikdy ti to nezabudne.“

„Je veľmi lojálny,“ súhlasila Harriet. „Možno sa naňho spoľahnúť. Môj otec by si ho bol určite obľúbil.“

Lady Margarét prešla ku dverám a na krátky okamih zastala. „Po tom, čo sa udialo pred šiestimi rokmi, dali ľudia môjmu synovi odpornú prezývku. Aj kvôli jeho telesným rozmerom a najmä tej hroznej jazve. Obávam sa, že do istej miery žil v zhode s ňou. Ale tvoje presvedčenie o jeho čestnosti a dôvera k nemu ho úplne zmenili. Za to ti úprimne ďakujem.“

Nato lady Margarét odkráčala z miestnosti a potichučky za sebou zatvorila dvere.

„Len sa pozrite na ten dav. Drahá Harriet, jednoznačne si dokázala, že je z teba skvelá hostiteľka. Gratulujem ti,“ skonštatovala teta Adelaide na prvom večierku u Saint Justinovcov.

„Áno, Harriet.“ Teta Effie sa spokojne obzerala dookola. Rezidencia Saint Justinovcov praskala vo švíkoch. „Je tu každý, kto v Londýne niečo znamená. Zajtra o tom budú písať všetky noviny.“

Felicity sa usmiala na sestru. „Môžeme smelo povedať, že si si osvojila vybrané maniere a Saint Justína si rozhodne nekompromitovala. Nikto nemôže povedať, že sa oženil s vidieckou husou.“

Harriet vystrúhala grimasu. „Nechcem, aby ste si mysleli, že na tom mám zásluhu len ja. Pravdou je, že mi veľmi pomohla lady Margarét. Ja som iba veľmi šťastná, že všetci, koho sme pozvali, prišli.“

„A popri nich sa zviezlo aj zopár ďalších,“ podotkla zlomyselné Felicity. „Nikto nemohol odolať pokušeniu prísť sem. Ty a Saint Justín ste dobyli londýnsku smotánku. Hovoria o ňom ako o statočne trpiacom romantickom hrdinovi a ty si vraj šľachetná dáma, ktorá sa doňho zaľúbila navzdory jeho údajne temnej minulosti. Jednoducho príbeh ako vystrihnutý zo sentimentálneho ľúbostného románu.“

„Ľúbostné romány síce nečítam,“ podotkla teta Effie, „no nemožno poprieť, že vy dvaja ste sa stali atrakciou tohtoročnej spoločenskej sezóny. Toto bol vynikajúci čas na usporiadanie večierka.“

„Presne tak to povedala aj lady Margarét,“ priznala Harriet. „Ale ja budem rada, keď sa ten humbug skončí.“

V tom okamihu sa zjavili dvaja známi, dobre vyzerajúci mládenci a zamierili k Felicity.

Harriet sa naklonila ku svojej sestre, aby ju upozornila: „Blížia sa dvojčky Adonisovci.“

Felicity sa usmiala svojím najmilším úsmevom. „Je to mimoriadne atraktívna dvojica, nemyslíš? Odradzuje ma jediné, že sú stále spolu. Som zvedavá, čo všetko robia spolu.“ Teta Effie sa pohoršene zamračila. „Prosím ťa, Felicity!“ Harriet potlačila smiech, pretože mladí muži už boli len kúsok od nich. Počkala, kým sa všetci pozdravia, nato sa nenápadne vzdialila, vediac, že im nebude chýbať. Koniec koncov, Adonis prvý i druhý mali oči iba pre Felicity a ona mala iné starosti.

Gideon a jeho rodičia stáli na opačnom konci preplneného salónu. Zhovárali sa s dvojicou, ktorú Harriet nepoznala. Zrejme to boli starí priatelia grófa a grófkky.

V miestnosti bolo čoraz teplejšie. Harriet sa chvíľu energicky ovievala vejárom, potom sa však rozhodla, že pôjde do záhrady nadýchať sa čerstvého vzduchu. Keď vykročila ku dverám, niekoľkí prítomní jej zdvorilo kývli hlavami.

V hale Owl usmerňoval početnú skupinu lokajov, ktorí roznášali podnosy so šampanským a chlebičkami. Keď ju zbadal, úslužne kývol hlavou.

„Je všetko v poriadku, Owl?“ spýtala sa. „Ľudí prišlo viac, než sme očakávali, madam. Musíme dúfať, že budeme mať dosť šampanského.“

„Preboha!“ zhrozila sa Harriet. „Naozaj je taká možnosť?“ „Na podujatiach, ako je toto, vždy existuje také nebezpečie,“ odvetil diplomaticky Owl. „Samozrejme, urobím všetko, čo je v mojich silách, aby k tomu nedošlo.“ „Ďakujem.“

Zamierila ku kuchynským dverám, no rozmyslela si to. Mala pocit, že jeden z podväzkov sa jej uvoľnil. Rozhodla sa vyjsť do súkromia svojej spálne a upraviť sa.

Na poschodí odbočila doľava a vykročila po chodbe. Už nemala žiadne pochybnosti. Podväzok sa jej uvoľnil a pančucha sa jej začala zosúvať dolu. Ešte dobre, že si to včas všimla. Bolo by nepríjemné, keby sa jej počas prvého večierka pančucha zošuchla až na členok.

So znepokojením zbadala, že na chodbe je tma. Niektoré pozhášal sviečky, ktoré zvyčajne horeli v nástenných svietnikoch. Nepochybne to bol Owl - vždy sa usiloval šetriť.

Otvorila dvere na svojej spálni a zháčila sa. Horela v nej len jedna sviečka, a navyše stála na komode. Bola si istá, že ju tam nenechala. Po špičkách vykročila dopredu, rozmýšľajúc, kto ju tam mohol premiestniť.

Odrazu zbadala zhrbenú postavu, ktorá sa skláňala nad otvorenou zásuvkou jej písacieho stola. Hneď pochopila, koľká bije. Bola to zásuvka, v ktorej mala uložený skamenený zub. „Mám ťa, ty zlodej!“ skríkla.

Vyrútila sa vpred, držiac v ruke svoju jedinú zbraň - vejár. „Čo si to dovoľuješ?“

Tmavá postava sa prudko vzpriamila, zabuchla zásuvku a otočila sa k Harriet. Žiara sviečky odhalila grimasou skrivenú tvár zberateľa Humboldta.

„Došľaka!“ zasyčal votrelec, surovo Harriet odstrčil a rozbehol sa ku dverám. Spadla na koberec vedľa posteľe. Natiahla ruku a nahmatala nočník. Odstrčila ho a pokúšala sa vstať.

„Dočerta, čo sa to tu deje?“ odo dverí zahrmel Gideonov hlas. „Harriet!“

Rozbehnutý Humboldt vrazil rovno do Gideona, ktorý ho pohotovo chytil za plecía a odsotil. Humboldt zastonal a zvalil sa na zem.

„Dobbs, postrážte ho." Gideon dvomi dlhými krokmi prebehol cez izbu a schytil Harriet do náručia. „Si v poriadku, drahá?" spýtal sa s obavami.

„Neboj sa, nič mi nie je," vydýchla. „Chvalabohu, že si ho chytil. Chcel mi ukradnúť zub."

„Myslím, že hľadal vaše šperky, lady Harriet," ozval sa odo dverí Dobbs. „Chytrák jeden! Spravidla na takých nevyzerajú, ale tento aj vyzerá ako kriminálnik."

Gideon sa otočil, neprestávajúc objímať Harriet, ktorá zhrozene hľadela na Humboldta.

„Pán Humboldt, ako ste mohli klesnúť tak nízko? Mali by ste sa hanbiť!"

Muž na koberci zastonal a dovolil Dobbsovi, aby mu pomohol na nohy. „Šiel som sa len trochu schladiť a nechtiac som zabľúdil do vašej izby. Nemal som v úmysle niečo odcudziť. Načo by mi boli vaše šperky?"

„Ak ste hľadali šperky, tak zrejme preto, aby ste ich mohli speňažiť. Takto ste mienili financovať svoju zberateľskú vášeň," obvinila ho Harriet.

Humboldt na ňu zagánil. „Nuž dobre, tak vám poviem pravdu. Dupočul som sa, že v jaskyni v Upper Biddletone ste našli niečo pozoruhodné. Samozrejme, neveril som tým fámam. Pred pár rokmi som tie jaskyne dôkladne preskúmal a viem, že tam nezostalo nič zaujímavé. Chcel som sa len pozrieť, či ste čírou náhodou predsa len niečo neobjavili."

„Vedela som to!" zvolala Harriet a znechutene pokrútiac hlavou, pozrela na Gideona. „Nehovorila som ti, že hľadači fosílií sú banda bezohľadných lotrov?"

„Áno, to si mi hovorila," prisvedčil Gideon. „Naozaj ti neublížil?"

„Nie, už ma môžeš postaviť na zem." Keď ju Gideon postavil na nohy, upravila si šaty. Uvoľnená pančucha sa jej sklzála na členok. „Ako sa ti podarilo prísť sem v pravú chvíľu?"

„Poveril som Dobbsa, aby dnes večer dozeral na hostí," vysvetľoval Gideon. „Určite sa pamätáš, že sme pozvali aj všetky podozrivé osoby z môjho zoznamu. Nechcel som nič riskovať."

Harriet sa žiarivo usmiala. „Vynikajúci nápad!"

„Všetko klapalo až do okamihu, keď si sa v celkom nevhodnej chvíli rozhodla odísť hore," schladil jej nadšenie Gideon.

„Nuž, tým sa len potvrdzuje, že si ma mal do všetkého zasvätiť. Hovorila som ti to už veľa razy. Človek by si mohol myslieť, že si sa už mal kedy poučiť."

Gideon len pochybovačne povytiahol obočie.

„Ale veď Humboldt nebol na zozname pozvaných hostí."

„To len potvrdzuje, že mamin postreh bol správny. Pri takom návale ľudí každý, kto je vhodne oblečený a dostatočne šikovný, sa dostane, kam chce."

Ráno na druhý deň sa rozhovor pri raňajkách točil okolo Humboldtovho pokusu o krádež.

„Táto udalosť bude dnes zaručene hlavnou témou rozhovorov v celom Londýne," poznamenala lady Margarét, „takže lord a lady Saint Justinovci opäť poskytnú svojim hosťom vzrušujúcu zábavu. Len si to predstavte! Chytíte chýrneho zberateľa, ako kradne v čase, keď večierok vrcholí."

„Píšu o tom vo všetkých novinách," ozval sa gróf z druhého konca stola. Stihol si už pozrieť polovicu novín. „Humboldt bol vraj vodcom tej bandy zlodejov, ktorá mala na svedomí sériu krádeží a ukrývala lup v jaskyni pri Upper Biddletone."

„A Gideon je hrdina, ktorý nastražil naňho pascu a dolapil ho pri čine," dodala Harriet a s obdivom pozrela na svojho manžela. „Aj o tom píšú?"

Gideon na ňu zagánil. „Dúfam, že nie."

„Ale áno! Píše sa aj o tom." Gróf odložil nabok noviny, ktoré čítal, a zobral do rúk ďalšie. „Označujú ťa za statočného a veľmi šikovného mladého muža, synku. Píšu, ako si zachránil svoju manželku pred nebezpečným zlodejom."

„Teší ma, že jeho útek takto interpretujú," uškrnula sa Harriet.

„Humboldt *do* mňa vrazil, zachraňujúc si holý život. Nevšimol som si, že by chcel niekoho zavraždiť. Naopak, ty si vyzerala nebezpečne. Nikdy nezabudnem, ako si držala ten nočník v rukách. Vskutku išla z teba hrôza," vyškieral sa Gideon.

„Predpokladala som, že mu ide o môj fosílny zub," vysvetľovala so smiechom Harriet.

„Záver, ku ktorému sa dopracoval Dobbs, je jasný. Humboldt vyčerpал všetky prostriedky na financovanie svojho múzea," pokračoval Gideon. „V snahe získať peniaze na nákup ďalších skamenelín začal krahnúť."

Harriet prikývla. „Keď je zberateľ fosílií zúfalý, je schopný všetkého. Chudák Humboldt. Dúfam, že súd nebude voči nemu príliš prísny. Do určitej miery chápem jeho pohnútky."

„V každom prípade si všetci utvorili mienku o skvelej hostiteľke," spokojne vyhlásila lady Margarét. „Príslušníci spoločenskej smotánky sa najviac obávajú nudy, a ty si im poskytla vzrušenie."

Harriet sa už-už chystala protestovať, keď do miestnosti vošiel Owl so strieborným podnosom v rukách, na ktorom ležala ranná pošta. List celkom navrchu bol adresovaný Harriet.

„Panebože!" hlesla Harriet, keď zlomila pečať. „Píše mi pani Stonová. Obávam sa, že sa stalo niečo zlé."

„Niektó zomrel alebo Upper Biddleton zasiahol, nebodaj, mor?" nadhodil posmešne Gideon. „Iba takéto udalosti mohli prinútiť tú ženskú, aby ti napísala."

Harriet si jeho slová nevšímala a napochytno preletela očami po riadkoch krátkeho listu. Keď dočítala, rozhorčene vykrikla. „Dočerta!"

Gróf a jeho manželka upreli na ňu znepokojené pohľady.

„Stalo sa niečo, drahá?" spýtal sa Gideon, pokojne prežúvajúc pečený bôčik.

„Áno." Harriet zamávala listom. „Najhoršie, čo sa len mohlo stať. Presne tohto som sa obávala."

Gideon nevzrušené prehltol sústo. „Tak už nám konečne povedz, čo píše." Harriet bola natoľko rozrušená, že ledva zo seba dostala slova. „Pani Stonová píše, že má dôvod domnievať sa, že moje jaskyne objavil nejaký hľadač skamenelín. Nedávno vraj videla na pláži akéhosi chlapa. Keď ho zbadala aj druhý raz, v rukách niesol nejaké skaly."

Gideon položil na tanier hrianku. „Ukáž mi ten list."

Harriet mu podala papier. „Je to skutočne vážne. Niekoľko môže nájsť kosti, ktoré patria k môjmu zubu. Musím sa okamžite vrátiť do Upper Biddletonu. Nikto okrem mňa nie je oprávnený vstupovať do jaskýň."

Gideon prebehol očami list. „Nevedel som, že pani Stonová vie čítať a písať."

„Bola gazdinou u dvoch pastorov," podotkla lady Margarét. „Nepochybne sa kadečo naučila."

„Alebo ho nadiktovala niekomu gramotnému z mestečka," poznamenal gróf. „Je to tak robí."

Gideon pozrel na list. „Pošlem správu do Blackthorne Hallu, drahá. Každého, kto sa bude motať okolo jaskýň, upozornia, že je na súkromnom pozemku. Si spokojná?"

Harriet pokrútila hlavou. „Nie, musíme sa okamžite vrátiť. Chcem sa ubezpečiť, že nikto nevypátral môjho jaštera."

„Nemyslím si, že musíš osobne strážiť tie svoje drahocenné kosti," namietol Gideon.

„Ale ja si to myslím." Harriet sa postavila. „Už aj sa idem pobaliť. Kedy odchádzame?" naliehala.

Nahnevane na ňu zazeral. „Práve som ti vysvetlil, že nie je dôvod ponáhľať sa späť do Upper Biddletonu."

„Ale je. Včera si sa mohol presvedčiť, akí bezohľadní dokážu byť hľadači skamenelín. Ak niečo v mojej jaskyni ten chlapík našiel, žiadne varovanie ho nezastaví. Ten si už nájde spôsob, ako tam vniknúť. Som si tým celkom istá."

Gróf súhlasne prikývol. „Keď zberateľ zacíti pach starých kostí, nie je ľahké zastaviť ho. Môžeme iba dúfať, že Harrietin nález neobjavil."

Harriet vďačne pozrela na svokra. „Ďakujem vám za pochopenie. Vidiš, Gideon, musíme sa neodkladne vrátiť domov."

Lady Margarét sa usmiala na syna. „Nevidím dôvod, prečo by ste sa nemohli vrátiť do Upper Biddletonu a dohliadnuť na celú záležitosť. My s otcom zatiaľ zostaneme tu."

Gideon rezignovane zdvihol ruky na znak, že sa vzdáva. „Ako si želáš, drahá. Začni teda baliť."

„Ďakujem, Gideon." Nato náhlivo zamierila ku dverám. „O hodinu budem hotová."

Krátko pred deviatou večer dorazili na nádvorie Blackthorne Hallu. Gideon vedel, že Harriet by najradšej bežala rovno k pobrežným skalám - dokonca to aj navrhla - Gideon to však kategoricky zamietol.

„Uprostred noci nikam nepôjdeš. Tvoj drahocenný jašter určite počká do rána," rozhodol.

Služobníctvo zatiaľ pobežovalo po kaštieli, pripravovalo im izby a vynášalo batožinu.

Vystupujúc hore schodmi, Harriet prosebné pozrela na manžela. „Nepotrvá mi to dlho, Gideon. Len na chvíľu odbehnem do jaskyne, aby som mala istotu, že tam nikto nebol."

Gideon ju objal okolo pliec a nasmeroval do spálne. „Je neskoro. Máme za sebou dlhú cestu a určite si veľmi unavená.“

„Nie som vôbec unavená," ubezpečila ho tvrdohlavo.

„Ale ja áno." Zastal pri dverách jej spálne a uväznil ju pri stene, opierajúc sa o ňu rukami po oboch stranách jej tela. „Musíš byť. Chod' si ľahnúť. Ráno, keď klesne more, môžeš sa tam ísť pozrieť."

Harriet si rezignovane povzdychla. „V poriadku. Viem, že ti musím byť vdáčná za to, že si súhlasil s návratom. Bolo to od teba veľmi milé. A vôbec, stále si ku mne veľmi láskavý."

Gideon sa len s námahou ovládol, aby nezahrešil. „Chod' si ľahnúť, Harriet. Hneď za tebou prídem."

„Myslela som, že si unavený," podpichla ho.

„Až tak veľmi zasa nie." Gideon natiahol ruku a za Harrietiným chrbtom otvoril dvere spálne. Nato ju popostrčil dnu. Zistil, že komorná už na ňu čaká. Zatvoril dvere a vykročil po chodbe smerom ku svojej spálni.

V ušiach mu zneli Harrietine slová: *Stále si ku mne veľmi láskavý.*

*Láskavý?* Kývnutím hlavy poslal preč Owla a začal si rozopínať košeľu. V zrkadle toaletného stolíka zachytil svoj odraz. Jeho zjazvená tvár naňho ironicky zazrela.

Vôbec nebol ku svojej manželke láskavý. Donútil ju k manželstvu, ukazoval ju smotánke ako nejakého exotického živočích, vystavil ju nebezpečenstvu útoku Bryce Morlanda.

Ona ho úprimne ľúbi, pomohla očistiť jeho povest' a dala do poriadku jeho vzťah k rodičom.

Chcela od neho lásku, no on vyhlásil, že jej ju nemôže dať. *Pred šiestimi rokmi som zabudol, čo je to láska.*

Klamár!

Vyzul si topánky a vyzliekol nohavice. Vzal svoj čierny župan a pristúpil k spojovacím dverám spálni. Keď počul, že Harriet poslala komornú preč, zaklopal. „Pod' ďalej, Gideon."

Otvoril dvere. Harriet sedela na posteli. Na hlave mala chutný mušelínový nočný čepček a na kolenách držala otvorenú knihu. Na nočnom stolíku horela sviečka. Keď vošiel, obdarila ho radostným úsmevom.

Odrazu nevedel, čo má povedať. „Harriet?" oslovil ju napokon. „Áno?"

„Už som ti povedal, že si najkrajšia žena, akú som v živote videl?"

„Áno, povedal. Bolo to od teba veľmi milé." Gideona opäť premkla bolesť. Na okamih zatvoril oči. „Nepovedal som ti to zo zdvorilosti, ale preto, že je to pravda." Otvoril oči. „Zakaždým, keď na teba pozerám, hovorím si, že som najšťastnejší muž pod slnkom."

Pozrela naňho s úžasom v očiach, odkladajúc knihu. „To myslíš vážne?"

„Áno." Gideon urobil krok k posteli a zastal. „Dala si mi oveľa viac, než tušíš. A ja som tvoje dary iba prijímal. Uvedomujem si, že nemám toho veľa, čo by som ti mohol ponúknuť na revanš."

„To nie je pravda." Odhodila prikrývku. „Dal si mi veľmi veľa. Napríklad viem, že vždy dodržíš svoje slovo. Si ku mne milý a správaš sa úctivo. Pri tebe sa cítim krásna, aj keď viem, že taká vôbec nie som."

„Harriet -"

„Prečo hovoríš, že mi nemáš čo ponúknuť?" prerušila ho.

„Nepoznám muža, ktorý by ma obdarúval štedrejšie." Pristúpila k nemu drobnými krôčikmi, bosá, drobná a útla v ľahkej nočnej košeli a čepčeku na vlnitých vlasoch. S rozžiarenými očami k nemu vystrela ruky.

Privinul si ju k sebe, vdychujúc jej nežnú ženskú vôňu. „Predstavuješ všetko, po čom som kedy túžil. Panebože, ani som netušil, ako veľmi potrebujem tvoju lásku, kým si mi ju nedala!"

„Vždy budem tvoja, Gideon," šepala s tvárou pritísnutou k jeho hrudi.

„Si vzácna žena," odvetil pošepky. „Nezaslúžim si ťa."

„Gideon, ja -"

Zodvihol ju a odniesol na posteľ. Uložil ju na snehobielu plachtu a ľahol si vedľa nej. Objímal ju ako drahocenný poklad - nežne, opatrne a s nekonečnou vďačnosťou.

Otvorila sa mu tak, ako sa otvára kvet slnku. Bozkával jej pery, napájal sa jej nektárom a rukami hladil pôvabné oblíny jej tela.

*Je taká nežná, taká vrúcna, taká neodolateľná,* pomyslel si. Všetko na nej rozpaľovalo jeho žiadostivosť. Keď zacítil jej bosé chodidlo klzať po svojom lýtku, slastne zastonal.

„Gideon?"

„Túžim po tebe, Harriet," šepol. Bozkával jej prsník, jemne poťahujúc jeho bradavku, kým sa nedočkavo nepritisla k nemu.

Intenzita jej reakcií ho neustále udivovala a nadchýnala. Roznecovala v ňom také prudké plamene vášne, aké doposiaľ nezažil.

Keď už nevládal dlhšie znášať to sladké mučenie, uložil sa do kolísky jej stehien a prstami našiel vlhkú horúčosť v jej lone. Bola pripravená.

„Harriet, moja sladká Harriet!" Znova sa ústami zmocnil jej pier, jazykom vnikajúc medzi ne a súčasne sa vnárajúc do jej tela.

Zakaždým, keď do nej vnikol, cítil, ako ho pevne zviera, vtáhuje hlboko do seba a odovzdáva sa mu. Cítil neopísateľnú slasť. Konečne bol v bezpečí, konečne mal bezvýhradne oddanú bytosť.

Harriet ho objala nohami a nechty mu zaryla do ramien.

Vychádzala mu v ústrety s rovnakou vášňou a náruživosťou, ako ju miloval on. Keď dosiahla vrchol a jej telo sa vyplo v slasných kŕčoch, vyznala mu znovu lásku. Držal ju pevne v objatí kým nedoznali posledné záchvevy a až potom sa prestal kontrolovať v dlhom vyvrcholení, ktoré akoby nemalo konca.

Zobudil sa krátko po brieždení do sveta, ktorý sa zdal jasnejší a pokojnejší než predtým.

Chvíľu nehybne ležal, vychutnávajúc objav, ktorý sa v ň usídlil v jeho srdci. Lúbi Harriet a bude ju ľúbiť až do svojej smrti. Slová vyznania lásky sa mu drali z hrude, otočil sa k Harriet... ale tá bola preč.

## Kapitola 20

Harriet držala lampáš vysoko nad hlavou a pozorne si obzerala jaskyňu. S úľavou zistila, že nikde nie sú stopy nasvedčujúce, že tu niekto pracoval s kamenárskym dlátom alebo kladivom. Skamenelina zostala bezpečne uväznená v skale.

Rozradostnená zavesila lampáš na hák v stene a otvorila vrečko s náradím. Dnes ráno mala výbornú náladu. To pre že s Gideonom si čoraz väčšmi rozumeli.

V noci cítila, že je mu bližšia než kedykoľvek predtým. Jeho vášeň bola plná citu, ktorý bol oveľa hlbší než obyčajná láskavosť. Nebola si istá, či si to uvedomil, no ona si dnešnú noc bude opatrovať v srdci až do smrti.

Zobudila sa pevne presvedčená, že Gideon sa naučí Táto istota ju naplnila toľkým šťastím a energiou, že išla na pobrežie, hneď ako nastal odliv.

S kladivom a dlátom v rukách sa pobrala do jaskyne, k našla zub. Ak bude mať šťastie, možno objaví väčší fragment čelúste. Priložila dláto ku skale a začala obozretne odsekať vrstvičku po vrstvičke.

Možno to boli pravidelné údery, ktoré prehlušili kradmé kroky muža v jaskyni, možno bola natoľko sústredená na prácu, že tie kroky vôbec nevnímala, alebo si už zvykla pokladal jaskyne za svoje vlastníctvo. Nech už to bolo čokoľvek k za jej chrbtom zaznel zvučný hlas Clivá Rushtona, prelátov to vykrikla a dláto jej vypadlo z ruky.

„Tušil som, že po návrate do Upper Biddletonu sa budeš ponáhľať rovno sem," hovoril Rushton, pokyvujúc spokojne hlavou. „Ten list som ti poslal ja, nie pani Stonová. Ona c cestovala navštíviť svoju sestru a mne to veľmi vyhovovalo. „Nebesá, ale ste ma vystrašili, pastor!" zvolala Harriet, otočila sa a zodvihla dláto zo zeme.

„Vedel som, že sem dobehneš, pretože sa budeš báť, že tvoje milované skameneliny sú ohrozené. Niet nad naivitu nadšeného zberateľa! Aj ja som bol kedysi taký nadšenec.“

Harriet mimovoľne zovrela dláto pevnejšie v ruke, pretože až teraz zbadala, že Rushton drží v ruke pištoľ a mieri na ňu. „Dôstojný otče, nerozumiem vám. O čo vám ide?“

„O veľa, lady Saint Justinová. O minulosť, súčasnosť i budúcnosť.“ V Rushtonových očiach zrazu vzbĺkol fanatický oheň. Hľadel na ňu, akoby uvažoval, na ktoré miesto v pekle ju má poslať. „Presnejšie, o moju minulosť, vašu súčasnosť a o moju budúcnosť.“

„Pane, odložte tú pištoľ! Vari ste potratili rozum?“ „Niektorí ľudia si to myslia, ale len preto, že o mne nič nevedia.“

„A čo by mali vedieť?“ Harriet sa usilovala hovoriť pokojným hlasom. Vycítila, že jej jedinou šancou je prinútiť Rushtona, aby sa s ňou zhováral. Nevedela, ako jej pomôže čas, ktorý tak získa, no dúfala, že sa stane zázrak.

„Nechápu, koľko úsilia som musel vynaložiť, aby sa moja krásna Deidre zosobášila s grófovým synom,“ odvetil Rushton. Jeho hlas znel čoraz hrozivejšie. „Dokonca som musel obetovať prvorodeného syna Hardcastlovcov.“

„Preboha živého! Vy ste zabili Gideonovho brata Randala?“

„Bolo to celkom jednoduché. Každé ráno jazdieval na koni po pobrežných útesoch. Nebolo ťažké splasiť jeho koňa výstrelom z pištole.“ Rushton na chvíľu zmĺkol, spomínajúc na to ráno. „Kôň sa síce splasil, no jazdca nevyhodil zo sedla. Rozbehol som sa k nemu, Randal sa však dovtúpil, o čo mi ide. Stihol zoskočiť z koňa, ale mal smolu. Bol som už pri ňom.“

Harriet cítila, ako jej zviera žalúdok. „Sotili ste Randala z útesu, však?“

Rushton prikývol. „Ako som už povedal, bolo to úplne jednoduché. Prvorodený syn Hardcastlovcov bol totiž zasnúbený s inou ženou. Nikdy sa nezaujímal o moju krásnu Deidre. Zato druhý grófov syn, ten sa do nej zbláznil. Veru tak, Saint Justín jej nemohol odolať od okamihu, keď ju uvidel na jej prvom bale v Londýne. Vedel som, že ju chce. Ako by ju mohol nechcieť. Bola neodolateľná.“

„Lenže ona ho nechcela,“ zamumlala Harriet.

Rushtonova tvár sa premenila na zúrivú masku. „Tá hlupaňa vyhlasovala, že sa naňho nemôže ani len pozrieť. Musel som ju prinútiť, aby prijala jeho ponuku na sobáš. Neustále však omieľala, že ľúbi iného muža. Človeka, ktorého nazývala krásnym anjelom.“

„Brycea Morlanda,“ povedala Harriet.

„Nevedel som, kto to je a ani ma to nezaujímal.“ Tvár mu skrivila grimasa opovrhnutia. „Vedel som iba toľko, že ten chlap je niktoš. Navyše ženatý s dcérou akéhosi obchodníka. Bolo jasné, že nemá ani peniaze, ani titul.“

„Iba na tom vám záležalo? Aby sa vydala za muža s majetkom a titulom?"

„Samozrejme. Bola mojím jediným majetkom. Jedinou mojou šancou, aby som mohol naspäť získať miesto v spoločnosti. Náš rod bol bohatý a vplyvný. Lenže môj otec, vagabund jeden, prehral všetko v kartách, keď som bol ešte malý chlapec. Nikdy mu neodpustím, že takto prešustroval rodový majetok."

„Prečo ste nehľadali iný spôsob ako zbohatnúť a získať postavenie?"

Rushtonovi potemnela tvár. „Keď Deidre začala rásť do krásy a stávala sa z nej nádherná žena, uvedomil som si, že ju môžem použiť na prilákanie syna z nejakej významnej rodiny. Vedel som, že keď vďaka jej manželstvu vstúpim do rodinného zväzku s ľuďmi z vysokých kruhov, získam privilégiá boháčov. Bol by som predsa ich rodina. Prostredníctvom Deidre som mohol dosiahnuť všetko, po čom som túžil."

„Nezáležalo vám na šťastí svojej dcéry? Chceli ste ju využiť pre svoje ciele," obvinila ho Harriet.

„Jej povinnosťou bolo poslúchať svojho otca," odvrkol Rushton. „Bola príliš krásna, aby sa vydala za muža, ktorý nemohol nič prospieť jej otcovi. Napokon som ju presvedčil. Povedal som jej, že ak sa vydá za Saint Justína, môže mať hociktorého krásavca, ktorého len bude chcieť. Deidre vyhlásila, že sa vydá aj za samotného diabla, len aby mohla zostať v náručí svojho anjela."

„Preboha!" hlesla zdesene Harriet.

„Potom sa však všetko domotalo." Rushtonov hlas prešiel do zúrivého kriku. „Tá hlupaňa sa podvolila svojmu milencovi ešte pred sobášom so Saint Justinom. Čakala pankharta toho krásavca. Uvedomila si, že musí napochytno zviazať Saint Justína a presvedčiť ho, že decko je jeho a narodilo sa predčasne."

„Plán jej nevyšiel, lebo Saint Justín sa dovtípil, že niečo nie je v poriadku," skonštatovala Harriet.

„Ved' vravím, že Deidre bola hlúpa. Sakramentsky hlúpa. Všetko pokazila. Prišla za mnou a rozpovedala mi, čo sa stalo. Povedala mi, že sa toho decka zbaví. To som už vedel, že sobáš so Saint Justinom neprichádza do úvahy, všetko mu totiž v hneve vytárala. Nešlo mi do hlavy, že mohla byť taká hlúpa. Pohádali sme sa."

Harriet sa zhlboka nadýchla, pretože odrazu jej niečo napadlo. „V knižnici?" „Áno."

„Vy ste ju zabili, však? Zastrelili ste ju a potom ste to narafičili ako samovraždu. Preto sa nenašiel žiadny rozlúčkový list. Nespáchala samovraždu, bola zavraždená. Vlastným otcom!"

„Bola to nehoda!" Rushtonovi horeli oči plameňmi šialenstva. „Nechcel som ju zabiť. Neprestajne vrieskala, že utečie so svojím milencom. Schytil som pušku, čo visela na stene vedľa kozuba. Chcel som jej iba pohroziť. Lenže odrazu... Mala poslúchať svojho otca." „Patríte do blázinca."

„Mýliš sa, ty hlupaňa! Nie som šialenec. Naopak, mne to myslí perfektne," zašklábil sa Rushton. „Kto podľa teba zorganizoval tú bandu zlodejov, ktorá schovávala korisť v jaskyni?" „Vy?"

Rushton prikývol. „Potreboval som získať peniaze. Deidre zomrela a už mi nemohla zabezpečiť budúcnosť mojím výdajom, ako som plánoval."

„Tak ste si našli iný zdroj príjmov?" „V londýnskych salónoch sa nachádza veľa drahocenných predmetov a nie je ťažké zmocniť sa ich. To som zistil už dávno. Zo začiatku som bral len maličkosti a hneď som ich predával. Ešte skôr než si niekto všimol, že chýbajú. Ale potom som prišiel na to, ako získať oveľa viac. Bolo to však náročné na čas a vyžadovalo si to bezpečnú skrýšu. Vtedy som si spomenul na tieto jaskyne."

„A potom Saint Justín pochytil vašich kumpánov a vrátil majiteľom to, o čo ste ich pripravili."

„Tvojou zásluhou," mrazivo upresnil Rushton. „Prekazila si môj plán tak ako pred rokmi Deidre. Vydala si sa za muža, ktorý sa mal zosobášiť s mojou Deidre. Všetko si zničila, takže ťa musím potrestať." Rushton zodvihol pištoľ.

Harriet cítila, ako jej vyschlo v ústach. Ustúpila o krok dozadu, hoci nemala kam uniknúť. Ak ju jeho prvá rana minie, alebo len zraní, možno sa jej podarí vybehnúť z jaskyne, než Rushton opäť nabije. Uvedomovala si však, že jej šance sú mizivé.

„Tým, že ma zabijete, sa nič nevyrieši." Urobila ďalší krok dozadu. Kedysi počula, že z pištole je ťažké trafiť cieľ, ak sa strieľa na veľkú vzdialenosť. O čo bude ďalej od Rushtona, keď stlačí kohútik, o to väčšia bude pravdepodobnosť, že ju netrafi.

„Naopak," zasipel Rushton. „Vyrieši sa tým veľmi veľa. Po prvé, budem pomstný. A po druhé, keďže tvojho manžela obžalujú z vraždy, bude pomstená aj moja milovaná Deidre."

„Vašu dcéru ste zabili vy, nie Saint Justín." , Ale kvôli nemu. Bola to jeho chyba," odsekol Rushton. „Ľudia neuveria, že ma zabil môj manžel," pokračovala Harriet. „Gideon by mi nikdy neublížil. Všetci to vedia."

„Nie, všetci to nevedia. Je síce pravda, že spoločenská smotánka si to začína myslieť, ale keď nájdú mŕtvolu, začnú si klásť otázku, či sa *Zver z Blackthorne Hallu* nevrátil ku svojim starým praktikám. Pred šiestimi rokmi sa mu všetci obrátili chrbtom. Ani teraz to nebude inak." „To nie je pravda."

Rushton mykol plecami a zodvihol zbraň vyššie. „Povedia, že ste ho podvádzali. Ved', ktorá žena by si nenašla milenca, keby celé dni musela hľadiť do zjazvenej tváre *Zvera z Blackthorne Hallu*?"

„On nie je zver. Nikdy ním nebol. Nenazývajte ho tak!" V záchvate slepého hnevu hodila do Rushtona dláto.

Rushton sa uhol a dláto dopadlo na kamennú stenu jaskyne. Zamieril a jeho prst začal stláčať spúšť.

„Rushton, nestrieľajte!" Gideonov hromový hlas otriasol stenami jaskyne, odrážajúc sa od nich ozvenou.

Útočník sa zvrtol a bez rozmýšľania vystrelil. Gideon odskočil dozadu a na okamih sa schoval do výklenku chodby, ktorá viedla do jaskyne.

„Gideon!" vykrikla Harriet.

Projektil odštiepil poriadny kusisko skaly. Úlomky ešte padali na zem, keď sa Gideon vyrútil z výklenku a vrazil do

Rushtona.

Obaja muži s dunivým nárazom spadli na zem. Harriet si všimla, že po chvíli zápasenia Rushtonova ruka nahmatala jej dláto. Gideon sa síce ocitol na svojom protivníkovi, ale ten zodvihol ruku, v ktorej zvieral dláto.

„Zabijem ťa, tak isto, ako som zabil tvojho brata! Prečo si sa neoženil s mojou Deidre? Všetko si mi pokazil!" zúrivo reval útočník, približujúc dláto ku Gideonovým očiam.

Gideon sa v poslednej chvíli uhol. Vzápätí pritisol útočníkovi ruku na zem a vykrútil mu ju. Nato sa zodvihol, kľakol si a svojou veľkou päťou zasadil Rushtonovi tvrdú ranu do čeluste. Ten stratil vedomie.

Harriet sa chvíľu nedokázala pohnúť z miesta.

Keď vstal, rozbehla sa k nemu a vrhla sa mu do náručia.

„Gideon!"

Tuho ju k sebe pritisol. „Nič sa ti nestalo?"

„Nie. On ju zabil. Zastrelil svoju dcéru! A zavraždil aj tvojho brata."

„Nech sa prepadne do horúcich pekiel!" zasipel Gideon.

„A bol aj vodcom tej bandy zlodejov. Úbohý pán Humboldt! Musíme sa poušilovať, aby ho hneď prepustili."

„Ja sa o to postarám," ubezpečil Gideon manželku.

„Zachránil si mi život, Gideon." Zodvihla hlavu, aby mu pozrela do tváre. Tisol si ju k sebe tak silno, že takmer nevládala dýchať. No vôbec jej to nevadilo.

„Harriet, ešte nikdy v živote som sa nebál tak ako pred niekoľkými minútami, keď mi povedali, že videli na pobreží Rushtona. Sľúb mi, že ma už nikdy, ale naozaj nikdy, nedostaneš do takejto situácie. Rozumela si?"

„Áno, Gideon."

Zobral do dlaní jej tvár a upreto na ňu hľadel. V jeho zlatohnedých očiach sa zračil hlboký cit. „Povedz mi, čo mal znamenať ten tvoj útek?"

„Bol odliv a ja som nemohla spať," odvetila tíško. „Chcela som sa čím skôr dať do práce."

„Mala si ma zobudiť. Bol by som išiel s tebou."

„Ale, Gideon, veď ja som do týchto jaskýň celé roky chodievala sama. Nebolo to nebezpečné."

„Už nikdy sem nepôjdeš sama. Je ti to jasné? Ak z nejakého dôvodu nebudem môcť ísť s tebou, vezmeš si lokaja alebo niekoho zo služobníctva. Nikdy tu nebudeš sama.“

„Ak ťa to upokojí...“

Opäť ju k sebe pritisol. „Ešte dlho potrvá, kým sa upokojím. Nikdy nezabudnem, ako ten podliak mieril na teba pištoľou. Bože môj, Harriet, čo by som si počal, keby som o teba prišiel?“

„Chýbala by som ti?“ spýtala sa s tvárou pritúlenou k jeho hrudi.

„Či by si mi chýbala? Chýbala?! To slovo ani zďaleka nevystihuje to, čo by som cítil. Drahá Harriet, ja...“

Podarilo sa jej odtiahnuť hlavu od manželovej hrude a pozrieť mu do očí. Srdce sa jej prudko rozbúšilo. „Áno? Čo si mi chcel povedať?“ Vzápätí jej pohľad padol na stenu jaskyne za jeho plecom. „Pre živého Boha, Gideon! Pozri sa!“

Pustil ju a bleskurýchle sa otočil, pripravený znova sa pustiť do boja. Keď videl, že nikde nikoho niet, nechápavo zvrátil čelo. „Čo je, Harriet? Čo sa stalo?“

„Len sa pozri!“ Urobila dva kroky smerom ku kamennej stene, ohromená tým, čo videla.

Guľka z Rushtonovej pištole odštiekla hrubú vrstvu skaly, úlomky popadali na zem a odhalili spleť obrovských kostí. Mohutné stehenné a holenné kosti, stavce a nezvyčajná lebka boli pohromade. Harriet sa zdalo, že v čeľusti zvera vidí ďalší zub, tvarom sa zhodujúci s tým, ktorý vyslobodila z kamenného zajatia pred pár týždňami. Vyzeralo to, akoby sa to ozrutné zviera kedysi dávno uložilo k spánku a už nikdy viac sa nezobudilo.

„Len sa pozri!“ Harriet upreto hľadela na uväznenú kostru v skale. Napĺňala ju bázeň a s ničím neporovnateľná hrdosť na svoj objav. „Nikdy som nič podobné nevidela a nestretla som sa s tým ani v literatúre. Musel to byť obrovský zver, však?“

Gideon sa rozosmial.

Prekvapená Harriet sa otočila k nemu. „Čo je na tom smiešne?“

„Ty, moja drahá. A možno aj ja.“ Gideon sa na ňu usmial a jeho oči horeli nehou. „Harriet, ja ťa strašne ľúbim.“

Celkom zabudla na svoj objav a opäť sa vrhla do Gideonovho náručia.

Gróf a grófka z Hardcastlu prišli na návštevu do Blackthorne Hallu začiatkom jesene. V ten istý deň malo v Londýne vyjsť najnovšie číslo časopisu Spolku milovníkov skamenelín.

Záhrady okolo kaštieľa boli plné kvetov typických pre toto ročné obdobie. Slnkom zaplavený kaštieľ, s oknami otvorenými v ústrety vánku vejúcemu od mora, vyzeral ako oáza pokoja.

V celom dome i v jeho okolí bolo rušno. Na druhý deň po príchode Hardcastlovcov sa mal totiž konať ples, na ktorý pozvali všetkých susedov, žijúcich v okolí niekoľkých míľ.

Keď doniesli poštu, všetci práve raňajkovali. Gideon si nakladal jedlo zo servírovacieho stolíka, s potešením skonštatujúc, že konečne je v Blackthome Halle znovu doma.

Owl držal podnos, na ktorom Harriet zbadala výtlačok časopisu. „Prišlo nové číslo!“ Vyskočila zo stoličky a utekala v ústrety komorníkovi, nečakajúc, kým príde ku stolu.

Gideon sa nespokojne zamračil. „Drahá, krot' sa trochu. Už som ti stokrát povedal, že teraz musíš byť opatrná.“ Harrietino pokročilé tehotenstvo nijako nespomalilo tempo jej života. Naďalej sa pohybovala s takou energiou a nadšením, že by to vyčerpalo aj žrebca. Ale musel pripustiť, že keď sa takto temperamentne prejavovala v posteli, nemal k tomu žiadne výhrady. Jednako nechcel, aby sa príliš namáhala.

Musí na ňu dávať väčší pozor. Očividne nemá ani potuchy, ako sa má správať žena v pozhnanom stave. Včera ráno ju pristihol, že sa sama vychýlila do jaskýň. A nebolo to po prvý raz.

Vyhovárala sa na to, že služobníctvo má príliš veľa práce s chystaním balu. Musel jej predniesť prísnu kázeň. Vedel, že takýchto kázní ho čaká ešte veľa.

„Je to tu!“ zvolala Harriet, sadajúc si naspäť na stoličku a otvárajúc časopis na stránke s obsahom. „*Opis tajomného zvera z Upper Biddletonu. Autorka - Harriet Westbrooková, lady Saint Justinová.*“ V očiach jej žiarilo vzrušenie. „Gideon, konečne ho uverejnili! Teraz už všetci budú vedieť, že ten jašter je môj objav.“

„Gratulujem ti, drahá. Myslím si však, že všetci to už vedia.“

„S tým môžem len súhlasiť.“ Starý gróf sa významne pozrel na manželku.

Lady Margarét sa usmiala na svoju nevestu. „Drahá, som hrdá na to, že osobne poznám objaviteľku takej veľkolepej fosílie.“

Harriet priam žiarila. „Ďakujem vám. Už sa neviem dočkať, kedy prídu na čaj teta Effie a Felicity.“ Nalistovala strany, kde bol jej článok. „Vôbec neverili, že mi ho uverejnia.“

„Trúfam si povedať, že na nejaký čas to bude hlavná téma rozhovorov všetkých zberateľov skamenelín,“ podotkol gróf. „Bude veľa sporov ohľadom existencie takého ozrutného jaštera. Všetci budú chcieť vidieť jeho kostru na vlastné oči.“

„Nech sa len škriepia,“ tešila sa Harriet a s láskou v očiach pozrela na manžela. „Ja viem, že môj zver je naozaj vzácny a drahocenný objav.“

Gideon zo vzdialeného konca stola opätoval jej pohľad. V láske, ktorá vyžarovala z jej očí, sa mohol priam utopiť. Opäť si položil otázku, ako mohol prežiť tie dlhé, temné roky pochovaný vo svojej samote. V tom ponurom období pred zoznámením sa s Harriet iba živoril. Kým ho nevyslobodila zo zakliatia, nepociťoval radosť zo života a od budúcnosti nič nečakal. Vyviedla ho na denné svetlo, tak ako vynášala pozostatky toho pravekého tvora z jaskyne.

„Bez teba by o ňom nikto nevedel, drahá," povedal tlmeným hlasom. „Zostal by naďalej uväznený v tej studenej temnote."

O dva mesiace neskôr Harriet šťastlivo porodila zdravého synčeka. Čoskoro sa ukázalo, že dieťaťatko bude mať zlatohnedé oči po otcovi a jedného dňa podistým nadobudne otcove telesné rozmery a silu. Okrem toho prejavoval temperament a tvrdošijnosť - tie mal po obidvoch svojich rodičoch.

Keď Gideon vložil nariekajúce bábätko do Harrietinho náručia, jeho manželka sa zasnene pousmiala. „Len tak medzi nami, Gideon, obávam sa, že sme splodili maličkého zvera z Blackthorne Hallu," prehodila zamyslene. „Nepočuješ, ako reve?"

Gideon sa rozosmial. Nikdy netušil, že môže byť taký šťastný. „Ty ho skrotíš, drahá. Máš úžasný talent na zaobchádzanie so zvermi."